R. DOUGLAS WEBER

Cheia lui Solomon

PROIECTUL CODIS

THRILLER
LEDA

THRILLER
LEDA
DOUGLAS WEBER
Cheia lui Solomon
PROIECTUL CODIS

„Un thriller inteligent, sclipitor, care satisface pretenţiil e oricărui cititor. Acţiunea visceralã a lui Ludlum combina tă cu realismul lui John le Carre”.
The Guardian

Cheia lui Solomon – Proiectul Codis

CREDINŢA OMENIRII ESTE În PERICOL! VATICANUL ŞI N OUL PAPĂ DEVIN ŢINTA TERORIŞTILOR!

În Templul lui Solomon ×s-a descoperit un pergament s trăvechi care ar putea dezvălui adevărata identitate a Mari ei Magdalena, precum şi locul unde se află cel mai căutat mormânt din lume. Proiectul CODIS al FBI – ului reuşeşte să stabilească o corespondenţă uluitoare între trecut şi pre zent, între urmaşii lui Iisus şi cel mai periculos terorist al pl anetei.

Agenţi ai Mossadului, ai Serviciilor Secrete italiene, org anizaţii masonice, secrete ale templierilor, enigme şi jurăm inte, simboluri şi coduri ascunse, lupte pentru putere, o iub ire pătimaşă – un amalgam din care ×s-a născut unul dintr e cele mai captivante thrillere religioase.

RICHARD DOUGLAS WEBER

CHEIA Lui SOLOMON

PROIECTUL CODIS

THRILLERUL UNEI CONSPIRAŢII

Traducere din limba engleză de
Ioan-Cristian Mărculescu

Editura Leda
Bucureşti, 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României VEBER, DOUGLAS R.

Cheia lui Solomon

Douglas Weber
SOLOMON’S KE Y: THE CODIS PROJECT All Rights Reserved Solomon’s Ke y: The CODIS Project A Conspiracy Thriller Copyright 2005 – 2007 by Richard Douglas Weber

METODA ESTE ASCUNSĂ

Indiciile care trimit la codul „Bakish”[1] al lui Sir Francis B acon sunt răspândite, cu o tipăritură specială, peste tot în text. O versiune mai elaborată a codului Bakish este inclu să în capitolul 20.

Dragă cititorule

Găseşte codurile ascunse mai jos în pagini, pe care le evidenţiază literele cursive şi îngroşate înăuntrul textului. Caută linia.

O ţintă străveche: Vaticanul.

Un manuscris din vechime, care dezvăluie adevărul oric ui îi citeşte paginile.

O carte care conţine informaţii interzise şi secrete... Se crete pentru care merită să-ţi dai viaţa.

[1] „Bakish” – Cifrul lui Bacon are la origine teoria elaborată de jurnalistu l american Ignatius Donnely în The Great Cryptogram (1888), lucrare c are pune la îndoială paternitatea operelor lui Shakespeare. Donnely a pus la punct scheme numerice complexe pentru a descifra mesajele c uprinse în textele marelui dramaturg şi a ajuns la concluzia că operele atribuite lui Shakespeare au fost de fapt scrise de alţi autori, printre ca re cel mai des vehiculat este Francis Bacon. Ideea a fost preluată de m ai mulţi autori, care au studiat cifrul lui Bacon: Edward Clark, Francis C arr, Doctor Orville Owen (în lucrarea Francis Bacon's Cipher Story), Ma rk Twain, Friedrich Nietzsche etc. (n. red.).

Lui Peaches şi Cream, lui Erick, Punky şi mamei – cei care mi-au dat putere.

MULŢUMIRI

Aş vrea să le mulţumesc angajaţilor de la NSA[2], Departamentul de Stat, Mossad, OSI[3] şi Departamentul pentru siguranţa naţională pentru că mi-au împărtăşit din experienţa lor. Le mulţumesc mai ales agentului special Robert Kyle din cadrul ICE[4] şi lui Ernest Buck de la INTERPOL, cu care am avut privilegiul de a colabora.

Aş dori să mulţumesc lui S. Curtis „Chewy” Johnston, locotenent-colonelului în retragere al U.S. Air Force, pentru importantul ajutor tehnic pe care mi l-a acordat. Şi, nu în ultimul rând, profesorilor Otto Nemo şi H.D. Carr, ale căror cunoştinţe despre istoria religiilor şi a căror imaginaţie fantastică au făcut posibilă această lucrare. Scrierea unui roman este o călătorie lungă. Şi fiecare călătorie începe cu un prim pas. Eu am făcut acest prim pas în 2002, cu mult înainte ca thrillerele cu subiecte inspirate din religie să devină un gen literar de sine stătător. Atunci a început să încolţească în mintea mea sămânţa acestei poveşti. Cu timpul, a dat rădăcini şi a crescut. A fost nevoie de multă grijă, dar a fost hrănită de fani şi de colegii mei din Clubul scriitorilor. Şi-a căutat propria sursă de lumină, şi-a găsit propriul drum şi, la final, a înflorit în această poveste.

[2] National Security Agency, serviciu secret american responsabil cu siguranţa comunicaţiilor, cu sediul central la Fort Meade, Maryland (n. red.).

[3] Oficiul special pentru investigaţii al Departamentului de justiţie (n. red.).

[4] United States Immigration and Customs Enforcement, Serviciul de emigrare şi vamă (n. red.).

* * *

Richard Douglas Weber a fost ofiţer al U.S. Foreign Serv ice, serviciul diplomatic şi consular al SUA, agent special în sărcinat cu protecţia demnitarilor în cadrul Serviciului de s ecuritate al Departamentului de Stat american. Astfel, s-a ocupat de protecţia multor personalităţi importante, printr e care s-au numărat prinţesa Diana şi prinţul Charles, secr etarul de stat al SUA, prim-ministrul Israelului şi ambasado rii Arabiei Saudite şi Iordaniei. A călătorit foarte mult, ajun gând, de pe malurile râului Potomac, în multe ambasade al e SUA în lume, la Foggy Bo’ttom[5], şi a colaborat cu Pentag onul. Ultima sa funcţie a fost cea de asistent general adjun ct în cadrul Departamentului american de justiţie. În mome ntul de faţă, este consultant pe probleme de securitate.

[5] Foggy Bo’ttom – Unul dintre cele mai vechi cartiere din Washington D.C., datând din secolul al XIX-lea, şi denumire sub care este cunoscut Departamentul de Stat al SUA, al cărui sediu central se află în acest ca rtier (n. red.).

Harta Templului lui Solomon

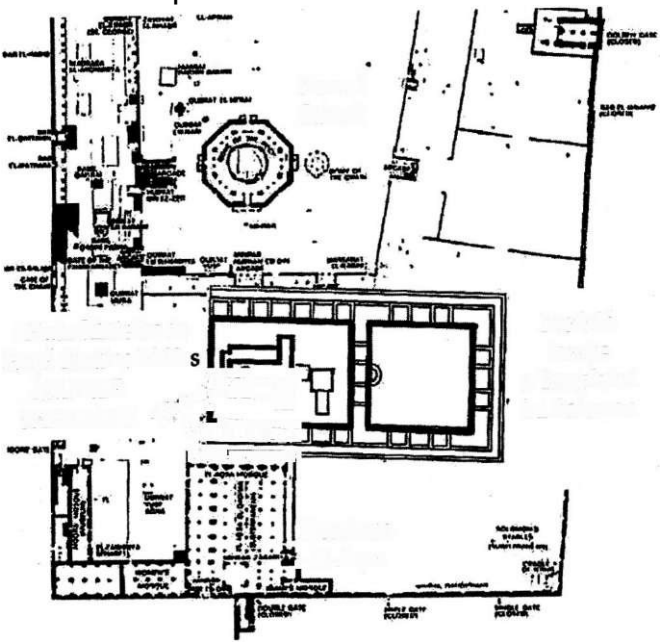

Domul Stâncii

Posibilă locaţie a Templului lui Solomon

Sfânta Sfintelor de lângă fântâna El Ka MARELE SHEKIN AHTT

Moscheea Al-Aqsa

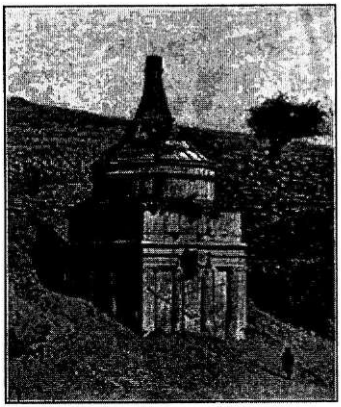

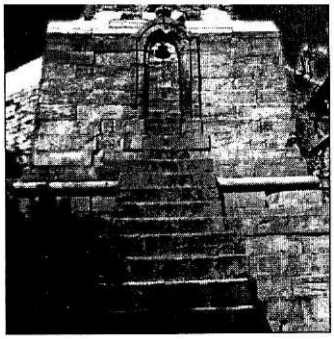

Templul lui Absalom, fiu al regelui David, din Ierusalim

Templul lui Solomon din Kashmir

Isis şi Horus

Madona neagră cu Pruncul de la Tindari

Neagră sunt, fete din Ierusalim, dar frumoasă ca sălaşu rile lui Chedar, ca şi corturile lui Solomon.

Cântecul lui Solomon[6]

Isis este prezentă în Cântecul lui Solomon ca Fecioara î ntunecată a Ierusalimului şi reprezintă natura receptivă a omului: principiul acvatic şi matern care creează toate cele care există prin ea însăşi după ce a fost fecundată de virilit atea soarelui.

Manly P. Hali[7]

Căci eu sunt prima şi ultima.
Sunt cea respectată şi cea dispreţuită
Sunt târfa şi cea sfântă
Sunt soţia şi sunt virgina.
Sunt mama şi sunt fiica
...sunt mireasa şi mirele, şi soţul meu m-a lăsat grea.
Tunetul, mintea perfectă.
Biblioteca Nag Hammadi[8]

---

[6] Cântecul lui Solomon – Vechiul Testament, Cântarea Cântărilor, 1-4, Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bi sericii Ortodoxe Române (n. red.).

[7] Manly P. Hali – 1901-1990, mistic şi scriitor prolific american de origin e canadiană, cunoscut mai ales pentru lucrarea The Secret Teachings of All Ages: An Encyclopedic Outline of Masonic, Hermetic, Qabbalistic and Rosicrucian Symbolical Philosophy, publicată în 1928, cercetător d e marcă în domeniile religiei, mitologiei, misticismului şi ezoterismului (n. red.).

[8] Nag Hammadi – Poem în limba coptă (tradus din greacă) descoperit î n 1945 printre manuscrisele gnostice de la Nag Hammadi, în care, sub forma unui monolog, se vorbeşte despre natura divină a femeii (n. re d.).

NOTA AUTORULUI

Veţi găsi o variantă a Marelui cod regal masonic pe pag ina de titlu şi după semnătura autorului de la sfârşitul aces tor note. Cheia pentru decodificare poate fi găsită în capito lul 36.

Referinţele autorului la locaţiile aflate în interiorul Vatic anului şi la Chicago, sunt, cu câteva excepţii, reale: deşi n u are 13 etaje, clădirea Swift a Universităţii din Chicago gă zduieşte Facultatea de teologie.

Pentru orice alte întrebări şi nelămuriri, vă rugăm conta ctaţi autorul via e-mail, la adresa solomonskey weberyahoo.com.

Deşi marea majoritate a personajelor şi situaţiilor din a cest roman este rezultatul imaginaţiei autorului, altele exis tă cu adevărat. Le Cahier de la Rose Noire chiar există sub numele de Le Cahier Rose, scris de către abatele Boullan, şi este ţinut sub cheie în arhivele secrete ale Vaticanului. C heia lui Solomon, Clavicula Salomonis, poate fi găsită la Bri tish Library, cu indicele de inventar Sloane MS. 3091. Trimi terile la societăţile oculte, ritualurile şi membrii lor sunt cor ecte din punct de vedere istoric. Steganografia este un co dice scris de abatele german Johannes Trithemius, părinte al criptografiei şi al tabulei recta, careu folosit pentru a ara nja şi cifra alfabete, numere şi simboluri.

Spargeţi acest cifru Vigenere[9] şi veţi descoperi secretul Templierilor.

VSE OMOJWATD TJWM NSEKC SZKTYE TQ EHZ OTUGE
ESRDAV MFRXTVZI VBP CTFCDNKRTOP.

Indiciu: veţi avea nevoie de puţin ajutor de pe Interne t... httă: //cryptoclub. Math. Uic. Edu/vigenere/vigenereci p

[9] Vigenere – Metodă de a cifra texte atribuită în mod greşit lui Blaise d e Vigenere, inventată de fapt de Giovan Battista Bellaso în 1553 în luc rarea La cifra del Sig. Giovan Battista Belaso (n. red.).

her. Php

lată şi cheia:

U	L	A	N	D
C	A	S	e	E
I	E	e	A	C
V	C	R	S	O
A	H	I	u	D
L	E	E	T	E
C	I	I	A	S

Trimiterile la mormintele din Kashmir, lucrările lui Düre r, arheologie, genetică şi istoria Bisericii Romano-Catolice s unt exacte şi bine documentate.

Protocolul 17, deşi invenţia autorului, are la bază o lojă masonică, P2 sau Propaganda Due. Cunoscută şi sub nume le de „stat în stat”, aceasta s-a infiltrat în cele mai înalte ni veluri ale guvernului italian, ale structurilor militare, în pre să, industrie şi chiar la Vatican. Unii cred că, datorită poziţi ei anticomuniste, a fost finanţat de agenţiile secrete ameri cane.

Se spune că ar fi fost în spatele asasinării prim-ministru lui italian Aldo Moro. Odată cu prăbuşirea Băncii Vaticanul ui[10], P2 a fost luată în vizor ca fiind o organizaţie ilegală şi se pare că a fost desfiinţată. Să sperăm că aşa s-a şi întâm plat de fapt! La urma urmelor, aceasta este o lucrare de fi cţiune.

R.D.W.

[10] Colapsul din 1982 al Băncii Ambroziene, al cărei acţionar principal er a Banca Vaticanului, banca centrală a Bisericii Romano-Catolice (n. re d.).

PARTEA I

TEMPLUL Lui SOLOMON

Ne-am înstrăinat de creativitatea noastră feminină, pe care mintea noastră raţională o respinge şi o ignoră. Refu zăm să ascultăm de intuiţie, de sentimente şi de lucrurile p e care profunzimile corpurilor noastre le cunosc. Pe măsu ră ce ne-am îndepărtat de eros şi am înaintat în tărâmurile logosului, odată cu triumful emisferei stângi a creierului as upra emisferei drepte, a început să apară un sentiment al î nstrăinării faţă de sursa nedesluşită a cunoaşterii care este femininul, Zeiţa, Graalul.

Joseph Campbell[11]

[11] Scriitor american (1904-1987), autor al unor importante lucrări de m itologie comparată. Influenţat de Cari Gustav Jung, Campbell explorea ză funcţiile mitului în cultură, examinând arhetipurile mitice în folclorul şi literatura din toate zonele lumii. Cele mai importante volu’me sunt T he Hero with a Thousand Faces (1949) şi The Masks ofGod (4 volu’me, 1959-1967) (n. red.).

CAPITOLUL 1

Zürich, Elveţia

Femeia stătea cu spatele drept, ca la şcoală. Încheietur a fină a mâinii drepte îi era încătuşată de braţul fotoliului d in lemn deschis la culoare, cu spătar înalt, care era prins d e podea. Arăta uimitor. Însă era şocată, distantă.

Stătea şi se întreba...

Privea...

Aştepta, temându-se de ce-i mai rău.

Singură.

Cu gura relaxată şi tremurându-i, Laylah stătea în mijlo cul unei garsoniere; încăperea era prăfuită şi podeaua aco perită de farfurii cu resturi de mâncare, grămezi de ambal aje de la st-food şi cutii de pizza. Singura mişcare sesizabi lă erau foşnetele înfundate ale gândacilor de bucătărie car e se târau peste emailul crăpat şi acoperit de rugină al chi uvetei de la bucătărie. Faţa femeii era luminată de pulsaţiil e unui monitor conectat la o reţea de supraveghere cu circ uit închis.

Cu mâna liberă, Laylah îşi puse o ţigară între buzele tre murătoare, din care trase adânc în piept.

Îşi îndreptă spre uşă privirea care sticlea de frică. Nu mără cele trei yale metalice. Ochii îi săgetară spre fereast ră, să verifice dacă era bine închisă şi dacă jaluzelele erau bine trase.

Rămase cu privirea pierdută în reflexia din geam.

Unii ar fi spus că faţa ei, cu pielea întinsă, bronzată, cu tenul care avea un aspect sănătos, era perfectă. Aproape prea perfectă. Maxilarul un pic prea ferm. Buzele, uneori pl ine de cruzime. Gâtul un pic prea lung, ca de lebădă. Ochii reci, pătrunzători, de un albastru azuriu, ascundeau, la fel ca ochii de porţelan ai păpuşilor, o anumită tristeţe. Dar un

eori străluceau şi deveneau ferestre prin care se vedeau vi nişoare de sânge, nervoase ca nişte capete neizolate ale u nor cabluri electrice. Aceiaşi ochi ascundeau un potenţial v iolent. O remarcă nelalocul ei, un ghiont sau un brânci în tr en puteau atrage un simplu zâmbet. Sau, dacă firele neizol ate se scurtcircuitau, urma un moment de furie. Atunci îşi pierdea controlul.

Deasupra capului ei, o molie prinsă în lampă îşi flutura disperată aripile.

Dedesubt, Laylah stătea tremurând, cu tricoul îmbibat de transpiraţie mulat pe sâni, cu maxilarele încleştate şi sc râşnind din dinţi.

Cu ochii închişi, murmură, ca sub efectul stupefiantelor: Nu dorm. Să nu dorm. Nu îi pot lăsa înăuntru. Ţigara pe car e de-abia o ţinea între degetele lungi căzu pe podea.

Ceasul de pe perete ticăia pe măsură ce minutele întun ecate ale nopţii se scurgeau unul după altul.

Fiecare respiraţie devenea mai puţin profundă, mai ine gală.

Deschise ochii.

Chipul reflectat o privi, ochii o scanară. I se păru că îi ş opteşte: „Exist, deci ucid?”

Dincolo de uşă răsunară paşi... care se apropiau...

Deschise larg ochii. Aproape că îşi ţinea respiraţia şi ur echile îi ţiuiau. Privirea împăienjenită de lacrimi a femeii se fixă pe uşă. Încă închisă. Bine. Să nu intre!

...apoi paşii se opriră. Pentru scurt timp. Pe sub uşă apă ru o umbră care se micşora pe măsură ce paşii se îndepărt au. Sunetul lor scădea în volum pe măsură ce avansau pe hol.

Îşi ţinuse respiraţia şi acum expiră puternic. Suspină uş urată.

Soneria ţiuitoare a telefonului sparse aerul.

Sună din nou. Părea că se holbează la ea de pe podea.

Sună a treia oară.

Mâinile îi tremurau şi ţinea pumnii strânşi. Mâna liberă se îndreptă în jos, spre podea. Apucă receptorul.

De la celălalt capăt al firului se auzea în receptor o resp iraţie grea, agitată. Apoi se auzi o voce şoptită, dar puterni că:

— Hai să jucăm un joc...

Clipi rapid de două ori şi faţa ei, ca şi când ar fi fost scul ptată de nişte mâini invizibile, luă chipul asasinei. Aceasta preluă controlul şi spuse, pe un ton monoton:

— Ascult...

— Ai o nouă ţintă. Kazim Rahman.

— Rahman, repetă ea.

— Da, confirmă vocea hârşâită. Te aşteaptă liniştit la Cl ub-Q pe Bergen Strasse. Uită-te în monitor.

Privirea lui Laylah zbură spre monitorul de pe perete. P e ecran apăru chipul unui bărbat negricios, cu o mustaţă s ubţire, care părea originar din Orientul Mijlociu.

Lipsită de orice expresie, cu ochii opaci, ea asculta aten tă.

— Rahman va răspunde unui cod de recunoaştere: „Pre fer şahul”.

— „Prefer şahul”.

— Te aşteaptă ca să faceţi o tranzacţie. Tranzacţia nu v a avea loc. Neutralizează ţinta şi obţine documentul pe car e îl are asupra sa.

Clic.

În receptor nu se mai auzea decât tonul.

Cătuşa de oţel care o ţinea legată de fotoliu se deschis e şi dispăru în braţul acestuia. Cu un sunet metalic puterni c, cele trei yale se descuiară succesiv. Uşa se deschise cu un hârşâit.

Prin uşa deschisă se vedea o siluetă. Aceasta avansă c u precauţie până la prag şi se opri. O mână îi întinse o gea

ntă de voiaj. O voce şoptită spuse:

— Va trebui să te schimbi. Machiază-te.

* * *

Din boxele Clubului Q răsuna muzică techno. Orga de lu mini pulsa şi, în lumina tuburilor luminoase mov, se ved eau un bar negru strălucitor şi separeuri capitonate cu i mitaţie de piele neagră, în mijlocul cărora era un ring d e dans arhiplin. Aerul era viciat de fum, transpiraţie, vio lenţă şi feromoni.

Rahman stătea la bar, aşteptând, foarte transpirat, al d oilea rând de băutură. Jacheta şi pantalonii de piele pe car e le purta nu îi lăsau pielea să respire. Obişnuit cu cămăşil e lejere pe care le purta la el acasă, în Arabia Saudită, hain ele de piele îl incomodau. Activitatea profesională îl purtas e prin locuri stranii. Se ocupa cu tranzacţiile de antichităţi f oarte rare pe piaţa neagră. Banii astfel obţinuţi erau folosiţ i pentru finanţarea brigăzilor de terorişti sinucigaşi ai Al-Qa eda. Avea asupra lui scrierile din secolul al VIII-lea ale înţel eptului şi alchimistului arab Jabir ibn Hayyān, cunoscut şi c a Geber, recent furate din Muzeul de Arheologie din Bagda d.

O femeie îşi croia, unduitoare, drum prin mulţime către el. Ţinea umerii traşi în spate şi capul sus. Emana vitalitate şi încredere în sine.

Văzuse reacţiile pe care ea le avea asupra bărbaţilor di n club. Feţele lor posomorâte se însufleţeau brusc atunci când o remarcau, dar, când trecea pe lângă ei, se uitau în altă parte, ca şi când ar fi intuit că o singură privire tăioasă din partea ei i-ar fi putut transforma în eunuci.

Atunci când trecuse pe lângă o fată cu părul mov, îmb răcată într-un costum mulat de PVC negru, aceasta îi arun case o privire sfidătoare, şi păruse indecisă: o dorea sexua

l sau sadic... sau poate în ambele feluri. Rahman se gândis e că, asemenea lui, majoritatea bărbaţilor puternici doreau ceva dincolo de sex şi violenţă. Dar el ştia deja cum e să p osezi forţa vitală a unei femei, cum aceasta se scurge din corpul ei în timp ce o ţii în braţe, privind în ochii ei lipsiţi d e viaţă.

Femeia se aşează lângă el la bar.

Nici ea nu reuşea să atragă atenţia barmanului. Aşa că el flutură o bancnotă de euro şi barmanul se grăbi să le ia comanda. O sticlă de Heineken. În timp ce el o studia din p rofil, ea se întoarse şi îi mulţumi cu o mişcare a capului pe ntru băutură. Privirea ei era directă, rece, dar senzuală şi uşor jucăuşă. Ochii ei aveau albastrul acela al unei flăcări de gaz, dar erau reci. Tot corpul ei emana o vitalitate sălba tică. Era întruparea perfecţiunii fizice. Piele măslinie strălu citoare. Obraji aristocratici. Buzele erau pline, gura senzua lă. Deşi îmbrăcată destul de modest, bluza ei de mătase er a decoltată atât cât să-i atragă privirea, îi zâmbi şi îşi dădu pe spate, cu un gest al capului, pletele negre mătăsoase.

Când ea se aşează pe unul din scaunele înalte de la bar, privirea lui coborî, îmbrăţişându-i talia subţire, liniile lungi şi suple ale picioarelor, felul în care cataramele pantofilor î i evidenţiau gleznele delicate.

Îşi luă sticla de bere şi îl privi pe deasupra acesteia, în t imp ce o ducea încet spre gură. Buzele ei se despărţiră ca să primească gâtul lung al sticlei ca şi când ar fi primit ere cţia lui. El arboră un zâmbet unsuros şi-şi mângâie mustaţ a:

— Stau în oraş numai o seară.

Cu o voce mătăsoasă, ea întrebă:

— Îţi plac jocurile, nu-i aşa?

Mai luă o gură de bere. El îi studie mişcarea muşchilor gâtului în timp ce înghiţea şi îşi imagină cum o lamă subţir e ar cresta pielea aceea fină.

— Jocuri? o întrebă.

— Prefer şahul.

Cuvintele de recunoaştere nu trecură neobservate. Dec i cu ea trebuie să fac tranzacţia, îşi dădu el seama. Rahma n, Măritul Allah ţi-a trimis un dar. Distrat, îşi trecu palma p este piept pentru a se asigura că manuscrisul se află în că ptuşeala jachetei sale, în siguranţă.

Ea îşi plimbă limba peste buza superioară şi, conştientă de efectul pe care îl avea asupra lui, clipi.

El se întinse către femeie şi mâna lui îi cuprinse rotunji mile ferme ale feselor. Ea gemu şi se lăsă să alunece clipin d de pe scaun, spre el. E atât de dură, atât de elegantă, a tât de sigură pe ea. Îşi imagină cum ar pătrunde cu precizi e chirurgicală în ochii ei, cum i-ar întoarce globii oculari spr e interior, condamnând-o astfel la o eternitate în care s-ar privi încontinuu pe ea însăşi.

Se lipise de el şi îi simţea respiraţia fierbinte. Privirea ei îl fixa şi astfel erau doar ei doi, prinşi într-o intimitate care îi excludea pe ceilalţi bărbaţi de la bar. Mâna ei încercă să ajungă în interiorul jachetei lui.

— Nu atât de repede, o dojeni el. Vom face tranzacţia a fară, în maşina mea.

Buzele ei umede şoptiră:

— OK. Dar lasă-mă să îţi arăt ce va urma.

Atunci înţelese. Mâna ei îşi croia drum în sus pe coapsa lui. Tresări. Ea râse în timp ce mâna îi urca mai sus, spre şl iţ. Experimentată, îi deschise fermoarul şi se strecură înău ntru. Inima lui bătea nebuneşte în piept.

Îi şopti la ureche:

— Îţi place să joci dur? şi îi muşcă lobul urechii.

Bărbatul gemu.

Un arc electric de durere ascuţită îşi croia drum prin cor pul lui, ca un şuvoi de lavă incandescentă, într-o secundă, expresia ei se schimbă şi masca lascivă lăsă loc unui dezg

ust distant.

— Şah mat! şopti şi, frecându-şi nasul de urechea lui, îi explică: Senzaţia de arsură din corpul tău este... hm... o ne urotoxină letală.

Îl sărută uşor pe obraz.

Rahman văzu cum chipul ei începe să se întunece, cum întreg barul începe să se învârtă cu o viteză din ce în ce m ai ameţitoare. Auzea frânturi de muzică, voci înfundate, su nete care începeau să pălească, să devină din ce în ce mai slabe şi îndepărtate. Încercă din răsputeri să respire şi se p oticni. Cu mişcări precise, Laylah scoase mâna cu seringa din pantalonii lui şi introduse arma mortală în poşeta care î i atârna pe umăr. Mişcările ei aveau precizia şi graţia unui număr de magie.

Mişcă scurt din încheietură şi lama ascuţită a unui cuţit îi alunecă în palmă. Continua să stea cu buzele lipite de ur echea lui, în timp ce privirea ei scana atentă totul în jur. Mâna cu cuţitul se ocupa de căptuşeala jachetei. Cu o mişc are precisă şi catifelată, lama tăie căptuşeala, scoţând la i veală harta furată. Ascunse harta sub fustă, prinsă de talie şi jartieră. Muzica urla în continuare şi nimeni din mulţime a hedonistă nu o observă strecurându-se printre trupurile t ranspirate şi dispărând în noapte.

CAPITOLUL 2

Domul Stâncii: Al-Quds, Palestina

Avioanele israeliene de luptă trasau linii pe cer, în prag de seară.

Un tip înalt se oprise ca să asculte ce le spunea ghidul unor turişti americani.

— Califul Abd al-Malik a demarat construcţia domului în jurul anului 688 după Hristos. Aici s-a oprit din călătoria sa mistică nocturnă profetul Mohamed, ca să se roage împreu nă cu marii profeţi Abraham, Moise şi Iisus. A ajuns în aces t loc purtat de un cal înaripat şi însoţit Arhanghelul Gabriel şi, după rugăciune, a urcat spre Paradis şi spre Allah pe o s cară de aur.

O femeie grasă, cu o pălărie cu boruri largi, îşi undui g uşa şi interveni:

— Da, sigur... spune-ne despre camerele alea secrete.

— Muntele este de fapt un labirint plin de tuneluri, pasa je, peşteri, camere, fântâni foarte adânci şi bazine, explică ghidul. Au fost cartografiate 38 de bazine şi fântâni mari, d ar mai există încă 11 bazine mici şi 43 de pasaje şi coridoa re. Cele mai faimoase sunt câteva camere de mari dimensi uni, cum ar fi Grajdurile lui Solomon.

Un tânăr slab întrebă:

— Nu pe aici căutau Cavalerii Templieri nu mai ştiu ce c omoară?

Ghidul dădu din cap şi zâmbi.

— Aha, înţeleg, vă interesează turul mistic şi poveştile magice. Foarte bine. Pe la 1118, nouă călugări războinici a u plecat din Paris către Ierusalim. Juraseră să îi apere pe cr eştinii pelerini care vizitau Ţara Sfântă. Dar se pare că ave au şi o misiune secretă: să excaveze muntele în căutarea unor comori sau relicve sfinte.

— Şi au găsit ceva? întrebă o voce.

— Desigur că au găsit ceva, răspunse ghidul. Când s-au întors în Franţa, au fost primiţi ca nişte eroi. Sfântul Bernar d de Clairvaux a ţinut o slujbă şi ordinul călugărilor războin ici a fost trecut sub directa conducere a papei. Nu dădeau socoteală decât în faţa acestuia. Din ce în ce mai mulţi fii a i nobililor din întreaga Europă s-au înrolat în ordin. Vistieriil e Templierilor erau pline şi astfel aceştia au devenit prima bancă a Europei. Împrumutau bani regilor...

— Nu de asta au şi intrat la apă? întrebă femeia, în cun oştinţă de cauză.

— Mai degrabă s-au jucat cu focul. Ştiaţi că ghinionul p e care îl asociem cu vineri 13 are rădăcini istorice? Într-o vi neri, pe 13 octombrie 1307, regele Franţei, Filip cel Drept, a început să îi aresteze pe Templieri. Pe baza unor acuzaţii de sacrilegiu false, numeroşi membri ai ordinului au fost a rşi pe rug. Se spunea că foloseră imagini ale lui Iisus şi al e crucii în timpul unor sacrilegii.

— Nu se spunea că divinizau un fel de cap de argint? în trebă tânărul, căutând din ochi aprobarea ghidului.

— Cine poate şti? Ghidul ridică din umeri. Toate mărturi sirile le-au fost smulse în timp ce erau torturaţi. Dominican ii, Dulăii Domnului, erau capii torturilor Inchiziţiei franceze. Templierilor li se atârnau greutăţi de piept până le ceda co loana vertebrală sau erau puşi să înghită apă prin nişte pâl nii, până mureau înecaţi. Şi dacă tot nu mărturiseau, li se a rdeau picioarele, li se smulgeau unghiile şi dinţii după care li se înfigeau ţepuşe în zonele cu multe terminaţii nervoas e.

— Vrei să spui că era ca în filmul Marathon Man?[12] între bă tânărul.

---

[12] Film din 1976, ecranizare a romanului omonim al lui William Goldma n, în regia lui John Schlesinger, cu Dustin Hoffman şi Laurence Olivier î n rolurile principale (n. red.).

— Atunci când Oliver, dentistul nazist, îl tot întreabă pe Dustin Hoffman dacă totul e în regulă în timp ce îi sfredel eşte cariile?

— De unde credeţi că i-a venit inspiraţia scriitorului Will iam Goldman? întrebă ghidul.

Femeia se făcuse albă la faţă.

— Dar de ce i-au atacat?

— Pentru cel mai vechi motiv din lume... banii. Regele F ilip le datora enorm de mult Templierilor. Până şi zestrea fi icei sale era tot un împrumut de la ei.

Şi regele Franţei nu era singurul îndatorat până peste c ap Templierilor. Mai mulţi monarhi din Europa aveau datori i mari la călugării războinici.

— Dar au fost acuzaţi de erezie, simţi nevoia să sublinie ze cu satisfacţie un bărbat pe al cărui ecuson scria că este preot baptist.

O spusese cu un ton dur şi sobru, mijind ochii pentru a se proteja de lumina soarelui.

O voce se auzi de undeva din ultimele rânduri ale grup ului. Era adâncă, precisă şi transmitea inteligenţa posesor ului:

— Poate ar trebui să căutaţi definiţia exactă a cuvântul ui. Mulţimea se despărţi şi îi făcu loc să treacă omului cu în făţişare aristocratică. Erezie vine de la cuvântul grecesc air esis, şi înseamnă alegere, credinţa aleasă, şi secta care m enţine acea credinţă. Ochii lui reci, negri, studiară mulţime a. A fost o etichetă folosită pentru a descrie primele secte creştine, chiar pe esenieni.

— Dar Iisus a fost esenian, spuse femeia, cu gura plină de ciocolată în timp ce-şi aranja pălăria.

Tipul slab zâmbi subţire şi înaintă, lăsându-i să-l priveas că miraţi cum intră din dom.

Un alt bărbat, îmbrăcat în haine închise la culoare, occi

dentale, cu capul acoperit de o gutra[13] cu pătrăţele albe şi negre, legată cu un igal[14] negru, îşi croi drum printre turişt i. Ochii lui scrutau mulţimea. Părea că îl urmăreşte pe străi nul înalt de la o distanţă calculată.

Ghidul, revenindu-şi, încercă să detensioneze momentu l:

— Nu vă pot arăta acum, dar sub as-Shakra, stânca sac ră despre care se crede că a făcut parte din zidurile Templ ului lui Solomon, se află o criptă ca o peşteră. Locul se che amă Bir el-Arweh, adică Fântâna sufletelor. Legendele spu n că în acel loc pot fi auzite din când în când sufletele morţ ilor şi sunetele valurilor din Paradis. Se zvoneşte că arheol ogii explorează în secret labirintul de tuneluri, bazine şi cat acombe de sub Muntele Templului.

NSA: Fort Meade, Maryland

Kenny, internul roşcat şi costeliv, izbea în taste, încercâ nd să acceseze sistemul Patsy. Programul corela şi camufl a diversele căutări, operaţiuni şi analize întreprinse de NS A. Dacă vreo comisie a Congresului sau vreo agenţie riva lă, fie ea Langley[15] sau FBI, ar fi vrut să localizeze sursa că utării, ar fi ajuns la Consiliul Naţional de Securitate. Şi nim eni din branşă nu ar fi dorit să aibă de-a face sau să ceară explicaţii preşedintelui cu gât de taur al consiliului.

Kenny făcea o verificare complexă prin indexul sistemu lui combinat de ADN al FBI-ului. Acest sistem, cunoscut de specialişti sub denumirea de CODIS, era o mare bază de

[13] Eşarfă tradiţională, în pătrăţele, purtată de arabi pe cap (n. red.).

[14] Accesoriu din sfoară groasă, de obicei de culoare neagră, care se pu ne peste gutră sau keffiyeh şi care ajută la fixarea acesteia pe cap (n. red.).

[15] Denumire sub care este cunoscută CI’A, Central Intelligence Agency, care provine de la oraşul din statul american Virginia în care agenţia îş i are sediul central (n. red.).

da te plină de mostre ADN ale unor infractori condamnaţi, copii fugiţi de acasă, victime ale ucigaşilor în serie, terorişt i sau suspecţi de terorism. Kenny luă o gură dintr-o cutie d e cola şi duse spre gură o pungă de chipsuri. O înclină şi o scutură pentru a putea devora ultimele fărâme.

De şase luni, de când lucra ca asistent al geneticianului Singer, folosise de nenumărate ori programul. De fiecare d ată rezultatul fusese acelaşi: Nu S-A GĂSIT NICIO CORESPO NDENŢĂ. Doctor Singer nici măcar nu îi spusese a cui era mostra de ADN pe care trebuia să o identifice.

Cifre, litere, nume şi coduri se succedau cu repeziciune pe monitorul de mari dimensiuni.

Privi spre ceasul de pe perete şi oftă. Era miezul nopţii.

Cu coada ochiului, observă strălucirea unei lumini roşia tice.

Privirea îi fugi înapoi la ecran. Pe ecran pulsa, scris cu li tere roşii: CORESPONDENŢĂ GĂSITĂ. INFORMARE CĂTRE D IRECTORUL PROGRAMULUI MESIA EFECTUATĂ. ACCES RES TRICŢIONAT.

Kenny avea marele talent de a fi un hacker redutabil. D etesta munca de rutină pe care o efectua în laborator. Un alt lucru pe care-l detesta cel puţin la fel de tare era ca cei din jurul lui să-i ascundă diverse chestii. Să-i ia dracu', îşi z ise şi începu să tasteze cu repeziciune. De câteva luni îşi dăduse seama care era parola folosită de Singer. Cretinul bătrân cu rahat în loc de creieri folosise ca parolă Old Yelle r, numele labradorului său. Al naibii de original, se gândise Kenny. Hotărât să afle ce punea la cale bătrânul, Kenny int ră în contul acestuia. Aici se aflau detaliile.

Citi cele scrise pe monitor şi simţi fiori de gheaţă pe spi nare.

99% POSIBILĂ CORESPONDENŢĂ ÎNTRE ADN TERORIST ŞI ADN GIULGIUL DE LA TORINO.

Rămăsese blocat, fără cuvinte. Undeva, într-un colţ al

minţii, auzi cum uşa securizată din spatele lui se deschide. Auzi paşii care se apropiau de el.

Simţi cum cineva stă chiar în spatele lui. Parfumul famil iar al aftershave-ului folosit de Singer îi înţepa nările. Ştia că, în afara laboratorului, Singer nu prea avea viaţă person ală şi că adesea dormea pe canapeaua din holul biroului să u de la etaj.

Fără să se întoarcă, spuse:

— Hei, doctore... am reuşit. Am găsit o corespondentă.

Abia atunci îşi dădu seama. Încălcase protocoalele de s ecuritate atunci când intrase în contul doctorului... Mâna lu i zbură spre tastatură.

Înainte să poată atinge tastele, mâna lui se opri. Era o s enzaţie ciudată, ceva rece şi metalic îi înfăşurase beregat a. Din ce în ce mai strâns, oprindu-i respiraţia, tăindu-i car nea fragedă.

Instinctiv, degetele lui apucară coarda de pian care îi s ecţiona gâtul.

Îl colţul câmpului vizual îi apărură pete negre.

Degetele îi erau pline de sânge.

Dădea din picioare spasmodic. Pieptul i se zbătea şi se contorsiona, dar o forţă copleşitoare părea să-l ţintuiască î n scaun. O explozie violentă de lumină îl orbi, apoi ameţi... şi se făcu întuneric.

Un braţ cu articulaţiile umflate din cauza artritei se înti nse peste corpul flasc şi lipsit de viaţă al lui Kenny şi apăsă simultan tastele Ctrl, Alt şi Delete.

CAPITOLUL 3

Palestina

Doctor Faisal Bin al-Saladin se împiedică, înjură în bar bă şi se întoarse către bărbatul din spatele său.

— Fiţi atent, este o denivelare aici... spuse şi zâmbi sla b, cu mâna întinsă către italianul înalt.

Trebuia să îşi ascundă iritarea şi faptul că nu era deloc fericit să se afle acolo. Avea treburi urgente la universitate a din Riyadh şi timpul nu ţinea deloc cu el. Ar fi preferat ca altcineva să se ocupe de această îndatorire. Totuşi, Bin La den însuşi insistase, spunând că Faisal era singurul om vre dnic de a îndeplini această misiune sfântă.

„Faisal, nu trebuie să pui la îndoială voinţa lui Allah”, îi spusese Bin Laden. „Dacă el ne porunceşte să ne culcăm c u târfele Romei pentru a ne duce la îndeplinire misiunea, a tunci aşa vom face. Du-te şi înmânează-le artefactul”.

— Cât mai avem? întrebă italianul.

— Nu foarte mult. Chiar acum intrăm în camera mortua ră.

Faisal ridică lampa şi mişcă lumina de-a lungul loculilor, puţuri lungi şi înguste săpate în pereţii camerei pentru a găzdui morminte, care adăposteau fie un singur defunct, fi e, la grămadă, oasele fragile ale unei familii întregi.

Dacă generatorul ar funcţiona, am avea destulă lumină.

— Dar aşa este mai... melodramatic, nu? Mă simt la fel cum s-a simţit Carter înainte de a intra în mormântul lui Tu tankhamon. Sper să nu existe vreun blestem, spuse italian ul, cu o voce vag temătoare.

— Nu vă temeţi, căci Cel care vede totul ne va proteja.

Pe măsură ce înainta prin încremenirea înghesuită a cri ptei subterane, Faisal începuse să spere că ceea ce spuses e avea să se adeverească la nevoie.

Merseseră mult sub piatra sfântă as-Shakra, erau exact sub centrul marelui Dom al Stâncii, mult sub cupola aurită sprijinită pe centura celor opt arcade îmbelşugat împodobi te. Moscheea, de formă ortogonală, avea pe fiecare latură câte o uşă şi şapte ferestre cu geamuri din cristal. Musulm anii credeau că pe această stâncă se aşezase Profetul înai nte de urcarea la ceruri. În inima sa, Faisal ştia că această lume îi va îngădui şi lui să ajungă în Paradis.

Aerul era jilav şi rece. Pereţii de stâncă din jurul lor era u acoperiţi de o peliculă subţire de apă.

* * *

Italianul, cunoscut pur şi simplu sub numele de Clericul, deşi înalt şi cu pieptul lat, reuşea să se mişte cu graţia unu i atlet. Prezenţa sa domina camera şi nu era vorba doar de statură, ci de întreaga sa atitudine.

Atunci când aflase că unul dintre fragmentele sulului fu sese găsit, Clericul se mirase, dar se şi temuse. Cartea lui Q fusese până atunci numai o ipoteză scornită de specialiş ti. Aceştia atribuiau asemănările dintre Evangheliile lui Luc a, Marcu şi Matei unei surse comune, străvechi. În germa nă se numea Quelle[16] de unde venise şi prescurtarea Q. Ca rtea pierdută a lui Q. Când aflase conţinutul sulului, inima î i stătuse în loc. Remuşcările pe care le simţise ca înalt Cler ic al Bisericii Romano-Catolice însărcinat cu menţinerea cu orice preţ a integrităţii adevărurilor doctrinale fuseseră spu lberate în secunda în care aflase puterea pe care o ascund eau artefactele. Puterea de a spulbera fundamentele Biseri cii şi ale creştinismului de pretutindeni.

— Aici aţi găsit oasele omului care a fost răstignit? Cele

[16] Sursă, izvor (l. germ.) (n. red.).

pe care ni le-aţi trimis pentru analize? întrebă Clericul.

Faisal dădu din cap.

— Nu, va trebui să mergem spre sud prin pasajul acest a până sub fântâna El Kas. Fântâna este cam la jumătatea drumului dintre Domul Stâncii şi Moscheea Al-Aqsa.

Îşi continuară drumul însoţiţi de ecoul paşilor lor în întu neric. Din când în când, Clericul era nevoit să îşi strecoare silueta masivă prin locuri în care tunelul se îngusta.

Într-un final se opriră. Se aflau în centrul unei camere c are era imaginea în oglindă a domului de deasupra. Din în căperea octogonală radiau opt locuri.

— Aici, spuse Faisal şi ridică lampa ca să lumineze un p uţ din stânga sa. Oasele erau într-un monument funerar.

Italianul studiase oasele şi îşi amintea: călcâiele erau st răpunse de un cui lung, labele picioarelor erau sfărâmate, zdrelite de lovituri de ciocan pe Golgota.

Faisal ridică lampa şi lumina acesteia pâlpâi. De-a lung ul pereţilor alunecară umbre care dansau.

— Era vreun nume pe urnă? vru să ştie italianul.

Faisal înghiţi greoi în sec.

— Da... În aramaică. Iacov, frate al meu, care ai murit î n locul meu.

Italianul rânji. Scoase din buzunar o lanternă mică dar p uternică şi o aprinse. Raza ei ajunse încet pe peretele de d easupra criptei. Acolo, zgâriate în stâncă, erau nişte desen e. În primul, un om purta povara unei cruci. În al doilea, tre i siluete se uitau din vârful unui deal la o răstignire. Sub o siluetă cu capul înconjurat de o aură era scris Issa al-Naga r, şi, sub silueta de lângă acesta, numele Sfântului Ioan er a scris în aramaică, coptă şi greacă.

Dezvăluită de lumina lanternei, a treia siluetă avea o al ură feminină şi mâna ei ţinea mâna siluetei cu aură. Italian ul citi cu voce tare:

— Magdalena, Pistis Sophia.

Cu inima bătându-i nebuneşte şi cu gura uscată, Clericu l îndreptă raza lanternei spre cel de-al treilea desen. Încolă cit în jurul unui copac care aducea a cruce, un şarpe privea înapoi. Avea cap de femeie, ca de heruvim, dar cu sigura nţă feminin. Deasupra lui, un porumbel alb era desenat cu capul în jos. Silueta unui bărbat şi cea a unei femei, goi, îm brăţişau copacul. Bărbatul arăta spre un mormânt gol. Fe meia arăta spre răsărit, unde apărea forma unui oraş. Dea supra pluteau cuvintele Nin igi nagar sir.

— Ce înseamnă? întrebă Clericul, fixând lumina pe inscripţie. Nu recunosc limba.

Faisal îşi scărpină bărbia.

— Pentru că este babiloniană veche. Nu este folosită de cât în această inscripţie.

— Şi... puteţi sau nu să traduceţi?

— Înseamnă Marele arhitect al Raiului.

Clericul pufni amuzat.

— Desenele sunt similare simbolisticii gnostice din seco lul al II-lea. Şi marele arhitect este zeul masonilor. Până ac um nu mi-aţi arătat nimic important, înclin să cred că dese nele nu sunt autentice.

Continuă să privească fără expresie, la fel ca un jucător de pocher care supralicitează. Mai mişcă odată lanterna în dreptul celei de-a treia fresce scrijelite şi ceva îi captă ate nţia. Abia vizibilă sub stratul de praf observă o zonă roşie, decolorată.

— Faisal, spuse şi îl bătu pe umăr. Vedeţi zona aceea r oşiatică din partea superioară a desenelor?

Faisal ridică lanterna, miji ochii şi mormăi aprobator:

— Da, sub praf.

Clericul se apropie şi mai mult de perete privind concen trat.

— Se pare că a fost acoperită în mod intenţionat cu un strat de praf.

Faisal privi în jurul său, găsi o ladă de lemn şi o aşeză î n dreptul zonei de interes. Când se urcă pe ladă, aceasta s cârţâi şi Faisal îşi restabili cu greu echilibrul.

— Mda, este cretă.

Sub privirile Clericului, Faisal începu să cureţe peretele cu o perie.

Se pare că Faisal ştie deja prea multe, se gândi Clericu l.

Odată terminată îndepărtarea stratului de cretă, Faisal coborî de pe ladă şi se întoarse cu faţa spre însoţitorul său.

— Prietene, îmi păreţi pierdut în gânduri, i se adresă Fai sal, smulgându-l din reverie.

— Scuze, nu mai ştiu despre ce vorbeam...

Faisal dădu din cap.

— Ipoteza că am fi în faţa unui fals mă îndurerează, în primul rând, pentru că cercetările mele sunt laborioase şi deloc uşoare. Sunt convins că veţi găsi foarte interesante r ezultatele datării cu izotopi. Am testat proba de material lu ată din aceste desene pe stâncă.

— Care a fost rezultatul?

— Datează de dinaintea Evangheliilor, şi acest lucru o f ace contemporană...

— Cu momentul în care Iisus a trăit printre oameni. O r elatare la prima mână.

Italianul respiră scurt şi adânc.

— Exact. Cea mai mare parte a prafului de cretă a fost î nlăturată.

Faisal îşi îndreptă lanterna spre perete.

Ochii Clericului trecură de porumbelul care cobora dintr e nori. Un demon cu faţa roşie privea ameninţător în jos şi mâna lui era aţintită spre ceva care se afla exact în spatel e Clericului. Acesta recunoscuse chipul. Era Asmodeus, de monul pe care Solomon îl folosise pentru a-şi construi tem plul. Venită de nicăieri, o pală rece de curent îl lovi în cea

fă.

Instinctual, se răsuci, şi, cu ochii mari şi mâinile tremu rându-i, îndreptă fasciculul îngust de lumină al lanternei sp re întunericul din spatele lui.

* * *

La suprafaţă, după ce flutură prin faţa gărzilor îmbrăcat e în kaki un permis eliberat de Consiliul musulman supre m, Waqf, omul care îl urmărise pe Cleric până la dom, înce pu să coboare spre Fântâna sufletelor.

Cu un gest absent, acesta îşi trecu o mână peste haină, pentru a se asigura că aceasta ascunde cum trebuie explo zibilii. Cu o lanternă de aluminiu într-o mână şi cu un tub fl uorescent în cealaltă, intrusul fu înghiţit de gura tunelului excavat în rocă. Mergea prin tunelul şerpuitor cu tubul fluo rescent îndreptat în jos. Drumul era marcat intermitent de o pudră strălucitoare.

CAPITOLUL 4

În camera subterană, Clericul stătea împietrit, blocat de o frică iraţională.

— Poate l-aţi jignit pe djinn, sugeră sarcastic Faisal.

Clericul îl ignoră şi traversă rapid camera.

— Ce se află aici? Se pare că peretele acesta nu a fost săpat.

— Poate că nu mai aveau rude pe care să le îngroape.

Clericul îşi plimbă buricele degetelor peste perete şi si mţi asperităţi, ca şi când cineva ar fi sculptat cu dalta în ca lcar.

— Am nevoie de mai multă lumină.

Faisal îl secondă din lateralã şi lipi lanterna de perete.

Privea cum degetele Clericului cercetau peretele. Acest a făcu o pauză şi îşi lipi obrazul de suprafaţa rocii. Se retra se şi dădu energic din cap în timp ce scotea o brichetă Zip po din buzunar. Degetul îi alunecă pe piatră şi apropie fla căra de perete. Ca mângâiată de o briză uşoară, flacăra pâ lpâia. Îngenunche şi studie podeaua de lângă perete, apoi se dădu cu un pas în spate.

— Aici în perete este o fisură.

Întinse mâna şi îşi plimbă degetul de-a lungul unei cră păturí înguste. Pe podea căzură bucăţele de calcar. Se înto arse şi privi spre Faisal, a cărui faţă era ascunsă în întuneri c.

— Aici nu este zid original. Porţiunea aceasta a fost zidi tă ca să astupe o intrare. Faisal, ce îmi ascunzi?

Arabul se încruntă, confuz. Apoi se linişti şi spuse împăc iuitor:

— Nimic ce nu poate fi cumpărat...

— Deci vrei să mă şantajezi...

— Trei sute de mii de dolari depuşi în contul acesta. Pâ nă mâine la prânz. Zâmbi şi îi întinse italianului o bucată d

e hârtie. Cum spuneţi voi, occidentalii: e vorba de afaceri, n-am nimic cu tine personal.

— Nu pot aştepta până mâine-dimineaţă!

Contactul cu acest om îl dezgusta. Obrajii mici şi ochii înfundaţi în cap îl făceau pe Faisal să semene cu o nevăstuică.

— Suntem gentlemani, nu-i aşa? Am încredere în cuvântul tău.

— În acest caz, îl ai.

Pe faţa lui Faisal apăru un zâmbet larg.

— Să zicem că este un avans mulţumitor. Dar... dacă ce o să vă arăt vă va mulţumi, va trebui să mai achitaţi 700.000 de mii de dolari.

— Prea bine. Acum cred că ar fi cazul să văd ce cumpăr.

Faisal se apropie de perete cu lampa ridicată.

— Observaţia dumneavoastră a fost numai pe jumătate corectă. Secţiunea aceasta este diferită. Din cauză că este o porţiune din zidul original. Vedeţi această inscripţie?

Puţin deasupra porţiunii roşietice era adăugată, ceva mai recent, o înşiruire de litere greceşti:

I iÂ io OÂO ââoeeâuo oieâiâioio.

Clericul se încruntă la fel cum făcuse când descifra inscripţia în ebraică şi începu să murmure:

— Bethzur... adică templu, şi Shelomoh... Se întoarse scârbit către Faisal. Nu am chef de astfel de jocuri. De ani buni oamenii au căutat Templul lui Solomon. Nu există. Nu este decât o legendă.

— Dar până acum nimeni nu a avut permisiunea să analizeze cu instrumente moderne mormintele din niciun loc sfânt musulman. Faisal făcu o pauză plină de efect. Am folosit un radar care poate scana prin sol, GPR. Am scanat peretii muntelui şi am făcut teste seismice de frecvenţă înaltă, cartografiere magnetică şi o scanare termică cu infrar

oşii. Ce am obţinut pe radar şi la testarea seismică ni s-a părut ciudat... până când am văzut rezultatele analizelor c u infraroşii.

— Cum adică? întrebă Clericul.

— Scanările au înregistrat schimbări ale radiaţiei termic e de pe suprafeţe. Fiecare suprafaţă are o anume capacita te termică. O asemenea scanare dezvăluie zidurile şi pietr ele îngropate sub nivelul solului. În timpul zilei, suprafaţa muntelui este încălzită uniform de razele soarelui. Această căldură coboară spre subteran. Noaptea, suprafaţa se răc eşte. Dar căldura care a coborât urcă din nou. De data ace asta nu mai este uniformă... din cauza bazinelor, fundaţiilo r, tunelurilor. Scanarea înregistrează valorile acestei variaţ ii. Iată, ca să vedeţi despre ce este vorba.

Cu o mişcare rapidă, Faisal scoase de pe curea o came ră video compactă, de dimensiunile unui pachet de ţigări. Desfăcu ecranul de vreo patru centimetri şi îl aşeză astfel ca italianul să îl poată vedea. Pe ecran apărea o imagine văzută de sus a domului, mărginit de două octogoane întu necate.

— Am făcut scanarea dintr-un elicopter, la apusul soare lui.

Apăsă un buton şi adăugă:

— Iată o imagine mai clară.

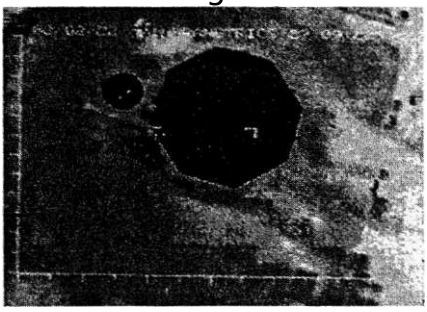

— Vedeţi că avem un octogon mai mare şi unul mai mi c. Acum noi ne aflăm în cel mai mic.

Clericul se aplecă înainte, pentru a vedea mai bine ecra nul strălucitor. În mijlocul unei întunecimi străvechi, faţa lu i, scăldată în lumina modernă a ecranului, arăta fantomati c.

— Desigur, am apelat şi la ajutorul unui bătrân înţelept, reluă Faisal. M-am folosit de codicele întortocheate din sec olul al VII-lea ale alchimistului Jabir. Mulţi au crezut că text ele sale enigmatice nu sunt decât nişte aiureli înflorite. Dar acele texte m-au ajutat să găsesc locaţia exactă.

Clericul îşi îndreptă privirea spre Faisal, aşteptându-se să poată citi pe chipul acestuia semnele vreunei minciuni e laborate.

— Textele acelea furate de la muzeul din Bagdad?

— Laylah, unul dintre agenţii noştri, tocmai le-a recuper at de la un dealer din Elveţia.

— De pe piaţa neagră bănuiesc?

Faisal ridică din umeri.

— Aceste lucruri nu îmi sunt cunoscute.

— Desigur că nu. Doar eşti o persoană sinceră şi un om integru, comentă sarcastic Clericul.

— Indiferent de ce vreţi să credeţi, aceasta este harta. Priviţi această casetă.

Faisal se opinti, apăsă o bucată din perete şi o porţiune de zid se mişcă. Într-o adâncitură a peretelui era zidită o fa rfurie de aur încrustată cu simboluri, care străluceа, înconj urată de beznă. Clericul văzu un pentagon înscris într-o pe ntagramă şi înconjurat de litere stranii.

Sub pentagon era scrijelită o propoziţie.

IAQ ABPAEAE AAQN ATA

— Puteţi traduce? întrebă cu îngâmfare Faisal.

— Este în limba greacă. IAO Abrasax, căci tu eşti Dumn ezeu. Alte aiureli gnostice. Un zeu cu cap de cocoş şi şerpi pe post de picioare, cu un scut într-o mână şi un bici în cea laltă. Imagine folosită pe amuletele care se presupune că a

lungă răul.

— Da, dar lipseşte aspectul feminin divin, care era part e a trinităţii lor: tatăl, mama şi fiul. Priviţi ce scrie mai jos.

AH ELOHIM SABAOTH ADONAI ELOAI.

— Sunt numele ebraice pentru Dumnezeu. Toate la ma sculin, răspunse Clericul. Nu aş fi crezut că un musulman v a trebui să-mi facă instructajul cu privire la numele sub car e este cunoscut Dumnezeu.

— Gândiţi-vă la Biblia voastră. Cum i-a spus Dumnezeu lui Abram să ia o literă din numele soţiei sale Sarah. O lite ră care să reprezinte masculinul şi femininul.

— Adică Abraham? Atunci când Sarai a devenit Sarah?

— Exact. Dacă apăsaţi pe simbolul de pe farfurie...

Faisal se dădu la o parte şi-l încurajă pe Cleric să facă c e-i spusese.

Cu mâinile tremurând, ezitând, de parcă ar fi avut în f aţă un buton roşu care lansa rachete nucleare, italianul a păsă simbolul pentru AH. Nimic nu se întâmplă. Apăsă mai tare. Tot nimic. Când luă mâna de pe farfurie, simbolul înc epu încet să se afunde în perete. Dar peretele rămase nem işcat.

Faisal zâmbi.

— Acum trebuie să introduceţi combinaţia ambelor liter e de final... ham plus ah.

— Hamah? întrebă nedumerit Clericul.

Faisal dădu aprobator din cap.

Fără să mai ezite, apăsă simbolul. Se auzi un hârşâit ter ibil, ca şi cum tone de nisip s-ar fi scurs printr-un grătar. O porţiune din spatele zidului se mişcă la început aproape im perceptibil, apoi începu să se scufunde încet în podea. Pus tietatea camerei fu umplută de sunetul celor două mase d e piatră în frecare. După câţiva centimetri, mişcarea se ac celeră. Faisal spuse tare, ca să acopere zgomotul:

— Mi se pare foarte interesant. Hamah înseamnă răget,

ţipăt incontrolabil. Şi cum ar zice feministele voastre din O ccident: „Sunt femeie, ascultă-mi urletele”.

Din perete răzbătea un miros înţepător, ca de amoniac.

— Poate că aerul este irespirabil dincolo, se temu Cleric ul, cu o voce obosită şi îngrijorată.

Faisal infirmă.

— Este doar parfumul locuitorilor peşterii... guano[17] de l ilieci.

Bucata de perete vibră şi se opri.

— Asta a fost doar prima parte. Acum urmează partea a doua a testului. Priviţi aici.

Faisal îşi îndreptă lanterna spre locul gol, proaspăt apăr ut în perete. Acesta se prelungea cu o cavitate conică săpa tă în piatră. Italianul se apropie şi văzu, strălucind în lumin a lanternei, cristalele care acopereau conul.

— Cunoaşteţi formule magice? Cuvinte puternice? Capa bile să ordone materiei? întrebă arabul.

— Nu am de gând să mă joc de-a Ali Baba şi să spun „S esam, deschide-te!” unui perete.

În lumina lanternei, vedea foarte bine exasperarea de p e chipul lui Faisal.

— Nu, cheia este reversul amuletelor cu Abrasax.

Faisal scoase de sub tunică un medalion şi îl privi atent la lumina lămpii.

Clericul se apropie şi miji ochii, încercând să distingă lit erele greceşti.

IIBBBNA ANAAEA

— Într-un fel, aveaţi dreptate. Orice copil cunoaşte cu vântul care deschide peretele. Dacă traducem literele din greacă în latină, am avea Ablanathanalba, un palindrom d e litere greceşti, perfect simetric, fie că e citit de la cap la

[17] Îngrăşământ natural, provenit din acumularea excrementelor şi a ca davrelor de păsări, de lilieci din peşteri, a cadavrelor unor animale mar ine etc. (n. red.).

coadă sau de la coadă la cap.

Clericul pronunţă în minte cuvântul şi rosti, jenat:

— Abracadabra.

— Corect, deşi pronunţia este vulgară.

Clericul ridică uimit sprâncenele şi oftă.

— Să încercăm?

Clericul ridică mâinile, şi, cu o expresie între capitulare şi exasperare, oftă:

— Te rog.

Faisal apăsă amuleta într-o cavitate rotundă din zid. Cu un sunet înfundat, amuleta se roti contrar acelor de ceasornic în zid şi se opri. Arabul se aplecă înspre conul cristalin şi rosti incantaţia.

Cum nu se întâmplă nimic, Clericul rânji. Dar, apoi, în deschizătură începu să răsune un ţiuit. Sunetul ascuţit le făcea ca urechile şi dinţii să-i doară, să pulseze neplăcut într-un ritm ciudat. Brusc, bucata de perete se scufundă cu totul în podea.

— Nu pot pretinde că aş putea explica exact cum funcţionează mecanismul, comentă Faisal. Dar aş risca să afirm că cel mai probabil cristalele din pâlnie rezonează într-un anume fel la anumite ondulaţii ale vocii.

Dragul meu prieten, sincer să fiu, în acest moment nu m-ar mira nici dacă am descoperi Atlantida dincolo de perete tele ăsta.

— Aşteptaţi să vedeţi ce v-am pregătit şi o să doriţi să fi fost numai un oraş pierdut.

Faisal o luă înainte şi intră în întunericul de dincolo de perete.

Clericul îl urmă ezitând, ghidându-se după lumina mişcătoare a lămpii care avansa printr-un tunel îngust. Deasupra aluneca spre el un sunet înfundat, repetitiv.

CAPITOLUL 5

Cu Faisal în frunte, cei doi înaintau printr-un labirint de tuneluri. Întunericul adânc din jurul lor căpătase prezenţă fizică. Cu cât înaintau mai mult, cu atât înclinaţia tunelului devenea mai mare. De două ori, Clericul se împiedicase în roci care ieşeau din podeaua tunelului şi se zgâriase.

Brusc, Faisal se opri. Surprins, Clericul se izbi de spatel e acestuia şi îl dărâmă la pământ. Lanterna îi zbură prin ae r şi se rostogoli de câteva ori pe podeaua de rocă. Raza ei l umină cu spirale haotice pereţii şi podeaua.

— Ajută-mă! reuşi să spună Faisal cu un glas tânguitor.

Clericul îşi căută cu disperare lanterna.

Apoi se aşeză în patru labe şi, în ciuda durerilor reumati ce care îi zvâcneau în genunchi, înaintă spre locul din care venise strigătul.

— Aveţi grijă! ţipă Faisal. Am căzut într-o groapă.

În lumina lanternei, Clericul văzu degetele lui Faisal încl eştate pe marginea unui puţ.

Îşi puse lanterna la subraţ, se lăsă pe burtă şi depărtă p icioarele în V. Apoi se aplecă şi îl apucă pe arab de subraţ, în timp ce se proptea cu picioarele de pereţii tunelului. Du pă ce-l ridică pe Faisal din gaură, cei doi se lăsară pe spat e, răsuflând greu şi respirând cu nesaţ aerul umed.

— Mi-aţi salvat viaţa, bolborosi Faisal.

— Ai fi făcut acelaşi lucru.

Faisal horcăi şi tuşi.

— Nu fiţi atât de sigur. Sunt un laş egoist.

Clericul privi peste el şi văzu o strălucire difuză.

— Lampa ta?

— Da, cred că mi-a scăpat.

Se mişcară spre marginea puţului.

Lanterna Clericului lumină puternic bezna de dedesubt.

Cinci metri mai jos, razele lanternei lui Faisal se pierdea

u pe pereţii unui puţ cu diametrul de vreo doi metri. Lanter na Clericului dezvălui, în bezna din spatele celeilalte lanter ne, un schelet. Lumina se plimbă încet peste oase. Speriat de lumină, un scorpion ţâşni dintr-una din orbite, trecu iute peste oase şi se ascunse sub un scut pictat în alb-negru. În centrul scutului trona o cruce care odată fusese roşie.

Cu vocea spartă şi încercând să îşi controleze un fior ca re îl străbătea, Clericul spuse:

— E scutul Templierilor.

Schimbară priviri uimite.

— Deci legenda este adevărată, zise.

Apoi se ridică precaut şi îl ajută şi pe Faisal să revină la poziţia verticală. Brusc, îl paralizã un gând sumbru.

— Pot să te întreb... cum de n-ai ştiut de existenţa aces tui puţ?

Faisal behăi încet:

— Cred că am greşit drumul.

— Ce? Poţi să găseşti drumul înapoi?

— Pe scurt... nu.

— Deci va trebui să sărim.

— Dar dacă există vreo altă capcană care ne aşteaptă de cealaltă parte a găurii?

— Nu ştim.

Clericul făcu câţiva paşi în spate, aproximă distanţa şi s e pregăti de săritură.

— Sar eu primul.

— Allah fie cu tine.

Clericul îşi luă avânt, alergă, sări şi ateriză fără problem e peste groapă.

Se întoarse, se îndepărtă câţiva paşi şi îndreptă lantern a către groapă.

Faisal închise ochii, murmură o rugăciune şi începu să a lerge. Ateriză ca un bolovan, întins cât era de lung, la picio arele Clericului. Îşi duse mâna spre nasul acoperit de praf

care îi sângera:

— S-ar putea să mi-l fi spart.

Clericul se lăsă pe vine, privi nasul arabului în lumina la nternei şi îl apucă ferm între degete. Trase puţin.

Faisal se trase înapoi, bombănind:

— Prietene, sunteţi tare de înger.

— Vei scăpa cu viaţă, opină sarcastic italianul în timp c e îl ajuta din nou pe Faisal să se ridice în picioare.

Înaintau precauţi, încercând să vadă ce ascundea bezn a de dincolo de raza lanternei. Cercetau pereţii şi, din când în când, încercau să caute cu lanterna, prin pereţii cufund aţi în beznă, alte tuneluri. La un moment dat, lanterna des coperi, în bezna din stânga lor, un labirint. Se gândi la Infe rnul lui Dante. Poate că, la capătul drumului, nu-i aştepta d ecât un labirint infinit de tuneluri, toate pline de caznele şi torturile din cel de-al şaptelea cerc al infernului. Se chinui să reducă la tăcere şoaptele îndoielii care îi bântuiau gând urile.

Apoi văzu treptele. Puţin în faţa lui se decupau din bez nă treptele unei scări abrupte şi contorsionate, presărate c u bucăţi de stâncă.

De undeva din străfundurile memoriei, îl izbi o descrier e a Templului lui Solomon. Pe drumul spre Chivotul legilor şi Sfânta Sfintelor existau două scări în spirală. Mintea lui căuta un punct de sprijin. Probabil am înnebunit. Visez cu ochii deschişi. Trăiesc un coşmar care pare foarte real.

Schimbară priviri pline de suspiciune şi începură să urc e treptele inegale şi abrupte.

— Recunoşti ceva? întrebă Clericul, în timp ce ochii lui î ncercau să distingă ceva prin întunecimea sălii vaste în car e se opreau treptele.

— Lăudat fie numele lui Allah, am găsit-o! De aici ştiu d rumul înapoi. Dar mai întâi trebuie să vedeţi cu ochii dumn eavoastră templul. Şi lucrurile pe care le căutaţi, care sunt

pur şi simplu...

Ajunseseră la destinaţie. În faţa lor strălucea misterios o uşă enormă din lemn de măslin placată cu aur.

Ca lovit de o viziune, Faisal se opri şi se dădu cu un pas înapoi.

— Odată ce aţi intrat, nu mai există cale de întoarcere. Sunteţi sigur că puteţi privi adevărul în faţă?

— „Adevărul te va elibera”, spuse Clericul şi râse, mai mult pentru a-şi detensiona muşchii încordaţi. Am ajuns pr ea departe şi caut de prea mult timp ca să îmi pot permite să dau înapoi acum.

Se apropiau încet de uşă.

— Minciunile care ne leagă, fratele meu, vă pot linişti m ai mult sufletul decât purul adevăr.

— Termină odată şi să intrăm. Sau poate nu-ţi vrei bani i?

— Cum să nu îi vreau? răspunse Faisal, care se lipi cu u mărul de uşă, trase adânc aer în piept şi împinse.

La capătul sălii boltite se afla un altar mare, din aur. Di n spatele lui, două statui impunătoare îi priveau cu ochi en igmatici, ciopliţi în piatră. Latura din faţă a altarului era orn ată cu o statuie din bronz.

Împrăştiate peste altar erau pocale aurite. Clericul priv ea uimit, cu gura căscată şi inima bătând să-i spargă piept ul. Încăperea era scăldată de lumina tremurătoare a unor mici lămpi cu ulei, aşezate de-a lungul zidurilor.

— Lămpile alchimiştilor, flăcările eterne, rosti impresion at Clericul. Citisem despre ele, dar este... imposibil ca ele să existe...

Se îndreptă spre un perete şi atunci observă un fel de c anal mic din piatră care îl străbătea, unind toate lămpile. S e ridică pe vârfuri şi căută de-a lungul peretelui până găsi un loc în care canalul era ciobit. Precaut, băgă două deget e şi le scoase afară pline de petrol uleios. Luă cu delicateţe

una dintre lămpi.

— Exact cum bănuiam. Are fitil de azbest şi o rezervă n elimitată de combustibil. Fascinant.

— Prietene, nu am vrea ca lumea să afle proprietăţile a celui combustibil. Regatul ar putea ajunge la sapă de lem n, zise Faisal şi se întoarse spre statuile masive. Sunt mag nifice, nu credeţi? Reprezentări ale Marii Zeiţe a canaaniţil or: Ashtoreth şi Lilith, prima soţie a lui Adam, conform vec hilor texte ale evreilor, vrăjitoare a deşertului.

— E înspăimântătoare, spuse Clericul cu voce tremura tă.

— Atunci, pregătiţi-vă. Veţi avea un şoc. Faisal se îndre ptă spre altar. Veniţi aici cu lanterna. Vreau să vă uitaţi ate nt la ceva.

În domul de deasupra, o şcolăriţă se îndepărtă de grilaj ul care împrejmuia altarul sacru de dedesubt şi, împiedicâ ndu-se de ceva, fu cât pe-aci să cadă. Se opri şi văzu pe p odea un sac de pânză. Îl ridică. Atentă, se asigură că profe soara ei priveşte în altă parte şi aruncă pe furiş o privire în sac. Pe fundul acestuia era o cutie de bomboane. Se întoar se cu spatele, întinse mâna până la fundul sacului şi înhăţă cutia. Se gândi: E teribil de grea pentru nişte bomboane. Lăsă repede sacul pe podea şi băgă cutia în ghiozdan.

CAPITOLUL 6

În spatele altarului, pe podea, zăcea un mare bloc de m armură al cărui centru era marcat cu un cerc. Deasupra ce rcului, picioarele unui trepied din oţel se uneau pentru a fo rma un mecanism de ridicare, cu lanţuri şi manivelă. Un la nţ trecea prin mecanism şi era ancorat în inelul de pe bloc ul de marmură.

— Aţi mai văzut aşa ceva? întrebă Faisal. A trebuit să fa c comandă specială pentru trepied. Şi mi-am rupt spatele cărându-l până aici. Arătă spre o grămadă de lanţuri rugini te şi nişte bucăţi putrezite de lemn. Desigur, aici nu a fost un singur templu. Au fost templul original, noul templu şi t emplul lui Irod, din perioada căruia cred că provin rămăşiţe le acestui mecanism. Probabil Templierii au folosit un cal şi sfori pentru a ridica lespedea.

Clericul recunoscuse imediat mecanismul ca fiind preze nt, în variantă miniaturizată, în toate lojile masonice. Inima i se zbătea în piept şi palmele îi transpirau. Şi le şterse de pantaloni.

Împreună apucară de manivelă şi începură să învârtă, c u feţele concentrate şi muşchii braţelor biciuiţi de durere. Cu un scrâşnet, blocul de marmură începu să se ridice înce t. Când ajunse spre baza trepiedului, Faisal spuse:

— Ajunge.

Apoi montă un levier pe manivelă. Se opinti, duse o mâ nă la spate, şi, cu un oftat, apăsă pe partea mai lungă, ră masă liberă.

Sub lespedea suspendată în aer era o gaură pătrată şi î ntunecoasă, cu latura de vreo doi metri.

Se apropiară de margine şi Clericul străpunse întuneci mea găurii cu raza îngustă a lanternei. O scară tăiată în pi atră se întindea în jos, spre întunecime.

— Intrarea către cripta subterană pe care au descoperit

-o Templierii? întrebă Clericul.

Faisal dădu din cap aprobator.

— Vârsta are prioritate, zise rânjind larg şi îndemnându -l pe Cleric să coboare primul.

Un întuneric adânc îi înconjura din toate părţile. Aerul e ra sufocant şi stătut. Singurul sunet care îi însoţea în timp ce coborau pe treptele înguste era respiraţia greoaie a ara bului. Respirând cu dificultate, Faisal spuse:

— De mic am fost blestemat cu un astm.

— Cum te simţi? întrebă Clericul, care, pe măsură ce av ansau, pipăia peretele cu mâna liberă.

Faisal tuşi.

— Nu mai avem mult şi aerul o să devină mai bun, mai rece.

De jos venea o ceaţă luminată difuz. Ajunseră la baza s cării.

Se aflau acum într-o cameră ceva mai mică.

Sala era o anticameră cu un mecanism straniu, mobil, d in aur, care se răsucea suspendat de tavan. Dedesubt, pod eaua era acoperită cu litere ebraice. Pereţii şi podeaua era u luminate iluzoriu de strălucirea slabă, portocalie a lămpil or eterne care înconjurau camera.

Cu o mişcare a capului, Faisal direcţionă privirea Cleric ului spre mecanismul din aur:

— Prietene, priveşte cu atenţie mişcarea segmentelor.

Acesta privi liniştit, încercând să descopere o repetiţie a mişcărilor. Atunci văzu. Din unghiul în care stătea, bucăţi le de aur creau imaginea unui şarpe care îşi înghite coada.

— Este un uroboros, semnul regenerării, al căsătoriei m istice dintre micro şi macrocosmos. Lumea interioară şi lu mea exterioară, şopti în timp ce privea uimit.

Simbolul devenise unul comun în ultimii ani. Exista chia r o companie, Lucent Technologies, care îl alesese ca logo. Dar Clericul ştia că acesta avea semnificaţii mult mai vech

i. Inchiziţia îi făcuse pe oamenii de ştiinţă, alchimişti cum li se spunea pe vremea aceea, să îşi ascundă secretele în si mboluri şi alegorii.

— Uită-te în centru, îl îndemnă Faisal. Inscripţia de jos î nseamnă: „Lasă ochiul să te conducă dincolo de esoptronu l rotitor”.

Când îşi mută privirea din centrul mecanismului de aur, văzu cum se formează o stea a lui David. În timp ce se con centra spre centrul stelei, Clericul îşi reaminti semnificaţiil e acesteia. Triunghiul cu vârful îndreptat în jos simboliza p rincipiul feminin, dar acesta, împreună cu triunghiul al căr ui vârf era îndreptat spre cer simboliza, ca şi uroborosul, o căsătorie mistică. Lasă ochiul să te conducă...

Acela era un indiciu. Privind dincolo de centrul stelei, văzu ceva într-un colţ al sălii: o reflecţie slabă a luminii car e venea de la lămpile eterne. Scoase din buzunar un indica tor cu laser, îl activă cu o mişcare a degetului şi îi îndreptă raza prin centrul hexagonului spre un cristal care atârna d e tavan. Raza fu imediat tăiată în două şi se rostogoli înap oi, şerpuind prin întuneric şi intersectând gura uroborosulu i, ca şi când vreo oglindă nevăzută ar fi reflectat-o. În acel l oc apăru, plutind în întuneric, ca o hologramă tridimension ală, imaginea rotitoare a unei uşi aurite. Traversă în fugă s ala. Faisal îl urmă.

...În spatele esoptronului, îi trecu prin minte. Dar ce îns emna acel esoptron în greacă?

Pe latura îndepărtată a camerei exista însă un perete d e bronz lustruit, care, pe vremea lui Solomon, era singurul tip de oglindă existent. De la distanţă, suprafaţa părea o o glindă magică care dubla întunericul înconjurător şi crea s enzaţia de vid.

— Acum... cum ajungem dincolo? întrebă Clericul şi se î ntoarse spre tovarăşul său. Ştii, nu-mi eşti de niciun ajutor.

— Cuvintele tale îmi rănesc inima, zise Faisal şi dădu d

ezaprobator din deget, în timp ce aborda o faţă de căţel pl ouat. Mă comport ca orice ghid care te-ar fi adus până în f aţa porţilor. Este scris ca enigmele să fie descifrate şi prob ele să fie trecute de cel care vrea să obţină comoara.

— Te-ai gândit vreodată să te faci actor? „Că aşa a fost scris, că aşa se cuvine”. Parcă l-ai imita fără succes pe Moi se din Cele zece porunci.

— Nu cred că-mi place tonul tău. Nu-mi răstălmăci cuvi ntele.

Clericul vru să răspundă, dar se abţinu.

— Repetă ce ai spus.

— Ce? Că nu îmi place tonul pe care îmi vorbeşti?

— Nu! A doua parte.

— Nu-mi răstălmăci cuvintele?

Clericul se apropie de peretele de bronz şi ţipă peste u măr:

— Ziceai că inscripţia menţionează esoptronul rotitor, c orect?

— Da, oglinda care se învârte... dar...

Clericul se sprijini cu palmele de perete, se aplecă puţin şi începu să împingă.

— Nu sta acolo degeaba. Împinge!

Împins cu putere, zidul începu să se mişte, rotindu-se în jurul unui ax central ca o uşă batantă. Sunetul metalului fr ecat de rocă reverberă în întuneric.

În câteva clipe, erau dincolo de uşă.

În beznă zăceau trei sarcofage. Intruşii se apropiară ezi tând. Primul părea o capsulă albă şi delicat sculptată din tr unchiul unui arbore masiv. Faisal îl privea pe Cleric cum mângâia capacul cu degetele. În lumina pâlpâitoare a lăm pii, încerca să înţeleagă semnificaţia sigiliului şi a literelor unei inscripţii.

Sondând întunericul cu raza lanternei, Clericul se chinui a să citească inscripţia în aramaică, murmurând ca pentru

sine:

— Aici zace trupul lui Mariamene e Mara, din tribul lui B enjamin, fiică a casei lui Irod şi a lui Chusa, soră a lui Lazăr şi Sarah, Citadelă a Ierusalimului, Mare Preoteasă şi Stăpâ nă a Vindecătorilor esenieni, soţie a lui Jehoshua.

Pentru o lungă bucată de timp, musulmanul şi creştinul stătură tăcuţi, separaţi parcă de secolele de vărsare de sâ nge şi neînţelegeri.

Într-un final, Clericul rupse tăcerea apăsătoare.

— Maria Magdalena, soţie a lui Iisus.

Oftă adânc şi îşi lăsă privirea spre una din marginile sar cofagului. Apoi, ochii lui săgetară întunericul spre celelalte două sicrie şi se întoarseră pe marginea primului.

— Ce vrea să însemne asta? Se lăsă pe un genunchi. Ai ci sunt sculptate un inel de rozete şi o cruce a Templierilor. Şi totuşi au îngropat numai oasele într-un osuar amărât de calcar... trupul nu era întreg... astea sunt nişte falsuri!

— Te asigur că nu este deloc un fals, răspunse Faisal. T oată lumea este convinsă că tot ce au făcut Templierii a fo st să ia ceva de valoare din Templul lui Solomon. Este dest ul de evident că, de fapt, nu numai că au luat Chivotul legil or, dar au şi adus înapoi ceva, sau pe cineva, spre un loc d e odihnă veşnică bine meritat. La sfârşitul exilului său din s udul Franţei, Maria Magdalena a fost probabil înmormânta tă temporar undeva prin provincia Languedoc, locuită de c athari. Papa lansase prima cruciadă europeană, cea Albige nsiană, şi a masacrat mare parte din cathari. Templierii, te mându-se că cei de la Roma au aflat unde se găseşte mor mântul Mariei Magdalena, au adus-o înapoi la Ierusalim. Pa pa Clement al V-lea şi Filip cel Drept au vrut să afle de la T emplieri secretele despre căsătoria profetului Iisus şi locul în care era îngropată soţia Lui.

Dând neîncrezător din cap şi privindu-l rece pe Faisal, it alianul zise:

— Eşti un escroc. Arată-mi o dovadă!

— Dacă asta vrei, ajută-mă să dau la o parte capacul. A tunci o să vezi cu ochii tăi.

Tonul vocii părea mai mult o rugăminte decât o certitud ine.

S-au străduit împreună să mişte capacul greu. Durerea le străpungea spatele, tâmplele pulsau şi gâturile le erau î ncordate. Centimetru cu centimetru, piatra capacului se m işca frecându-se de piatra sarcofagului. Aerul era parfumat de un miros dulce, ca de mirodenii amestecate cu petale z drobite de trandafir.

— Ajunge, zise Faisal respirând anevoie.

Se aplecă în interiorul sarcofagului. Luă un sul de perga ment de pe pieptul unui corp mumificat, pe al cărui cap st rălucea o coroană cu pietre scumpe.

Cu mâini tremurătoare, Clericul luă sulul şi îl aşeză griju liu pe capacul de piatră. Precaut, derulă o secţiune mică a sulului şi citi textul la lumina lanternei.

Pe măsură ce citea, chipul îi devenea livid. Era Cartea l ui Q, dar cel mai important lucru era că, din câte îşi putuse da seama, conţinea povestirea vieţii lui Iisus şi era mult m ai apropiat de Evangheliile gnostice decât de versiunea re gelui Iacob[18] despre viaţa lui Iisus.

Cu gâtul uscat şi muşchii încordaţi, încerca să întrevadă consecinţele. Ţinea în mâini adevărata Evanghelie, scrisă d e însuşi Iisus.

Mai departe, citi o scrisoare adresată lui Caiafa, Mare Pr eot al Sanhedrinului. Semnată de Yahoshua, învăţător al c elor drepţi, adică de către Iisus. Textul menţiona un compl ot, precum şi trădarea lui Iuda Iscarioteanul şi înscenarea

[18] Biblia în versiunea regelui Iacob I al Angliei (The King James Version – KJV) a fost publicată în 1611, a fost acceptată aproape fără reţinere de Biserică şi a constituit, vreme de secole, Biblia întregii lumi anglofo ne (n. red.).

unei răstigniri.

Sângele Clericului se răcise; degetele îi amorţiseră.

Se vorbea despre o înlocuire pe cruce cu Baraba, la car e Iisus se referea ca la fratele Său Jacov cel Drept. Clericul ştia că, tradus, numele Baraba însemna „fiu al Tatălui”. Ar fi putut păstra tăcerea dacă ar fi fost vorba doar de frescel e pe care i le arătase Faisal. Dar acest document, ca şi fres ca, erau dovezi de netăgăduit că aşa-numitele texte eretic e erau, de fapt, adevărate.

Răstignirea era o poveste de adormit copiii şi toate în văţăturile catolice şi protestante se născuseră dintr-o mare minciună. Mâna lui Iisus confirma promisiunea faţă de cred incioşi că aceştia aveau să îl descopere pe Cel Atotputerni c prin iluminare personală. Gâtul Clericului îngheţase. Dat publicităţii, textul din mâna lui ar fi făcut Biserica inutilă!

Apoi îşi aminti de celelalte două sarcofage.

Se îndreptă din şale şi porni cu picioarele moi spre al d oilea. Capacul era dat la o parte, sprijinit de una dintre latu ri. Atunci când căută cu lumina lanternei în interior nu dez goli decât vid întunecat.

Privirea se concentră pe capac. În timp ce plimba lanter na deasupra acestuia şi descifra literele aramaice murmu ră:

— Yahoshua, fiu al lui Miriam şi Rabboni Joseph. Issa al-Nagar, cel care nu a suferit, căci a arătat drumul către de părtări şi se odihneşte în Oraşul Marelui Şarpe.

— Eşti convins de autenticitate?

Sprijinindu-se de piatra rece, Clericul confirmă printr-o mişcare lentă a capului. Se întoarse spre Faisal şi îl privi în ochi.

— Este exact ce ai promis, ba chiar ceva mai mult. Dar ştii că sarcofagul lui Yahoshua este gol? Şi cum de ai ştiut că în cel al Mariei Magdalena este Cartea lui Q?

— Tot ce ţi-am arătat şi tot ce ţi-am spus ştiu de la tatăl

meu. Dar a murit înainte să apuce să îmi spună secretele t emplului. Şi anumite lucruri nu depind de mine. Se pare că legenda lui Issa al-Nagar este şi ea adevărată.

Deci ştie ce înseamnă „nagar” şi înţelege mesajul din fr escă, se lămuri Clericul. Ştie că al-Nagar şi Iisus sunt una şi aceeaşi persoană! Asta ar însemna că Oraşul Marelui Şarp e este locul în care sunt înmormântate rămăşiţele pământ eşti ale lui Hristos!

Clericul ştia că textele originale în aramaică se refereau la Iisus ca Barr Nagara. Substratul comun al lui nagar, care însemna în ebraică şi în aramaică „şarpe deştept” sau era folosit pentru cineva care se pricepea la muncit cu mâinil e... era o trimitere la un învăţat. În sumeriană exista un cu vânt asemănător, nanger, care însemna „tâmplar”, de und e şi eroarea de traducere care îl transformase pe învăţat în fiu de tâmplar şi implicit tâmplar.

Rămăsese împietrit. Omul acesta ştie mult prea multe. Face pe prostul, după care se dovedeşte a fi un învăţat. Re prezintă un risc inacceptabil.

— Spune-mi, Faisal. Ştii cumva unde este... Oraşul Mar elui Şarpe?

Faisal zâmbi atotcunoscător şi-şi frecă palmele:

— Desigur, prietene. Şi o mică taxă suplimentară... m-a r putea convinge să îţi spun.

După ce străbătuse labirintul de tuneluri, intrusul urcă ultimele trepte ale scării impunătoare şi intră în templu. O chii lui cercetau fiecare ungher. Înainta cu mâna întinsă, c u degetul pe trăgaciul armei. Auzise voci şi urmărise sunet ele, mişcându-se încet şi tăcut prin lumina de ambră a făcli ilor şi prin fumul fantomatic.

CAPITOLUL 7

Clericul ridică din umeri.

— Vorbim mai târziu despre mormântul lui Hristos. Da că tot suntem aici, hai să aruncăm o privire în al treilea sar cofag.

Faisal îl aprobă cu o mişcare a capului, în timp ce se în dreptau spre sarcofag.

Capacul era spart în două. Trecând lumina lanternei pe ste sarcofag, Clericul descoperi un sigiliu de aur.

Din spatele lui se auzi o şoaptă strangulată. Clericul se î ntoarse spre sursa sunetului.

Raza lanternei îl dezvălui pe tovarăşul său, care se ruga lui Allah tremurând din toate încheieturile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clericul.

Faisal răspunse clătinând din cap şi cu transpiraţia cur gându-i pe tâmple.

— Trebuie să plecăm acum. Adună lucrurile pentru care ai venit, dar să nu...

— Calmează-te şi ajută-mă să deschid capacul.

— În niciun caz. Sigiliul acela este Clavicula Salomonis, Cheia regelui Solomon. Ea ţine răul la distanţă. Dacă sparg i sigiliul...

— Bine, câţi bani mai vrei de data asta?

Faisal îl implora din priviri.

Uită de bani... nu fac cât viaţa mea, cât sufletul meu.

Cu un suspin adânc, Clericul îşi propti palmele pe margi nea capacului şi împinse. Acesta se mişcă puţin. Se întoars e cu spatele, şi, cu adrenalina pulsând în vene, împinse din nou. Jumătatea superioară a capacului căzu pe podea cu o bufnitură înfundată. Ceva trecu razant pe lângă mâna Cleri cului şi zbură în sus, pe lângă capul său. Din senin, aerul s e umplu de zgomotul puternic, ca de tunet, al unor mişcări de aripi. Chiţcăind strident, înaripaţii isterici se năpusteau

dinspre tavan, arătându-şi, odată ajunşi la cei doi, colţii mi ci şi lucioşi. În ultimul moment, liliecii se uniră şi masa nea gră înaripată zbură pe deasupra celor doi intruşi şi se pierd u, la fel de fulgerător cum apăruse, în beznă.

Clericul îşi trecu frenetic palmele prin păr, apoi şi le tre cu peste haină. Avea mâinile mânjite de guano. Privind spr e podea, îl descoperi pe Faisal, chircit, cu capul acoperit de braţe.

— S-au dus. Rămâi unde eşti, îl preveni Clericul.

Se întoarse spre sarcofag şi privi înăuntru. Cadavrul era uscat, dar nu semăna cu mumiile de prin muzee. Nu arăta ca lemnul pietrificat, maroniu-închis, străbătut de vene ne gre, ci era gri-cenuşiu şi părea încă umed, pătat de dungi gălbui. Oasele obrajilor erau ascuţite şi parcă străpungeau pielea gri, perfect netedă, a obrajilor. Ochii erau înfundaţi î n orbite.

Bărbia era ascuţită, fruntea înaltă şi plată, buzele subţir i şi tăioase.

Atunci când privi de aproape, văzu pieptul descărnat şi toate coastele care se conturau clar sub pielea întinsă. Dar cel mai neplăcut lucru erau ochii mari şi negri. Ca şi când p reoţii egipteni i-ar fi înlocuit şi ar fi pus în orbite două bu căţi de obsidian. Radiau o inteligenţă străveche şi un ames tec straniu de pasiune şi furie.

În loc să fie întins pe spate, corpul era aşezat în poziţie fetală. Mâinile şi picioarele erau legate cu lanţuri. Nu-şi put ea da seama din ce metal erau făcute, dar aliajul îi era nec unoscut. Ocoli sarcofagul. Atunci le văzu.

Pe spate, acolo unde ar fi trebuit să se vadă proeminen t omoplaţii, era ceva ce ieşea din pielea gri. Îngenunche, s e apropie şi mai mult şi înmărmuri.

Rămăşiţele unor apendice care semănau a aripi atârna u împietrite de-a lungul spatelui, până în dreptul taliei.

Începea, încet-încet, să înţeleagă. Privi spre pieptul cre

aturii. O placă din aur îi era atârnată de gât. În metalul mo ale erau ştanţate literele din ebraică ale Tetragrammatonu lui, numele inefabil al lui Dumnezeu. Dedesubt era un num e – Asmodeus.

Ceva scânteie în raza lanternei.

Lângă gâtul creaturii, pe fundul mormântului, strălucea o mică amuletă de argint.

Fără să se gândească prea mult, întinse mâna, înhăţă a muleta şi o puse în buzunar.

Privi, la lumina lanternei, de-a lungul braţului, până la mâna chircită. Razei lanternei îi răspunse strălucirea unui i nel de aur. Înghiţi în sec, întinse mâna şi extrase cu greu b ijuteria de pe degetul scheletic.

Puse inelul pe inelar şi apoi îl răsuci înainte şi înapoi cu degetul mare. Clericul îşi amintea că textele spuneau cum regele Solomon îl controla cu inelul său magic pe demonul Asmodeus.

După ce îndeplinise porunca lui Solomon şi îi construise templul, Asmodeus îl păcălise pe rege. Acesta îi dăduse in elul său şi atunci Solomon fusese trimis spre ceruri şi Asm odeus îi luase locul pe tron. Oare se putea ca legenda să fi fost adevărată?

Observă apoi altceva.

Lângă creatură se afla o sticluţă care părea cioplită în c ristal. O luă din sicriu şi o studie la lumina lanternei. Pe o p arte era inscripţionat, cu litere ebraice, un cuvânt Shamir.

În interiorul recipientului de cristal chilimbariu se zărea un mic vierme.

Legenda spunea că viermele avea puteri magice. Cu el, Solomon spărgea pietrele în bucăţi. Tot ce trebuia să facă era să îl pună pe o lespede şi aceasta se rupea. Puse sticl uţa în buzunar şi strigă spre Faisal:

— Am terminat aici. Adu-mi sulul şi putem pleca.

Însoţit de ecou, sunetul paşilor târşiţi ai lui Faisal se înd

epărtă, apoi deveni mai puternic.

Cu spatele la Faisal, Clericul îşi plimba degetele, pe sub cămaşă, pe crucea de la piept.

— Prietene, mi-ai fost de ajutor. Dar spune-mi, unde po t afla ceva despre Oraşul Marelui Şarpe?

— Deşi nu m-ai plătit încă... Îţi voi spune, răspunse te mător Faisal. Răspunsul a fost la tine tot timpul. Între zidur ile Vaticanului se află o carte veche de magie neagră, Caie tul Rozei. Se zvoneşte că ar conţine cheia pentru Cartea d e Vrăji a regelui Solomon.

— Dar Solomon a murit cu mult înainte de Iisus, nu văd ce legătură ar avea.

— Da, dar pe parcursul secolelor au fost făcute adăugir i, au fost puse acolo mesaje şi coduri. Unul dintre aceste te xte adăugate ulterior te va duce la mormântul lui Nagar!

— Cred că ar fi cazul să te răsplătesc dându-ţi un avan s.

Vocea lui avea ceva cald, aproape părintesc, dar atunci când se întoarse spre Faisal, ochii Clericului nu erau decât două fante înguste şi întunecate.

Cu o viteză fulgerătoare, îşi smulse crucifixul de la gât ş i apăsă pe centrul acestuia. Din partea superioară a crucii zvâcni o lamă scânteietoare.

Oţelul rece tăie aerul. Vârful ascuţit al cuţitului se înfips e în gâtul lui Faisal; apoi oţelul spintecă din nou aerul şi se opri în pieptul arabului; se ridică din nou şi se înfipse în oc hiul stâng. Sângele îi curgea pe obraji şi din gât ieşeau şiro aie roşii. Izbi podeaua rece cu genunchii, în timp ce ochiul î ncă teafăr privea holbat de groază.

Clericul îngenunche şi luă sulul căzut lângă muribund.

Când începu să se îndepărteze, îşi aduse aminte că Fais al îi arătase câteva imagini digitale ale domului.

Se întoarse, se lăsă pe vine şi începu să caute prin hain ele arabului. Când smulse camera video de la centura lui F

aisal, observă că aceasta era conectată la o minicameră as cunsă în tunica arabului.

Nenorocitul a înregistrat tot, gândi el.

Se întoarse la sarcofag şi luă placa de aur de pe pieptul lui Asmodeus.

Îşi propti braţul pe pieptul scheletic şi pumnul cu inel pătrunse undeva între coastele creaturii.

— Eu, regele Solomon, îţi cer să îmi îndeplineşti porunci le.

Nu se întâmplă nimic. Dădu din umeri, lăsă placa jos şi scoase bricheta din buzunar.

În timp ce se îndepărta, o aprinse şi o aruncă neglijent peste umăr, în sarcofag. Izbucniră flăcări peste creatura m umificată. Scânteile focului se înălţau prin beznă. Aruncă o privire peste umăr şi i se păru că, pentru o secundă, o mâ nă în flăcări bătuse aerul neputincioasă, apoi căzuse la loc în mijlocul focului din sarcofag.

Clericul se opri lângă sicriul Mariei Magdalena.

O mângâie tandru pe obraz, apoi smulse brutal vârful u nui deget mumificat. Mai luă o şuviţă de păr şi profanarea continuă cu smulgerea unui dinte.

— Scuzele mele cele mai sincere, dar voi avea extrem de mare nevoie de o mostră ADN.

Puse mostrele într-o pungă de plastic şi se apropie de uşă.

Din depărtare, ecoul adusese tunetul unei explozii pute rnice.

Undele de şoc zguduiră zidurile.

O a doua explozie, mult mai apropiată, zdruncină din n ou subteranele.

Sub picioarele lui, pământul se cutremura. Din tavane î ncepu să cadă praf şi pietre.

Traversă camera din câteva salturi şi ajunse la scări. Îm piedicându-se, cu plămânii înfierbântaţi, se căţără pe trept

e. Lanterna sa clipi de două ori şi apoi se stinse. Înconjurat de întuneric, se opri. Căută bricheta, dar îşi aduse aminte că o aruncase în mormântul demonului.

Băgă sulul sub cămaşă şi înaintă, cu mâinile înainte şi d egetele pipăind aerul, ca un orb.

Deasupra lui, la ceva distanţă, văzu lumina puternică a unei lanterne.

— Vino înspre lumină, se auzi vocea grăbită a intrusului complice.

Braţele nervoase ale complicelui îl apucară şi îl traseră î n camera templului.

— Pe aici, hai odată, trebuie să ne grăbim! lătră scurt in trusul din fugă.

Clericul privi în sală, cu ochi în care se citea panica. Par că desenate de mâinile unor demoni, reţele de crăpături î mpăienjeneau pereţii care vibrau, ca izbiţi de ciocane pneu matice gigantice.

Fugea printre blocuri de marmură care se prăbuşeau, î ncercând să privească înainte prin pâcla de praf. Când oco li altarul, o fisură gigantică spintecă podeaua. Zguduitura îl făcu să-şi piardă echilibrul.

Un amalgam sinistru de sunete se apropia din ce în ce mai mult, ameninţător. Brusc, statuia gigantică a lui Lilith s e prăbuşi la podea, la mai puţin de un metru de el, şi se sp arse în bucăţi. În aer explodară nori sufocanţi de praf.

Un braţ puternic îl trase de umeri, îl repuse pe picioare şi îl îmbrânci spre ieşire.

Mai avem o încărcătură. Trebuie să ne grăbim, zise intr usul, în timp ce îl trăgea pe Cleric după el pe scări.

Acesta tuşea violent şi de abia se mai putea ţine pe pici oare.

Scările se legănau puternic în timp ce noi fisuri apăreau în pereţi şi coloane.

Ajunşi la baza scărilor, Clericul fu lăsat jos, sprijinit de u

n zid, şi intrusul se îndepărtă printr-un tunel. Clericul se tre zi captiv sub o mare bucată de marmură, căzută din bezna tavanului.

— Întoarce-te! imploră vocea Clericului, în timp ce prive a spre piciorul captiv sub rocă. Nu mă lăsa aici!

Îşi pipăi capul şi palmai se udă de sânge.

Încercă să ridice marmura. Aceasta nu se clinti.

Atunci îşi aduse aminte de sticluţă.

O căută prin buzunar, o apucă şi, cu mâna plină de sân ge, o izbi de blocul de piatră.

Încet, viermele reveni la viaţă şi începu să se mişte pe piatră, printre cioburile sticlei. Apoi începu să-şi sape drum prin blocul de marmură. Clericul văzu coada mişcătoare a viermelui cum dispare în marmură, apoi blocul se rupse în două, eliberându-l.

Din gura tunelului ieşi un răget ciudat.

Încercând să mijească ochii printre picăturile de sânge care i se prelingeau de pe frunte, privi spre tunel şi văzu u n ochi galben îndreptându-se către el. Răgetul creştea în i ntensitate şi ochiul galben clipea din ce în ce mai aproape de el. Îşi ascunse faţa în palme şi urlă:

— În numele atotputernicului Dumnezeu, îţi cer ţie, As modeus, să dispari!

Din tunel apăru în viteză un jeep, cu motorul făcând un zgomot infernal, care se opri puţin mai departe de Cleric.

Acesta se ridică, îşi concentră toate forţele şi merse cu paşi nesiguri până la maşină.

— Ce spuneai? strigă intrusul, în timp ce Clericul se aşe za lângă el.

— Mă întrebam de ce ai întârziat atât!

Motorul începu din nou să hurducăie puternic şi maşina porni cu viteză prin tunel.

Pe treptele domului de deasupra, turiştii fugeau cuprinş i de panică, iar din interiorul sfintei moschei se ridicau limb

i de flăcări şi nori de fum. Un băiat evreu stătea neclintit, c u privirea sticloasă şi hotărârea unui zelot. La picioarele lui era prăbuşit corpul unei fetiţe. În mână, băiatul avea o ran iţă.

— Mai am o bombă, ţipă ameninţător şi ridică cu ambel e mâini raniţa. De ce v-ar păsa dacă ard templul chazar![19] Trebuie să îl distrugem, să îl ardem de pe faţa pământului, pentru a construi în locul lui un nou templu al Ierusalimulu i, cum a prezis Rabbi Mier Khane!

Un lung cordon format din tineri soldaţi israelieni, cu feţ e de copii, îşi armară puştile automate Galii AR 5.56 milim etri. Şi le îndreptară spre copil.

Ochii lor erau plini de confuzie şi furie, degetele grele a păsau trăgaciul, inimile le băteau puternic, parcă să le spa rgă pieptul.

A sofl A sof! Hai să terminăm odată! Terminaţi! strigă c opilul şi fugi spre ofiţeri.

O rafală de gloanţe ţâşni şi băiatul căzu la pământ.

Dincolo de zidul care desparte Israelul de Palestina, un alt tânăr intră într-un alt loc de rugăciune: noul Memorial a l Holocaustului.

Avea ochii albaştri şi trăsăturile delicate.

Nimeni nu şi-ar fi dat seama că era musulman. Se apro pia de punctul de control cu ochii ficşi şi fără vreo urmă de emoţie pe faţă. Atunci când gardianul îl direcţionă către de tectorul de metale zâmbi forţat, palid, cu gropiţe adânci în obraji, ca şi când ar fi fost la fotograf.

Se opri, ochii lui albaştri străluciră şi murmură:

— Allahu Akbar[20]. Moarte infidelilor...

Apoi îşi scoase mobilul din buzunar şi apăsă pe una dint

---

[19] Sau chazir, khazar, porc; prin extensie, principiu contrar iudaismului; în idiş în original (n. red.).

[20] Allah este mare, în limba arabă, cu caractere latine în text (n. red.).

re taste, declanşând o explozie de căldură şi flăcări.

CAPITOLUL 8

Roma, oraş al dragostei infernale

Zborul Alitalia 284 efectua manevrele de aterizare, în ti mp ce avionul cobora din frontul noros, pasagera care ocu pa locul 4C dormea liniştită, cu capul cufundat într-o per nă, cu faţa spre hubloul cabinei de clasa 1. Primele raze al e soarelui îi scăldau faţa într-un joc subtil de lumini şi umbr e, un chiaroscuro demn de Madonele lui Rafael.

Visele ei o întorceau în trecut. Valuri de viziuni îi invada u mintea: imagini de la şcoala privată şi din Italia, Nico, nu doar primul ei iubit, ci şi singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată, unicul şi incomparabilul, acela cu care aveau să fie comparaţi toţi cei care aveau să urmeze şi la standarde le căruia nu avea să se ridice niciunul. Apoi tatăl ei, tateh, cu spatele încovoiat de bătrâneţe, aplecat peste o masă pli nă de hărţi şi manuscrise vechi. Şi-o imaginează pe muta, mama ei, cu trăsăturile ei calde şi frumuseţea de italiancă.

Vocea dulce a mamei ei îngâna un cântec de leagăn în i diş, Shlof, Mayn Tokhter:[21]

Dormi bine fetiţa mea.

Dormi în pătuţul tău

Eu o să stau lângă tine şi o să cânt un cântecel o să te l egăn şi o să îţi cânt până vei adormi.

Lulinke, mayan kind...[22]

Nico apăru din nou, mai matur, dar şi mai frumos, decâ t atunci când era tânăr. Cum va putea să îl revadă şi să îl părăsească din nou?

Brusc, amintiri violente îi bombardează visele fericite: î ntuneric spart de explozii, alei înghesuite; focuri de armă; ţ ipetele în noapte, ţipete ale copiilor, ale mamelor şi fiicelo

[21] Dormi, fiica mea, în idiş în original (n. red.).

[22] Somn uşor, copilaş, în idiş în original (n. red.).

r, ale taţilor şi ale fiilor – imagini de război.

Făcea parte din Mossad, Ha Mossad le Modiyn ve le Taf kidim Mayuhadim[23], Institutul pentru spionaj şi operaţiuni s peciale.

În tinereţe făcuse naveta între State şi Tel Aviv, între şc olile particulare din New York şi brigăzile de tineret Gadn a[24] din Israel.

Tatăl ei era doctor Max Schulman, profesor de teologie recunoscut în lumea întreagă. Lucra la Universitatea Ebrai că din Ierusalim, dar deţinuse funcţii importante şi la Unive rsitatea din Roma sau la Princeton. Acum era visiting profe sor[25] la Facultatea de teologie a Universităţii din Chicago.

Dar, şi mai important, fusese consilier al guvernului isra elian şi sayanim, evreu voluntar care-i ajuta pe evreii din a fara graniţelor.

Mama ei, Muta Ennoia, fusese o evreică născută în Itali a. Aceasta practica religia tatălui, catolicismul, deşi tradiţiil e evreieşti ale mamei sale îi erau înrădăcinate în fiecare fir de păr. Fusese una dintre frumuseţile Italiei, divă de operă aspirantă, dar renunţase la tot pentru Max Schulman şi pe ntru fiica lor, Josephine. Apoi, când Josephine avea 14 ani, mama ei murise într-un atentat terorist în Roma.

Tatăl ei refuzase să se recăsătorească şi să-şi împartă i nima cu altă femeie. Se îngropase în studiile sale şi apoi, p uţin după cea de-a şaisprezecea aniversare a lui Josephin e, acceptase un post la Princeton.

Ca să se simtă mai aproape de fetele de vârsta ei de la şcoală, îşi spunea Josie. Chiar dacă Josie era un nume foart

---

[23] Institutul pentru spionaj şi operaţiuni speciale, Serviciul de informaţii externe al Israelului, în ebraică cu litere latine în original (n. red.).

[24] Program militar care-i pregăteşte pe tineri pentru serviciul militar ob ligatoriu în Forţa de apărare a Israelului sau la paza graniţelor (n. re d.).

[25] Profesor invitat să predea, pentru o perioadă limitată de timp, la o al tă universitate sau colegiu (n. red.).

e american, ea nu se integrase niciodată cu adevărat acol o. „Josie, eşti mult prea încăpăţânată” îi reproşa tatăl ei. „ De ce trebuie să fii atât de singuratică?” Ridica din umeri ş i se îndepărta din nou. Prefera singurătatea companiei alto r oameni.

Era prea mare ca să se poată obişnui cu moartea mam ei; la fel ca majoritatea adolescenţilor traumatizaţi de moa rtea unui părinte, credea că e vina ei. Jurase să îndrepte n edreptatea şi să se răzbune.

Când terminase liceul, Josie părăsise cuibul părintesc şi se dusese în Brooklyn, locul de naştere al tatălui ei. Făcea naveta până la Universitatea din New York, unde îşi luase ş i masteratul. După absolvire, se întorsese în Israel şi fuses e rapid recrutată de colegii lui tateh de la Universitatea Eb raică. Se pregătise la academia Mossadului, Midrasha, la n ord de Tel Aviv, într-un loc numit pur şi simplu Clădirea 28. Scopul ei era să răzbune moartea mamei sale.

La începutul carierei fusese curier, apoi ofiţer de inform aţii, şi, într-un final, devenise kasta[26] – ofiţer din afara gran iţelor –, fiind trimisă în misiune în multe ţări din lumea a tr eia. În ultima vreme lucrase în Belgia, unde mâncase vafe pe săturate şi se ocupase cu monitorizarea acţiunilor NAT O.

Cunoştea foarte bine compromisurile politice, al optule a păcat capital. Era ca un fulger, avea încontinuu nevoie d e o legătură cu pământul. De o supapă de siguranţă. Neop rită la timp, era capabilă să se piardă în înaltul cerului. Dar asta numai după ce pârjolise tot în jurul ei. În urma unor as tfel de izbucniri, fusese trecută pentru un timp în rezervă.

Rabinul ei din agenţie, protectorul ei, o salvase. Fusese transferată la Metsada, un compartiment din cadrul Mossa dului care se ocupa numai cu operaţiuni sub acoperire. Josi

[26] Ofiţer de teren al Mossadului, care participă la misiuni pe teritorii st răine, adună informaţii şi coordonează alţi agenţi (n. red.).

e devenise membră a grupului Kidon, Baioneta, care se oc upa numai cu treburi murdare: asasinări şi răpiri. Aici izbuc nirile ei puteau fi valorificate la potenţialul lor maxim.

Josie începu să se trezească, să reia contactul cu lumea din jurul ei. Era totuşi încă ameţită de tableta de Xanax de două miligrame pe care o luase ca să-şi poată controla cla ustrofobia cronică şi micile atacuri de panică.

Pe culoarul dintre scaune plutea graţioasă o stewarde să cam plinuţă. Se opri şi-şi fixă posteriorul chiar în faţa O muleţului, pasagerul de pe cealaltă parte. Cu fundul postat în faţa lui, stewardesa aruncă un surâs fals. Printr-o ceaţă purpurie, Josie observă expresia admirativă de pe faţa Om uleţului. Stewardesa o apucă blând pe Josie de braţ. Aceas ta tresări instinctiv şi numai în ultima clipă se controlă şi s e abţinu să nu-i rupă mâna stewardesei.

Femeia ridică mirată o sprânceană şi începu:

— Scussi, signorina[27], vom ateriza în curând. Vă rog să î ndreptaţi spătarul scaunului.

Josie se bucură: reuşise să îşi controleze la timp impuls ul. În timp ce îşi imagina cum ar fi sucit braţul stewardesei şi cum ar fi pus-o să meargă în genunchi pe culoar cerând scuze fiecărui pasager în parte, faţa i se lumină într-un zâ mbet slab. Primadonele astea sunt nişte executanţi mizera bili, se gândi Josie. După ce le dai o uniformă şi le urci în a vion, ai face bine să te fereşti.

Lăsă fanteziile de moment şi rosti un scurt, dur, dar poli ticos, mulţumesc.

Dincolo de culoar, Omuleţul, roşu la faţă din cauza limb ajului obraznic al corpului tinerei stewardese şi a tensiunii explozive de moment din atmosfera cabinei – o ceartă zgo motoasă – era de-a dreptul copleşit. Luă ceva ce părea o p astilă pentru inimă şi îşi descheie un nasture de la cămaşă.

Josie scoase o pudrieră pentru a-şi reface machiajul şi î

[27] Îmi cer scuze, domnişoară, în limba italiană în text (n. red.).

şi privi chipul în oglindă. Ochii ei de topaz încă luceau. Piel ea netedă a feţei strălucea de tinereţe şi vitalitate sub un bronz plăcut. Părul castaniu era la fel de frumos ca cel al mamei sale. „Mai uşor cu machiajul ochilor”, ar fi spus tate h. Clipi şmechereşte. „Păi cum să nu, iubitule”.

Atunci când se privi mai atent, văzu parcă în oglindă ad evărul. Jocul o obosise, o marcase. Era sătulă. Se săturase de minciuni, de călătoriile interminabile cu avionul şi de feţ ele noi, lipsite de vreo expresie. Se săturase de camerele d e hotel şi de barurile din holurile hotelurilor. Dormise în pr ea multe ţări, sub prea multe nume false. Şi se culcase cu prea mulţi bărbaţi.

Umblase prin tot felul de locuri, de la cocioabe amărâte până la palate opulente şi camere luxoase în hoteluri de ci nci stele. La urma urmei, toate erau la fel. Nu avea un aca să. Şi, mai ales, se săturase de singurătate... se săturase d e toată viaţa asta, de toţi şi de toate.

Stewardesa se întoarse şi o rugă să îşi închidă laptopul. Josie îşi umflă obrajii şi murmură din vârful buzelor „Târ fă!”, în timp ce Omuleţul privea fascinat. Josie îşi imagina că bărbăţia lui îi pulsa probabil la fel de rapid ca inima.

Zgomotul roţilor care atingeau pista.

Geamătul puternic al motoarelor.

Corpul ei împins în scaun de forţa G.

Toate acestea îi excitau simţurile. Îi aminteau de dozele de adrenalină pe care i le furnizau cazurile la care lucra.

Misiunea.

Era ceva simplu. O intrare rapidă şi o ieşire rapidă. O ci nă târzie cu monsignore[28] Scarlotti, zio[29] Lotti, fratele mam ei sale din latura catolică a familiei. Lua cartea şi se suia în avionul de Chicago. Pentru o mult aşteptată revedere cu ta

---

[28] Monsenior, în limba italiană în original (n. red.).

[29] Unchi, în limba italiană în original (n. red.).

teh.

Avionul se oprise lângă poartă.

Omuleţul de vizavi, cuprins brusc de un sentiment foart e italian şi copleşit de fantezii sexuale, se ridică frecându-s e de stewardesă şi o ciupi de posterior.

Aceasta se întoarse şi îi arse o palmă pe obraz. Au fost chemaţi carabinierii; cel mai probabil, Omuleţul avea să îşi petreacă noaptea dormind pe spate într-una dintre celulel e de arest ale aeroportului Leonardo da Vinci, încercând să îşi aline orgoliul şi foarte atent să nu care cumva să devină târfa colegului de arest. Se zisese cu La Dolce Vita[30].

Mai târziu, Josie se aşează la cea mai scurtă coadă la co ntrolul paşapoartelor, întinse nonşalantă paşaportul canadi an falsificat de Mossad cu hârtie autentică şi cu toate datel e verificate şi sigure. Apoi luă un taxi spre hotelul Excelsio r, aflat chiar vizavi de Ambasada americană.

Făcu o baie lungă, relaxantă. La urma urmei, trebuia să-şi umple cu ceva ziua. Aşa că făcu ce ar fi făcut orice fe meie implicată în conspiraţii internaţionale: porni la cumpă rături prin Roma.

Nu ar fi vrut să rateze ocazia de a arăta bine pentru Nic o. Dacă, întâmplător, s-ar fi întâlnit.

---

[30] Unul din cele mai populare filme europene ale anilor 1960, regizat d e Federico Fellini, cu Marcello Mastroiani, Yvonne Furneaux, Alain Cuny (n. red.).

CAPITOLUL 9

Roma

Omuleţul îşi folosi apelul telefonic la care avea dreptul prin lege pentru a-l suna pe Bill Cotter, ofiţer însărcinat cu securitatea regională de la Ambasada americană.

— Cotter...

— Pasărea a aterizat, spuse cu un uşor suspin Omuleţu l.

— Gata. Nu e o legătură sigură, prostule, şopti Cotter.

— Dar mai am ceva de zis. Scoate-mă dracu’ de aici!

Clic.

Din cealaltă parte a celulei, o namilă fără dinţi arunca u n rânjet. Respiraţia şi corpul său emanau mirosuri care ar fi câştigat orice olimpiadă a mirosurilor insuportabile.

În timp ce gardianul preluă telefonul printre gratiile cel ulei, namila se ridică încet şi avansă spre Omuleţ.

Omuleţul cel efeminat se holba la bestia care se apropi a. Pe măsură ce fixa cu privirea înaintarea bestiei, pe faţă î i apăreau broboane de transpiraţie.

Ca un lup înfometat în apropierea prăzii, namila ameni nţătoare începuse să îşi lingă buzele.

Omuleţul îşi lăsă mâna să alunece în buzunar şi scoase de acolo un dispozitiv electronic nu mai mare decât un tele fon mobil.

Brusc, gigantul îşi acoperi urechile cu palmele şi începu să tremure spasmodic, ca şi când un sunet din ce în ce ma i violent i-ar fi umplut urechile şi dereglat bătăile inimii.

Scoase un ţipăt agonizant.

Încremeni, apoi căzu grămadă la podea, cuprinzându-şi pieptul cu mâinile.

Lipsit de orice emoţie, Omuleţul se îndreptă spre namil a răpusă şi o studie privind-o de sus. Îşi îndoi piciorul şi izbi

cu putere cu vârful pantofului în tâmpla celui căzut. Apoi s e aşează peste corpul inert şi suspină:

— Oh, tale melodramma[31]!

Paznicul se întorsese.

Dincolo de câmpul vizual al gardianului, Omuleţul apă să un buton al dispozitivului şi îl puse la loc în buzunar.

— Scussi, signore dottore. La madre benedetta[32].

— Ce s-a întâmplat aici?

— Aş zice că e din cauza unui regim alimentar defectuo s, spuse Omuleţul. Pot pleca?

— Si, dottore. Si, mi perdoni... Il mio Dio, mi perdoni[33].

[31] O, ce melodramă! în limba italiană în text (n. red.).

[32] Iertaţi-mă, domnule doctor. Maică sfântă! în limba italiană în text (n. red.).

[33] Da, domnule doctor. Da, mă iertaţi... Doamne, iartă-mă! în limba ital iană în text (n. red.

CAPITOLUL 10

Vatican: Pactul

Arhiepiscopul Marsciocco era singur. Citea din cartea d e rugăciuni. O lampă cu abajur verde arunca un halo de lu mină peste cartea deschisă şi biroul de stejar. Era curator-şef la Biblioteca Apostolica Vaticana, marea bibliotecă a Va ticanului.

Un vechi pick-up Zenith lansa în încăpere motivul obse dant al Marşului lui Rákóczi din Damnaţiunea lui Faust[34].

Arăta exact ca un patriarh: cu capul acoperit de un zuc chetto[35] violet, cu ghetele lustruite perfect şi cu un aer con descendent care îi completa alura aristocratică. Faţa sa er a la fel de caldă ca un bloc de marmură îngheţată. Însă, în ziua aceea, omenia, îngropată în străfundurile fiinţei lui, în cepea să îşi croiască drum către suprafaţă. Uneori, chiar şi sufletele cele mai înrăite de ură şi păcate sunt cuprinse de remuşcări.

Probabil căuta iertare pentru atrocităţile pe care le com isese împotriva fraţilor săi, iertare pentru suferinţele pe ca re le provocase copiilor, celor nevinovaţi.

Fărădelegi şi păcate care cântăreau cu atât mai greu c u cât era un om al Veşmântului.

Acest amestec de gânduri tulburi îl făcuse să îşi doreas că să se spovedească subalternului său, monsignore Scarl otti, care trebuia să apară dintr-o clipă într-alta.

Era de importanţă vitală ca Frăţia şi Clericul să nu poa tă găsi Caietul Rozei. Avea să i-l dea spre păstrare lui Scarl otti.

---

[34] "Legendă dramatică" a lui Hector Berlioz (1803-1869), compozitor, s criitor şi critic francez (n. red.).

[35] Acoperământ de cap purtat de clerul catolic, având forma unei calot e sferice (n. red.).

Cum stătea citind îşi aminti de seara aceea, când, cu m ulţi ani în urmă, începuse totul.

Îşi masa absent gâtul cu degetele şi atunci începură să curgă amintirile: flacăra tremurândă a lumânărilor, corpuril e drapate în robe roşii şi robe negre care formau un cerc în jurul său. Seara aceea, în curtea vilei ascunse între munţii din Lazio, în nordul Romei.

Aştepta sosirea Cobrei. Un zid înalt ferea vila şi curtea de privirile indiscrete. Parcă răspunzând chemării răguşite a unei maşini care se apropia, poarta impunătoare se desc hisese.

Întunecat şi suplu, un Alpha Romeo blindat intrase în vi teză pe aleea mărginită de copaci şi frână brusc. Ştia că m aşina era blindată pentru că ameninţarea încă mai persista după atentatul de luna trecută. Pe portbagaj, negrul strălu citor al vopselei care acoperea caroseria maşinii purta încă urmele de gloanţe ale ambuscadei.

Bodyguarzii cu umeri laţi şi feţe sobre formaseră o păd ure neagră în jurul autovehiculului. Şeful gărzilor de corp a runcase o privire în jur şi deschisese portiera din spate.

Întâi apăruse o pereche de sandale cu barete ornate cu pietre strălucitoare. Apoi două picioare zvelte, elegante. S e întindeau parcă până la cer, însă se terminau sub genun chi, sub o rochie neagră cu un decolteu generos dar de bu n-gust care nu făcea decât să amplifice forma minunată, g eneroasă a sânilor magnifici. Simţise cum i se înroşesc obr ajii şi îşi muşcase buza de jos ca să-şi mai domolească poft ele carnale.

Recunoscuse în liniile calme şi elegante ale rochiei mân a lui Valentino, maestru al şicului şi creator de modă prefe rat al înaltei societăţi din Roma.

Îi plăcea să râvnească la soţiile-trofeu şi la amantele ex otice care atârnau la braţul bărbaţilor influenţi, dar chelboş i şi diformi. Ştia că fiinţele cu picioare interminabile de lân

gă aceştia nu făceau decât să le mascheze unora impotenţ a. Printr-o străveche artă a dresajului, aceste femei erau în văţate, nu fără manevre complexe, cum să fie obediente, c um să execute, la semnale discrete, exact ce voiau stăpâni i lor.

Dar femeia aceea era mai mult decât o nevastă senzua lă. Părea desprinsă direct din paginile revistei Elle. Tenul ei cafeniu era uimitor. Mergea, cu paşi de manechin, pe lân gă picioarele butucănoase ale gărzilor de corp. Şoldurile ei se mişcau, se unduiau şi se roteau acompaniate de sunetu l strident al tocurilor care loveau piatra cubică a aleii.

Se întorsese brusc către el. Atunci îi zărise chipul încadr at de părul blond ca mierea. Înainte ca masa neagră a bod yguarzilor să îi blocheze privirea, îi privise ochii albaştri, el ectrici, intenşi. O altă maşină, identică celei dintâi, intrase în viteză în curte şi frânase brutal, oprindu-se la câţiva cen timetri în spatele celei dintâi. Din nou, un grup de namile c u cefe groase încercuiseră maşina în timp ce coborî Cobra. Odată ce acesta intră în vilă, unul dintre zdrahoni îl chema se pe Marsciocco să intre.

Cu coada ochiului, Marsciocco observase o mişcare, îşi dăduse seama că era privit.

Apoi, în timp ce intrase pe uşă, auzise pârâitul slab al u nui mecanism. Aruncase o privire rapidă în spatele său şi văzuse şi sursa zgomotului. În mijlocul curţii era o fântână cu o statuie verde, în formă de şarpe, o Cobră regală. Patin a verzuie lăsa să se întrevadă o strălucire albăstruie. Statu ia părea gata de atac, supraveghind împrejurimile. Ochiul ciclopic chihlimbariu al cobrei îi urmărea fiecare pas. Se gâ ndise că era, probabil, camera de luat vederi a unui sistem de supraveghere video cu circuit închis.

Când intrase în hol, numai se oprise în loc la vederea m odelului de pe podeaua de marmură. Dalele strălucitoare a lcătuiau o tablă de şah care părea că se întinde la infinit. D

easupra, tavanele boltite erau acoperite cu lambriuri aurit e. I se păruse că aude ecoul îndepărtat al unor paşi. Un uri aş cu faţă de cal, îmbrăcat într-un frac strâmt, îl condusese până la un hol de unde urcau, în direcţii opuse, două scări. Se întorsese către el şi aşteptase liniştit, ca şi când aleger ea unei scări sau a celeilalte ar fi fost un test pentru el. Ins tinctiv, se uitase în sus. Agăţată de tavan era o altă came ră de luat vederi al cărei obiectiv se mişca încet în direcţia lui. Se decisese rapid şi începuse să urce scările din partea stângă.

Aşteptase pe o canapea îmbrăcată în catifea în faţa un ei uşi impunătoare din stejar masiv. Însă cineva îl apucase brusc de mâini şi îl trăsese într-o încăpere alăturată.

Nişte degete de oţel îl apucaseră de braţe, i le suciseră la spate şi aproape i le smulseseră din umeri. Simţise cum încheieturile îi erau legate strâns cu fâşii de piele.

Nu mai văzuse nimic. Peste faţă îi fusese trasă o glugă. Se zbătea, dar, la fiecare mişcare, chingile de piele îi pătru ndeau tot mai adânc în carne.

Inspirase adânc şi simţise cum gluga i se lipeşte de f aţă. Nu pot respira. Doamne, încearcă să mă omoare. Să mă sacrifice.

Auzise cum cineva loveşte cu pumnii în uşă şi vocea te nebroasă de dincolo de aceasta.

— Cine bate? tunase vocea.

— Un neofit care cere să fie primit, Venerabile Stăpân, răspunse o altă voce.

Liniştea ce se aşternuse fusese spartă de un bubuit put ernic. Scârţâitul unei uşi care se deschisese. Se simţise îm pins înainte şi se împiedicase. Vocea inconfundabilă a Cobr ei ordonase:

— Atârnaţi laţul!

Simţise cum sfoara de cânepă îi muşcă din piele. Avea î n jurul gâtului funia rituală. O durere ascuţită îi străpunses

e orbitele. Ceva îl lovise cu furie în frunte. Căzuse pe spat e.

Dar căderea îi fusese amortizată de ceva moale. Buricel e degetelor întâlniseră o suprafaţă aspră, pe care o pipăi. Pare a fi lemn.

Cu fiecare secundă ce trecea, se simţea din ce în ce ma i dezorientat. Simţise, confuz, cum ceva îl trage cu forţă de mână. Cum rămăsese nemişcat, mâna îl zguduise din nou; apoi, la a treia zguduitură, cea finală, Gheara Vulturului, mâna Stăpânului Venerabil, îl ridicase cu greu şi cu de-a sil a în picioare.

Brusc luminile explodaseră. Gluga îi fusese dată jos. Ins tinctiv, se feri şi privi în jos. În lumina slabă şi pâlpâitoare a lumânărilor, zărise forma unui sicriu. Îl puseseră într-un s icriu nenorocit. Privise mai atent şi stomacul îi tremurase î n spasme.

Din sicriu îl privea un cadavru dezbrăcat, cu intestinele scoase.

Pieptul cadavrului era tăiat; intestinele erau aruncate p este unul dintre umeri, gura, un hău deschis din care ieşea obscen rădăcina limbii tăiate.

Îşi dăduse seama că substanţa lichidă şi vâscoasă care îi acoperea spatele era sânge.

— Soarta trădătorului, care a violat jurământul tăcerii, s pusese fără intonaţie vocea gravă a Venerabilului Stăpân. Priveşte către răsărit, frate.

Inima îi bătea puternic în piept. Privise în stânga. Acolo, în faţa lui, suspendat de Boaz şi Jachin, stâlpii Templului lui Solomon, atârna strălucitoare o pentagramă de aur. În late rale, pe scaune de piele roşie, la mese lungi de marmură, stăteau siluete tăcute, cu feţele ascunse de glugi roşii şi n egre.

— Fraţi, ceremonia ridicării s-a încheiat, noul nostru frat e, Marsciocco, a învins moartea. S-a ridicat.

În jurul lui pluteau, ca printr-o ceaţă, figuri fantomatice.

Simţise o apăsare în piept, gâtul i se umflase şi de-abia putea înghiţi. Respira greoi, ca şi cum ar fi urcat în fugă m ulte scări.

— Frate, astăzi vei fi eliberat, spuse Venerabilul Stăpân şi îşi deschise braţele.

Roba atârna ca aripile unui liliac. Îşi coborî braţele şi se apropie. Buzele lui se lipiră de urechea lui Marsciocco.

— Cuvântul secret al puterii... Tubal-Cain[36]. Păzeşte-l cu preţul vieţii, căci reprezintă descendenţa Frăţiei... Cain, at unci când şi-a ucis fratele, şi-a exercitat liber voinţa.

Presiunea din pieptul lui crescuse, gâtul îi era şi mai nă clăit.

Venerabilul Stăpân făcuse câţiva paşi înapoi, îşi dreses e glasul şi se adresase întregii congregaţii.

— Fratele nostru va jura solemn şi îşi va dovedi credinţ a la fel ca strămoşii noştri. Va trece prin proba focului.

Marsciocco privea, cuprins de frică, spre uşă. Aceasta e ra blocată de două gorile, gărzi de corp cu glugi peste feţe. Îl priveau pe sub glugile lor, fiecare înarmat cu câte o secu re a cărei lamă tăioasă nu lăsa loc nici unui comentariu.

Ochii lui întâlniseră privirea rece a Cobrei.

— Eşti pregătit să intri în rândurile elitei secrete? întreb ase acesta.

— Sunt pregătit, răspunsese cu o voce tremurătoare.

Ai destul curaj? Eşti destul de rezistent? Ai inimă putern ică? Ţi-este destul de silă de papalitate şi de tot ce reprezi ntă aceasta? Ţi-este destul de scârbă de orice guvern de p e faţa pământului? Eşti gata să sacrifici tot ce ai? Vrei să m ori pentru Frăţie... Protocollo Diciassette?

Nu apucă să răspundă, căci silueta Cobrei se unduise c u graţie şi dezvăluise, în spatele său, un altar de marmură.

---

[36] În Noul Testament, fiul lui Lamech, făuritor de unelte din aramă şi fi er; parola secretă a Marilor Maeştri masoni (n. red.).

Pe altar era întinsă o femeie goală. Femeia cu părul blo nd ca mierea pe care o văzuse coborând din Alpha Romeo. Acum, corpul ei, acoperit cu sudoare şi pulsând de energie sexuală, îl atrăgea într-un mod ciudat. Cu inhibiţiile înlătur ate de droguri, ea râdea şi ochii ei turcoaz, migdalaţi, ca d e felină, îl priveau. Bărbăţia lui se întări. Mirosul ei plutea î n aer, moscat şi ascuţit.

— Dovedeşte-ţi loialitatea, dovedeşte-o acum, comand ase Venerabilul Stăpân şi arătase cu degetul spre femeia c are începuse să tremure.

O privise cu atenţie şi îşi dăduse seama că machiajul îi ascundea vârsta. De fapt, era tânără, foarte tânără, mult p rea tânără. Îi amintea de Nicoletta, nepoata lui, care era st udentă. Dar nu se oprise.

Îl stârniseră sunetele: foşnetul mătăsii, izbiturile în lem n, vocile. Membrii puseseră fiecare pe mesele de marmură câte un bloc de lemn. Ridicau toporiştile deasupra capetel or şi izbeau cu lamele de oţel strălucitor în lemn, de unde săreau aşchii pe mesele din marmură. Apoi îşi încrucişau, ca pe nişte săbii, toporiştile, care scoteau nişte zgomote în fundate şi metalice. Îi auzea cum murmurau în cor, insiste nt:

— Dovedeşte... dovedeşte...

Da, se înfruptase din recompensă, se bucurase sălbatic de carnea ei tânără, îndeplinise fără ezitări jurământul.

Toate imaginile şi cuvintele îi străbăteau memoria ca n işte lame tăioase.

La dracu’ cu ei! Ducă-se dracului cu toţii! Izbi cu pumnii în masă. Îşi puse tâmplele obosite în pumnii strânşi şi plân se.

Arhiepiscopul Marsciocco îşi reveni, se ridică în picioare şi se pregăti pentru treaba pe care trebuia să o ducă la bu n sfârşit. Se aşeză la loc, deschise laptopul şi introduse în el un CD. Accesă adresa sa de e-mail securizată de la Vatic

an şi se opri. CD-ul se învârtea în interiorul laptopului. Con centrat, începu să citească pe monitor. Cuvintele apăreau î ncet-încet, cuvinte pline de regrete care i se blocau undev a în gât şi nu-l lăsau să respire:

CONFITEOR

Am să termin cu toate acestea acum. Se poate ca pentr u mine să fie prea târziu, dar...

Lampa se stinse brusc. Cu ferestrele acoperite cu perde le din damasc gros, camera era cufundată în întuneric. Fu cuprins de o senzaţie neplăcută. Frisoane reci ca gheaţa îi străbăteau şira spinării.

Vântul rece care sufla afară mişca ochiurile ferestrelor. Păreau a murmura un avertisment sumbru.

Părul de pe capul şi braţele lui Marsciocco se zburli de l a electricitatea statică pusă în mişcare de o siluetă care se mişca prin întuneric. Ceva parcă bântuia, suspendat, în faţ a lui. Întrebă cu o voce înaltă:

— Chi e la? Il Dio, mi per don[37].

Dar nimeni nu răspunse. În tăcerea apăsătoare nu se a uzea decât propria lui respiraţie tulburată.

Se ridică din scaun şi apucă instinctiv stola[38] mov, parfu mată cu levănţică, de pe birou. Stătea nemişcat, cu transpi raţia ieşindu-i prin toţi porii, cu spatele lipit de zid.

Simţi cum inima îi explodează în coşul pieptului.

Pieptul îi era înjunghiat de dureri ascuţite.

Unul câte unul, simţurile nu-l mai ajutau. Simţi, în prim ul rând, mirosul prevestitor de tragedie – moscat, jilav şi gr eu.

Apoi urmă pipăitul. Patrafirul îi fu smuls din mână şi ur mă senzaţia moale, catifelată, de satin care îi înconjură gâ tul. Apoi simţi strânsoarea, iar patrafirul îi fu înfăşurat din c

---

[37] Cine e acolo? Doamne, iartă-mă, în limba italiană în text (n. trad.).

[38] Fâşie lungă şi îngustă, ornamentată, purtată pe după gât de preoţii catolici în timpul slujbei (n. trad.).

e în ce mai strâns. Urmă tusea. Apoi senzaţia de înecare, p e măsură ce materialul gros îi pătrundea în carnea gâtului.

Durerea era cumplită, urmară vertijul, confuzia şi, la fin al, întunericul. Faţa sa buhăită şi contorsionată căpătase o nuanţă de mov episcopal.

Mâna ucigaşului scoase CD-ul din laptop.

CAPITOLUL 11

Întotdeauna există un factor necunoscut. Acest factor e ste umbră.

Benito Mussolini, după ce a schiţat o siluetă acompania tă de umbra sa

Roma

Colonelului Nick Rossi îi plăcea munca de supravegher e. Pentru că era ceva la care se pricepea. Se pricepea al dr acu' de bine. Rossi se născuse în Italia, dar cum părinţii lui lucrau în acea perioadă la Ambasada Americii din Roma, băiatul primise dublă cetăţenie. Ca fiu de diplomat, pendul ase între Roma, unde făcuse gimnaziul şi liceul, şi Statele Unite. La fel ca bunicul său, care fusese general în cadrul F orţelor Aeriene italiene, absolvise cu brio Academia Forţelo r Aeriene în State. Imediat după absolvire, fusese recrutat de OSI[39]. Dar undeva, în adâncul inimii sale, se simţise înto tdeauna apropiat de tot ceea ce însemna Italia. Datora ace astă afinitate unchiului său Giovanni, care, după ce tatăl său murise, preluase îndatoririle acestuia şi îl înlocuise pe defunct şi în inima lui Nick.

Datorită capacităţii sale de a nu ieşi în evidenţă, de a s e camufla şi acomoda indiferent de mediul care s-ar fi afla t, mentorul său de la OSI îl poreclise Umbra sau, în italia nă, Ombra. Când i se ceruse să găsească un acronim pentr u o nouă unitate antitero, alesese SHADO[40], iniţiale care, în engleză, veneau de la Trupele Direcţiei pentru operaţiuni s peciale cu ostatici.

Cu gulerul de piele ridicat ca scut împotriva aerului rec e, Rossi îşi croia drum pe Via Monterone. Era târziu. Pietoni

[39] Air Force Office of Special Investigations (n. red.).

[40] În limba engleză, umbră = shadow (n. red.).

puţini, câteva maşini. Magazinele se închiseseră. Ştia că ec hipa lui se afla în apropiere şi îşi urmărea ţinta de la o dist anţă de siguranţă. Un agent mergea în faţă, altul păşea în tandem cu el pe cealaltă parte a străzii, restul echipei era pe poziţii în biroul din clădirea cu cinci etaje de lângă desti naţie: Panteonul. Alte două echipaje aşteptau în maşini par cate în locaţii strategice.

După 11 septembrie şi odată cu implicarea Italiei în răz boiul din Irak, măsurile de securitate internă fuseseră înăs prite. Teoretic, Divizia de luptă împotriva terorismului din c adrul poliţiei se ocupa cu supravegherea situaţiei din interi orul graniţelor Italiei. Dar fusese necesară înfiinţarea unei alte unităţi de contrainformaţii. Al-Qaeda făcuse ca Statele Unite şi ţările europene să treacă peste vechi antipatii şi g elozii şi să conlucreze. Apăruse un nou set de reguli. Tactic ile agresive erau încurajate şi libertăţile civile reduse.

Astfel, avusese loc o căsătorie bazată pe interes între O SI ŞI SISDE, Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Dem ocratica[41]. Unitatea Ombra apăruse de îndată ce preşedinţi i semnaseră un tratat secret. Sub acoperirea SISDE, agenţi i americani lucrau în colaborare cu cei italieni în teritoriile străine.

Având în vedere că bunicul lui Rossi ocupase posturi im portante în cadrul serviciilor de informaţii italiene, dar şi d atorită propriilor rezultate impresionante, Rossi fusese nu mit şef al echipei de la Roma.

Rossi îşi aducea aminte cum începuse totul. O echipă d e carabinieri pe motociclete oprise, pentru un control de ru tină, doi studenţi arabi. În raport, ofiţerul care îi oprise expl icase că ceva din comportamentul lor îl făcuse să bănuias

[41] Serviciul pentru Informaţii şi Securitate Democratică, în limba italia nă în text, a fost agenţia de informaţii interne a Italiei până în 2007, câ nd, odată cu reforma tuturor serviciilor de informaţii, a fost înlocuit cu AISI, Agenzia Informazioni e Sicurezza Interna (n. red.).

că faptul că era ceva dubios la mijloc. Era vorba de al şasel ea simţ. Sau, în orice caz, de o anume intuiţie în care Rossi învăţase să aibă încredere. Îl salvase de mai multe ori de l a moarte.

Şoferul era mult prea amabil şi cooperant, în timp ce tâ nărul slab de pe scaunul din dreapta părea neliniştit şi priv ea ţintă spre torpedoul maşinii. Când pasagerul făcuse o m işcare spre torpedou, poliţistul scosese instinctiv pistolul B eretta.

Uşa din dreptul şoferului se deschisese brusc, dar poliţi stul păstrase o distanţă suficient de mare pentru a putea e vita lovitura. O armă se descărcase prin parbrizul maşinii ş i gloanţele trecuseră la câţiva centimetri de carabinieri. Fă ră să ezite, ofiţerul trăsese două gloanţe în pasagerul înar mat.

Primul îl nimerise în gât, al doilea, în frunte. Cu faţa îm proşcată de sânge şi ochii bulbucaţi, şoferul ceruse iertare lui Allah şi implorase ca viaţa să-i fie cruţată.

Când cercetaseră maşina închiriată de studenţi, găsise ră ascunse în portbagaj acte de identitate false, o sumă m are de bani şi un laptop. Două dintre numele de pe paşapo artele false erau ale unor suspecţi de pe lista de membri ai Al-Qaeda. Atunci, Rossi se gândise cât de tâmpiţi erau am atorii care aveau la ei mai mult de un set de acte false. Do ar că amatorii, din cauza impulsivităţii şi a reacţiilor impre vizibile, erau mult mai periculoşi decât profesioniştii. Carab inierii avuseseră noroc.

Băieţii de la Departamentul tehnic al SISDE găsiseră pe hard disc o grămadă de informaţii. Contacte, locaţii, nume ale membrilor celulelor teroriste. Împreună cu brigada anti tero, efectuaseră cinci raiduri secrete. Dar Rossi simţea că ceva lipseşte. Că exista o piesă ascunsă din puzzle pe care nu o descoperiseră. Rezultatele interogatoriilor nu făcuse ră decât să-i întărească bănuiala iritantă, neliniştitoare.

Era sigur că, într-un fel sau altul, era ceva ce le scăpase printre degete.

Într-o noapte, târziu, cu stomacul saturat de prea multă cafea şi cu gâtul înţepenit de la privitul în monitorul LCD, a ccesase un fişier. Pe ecran apăruse o hieroglifă egipteană.

E acul din carul cu fân, îi şoptea instinctul.

Concentrează-te... îşi zisese.

Echipa de decriptare nu avusese nicio problemă cu des cifrarea codului. Funcţiona pe bază de înlocuire. Dar numel e documentului? Hieroglifa era denumită OLUTSOP/SUNET P/ANUL. JPG. Introdusese numele în programul de decriptar e. Dar niciunul dintre rezultate nu era plauzibil.

Privi spre încheietura mâinii, la ceas. Era aproape miez ul nopţii. Se gândi la Isabella, soţia sa, şi un zâmbet îi lumi nă faţa. Se gândea cum ascunsese ea ceasul în sertarul cu şosete, pentru ca el să îl găsească, în dimineaţa aniversării lor, în timp ce se îmbrăca grăbit să plece la muncă. Zâmbe tul se stinse repede.

Prins ca de obicei cu munca, uitase de aniversare şi tre buise să se repeadă în pauza de prânz să-i cumpere o felici tare ieftină şi un buchet mare de trandafiri. Isabella, însă, nu primise buchetul de trandafiri. Nu văzuse nici taxiul car e, în acea după-amiază ploioasă, venise cu viteză de după colţ şi îi ucisese pe ea şi pe copilul lor nenăscut.

Oftă şi puse mâna pe telefon.

Profesore Giovanni Battista Alberti răspunse, după al p atrulea ţârâit, cu o voce amorţită de somn.

— Pronto[42].

[42] Alo, în limba italiană în text (n. red.).

— Buon giorno,[43] spuse Rossi.

— Chi...?

— Nepotul tău favorit.

— Nico?

Unchiul său îi spunea întotdeauna pe numele mic italian pe care nu-l mai folosise din copilărie.

— Zio, am nevoie de un serviciu.

— Acum, la ora asta... o, să înţeleg că este ceva oficial?

— Nu te-aş deranja dacă n-ar fi oficial.

— Ba da, m-ai deranja. Dacă tot m-am trezit, nu o să pot adormi prea curând.

— Îţi trimit un e-mail pe serverul securizat.

Un oftat adânc.

— Unde am pus parola aia?

Prin receptor se auziră sunetele arcurilor de pat, foşnetul păturii, paşi pe podea.

Rossi şi-l imagina pe unchiul său cum îşi caută ochelarii, trage pe el un halat de casă uzat şi se îndreaptă împletic indu-se pe hol spre birou, cu telefonul în mână.

— Lasă-mă să mă gândesc... spuse unchiul şi începu să fredoneze Bărbierul din Sevilla.

În ciuda vârstei, unchiul avea mintea brici. Îi plăcea să i se spună profesore Giovanni. Era profesor de civilizaţie egipteană şi lucrase la museo egiptean de la Vatican. Rafturile prăfuite ale memoriei sale conţineau biblioteci întregi. Când Rossi era mic, unchiul Giovanni se ocupase de educaţia lui şi îl învăţase un truc foarte folositor. Asimila diferite tipuri de informaţii cu ajutorul diferitor opere. Acestea pluteau, înconjurate de note muzicale, prin memoria lui.

— L’OH mi-o! Come interessando[44], spuse Giovanni. Simbolurile din cartuş au fost reproduse invers, nu înţeleg exact de ce.

---

[43] Bună ziua, în limba italiană în text (n. red.).

[44] O, vai! Ce interesant, în limba italiană în text (n. red.).

— Ştiam eu că îţi va plăcea, replică nepotul.

— Vechiul regat... deci frunza este litera T... vasul se pr onunţa bas. Deci dacă unim bas plus T plus T ajungem la B ASTET.

— Basset[45]?

— Nu, nu rasa de câine, e ceva pronunţat cu un A lun g... Ba, urmat de Aset, asta ar însemna sufletul lui Aset, sa u Isis în prima accepţiune egipteană. Grecii aceia maledett i[46] au schimbat foarte multe în scriere şi pronunţie.

— Dar nu înţeleg...

— Ar mai fi o pronunţare alternativă Pahst, de unde vin e, în argoul englezesc puss sau pussy. Şi amuleta sacră pe care o ţine în gheare este uchat, Ochiul lui Horus, cel care nu clipeşte. Deci ajungem la...

— Vrei să spui că hieroglifa înseamnă gatto?

— Da, înseamnă pisică, mai exact... zeiţa pisică Bast.

Rossi suspină adânc.

— Nu mă ajută prea mult, zio. Trebuie să dau de ceva c oncret, un nume, un loc de contact, o oră. Mai spune-mi de spre zeiţă.

— De obicei e reprezentată ca o pisică de abanos care stă liniştită şi are în labă un sistru[47], uchatul sacru, care est e de fapt o amuletă, Ochiul lui Horus. În vremea Regatului Vechi şi a Regatului de Mijloc a fost venerată, mai ales în E giptul de Jos. Iniţial, avea capul unei leoaice, dar cu timpul acesta a fost transformat şi înlocuit cu un cap de pisică săl batică, din deşert. Unii au confundat-o cu o ipostază pacifis tă a lui Sekhmet, leoaica, distrugătoarea. Care era de fapt o divinitate din Egiptul de Sus. De la confuzia asta a venit

[45] rasă de câini cu blană scurtă, cu picioare scurte, urechi lungi şi pleo ape căzute (n. red.).

[46] Blestemaţi, în limba italiană în text (n. red.).

[47] Instrument muzical al vechilor egipteni, format dintr-o bară curbată prevăzută cu un mâner şi câteva lame vibrante, care produceau sunet ul prin lovire (n. red.).

zicala „Ea, cea din Nord şi ea, cea din Sud”. Oricum, zeiţa asta nu era o pisicuţă jucăuşă. Era mai degrabă o răzbunăt oare şi a fost asimilată razelor distrugătoare ale soarelui c are îi pedepseau pe cei care, ajunşi în Lumea de Dincolo, n u reuşeau să treacă anumite probe.

— Cei care i se închinau erau, dacă ar fi să ne luăm du pă Herodot, destul de petrecăreţi. Se suiau în bărci, mii şi mii de oameni, şi navigau pe Nil. Beau, mâncau şi petrece au până când ajungeau în dreptul vreunui sat. Atunci se ap ropiau de ţărm, şi femeile îşi puneau fustele în cap şi încep eau să urle insulte şi injurii la adresa femeilor din oraşul de pe mal...

Rossi îl întrerupse.

— Ai spus ceva despre o pisică de culoarea abanosului?

— Da, dar...

— Stai puţin, spuse Rossi şi răsfoi printre documentele găsite în sertarul unui birou în timpul unui raid. Lipit de o c hitanţă de la curăţătorie era un şerveţel pătat pe care erau ştanţate câteva cuvinte: Le Café du Chat Noir.

Rossi traduse din franceză:

— Cafeneaua Pisica Neagră.

— Ce-i cu asta?

— Cred că, într-un final, am găsit acul în carul cu fân.

— Acul... foarte interesant... de unde ai ştiut asta?

Rossi se încruntă.

— Ce să ştiu?

— Ai zis de ac. Un ac, adică un obelisc pe care este gra vată inscripţia asta se află chiar în Roma, în Piazza della R otonda.

— Acolo, în faţa Panteonului? Eşti sigur?

— Mă suni, mă trezeşti din somn, după care mă întrebi dacă sunt sigur? Giovanni era iritat. Acum o săptămână a m băut o cafea cu asistenţii mei acolo.

Prin mintea lui Rossi pluteau bucăţile de puzzle.

— Mai trebuie să te întreb ceva.

Privea la ecranul calculatorului şi la numele fişierului: O LUTSOP/SUNETP/ANUL.jpg. Îl selectă şi i-l trimise într-un e-mail.

— Am mai trimis un mesaj. Îţi spune ceva?

La celălalt capăt al firului, unchiul său fredona Flautul f ermecat de Mozart. Secundele curgeau încet.

— Da, literele sunt şi ele scrise invers, ca în oglindă. La fel ca şi semnele din cartuş. Mai ţii minte ceva latină?

— Nu chiar.

— Atunci verifică e-mailul.

Se execută. Pe ecran scria:

POSTULO PLENUS LUNA. ACUL LA LUNA PLINĂ.

— Îţi trebuie un calendar ca să afli data, dar acum, că ş tii locaţia, eu te las. O să beau un pahar de lapte cald şi o să îmi odihnesc ochii bătrâni şi obosiţi.

Clic.

Rossi mergea pe strada îngustă şi pustie, ascunzându-s e printre umbre, cu inima bătând puternic, în curând, avea să afle cu cine se întâlnea lângă obeliscul egiptean ţinta cu nume de cod Bast, şi mai ales... de ce.

CAPITOLUL 12

Codul

Era seară târziu şi ecoul paşilor lui monsignore Scarlotti se auzea pe dalele de marmură ale Palatului Apostolic. St răbătea grăbit coridoare lungi şi pustii. Cei mai mulţi cardi nali, preoţi, secretari, călugăriţe şi personalul de serviciu e rau în Capela Sixtină, la o slujbă pe care o ţinea însuşi Sfi nţia Sa, papa. Gârbovite de ani şi acoperite un strat gros d e praf al secolelor, frescele colorate şi statuile de marmură stăteau mute.

Mergea şi se gândea la telegrama codată pe care profe sorul Schulman, vechi coleg şi prieten excentric, i-o trimise se. Îi cerea să obţină pentru el un obiect bine tăinuit.

TOTUL E BINE AICI STOP TE ROG TRIMITE OBIECTUL DE SPRE CARE AM DISCUTAT STOP STAU În Tu RN STOP FAC T RATAMENT Cu ALOE STOP CITESC DESPRE ZEII GRECI STO P CARTEA SE GĂSEŞTE LA BIBLIOTECA DE LA VILLA FLORA STOP INDICE INVENTAR 2 – 15 – 19 – 22 – 23 MERRY XMAS.

În această seară, monsignore Scarlotti, prim-secretar a djunct, avea să îşi încalce jurămintele de obedienţă. Dar m ai multe vieţi erau în pericol. Poate chiar şi propria sa vi aţă.

La început, nu înţelesese textul codat al telegramei. Ap oi îşi dăduse seama că răspunsul se afla în numere. Dacă a legea al doilea, al cincisprezecelea, al nouăsprezecelea, al douăzeci şi doilea şi al douăzeci şi treilea cuvânt rămânea u E Tu RN ALOE ZEI GRECI... care nu aveau absolut niciun sens. Urarea absurdă de final, „Crăciun fericit”, în engleză, îl nelămurea. Apoi înţelese că XMAS nu era decât o anagra mare a numelui prietenului său, MAX S. Deci şi celelalte cu vinte era anagrame. Îi luă ceva timp şi umplu o pagină într eagă cu litere. Brusc, îşi dădu seama. Caietul Rozei.

Scarlotti ştia câte ceva despre misterul care învăluia ca rtea. Se dusese până la bibliotecă şi luă un volum gros, leg at în piele veche. Se cuibări într-un fotoliu confortabil şi răs foi până la fragmentul despre istoria cărţii, din care începu să citească.

Cartea fusese scrisă de către un preot răspopit, care pa rticipase la sacrilegiile comise în biserica Saint Sulpice din Paris. Acolo, pentru o vreme, fusese tărâmul magiei negre.

Le Cahier de la Rose Noire fusese scris de către abatele Joseph Boullan şi era un exemplu al lucrurilor oribile pe car e o minte nepregătită le poate comite, odată cuprinsă de d ementă. Fusese descoperit de către romancierul francez J. K. Huysmans, care scrisese Là-Bas[48] (Acolo jos). În epocă, Là-Bas fusese un bestseller. Era povestea unui anume Doc tor Johannes, care conducea un cult satanist. Şi în opera fi cţională a lui Huysmans, şi în realitate, Boullan se ocupase cu magia neagră – fusese un satanist care practicase Cale a mâinii stângi.

Legenda avertiza că cine nu era scăldat de Graţia Divi nă şi încerca să descifreze Le Cahier de la Rose Noire căde a pradă nebuniei violente cauzate de literele strâmbe, hier oglifele şi formulele întunecate care înnegreau paginile. Un ii, după ce îl citiseră, muriseră în suferinţe cumplite.

Acum, stând în faţa uşii arhiepiscopului ezita, cu mâna pe clanţă. Marsciocco îl sunase şi îi vorbise cu o voce gra vă, îi spusese ceva de nişte probleme urgente, aproape îl i mplorase să vină la el. Şi, ca un făcut, menţionase şi Caiet ul Rozei.

Brusc, clanţa îi fu smulsă din mână şi uşa se deschise b rutal spre interiorul biroului.

O siluetă neagră se năpusti pe lângă el. Îl izbi şi el căz

---

[48] Roman publicat în 1891, probabil cea mai cunoscută carte a lui Huys mans după À rebours, care are ca subiect satanismul în Franţa (n. re d.).

u. Lovindu-se de podeaua de marmură, capul său făcu un zgomot puternic. Stătea întins cât era de lung şi o durere t urbată îl înjunghia în ceafă.

Arhiepiscopul! ţipă în gând. Copleşit de durere, se ridic ă cu greu în picioare şi se năpusti în cameră, încercând să- l zărească, prin beznă, pe arhiepiscop.

Lumina argintie de pe hol cădea pe o porţiune de covo r. Înaintă şi desluşi o siluetă zăcând pe podea. Se lăsă pe u n genunchi şi întoarse cadavrul cu faţa în sus. Privi faţa sc himonosită şi straniu colorată a arhiepiscopului Marsciocc o.

Verifică pulsul şi, cum nu simţi nimic, se ridică în picioa re. Apropiindu-se de birou, întinse mâna către telefon. Apoi se răzgândi. Asasinarea arhiepiscopului avea probabil o le gătură cu Caietul.

Luă rapid o decizie. Închise uşa şi începu să caute orbe căind un întrerupător. Îl găsi.

Stătea în mijlocul camerei, privind în jur. Unde ar putea fi ascunsă o asemenea carte? într-un seif? Nu, ar fi fost pre a simplu pentru oricine ar fi vrut să o fure. Se învârtea în c erc.

Apoi privi către un perete.

Deasupra unui raft cu cărţi era pusă orizontal o Biblie d e mari dimensiuni.

Se grăbi spre raft şi încercă să mişte, opintindu-se, Bibli a de la locul ei. Era doar o Biblie. Apoi observă că rafturile erau împodobite cu figurine gravate în lemn. Se aplecă şi î ncepu să le studieze. Acolo, migălos sculptate în lemnul de stejar, erau portrete ale unor figuri importante din istoria B isericii. Privirea sa se opri în dreptul celei de-a treia sculptu ri.

Acolo era un portret al Sfântului Irineu. Acesta scrisese o lucrare intitulată Despre detectarea şi înlăturarea celor c are îşi zic gnostici.

Exact! Scarlotti râse în sinea lui. Ce simbol ar fi fost mai potrivit pentru a ascunde Caietul decât cel mai mare exper t al Bisericii în materie de gnosticism?

Cu grijă, Scarlotti apăsă cu buricele degetelor gravura. Aceasta se adânci încet în lemnul bibliotecii. Pe partea opu să, un panou se lăsă în jos, dezvăluind un compartiment se cret. Scarlotti băgă mâna înăuntru. Degetele lui descoperi ră cotorul unei cărţi. O trase încet afară din ascunzătoare.

Cartea era unsuroasă şi, când o atinse, simţi mici frisoa ne.

Încercă să nu se lase impresionat de senzaţia neplăcu tă.

Dar niciodată nu simţise ceva mai supărător. Era ca şi când ar fi privit imagini pornografice. Ar fi vrut să îşi întoar că capul dezgustat, dar ceva îl făcea să privească în contin uare. Caietul emana o aură de seducţie murdară.

Privi spre carte şi ochii lui reţinură doar un cuvânt din ti tlu: Rose.

Până şi numele cărţii era un indiciu: Rose era anagrama rea lui Eros – pasiunea carnală greacă – şi antiteza lui Aga pe, dragostea creştinească lipsită de egoism. Dar dacă toa te legendele despre carte nu erau decât o anagramă? Indif erent de conţinutul cărţii, aceasta nu trebuia să cadă în mâinile Frăţiei. Monsignore Scarlotti îşi ţuguie buzele, făcu semnul crucii şi începu să se roage şoptit. Cose diaboliche. La Madre Benedetta la protegge[49].

[49] Lucruri diabolice. Sfânta Fecioară să îl protejeze, în limba italiană în text (n. red.).

CAPITOLUL 13

Telefonul de pe biroul colonelului Pico zbârnâi. Colonnel lo[50] Pico era şeful organizaţiei însărcinată cu securitatea şi informaţiile Vaticanului, Vigilanza. Ca de obicei, lucra până târziu, în aşteptarea unui telefon.

— Pronto? răspunse Pico.

— Ai avut grijă de trădător?

— Desigur. Nu va mai putea spune nimic.

— Bun. Deci ai caietul, da?

Lui Pico îi îngheţă sângele în vene. În grabă, uitase să p ună într-un loc sigur Caietul Rozei.

— Desigur. Este la mine în seif, minţi Pico.

— Să aştepţi instrucţiuni.

Convorbirea se încheie.

Pico îl recunoscuse la celălalt capăt al firului pe americ an, perso[51] Cotter. Luă pistolul Beretta de 9 milimetri de pe birou, îl puse grăbit în toc şi fugi spre uşă. În cadrul Frăţiei, numele de cod al lui Pico era Janus, cum nu se poate mai p otrivit pentru puterile de zeu cu două feţe pe care le folose a pentru a servi la doi stăpâni.

* * *

Monsignore Scarlotti ştia că nu mai are mult de trăit. Fi ecare minut, fiecare secundă contau. Dar avea nevoie de tărie spirituală. Se ruga, în genunchi, privind spre Imaculat a Inimă a lui Iisus, concentrându-se pe razele de lumină, s căldându-se în gloria sfântă.

De dincolo de uşă venea răpăitul unor paşi alerţi care răsunau pe coridor.

---

[50] Colonel, în limba italiană în text (n. red.).

[51] Reconnaissance Systems Officer, ofiţer care se ocupă cu sistemele d e recunoaştere (n. red.).

Instinctiv, sări în picioare, stinse luminile şi se refugie în întuneric, într-un colţ.

Ţinându-şi respiraţia, Scarlotti auzi cum cineva apasă p e clanţa uşii.

Tremura de frică, dar îşi aminti că avusese prezenţa de spirit să încuie uşa.

Dar apoi auzi zăngănitul cheilor şi cum o cheie era vârâ tă în broască. Auzi cum se descuie uşa. Aceasta se deschis e larg şi lumina slabă de pe coridor se revărsă înăuntru.

O siluetă se năpusti respirând greoi în cameră.

Sărise spre bibliotecă, smulgea cărţile de pe rafturi, cău ta frenetic. Se întorcea spre ascunzătoarea lui şi atunci o b oare de lumină de pe hol căzu pe faţa siluetei – chipul colo nelului Pico.

Pico avea un pistol într-o mână şi în cealaltă ţinea o lan ternă. Începu să plimbe fasciculul lanternei prin cameră. L umina trecu scurt peste corpul căzut al arhiepiscopului. Pic o lansă un hohot de râs sinistru, în timp ce plimba lumina peste cadavru. Monsignore Scarlotti îşi dădu seama ce tre buia făcut. Pico începuse să caute întrerupătorul, care se a fla exact în spatele lui Scarlotti.

Fără să facă zgomot, Scarlotti se ridică pe vârfuri şi se î ntinse spre rafturile de sus ale bibliotecii de lângă el. Ţinân du-şi răsuflarea, găsi într-un final ce căuta. Apucase o stat uetă de bronz masiv şi o luă de pe raft.

Raza lanternei lui Pico se târa pe covorul gros spre Scar lotti.

Înainte să fie descoperit, făcu un pas mare şi ieşi din înt uneric.

Cu o viteză şi o forţă de care n-ar fi crezut vreodată că e capabil, Scarlotti întinse mâna, balansă obiectul şi forţa l oviturii sfărâmă craniul lui Pico.

— Iisuse, iartă-mă, şopti Scarlotti şi scăpă statueta însâ ngerată din mâinile tremurătoare.

Se aplecă peste corpul inert al colonelului Pico şi făcu s emnul crucii. Se grăbi împiedicat să iasă din cameră, cu ca ietul strâns la piept, lângă inima care-i bătea puternic. În f ugă, se gândi: Fie ca numai Dumnezeu să mă judece.

CAPITOLUL 14

În timp ce Rossi îşi urmărea ţinta, îşi aminti cum se întâ lnise pentru prima oară cu femeia care avea să-i schimbe r adical viaţa.

Divizia Ombra supraveghea de o săptămână Le Café du Chat Noir. Era un Internet café New Age[52], plin de bune int enţii şi genul de local foarte la modă. Doar că, spre deoseb ire de alte localuri de acest gen, acesta servea, pe lângă e spresso, şi Qahwah, un ceai foarte apreciat în Orientul Mijl ociu. Lucrurile se complicau. Mesele erau ocupate de stude nţi arabi care îşi beau ceaiurile şi pălăvrăgeau în limba lor, aruncând priviri suspicioase oricui intra şi totuşi ferindu-şi privirile de orice contact. Oamenii lui Rossi ar fi ieşit în evidenţă mai ceva ca un grup de prostituate căţărate pe to curi cui care ar fi încercat să pătrundă într-o moschee în ti mpul Ramadanului.

Rossi alesese o altă abordare. Făcuseră sute de fotogra fii clienţilor fideli. Le trecuseră prin cele mai performante p rograme de recunoaştere a trăsăturilor faciale. Căutaseră prin toate bazele de date cu terorişti sau suspecţi de terori sm. Dar rezultatele erau nule. Programele ultramoderne d e supraveghere şi spionaj informatic supraveghează acti vitatea laptopurilor din cafenea şi găsiseră nenumărate luc rări pentru examene şcolare, site-uri de ştiri şi inevitabilele site-uri porno.

Analiştii lui Rossi făcuseră rost de o listă a angajaţilor c afenelei de la serviciul de taxe şi impozite. Din nou, verifi cările multiple în dosarele serviciilor de informaţii, dar şi în dosarele poliţiei nu dăduseră rezultate.

---

[52] New Age (Noua Eră) este o mişcare de renaştere în mediile bisericilo r metafizice şi în cele ale organizaţiilor spirituale şi oculte din America anilor 1970 şi 1980. Curent modern şi umanist ce susţine o viziune co mună a unei noi ere a iluminării, a cunoaşterii şi a armoniei (n. red.).

Proprietarul localului era un emigrant francez care avus ese mici probleme cu drogurile, dar care nu era deloc impli cat în politică. Cumpărase localul cu şase ani în urmă şi loc uia la etaj. Angajaţii erau în mare parte născuţi în Italia, st udenţi la Universitatea din Roma şi lucrau cu jumătate de normă la cafenea. Nimic interesant.

Rossi hotărâse să facă o ultimă încercare. Poate ar treb ui să mă întorc la chestiile esenţiale, se gândi în timp ce s tătea la uşa cafenelei. Intră şi găsi sala pustie. O tânără fo arte apetisantă se apropie de tejghea, ştergându-şi mâinil e de şorţ.

— Posso ajutarlo?[53] şi zâmbi.

— Cappuccino e un cornetto, per favore[54], răspunse Ro ssi, zâmbind şi el.

Când fata se întoarse spre automatul de cafea, Rossi o bservă cum fusta scurtă îi contura rotunjimile şoldurilor. Îşi găsi o ocupaţie şi începu să scotocească neîndemânatic în căutarea portofelului.

— Serviţi, spuse ea în engleză şi împinse tava către el.

Rossi clipi nedumerit de schimbul brusc de limbă. Se pă rea că ea văzuse permisul american fals de conducere pe care el îl ţinuse intenţionat la vedere câteva secunde în ti mp ce îşi căuta banii în portofel.

Privirea ei albastră intensă şi ochii de felină îl ţineau pri zonier. Înghiţi în sec şi privi în jur.

— Mă duc la unchiu-meu la universitate şi m-am oprit să înhaţ ceva dulce.

Ea încuviinţă din cap, privindu-l întrebătoare.

— Ziceai că vrei să mă înhaţi?

El râse.

— Nu, dar aveam mare nevoie de o doză de cofeină.

---

[53] Pot să vă ajut? în limba italiană în text (n. red.).

[54] Un cappuccino şi un corn, vă rog, în limba italiană în text (n. red.).

— O noapte pierdută?

El zâmbi prosteşte. I se părea că îi poate citi gândurile. Dar realiză că, cel mai probabil, îşi dăduse seama privindu-i ochii injectaţi.

— Ca să fiu sincer, da. Am stat până târziu cu băieţii.

— Ce predă?

— Cine?

— Unchiul tău de la universitate.

Îl privea curioasă şi îşi desfăcu neglijent părul, care i se revărsă în valuri mătăsoase pe umeri. Îşi ridică încet privirea şi o întâlni pe a lui.

— Lingvistică, e un om foarte inteligent, reuşi să bâlbâi e Rossi.

Ea se aplecă peste tejghea, privi conspirativ în jur, apoi îi făcu semn cu degetul să se apropie.

— Cred că eşti un mincinos, îi şopti.

Rossi o privea interzis.

— Cred că n-ai dormit ca să citeşti vreun thriller americ an.

Privirea ei se oprise pe cartea din mâna lui.

— M-ai prins. Dar de fapt este un thriller de conspiraţie.

Ea râse.

— Crezi în aşa ceva?

— În conspiraţii?

— În grupări secrete care plănuiesc să controleze lume a?

Privi podeaua, apoi se uită la femeie şi ochii lui verzi de veniră blânzi.

— Nu, dar cred că există studente capabile să sucească dintr-o privire minţile oamenilor între două vârste.

— De fapt, eşti tânăr dacă te simţi tânăr. Ce ar trebui să faci ar fi să te întrebi... cât de tânăr mă simt?

În ochii ei se citea sinceritatea, dar şi o anumită singură tate.

Rossi o invită să stea cu el la cafea. Ea acceptă. Îi spus e că o chema Gina, el îi spuse că îl cheamă Tony. Printre c afele şi ţigări, ea îi mărturisi că şi-ar dori ca într-o zi să aju ngă în America, să scrie scenarii de film. Îi povesti despre părinţii ei din Napoli, despre firma de avocatură a tatălui e i, despre tinerii din viaţa ei care erau preocupaţi de cum a rătau, de ce cărţi citeau, de facultate sau de cecurile pe ca re le trimiteau părinţii.

Rossi îşi folosea din plin talentul de a face femeile să se simtă speciale. Cu ceva timp în urmă, o femeie îi mărturisi se că avea talentul de a o face să simtă cum îi preţuieşte fi ecare cuvânt, cum îi admiră fiecare gest, cum o face să se simtă singura femeie de pe Pământ. Stătea acolo şi ascult a atent, folosea limbajul trupului pentru a-i transmite că e i nteresat de ea, că o înţelege şi pentru a o seduce, se aplec a spre ea la momentul potrivit, zâmbea copilăreşte sau aru nca un zâmbet demn de Richard Gere. Era în formă. Se do cumenta constant despre cele mai noi tendinţe în muzica pop şi toată cultura din jurul acesteia. În sinea lui detesta muzica nouă şi nu era interesat decât de jazz, filmul nou şi thrillere americane.

Intrară câţiva clienţi, care întrerupseră mirajul.

Poate că mă distrez prea bine, se gândi, după ce Gina s e ridică de la masă. Privirea lui o urmări cum merge spre t ejghea. Apoi se scuză şi plecă.

— Trebuie să plec. Deja am întârziat la întâlnirea cu un chiul meu.

— Vezi să nu întârzii şi în seara asta, zise ea ridicând di n umeri.

— Diseară?

— Termin la şase fix. Sper că nu te culci înainte de şas e?

— Cina şi un film?

— Nu, întâi sex, după care cina.

Îi făcu cu ochiul, se răsuci pe călcâie şi dispăru în came ra din spate, lăsându-l cu gura căscată. Cu coada ochiului, prinse privirea plină de dispreţ a unui tânăr cu înfăţişare d e arab.

Ajuns afară, pe trotuar, ziua i se părea mai frumoasă, a erul mai proaspăt. Se simţea mulţumit. Muşcase momeala.

CAPITOLUL 15

Clopotele bisericii Trinita dei Monti băteau. Ecourile lor treceau peste grădinile de la poalele bisericii, peste abrupt ele scări spaniole, printre maicile pioase cu veşminte atât de albe încât în lumina lunii păreau fluorescente, printre c uplurile de îndrăgostiţi pierduţi unul în ochii celuilalt, stră băteau Piazza di Spagna şi ajungeau până la Josie Schulma n.

Aşezată la o masă în grădina Café Dellini, Josie savura un espresso ristretto[55] şi se bucura de moment şi de atmos feră. Vremea era neobişnuit de caldă pentru o seară de oct ombrie. Se îmbrăcase la fel cu personajul pe care îl juca: p antaloni şi o vestă de la Versace, roşii, din piele fină. Haine le îi veneau ca turnate. Decolteul dezvăluia puţin dintr-un corsaj de piele neagră. Avea un machiaj foarte discret: puţi n luciu pe buze şi fard pe pleoape, care îi subliniau eleganţ a naturală. Buzele sale pline, cu colţurile puţin coborâte, s ugerau un dispreţ aristocratic. Ferocitatea îi era camuflată de o alură amabilă.

La o masă alăturată stătea un bărbat care avea acea fr umuseţe întunecată a italienilor.

Îşi înălţă spre ea paharul de vin şi toastă zâmbind. Zâm betul lui dură prea mult. În spatele zâmbetului se puteau g hici intenţii foarte lubrice. Sorbi din vin fără a renunţa la co ntactul vizual, dezbrăcând-o din priviri, adulmecându-i aro ma. Pretindea că nu îl observă, dar se simţea scăldată într- un val de căldură. Căldură animalică. El îi observase reacţi a.

Josie lansă semnalul subconştient de începere a ritualul ui de împerechere: îşi trecu neatentă o mână prin păr şi un

[55] Espresso tare, concentrat, în limba italiană în text (n. red.).

fior abia perceptibil de excitaţie îşi croise drum de-a lungul spatelui ei până la baza gâtului. Domnul zâmbi, mulţumit d e propriile calităţi.

Italianul îi surprinsese o ocheadă aruncată peste meniu şi se gândise: Floare rară. Păcat că trebuie să-i vin de hac fără să mă înfrupt din ea.

Printre zgomotele motoretelor Vespa, în aer pluteau ac ordurile din „Mona Lisa”, care izvorau din vioara unui cerşe tor. Claxonul unei biciclete care trecu în viteză tulbură şi m ai mult atmosfera. Italianul sorbi din vin şi îşi tamponă colţ ul gurii cu un şerveţel alb. Se încruntă. Americani şi evrei, scuipă dezgustat în gând.

* * *

După ce se uitase pe meniu, alese, într-un final, prosciu tto crudo[56] şi bresaola[57], dar şi o sticlă din cel mai fin Reco aro. Doar era vorba de o ocazie festivă: nu îl mai văzuse p e unchiul Lotti de ani buni.

Josie remarcă statura impunătoare a lui Monsignore Sc arlotti. În lumina slabă a felinarelor, silueta acestuia se apr opia fantomatic, plutind pe lângă un bătrân care se apleca se să bea apă din fântână. Înalt şi drept, impunător în roba sa neagră cu nasturi mov, acesta se apropia.

Se ridică să-l îmbrăţişeze, ca o şcolăriţă, cu ochii în lacri mi şi chicotind.

— Ciao, principessina mia. Come stai?[58]

---

[56] Specialitate italiană, şuncă afumată şi maturată, puternic condimentată, care se serveşte fără a se mai prepara în vreun fel, în limba italiană în text (n. red.).

[57] Muşchi de vită, în limba italiană în text (n. red.).

[58] Bună, mica mea principesă. Ce mai faci? în limba italiană în text (n. red.).

— Sono bene. Ed il mio zio preferito?[59]

— Cosi, cosi[60]. Preotul, unchiul ei favorit, oftă. Ce face îl profesore?

— E bine. Cred că a rămas la fel de încăpăţânat cum îl ş tii. O să-mi facă bine să îl revăd. Nu ne-am mai văzut de ci nci ani.

— Prea mult. Mult prea mult. Dar, totuşi, fiecare cu treb urile lui... Mai lucrezi la corpul diplomatic?

— Ştii bine că mai lucrez la ei, zio Lotti.

— Da, cum altfel... şi cred că tocmai de aia ai ajuns aici. Dar, până una-alta, lasă un bătrân să se bucure de reveder ea aceasta, scumpa mea principessina. Efectiv nu pot să mă opresc. Mă tot uit la tine. Mai ales că suntem aici, în Ro ma. Ai exact aceiaşi ochi ca mama ta, şi, la fel ca ea, ai un râs molipsitor...

— Tot un trubadur ai rămas, unchiule. Eu nu-mi mai ad uc aminte de când n-am mai râs.

— Ar trebui să ne facem mereu timp pentru râs. Sunt si gur că Dumnezeu râde zilnic. La urma urmei, suntem nişte creaturi foarte amuzante, nu?

Josie râse, îşi arătă gropiţele şi roşi. Făcu un semn discr et ospătarului să aducă mâncarea. Şi-l amintea pe monsig nore Scarlotti ca pe un bărbat bine, binevoitor, amuzant, c u părul argintiu pieptănat pe spate şi fără riduri.

Dar la masă, dincolo de lumina lumânării, se aşezase u n bătrân trecut, pătat de păcate, ca portretul lui Dorian Gr ay. Avea mâinile cenuşii şi pline de pete, pielea îi era pali dă şi transparentă; era ridat şi avea obrajii căzuţi.

Dar ochii lui spuneau adevărul şi adevărul era dur şi ne plăcut, aşa cum sunt de obicei adevărurile. Moartea o priv ea de peste masă. Acelaşi duşman rece pe care îl văzuse î

---

[59] Sunt bine. Şi unchiul meu preferat? în limba italiană în text (n. red.).

[60] Aşa şi-aşa, în limba italiană în text (n. red.).

n ochii sticloşi ai victimelor ei, cu câteva fracţiuni de secun dă înainte ca gloanţele să ajungă la destinaţie. Aceeaşi bes tie nemiloasă o privise din ochii tovarăşilor de arme şi ai c opiilor care îi muriseră în braţe. Miile de ochi disperaţi care îi bântuiau coşmarurile şi care într-o zi aveau să capete for mă în jurul ei şi să o facă să înnebunească. Aceiaşi ochi se uitau la ea acum. Tremura. Simţea că sângele i se răcise. Reci erau şi ochii goi ai unchiului Lotti.

Tremurând, Scarlotti îşi odihni palmele pe faţa de ma să. Luă o înghiţitură mare de vin şi împinse farfuria într-o p arte. Îşi căută pachetul de ţigări, apoi se chinui să scoată u na din pachet şi să o pună între buze; mâinile îi tremurau î n asemenea hal încât nu era capabil să aprindă un chibrit. Josie îi aprinse ţigara din care el sorbi prelung.

— Josie, de ce vrea tatăl tău chestia asta?

— L-ai adus, zio Lotti?

Dădu furios din cap. Cu buzele strălucind de salivă, spu se:

— De ce vrea nenorocirea asta? Izbi cu pumnul în ma să. Îşi dă seama în ce pericol te pune? Pierzania, chinurile şi erezia pe care le poate elibera în lume? Cât de periculos este pentru toţi cei care îl au sau pur şi simplu îl ating? Cât de mult am suferit din cauza lui? Se gândeşte vreodată la t oate astea?

— Unchiule, nu el îl vrea. Ei îl vor.

Scarlotti o privi nemulţumit, furios şi scârbit, fix în ochi, de parcă tocmai i-ar fi spus că Pământul e plat şi că porcii zboară.

— Nu-mi vorbi în ghicitori de doi bani. Nu ridiculiza ches tii pe care nu le poţi înţelege. Şi nu...

Se opri şi ultimele ei cuvinte îşi croiră drum prin mintea lui. O privi, cu ochii strălucind. Înţelesese.

Dădu din cap, înghiţi în sec şi spuse:

— Ei îl vor. El şi cu tine sunteţi doar momeala.

— Da, fir-ar a dracu’ de treabă. Acum înţelegi, nu, zio Lotti?

— Prea bine, fiica mea. Din păcate, înţeleg prea bine.

CAPITOLUL 16

Rossi mergea pe strada cufundată în penumbră şi visa cu ochii deschişi, amintindu-şi tot ce se întâmplase. Mânca seră la Osteria dell' Angelo, un mic restaurant pe Via Giova nni, aproape de Vatican. Stătuseră la o masă pe colţ sub o fotografie înrămată cu Muhammad Ali. După vin, chifteluţe cu nucşoară şi sultanas[61], Rossi începuse să-şi dea seama că pierdea controlul situaţiei. Fetişcana care râdea pentru o clipă, ca mai apoi ochii ei să devină trişti era din când în când tăcută şi intra în defensivă, schimba rapid subiectele, ca şi când s-ar fi simţit în vreun fel vinovată pentru că se si mţea bine alături de el. Începuse să îi între pe sub piele. Po ate că amândoi aveau traume ascunse, poate că se fereau cu îndârjire de alte dezamăgiri. Nu-şi dădea seama ce ar fi putut ascunde, dar ştia că acel ceva era adânc, o rană car e, la fel ca a lui, indiferent de afecţiunea vreunei alte perso ane, nu s-ar fi putut vindeca vreodată complet.

După desert şi după câte un pahar de vin alb dulce, ieşi seră în ploaie. O ţinea aproape de el.

Ea se oprise, se întorsese spre el şi îl sărutase pătimaş.

— Să mergem la un hotel, spuse, implorându-l din privir i.

Au mers.

Prima oară făcuseră dragoste cald şi pasional. Uitase câ t de tandru putea fi dacă îşi dorea cu adevărat asta. Îşi pre gătiseră câte un cocktail, băuseră şi discutaseră.

— Să ştii că e vorba numai de sex, declarase Gina.

— Chiar aşa? întrebase el zâmbind.

— Vorbesc serios. Se ridicase brusc şi se dusese către f ereastră, privind în gol. Tony, nu avem cum să facem altce va. Trecutul ne copleşeşte.

Se ridicase şi venise în spatele ei. Sub ei, luminile oraşu

[61] Stafide, în limba italiană în text (n. red.).

lui sclipeau în noapte. O prinsese în braţe.

— Nu ne vom grăbi. Treptat, fiecare lucru la timpul lui.

Se întorsese, avea ochii umezi.

O luase în braţe şi o dusese în pat.

Cearşafurile reci le atingeau pielea. Mirosul de săpun al părului ei i se părea mai exotic decât orice parfum scump.

A doua oară lucrurile stătuseră altfel. Ochii Ginei lucise ră ciudat şi se rostogolise deasupra lui. Preluase controlul. Îl privea cu ochi nebuni de dorinţă, în timp ce îl primea în e a. Pentru o clipă, îl sărutase şi i se păruse că buzele ei vor să îi absoarbă şi ultima suflare. Părea de nepotolit. Când te rminaseră, el se simţise complet secătuit, fără vlagă. Se ri dicase din pat şi, nesigur pe picioare, se dusese până la ba ie. Dăduse drumul la robinet, îşi stropise faţa cu apă rece ş i se privise în oglindă. E periculoasă. Ce se întâmplă e peri culos. Alungase gândurile acestea şi ieşise.

Ea stătea întinsă peste cearşafurile de bumbac egiptea n. Razele de lună argintii care se strecurau pe fereastră îi mângâiau pielea. Când se apropiase, i se păruse că pielea ei emana o lumină ciudată, ca o aură, izvorâtă dintr-un foc interior. Corpul ei gol strălucea, învelit într-o peliculă fină d e transpiraţie.

Îşi aprinsese o ţigară. Ea îi luase ţigara, trăsese un fum şi îl eliberase languros printre buze, spre tavan. E vremea să trecem la treburi serioase, se gândise el. Sarcina lui era să afle ceva despre terorişti saudiţi, nu să facă sex. Încet şi metodic, începuse s-o întrebe despre cafenea, despre clie nţi, despre neplăceri, despre arabul tânăr cu privirea plină de dispreţ.

Dar nu reuşi să afle nimic relevant despre clienţi, ci nu mai despre băiat.

Gina se rostogolise din pat spre noptieră şi îşi stinsese ţ igara într-o scrumieră. O mână i se odihnea pe piept şi îi ac operea parţial unul dintre sâni, dar Rossi privea fascinat au

reola mai întunecată a sfârcului care se zărea de sub dege tele ei.

— Îl cheamă Saud. Am ieşit în oraş de câteva ori. Dar a sta a fost tot.

— L-ai cunoscut la şcoală?

— Nu, la cafenea. Puţin după ce a ajuns aici, a devenit client fidel.

— Adică nu e de mult timp în ţară, asta vrei să spui?

— Da, a venit din Anglia. Părinţi bogaţi, foarte severi. V oia să scape, să fie cât mai departe de ei.

— Petrol saudit?

— Ce altceva?

— De ce nu s-a dus în State?

Ea ridică din umeri.

Poate că era prea departe. Nu cred că-i plac prea mult americanii.

Se îndepărtase subtil, schimbase subiectul de câteva or i, apoi se întorsese la lucrurile care îl interesau.

— Trebuie să îţi mărturisesc ceva, zisese oftând.

— Da, povestea clasică... Ai o soţie şi...

— Nu. Sunt reporter. Trebuie să mă ajuţi cu o anchetă.

— Deci mă foloseşti şi nimic mai mult.

O sărutase blând pe frunte.

— În niciun caz. Dar mă poţi ajuta?

— Ce reportaj faci?

— Despre o crimă.

Ea se trăsese înapoi.

— OK, devine interesant. Hai, începe să îmi pui întrebăr i, reporterule.

Se ridicase şi scosese ceva dintr-un buzunar al hainei.

— Ai văzut vreodată, pe la cafenea sau la cineva, simbo lul ăsta?

Ţinea în mână hieroglifa cu numele zeiţei Bast desena tă pe o bucată de hârtie.

Ea o luase, se uitase cu atenţie şi privise spre tavan.

— Hm, dacă mă gândesc bine... Îşi lăsase privirea în jos şi ochii lor se întâlniseră... A venit odată un tip mai ciuda t... mergea şchiopătând. Era foarte bătrân. Şi nu mirosea d eloc bine. Avea o faţă stafidită, înţelegi, chiar stafidită.

Rossi se apropiase, ţinându-şi răsuflarea.

— Avea vreun nume?

— Da, sigur, lasă-mă să-mi aduc aminte... Ah, da... Îl ch ema Imhotep.

Rossi se albi la faţă.

— Mumia lui Imhotep, frumos.

Ea râsese şi îşi dăduse capul pe spate.

— Ha-ha, chiar m-ai crezut, nu-i aşa?

El dăduse din cap.

— Gina, simbolul a fost găsit la locul unei crime. Asta e o chestie cât se poate de serioasă, minţise el.

Se întinsese până la haină şi scosese din acelaşi buzun ar din care luase şi desenul o copie xerox a şerveţelului cu numele cafenelei. Ea făcuse ochii mari şi apoi privi în altă parte.

Îşi studie pentru câteva secunde unghiile, apoi îl fixă cu privirea.

— Te rog, dă-mi geanta, spuse cu o voce spartă.

Mirat, Rossi îi întinsese poşeta.

În mod clar era tulburată. Cu mâna tremurându-i, desc hisese poşeta şi luase din ea un lanţ lung de aur. În palma deschisă pe care o întinsese către Rossi era o amuletă cu Bast, zeiţa felină.

Grijuliu, el luase amuleta şi o studiase la lumina lămpii de pe noptieră.

— De unde o ai?

Ea oftase prelung.

— De la Saud. Mi-a spus să o port întotdeauna... ca să a m noroc.

Îi dădură lacrimile şi se prăbuşise, plângând în hohote, î n braţele lui.

Ea îi spusese că poate păstra amuleta. Apoi se îmbrăca se în grabă şi insistase să se întoarcă acasă singură, cu un taxi. El îi spusese că înţelege.

După ce plecase, Rossi se cuibărise în pat, copleşit de gânduri. Bănuiala lui se dovedise întemeiată. Avea un susp ect, un nume şi un chip: tânărul Saud. Privirea îi alunecase spre uşă. Dar oare o voi mai vedea? Oare nu fac decât să f olosesc oameni, după care îi arunc la gunoi? O voi suna mâine. Dar ştia că nu o va face.

Privise pe fereastră spre luna în al treilea pătrar care pl utea pe cerul nopţii.

— Peste trei zile, multe se vor rezolva, spusese încet că tre lună. Atunci o să aflu secretele.

Când dădea colţul, privi în sus. Luna plină stătea suspe ndată pe cerul Romei. Vânătoarea putea să înceapă.

CAPITOLUL 17

În noaptea aceea, într-un mic apartament din cartierul universitar San Lorenzo, Basha zăcea goală între cearşafur ile calde. Cu părul lung, negru şi mătăsos împrăştiat în eva ntai peste pernă, se lăsa cuprinsă de reverii. Îşi amintea de Cairo, de cursurile de la Universitatea Americană, de casa ei. Basha, fiică a unui doctor egiptean şi a unei frumoase a mericance de origine poloneză, se născuse la spitalul copt din Cairo. Ca majoritatea copiilor crescuţi în case în care e xistau mai multe culturi şi mai multe religii, Basha devene a uneori aproape schizofrenică. Tatăl său se aştepta ca ea să păstreze tradiţiile ţării în care se născuse şi să îmbrăţişe ze religia musulmană. Dar Sonia, mama ei, îi cerea să vorbească fluent engleza, să practice religia catolică, să adopte obiceiurile americane şi să înveţe despre mişcarea feminis tă, care era pe atunci în expansiune.

Tenul măsliniu-deschis, trăsăturile fine, ochii albaştri şi aerul de felină o făceau deosebit de atractivă. Dar, sub în făţişarea de bombă sexy, se ascundea o adevărată pante ră. Vocea ei adâncă, nazală, fantomatică, îi seducea pe băr baţi şi îi ducea cu gândul la chihlimbariul whisky-ului şi la n ori de fum parfumaţi, care le întunecau mintea. Dar, odată dezamăgită, înşelată sau minţită, ataca, şi ura îi scânteia î n ochi. Sărea şi sfâşia fără pic de milă.

Basha murmură ceva şi se răsuci între cearşafurile albe pe care le lovi cu picioarele suple şi bronzate. Îşi amintise de fratele său, Hamal, şi de Laylah, sora sa geamănă. Apo i, ca norii negri de furtună care acoperă luna, amintirile înt unecate îi invadară visul. Faţa lui Hamal fu acoperită de o umbră neagră.

Jack era înalt, elegant şi arătos. Mama lui Basha îl întâl nise la biserică. Era un bun ascultător, genul de bărbat car e face femeile să se simtă bine. Dar oare datul din cap, pri

virile pline de înţelegere şi gesturile de consolare nu făcea u parte din arsenalul pe care ei îl foloseau la serviciu? Nu a sta ar fi trebuit să facă un preot? Basha, ca femeie, înţeles ese. Ca mulţi bărbaţi arabi, tatăl ei îşi respecta soţia, prob abil chiar o iubea sincer, dar niciodată nu îşi manifesta afe cţiunea prin gesturi sau cuvinte. Basha începuse să simtă cum mama ei, ca alte femei venite din Vest în ţările din Ori entul Mijlociu, se simţea pur şi simplu din ce în ce mai sing ură.

Atunci când mama ei începuse să întârzie seară de sea ră din cauza numeroaselor activităţi legate de biserică în c are era implicată, Basha simţise cum ghearele reci ale băn uielii i se strecoară în suflet. Dacă nu l-ar fi implicat şi pe H amal, Basha i-ar fi putut ierta mamei infidelitatea şi trădar ea.

Într-o după-amiază de sâmbătă, mama sa, părintele Jac k şi un grup de americani plecaseră cu autobuzul bisericii s pre o piaţă. Basha îi văzuse cum coborau din autocar şi se împrăştiau printre tarabe. Lăsase pentru o oră cărţile şi ve nise în piaţă ca să cumpere ceva pentru petrecerea-surpri ză de ziua tatălui ei. Îşi văzuse fratele şi ridicase mâna, pre gătindu-se să îl strige. Atunci văzuse că mama ei ţinea de mână un bărbat. Era Jack, preotul, îmbrăcat în haine de str adă. Ţinutul de mână în public era un tabu, dar cum piaţa era plină şi zarva mare, puţini observaseră. Basha lăsase mâna în jos.

Lovită de presentimentul puternic al unei catastrofe im ediate, încercase să ajungă la ei. Dar îi fusese greu să îşi f acă drum prin mulţimea pestriţă. În timp ce se înghesuia p rintre oameni, o senzaţie cumplită pusese stăpânire pe ea. Când reuşise, într-un final, să ajungă la autobuz, toţi erau deja îmbarcaţi la loc. Îşi aduse aminte de faţa lui Hamal, li pită de geamul din spate, de ochii lui căprui, veseli, şi cum îi făcea cu mânuţa în timp ce autobuzul se îndepărta. Era o

imagine care avea să-i rămână pentru totdeauna în inimă.

Toate zgomotele străzii din jurul ei se stinseseră. Aerul era greu, sticlos. Plin de tensiune. Până când o explozie tra nsformase autobuzul într-o minge de foc. Pământul se zgu duise din nou şi o a doua explozie umpluse piaţa de sânge şi panică. Ar fi fugit, ar fi trebuit să fugă... dar nu avea und e.

În schimb, sora ei, Laylah, fugise. Sătulă de tatăl lor car e îşi bea zilele, sătulă să-i fie dor de mama şi fratele ei, într -o zi, Laylah pur şi simplu nu se întorsese de la şcoală. Dis păruse de pe faţa pământului. Basha auzise zvonuri. Cuvin te urâte şi rele care îi povesteau cum sora sa decăzuse şi a junsese prostituată.

Basha preferase să le considere clevetiri invidioase şi în veninate ale unor femei bătrâne şi geloase. Şi avea şi ea p ropriile ei probleme.

La un an de la sinuciderea tatălui ei, Basha fugise şi ea. Direct în braţele fundamentalismului islamic. Jihadul, război iul sfânt împotriva infidelilor. Abdul Aziz Alghamdi, iubitul e i, îi arătase, prin Gamma Islamiya[62] calea către lumea urii. Gruparea teroristă egipteană era responsabilă de asasinar ea fostului preşedinte Anwar Sadat şi, odată cu întoarcere a mujahedinilor din Afganistan, redevenise activă. Ironia s orţii făcuse ca luptătorii pentru libertate, mujahedinii, care fuseseră susţinuţi financiar, antrenaţi şi echipaţi de către a genţiile secrete americane, pe atunci finanţate cu bani sau diţi, să se întoarcă împotriva foştilor lor stăpâni, să muşte mâna care îi hrănise şi să declare război sfânt împotriva in fidelilor. Ca un ciorchine de struguri, Al-Qaeda era compu să din celule individuale. Atunci când vreun membru era lo calizat, capturat sau anihilat, celelalte grupări nu aveau de

[62] Al-Gama'a al-Islamiyya (Grupul Islamic) este o mişcare islamistă militantă din Egipt, considerată organizaţie teroristă de SUA şi Uniunea Europeană (n. red.).

suferit şi erau în continuare hrănite de tulpina Al-Qaeda.

Cum se dovedise destoinică, Basha fusese trimisă la an trenament în taberele lui Bin Laden din Sudan. Doctrina pli nă de ură a Al-Qaeda îi hrănise furia şi îi oferise o eventua lă răzbunare. Chiar dacă Gamma Islamiya pusese bomba c are îi trimisese pe americanii creştini şi pe propria ei ma mă direct în flăcările iadului, Basha îşi focalizase ura către lumea vestică.

Către Biserica din Roma, care îi împinsese mama spre a dulter, îi ucisese fratele, îi alungase sora şi îi dusese tatăl l a sinucidere.

În tabăra teroristă studiase din greu. Era specialistă în domeniile şantajului, crimei şi terorismului. După ce îndepl inise cu uşurinţă câteva sarcini minore, reuşise să treacă d e şovinismul îndreptat împotriva femeilor grupării al Al-Qa eda. Dacă a fost voia lui Allah ca mâinile unei femei să înd eplinească voinţa Lui, atunci aşa să fie, spusese Osama bi n Laden. Doctor Ayman al-Zawahari, mâna dreaptă a lui O sama, se arătase deosebit de interesat de ea. Tehnocratul era un om pragmatic şi ghicise câteva misiuni pe care ea l e-ar fi putut îndeplini cel mai bine.

Sângele ei amestecat o putea ajuta să treacă drept itali ancă, americancă, canadiancă sau spanioloaică. I se dădus eră numeroase acte false, sub naţionalităţi şi nume diferit e. Agenţiile de informaţii din toată lumea deja începuseră să-i ţină sub observaţie pe bărbaţii de origine arabă.

Bin Laden folosise o strategie care funcţionase: ceva la care nimeni nu s-ar fi gândit. Un terorist sinucigaş, blindat cu explozibili, care să intre cu o maşină a poliţiei într-o zo nă rezidenţială securizată din Riyadh şi să arunce în aer fa milii occidentale şi musulmane fără vreun fel de discrimina re era ceva la care nu se gândise nimeni până atunci. Nu e ra nimic nou în deturnarea unui avion plin cu infideli ameri cani, dar să-l ciocneşti de Turnurile Gemene, pline cu oam

eni de toate etniile şi rasele, fusese ceva atât de absurd şi de incredibil, încât toată lumea a încremenit. La fel era şi f olosirea unei femei ca unealtă de distrugere a simbolului c reştinătăţii, papa de la Roma. Nimeni nu s-ar fi gândit la aş a ceva.

Basha se trezi, aruncă o privire prin cameră şi văzu prin geamul deschis luna. Dar privirea ei fixă nu vedea luna, ni ci camera micuţă din Roma, ci privea dincolo de acestea, î n trecut. Vedea piaţa însângerată din Cairo şi chipul fratelu i ei.

Ţiuitul telefonului o smulse din visare. Se ridică şi trave rsă goală camera. Sânii i se mişcau în ritmul mersului şi îi l oveau încet pieptul. Ridică receptorul.

— La miezul nopţii, îi spuse vocea posacă a Clericului, a poi închise.

Puse receptorul în furcă. Începu să se îmbrace. Dacă va trebui să mă aşez la masă cu Diavolul o voi face pentru tin e, Hamal. O să mă culc cu francmasonii, cu bancherii sion işti, chiar şi cu stăpânul iadului în persoană. Nu-mi pasă. Î mbrăcată numai cu pantaloni, sutien şi o pereche de cizme negre, scoase un cuţit de sub pat. Lumina lunii scălda în lu cirile ei lama cuţitului şi pielea mătăsoasă a femeii. Cu miş cări experte, înfipse o lamă ascuţită şi subţire într-un meca nism cu arc camuflat într-o brăţară neagră. Îşi trase pe ea un tricou negru şi o geacă. Se îndreptă spre uşă, puse mân a pe clanţă şi, privind pe fereastră, şopti spre luna plină:

— Allahu, a’lam[63], frăţioare.

[63] Allah ştie cel mai bine, în limba arabă în original (n. red.).

CAPITOLUL 18

De pe partea cealaltă a pieţei, echipa lui Josie urmărea atentă fiecare mişcare. Căţărat pe un acoperiş, un lunetist privea prin luneta de precizie Zeiss 2.5 10 x40 cu filtrul de noapte setat, fixată pe o puşcă czech CZ 700 de 7.62 mili metri. Carabina lunetiştilor NATO cu amortizor de sonor şi cu suport biped. Era încărcată cu gloanţe subsonice de ma re calibru, care se dezintegrau odată ce-şi atingeau ţinta, c auzând astfel un număr minim de victime colaterale. Dem ontabilă şi uşoară, era o armă foarte simplu de transporta t.

Lunetistul îşi lipise obrazul de patul puştii. Avea degetul pe trăgaci. Îl avea în vizor pe italianul elegant şi monitoriza toate mişcările lui Josie de pe un ecran adiacent.

Centrase ţinta pe mâna italianului. Acesta se aplecase şi căuta ceva, cu mâna băgată sub tivul pantalonilor. Retra se încet mâna din pantof. Ţinea un stilet. Lunetistul clipi, ia r picăturile de transpiraţie îi curgeau încet pe gât şi pe frun te.

— Uri! Ţinta unu are un cuţit. Spune-i, strigă în microfo n.

Cerşetorul cânta din ce în ce mai alert, mişcând freneti c arcuşul peste corzile viorii.

— Ţinta se mişcă? şopti în microfon şoferul din maşină.

— Nu. Doar se uită.

— Atunci verifică cealaltă ţintă. La naiba!

Lunetistul verifică cealaltă ţintă, poziţionată la o masă din spatele lui Josie.

— Josie, ţinta unu la dreapta. Cuţit.

În timp ce cuvintele răsunau din dispozitivul minuscul a scuns în ureche, Josie aruncă o privire fugară spre italian, c alculă distanţa şi continuă conversaţia. Nici nu se clintise. Nu reacţionase în vreun fel. Nu-i lăsa niciodată să vadă că

transpiri.

— Zio Lotti, dar ce s-a întâmplat? Nu poţi să mă minţi. Ş tii că niciodată n-ai fost în stare, se ruga Josie.

— Nu, principessina. Nu te-am putut minţi vreodată. Nu trebuie să îţi faci griji pentru mine. Nu sunt decât un servit or al Domnului. Va avea el grijă de mine.

Zicând acestea, Scarlotti scoase din geanta de umăr un pachet ambalat în hârtie maro cu sigiliul Vaticanului. Privi î n jur şi scoase din el un sul pe care i-l întinse pe sub masă lui Josie.

Sunetele distonante, ascuţite ale viorii împungeau aeru l.

Prin lunetă se vedea o imagine stranie, într-o nuanţă ve rde, a ţintei numărul doi. Bărbatul scoase o Beretta semiau tomată de sub jachetă şi duse mâna înarmată sub masă. C ealaltă mână aplică precis peste ţeava armei un cilindru a mortizor.

Lunetistul o preveni:

— Josie, ţinta doi. În spatele tău. Pistol. Stai jos. Ne ocu păm noi de el.

Răsuflă adânc şi în ureche se auzi vocea şoferului: „Ne utralizează ţinta doi, apoi unu. Foc de voie, Uri”.

Întotdeauna elimină mai întâi ameninţarea mai mare, a rma de foc, îşi zise Uri.

CAPITOLUL 19

Asculta ce i se spunea în cască fără a face vreun gest. Nici măcar nu clipi. Apoi desfăşură în poală sulul şi aruncă o privire.

PROTOCOLLO DICIASSETTE.

Protocolul 17, şopti pentru sine.

— Credeam că e doar o legendă amărâtă, vreo conspir aţie paranoică despre care se vorbeşte la posturi obscure de radio din State. Ce legătură are cu Le Cahier de la Rose Noire?

Scarlotti suspină.

— Să nu faci vreo greşeală. Oamenii aceştia sunt foarte puternici. Dacă vor, un singur gest de-al lor te poate strivi.

Întinse, pe sub masă, mâna după colet. Monsignore Sca rlotti o prinse ferm de încheietură.

— Trebuie să fii fără păcat, Josie! O să îţi ascult spoved ania acum. Nu te certa cu un om bătrân. Priveşte-mă în oc hi şi ai încredere în mine.

Mirată, dădu violent din cap.

— Nu pot! Pur şi simplu nu pot. Nu!

Strângând-o şi mai tare de încheietură, trăgându-i mân a cu toată forţa lui, îi şopti:

— Trebuie. Altfel vei muri. Sau, şi mai rău: o să înnebun eşti.

Privirile lor se intersectară, apoi Josie privi dincolo de el.

— Atunci fă-o, pentru mama ta. Repetă, cu un zâmbet delicat: Fă-o pentru mama.

Deşi nu era o catolică practicantă, ca mama ei, deşi nu mergea nici la Templu, Josie avea un mare respect pentru obiceiurile religioase şi pentru credinţa mamei ei. Deci se s povedi, şi, în acel moment, pentru prima oară din copilări e, îşi deschise mintea şi inima. Josephine Schulman, femei a, strigase către ceruri şi îşi mărturisise păcatele, fricile şi

dorinţele. Unchiul Scarlotti, preotul, confesorul, îi ascultase secretele şi îi iertase păcatele.

Cel de-al şaselea simţ intră în alertă şi o aduse înapoi la realitate, o ancoră în lumea înconjurătoare. Era o profesion istă versată, care niciodată, dar absolut niciodată nu se ru pea total de ce se petrecea în jur.

Cu coada ochiului îl văzuse pe străinul arătos cum se a propie imediat de ea. Dar fusese prea lent. Reflexele ei era u mai ascuţite, mintea şi corpul ei rămâneau în West Ban k[64], zonă de război scufundată în sânge şi adrenalină. Cu o chii minţii îi anticipa mişcările, încetinite, ca şi când le-ar fi executat în apă.

Josie apucă de pe masă bricheta Dunhill, se roti în aer, smulse fundul fals al brichetei şi frecă puternic suprafaţa d e sub partea falsă. Din brichetă explodă o strălucire inten să de lumină care îl orbi pe atacator. Din instinct, acesta îş i acoperi ochii cu mâna şi, astfel, pentru mai puţin de un m inut, rămase neprotejat.

Într-o fracţiune de secundă, Josie îl apucă de încheietur a mâinii care ţinea pumnalul, o răsuci violent şi o împinse î n jos. Tăişul lamei se înfipse în interiorul coapsei acestuia, în artera femurală. Ochii atacatorului se holbară îngroziţi. Sângele ţâşnea cu furie din rană.

Lunetistul îşi lipi degetul de trăgaci. Ţinta cu numărul d oi începuse să se ridice şi mâna cu pistolul se înălţa pe sub faţa de masă. Degetul apăsă trăgaciul; amortizorul eliberă un pufnet înfundat. Glonţul îşi găsi ţinta. Străpunse ochiul bărbatului şi explodă în mici fragmente în creierul acestui a. Şocul îi împinse cu putere capul în spate.

Josie se întoarse către piaţă. Farurile se aprinseseră. Un

---

[64] West Bank, cunoscut şi sub numele de Iudeea şi Samaria, este un teritoriu cu o suprafaţă de 5 900 km^2, situat la vest de râul Iordan, între Israel şi Iordania, aflat, din 1967, în mare parte sub ocupaţie militară israeliană (n. red.).

Fiat negru se opri brusc în faţa cafenelei. Un agent Mossad se năpusti din maşină şi îl trase pe cel considerat ţinta unu spre vehicul.

La fiecare pas târât, sângele care curgea în şuvoaie um plea pantoful şi se revărsa, lăsând o dâră pe stradă. Agent ul bălmăji către ceilalţi clienţi ai cafenelei o explicaţie desp re omul care avusese un infarct şi îl împinse pe italian pe b ancheta din spate a maşinii. Josie înhăţase pachetul şi sulu l de pe masă.

Se aplecă şi îl sărută tandru pe unchiul Lotti pe frunte. Vizibil şocat, acesta dădu din cap şi îi sărută mâna.

— Acum du-te, principessina mia. Pleacă repede din Ital ia. Şi să nu deschizi pachetul. Du-te!

Ea fugi spre Fiat, cu inima bătându-i nebuneşte şi cu ră suflarea întretăiată. Maşina demară cu un scârţâit ascuţit d e cauciucuri. Roţile alunecau din ce în ce mai repede pe pi atra cubică. Maşina dispăru instantaneu, la fel cum apărus e.

Acum era linişte.

O linişte rece şi grea.

Un chelner se apropie de monsignore Scarlotti, se opri puţin, îi privi pe clienţii de la celelalte mese. Toţi priveau către stradă. Cu o mişcare subtilă, scoase o seringă şi o în fipse în gâtul lui Scarlotti. Acesta icni scurt şi degetele sale livide apucară, cu un gest moale, crucifixul de la gât. Cu b uzele curbate de un zâmbet stins, angelic şi cu ochii îndre ptaţi către cer, alunecă uşor în scaun. Corpul lui era rece. Cu acelaşi aer liniştit, chelnerul închise ochii lui Scarlotti. A păruse deja un alt chelner. Împreună îl cărară după colţul s trăzii şi îl duseră într-o ambulanţă care aştepta, cu farurile stinse. Apoi farurile se aprinseră şi ambulanţa demară scur t, spărgând noaptea cu sirena şi farurile ei.

Frăţia luase ce era al ei.

Un nor alb-gri explodă în aer.

Porumbei.

La început foşneau, bătând aerul. Apoi, într-o dezordine compactă, se înălţară către luna plină, făcând un zgomot s urd, ca de tunet.

Pe acoperiş, lunetistul îşi dezmembră grijuliu arma şi p use piesele într-o cutie de chitară pe care era gravat, cu lit ere aurii, Lucille. Îmbrăcat ca orice student, se urcă în lift ş i coborî. Pe stradă, se pierdu uşor în mulţimea de turişti cu ochii cât cepele, care încă se mai plimbau prin piaţa aglom erată. Apoi se urcă liniştit într-o maşină neagră.

CAPITOLUL 20

Apropierea unei maşini îi alertă simţurile lui Rossi. Privi nd peste umăr, văzu farurile care se apropiau de el, apoi maşina îl depăşi şi luă curba, intrând în Piazza della Roton da. Acul egiptean, înfipt în fântâna cu embleme ale Vatica nului, străpungea cerul nopţii. Vorbi în microfonul ascuns î n guler:

— De la şeful Ombra către postul de comandă.

Ţinta este în vizorul vostru.

— Confirm, avem contact vizual cu ţinta.

Rossi, ascuns în umbră, îşi puse o pereche de ochelari f umurii, supradimensionaţi, cu rame groase. Erau dotaţi cu un dispozitiv similar celor pe care le foloseau piloţii de pe e licopterele de atac Apache. Filtrau cu claritate prin întuneri c şi aduceau în faţa ochilor lor, la adăpostul lentilelor groas e, imaginile, împreună cu alte informaţii. Fiecare membru al unităţii Ombra, echipa de supraveghere din umbră, avea în dotare o asemenea pereche de ochelari. Fiecare perech e de „ochelari de soare" era dotată cu minicamere video c are transmiteau tot ce vedea agentul înapoi către Postul d e Comandă, PC. Ca un regizor, agentul de la PC schimba fr ecvenţele pentru a putea avea o imagine de ansamblu a si tuaţiei.

Imaginea de noapte, verzuie, era centrată pe totemul e giptean, care parcă plutea în întunericul din faţa ochilor lui Rossi.

— Maşina se apropie, avertiză un alt agent Ombra în re ceptorul din urechea lui Rossi.

— Menţineţi poziţiile. Ombra 4, poţi să vezi numărul de înmatriculare? şopti Rossi.

— Aici 4. Da... chiar acum trec pe sub mine.

Imaginea verzuie a obeliscului se dizolvă, înlocuită de o imagine de sus a botului Mercedesului.

Pâlpâi scurt, apoi camera focaliză pe plăcuţa de înmatri culare.

La vederea numărului, lui Rossi îi trecu un fior prin şira spinării.

SVC 0002.

Rossi recunoscuse plăcuţele de înmatriculare ale Vatica nului.

Cu toate privirile aţintite asupra ei, ţinta stătea în faţa o beliscului. Verde şi ovală, forma capului său era în bătaia l unetei de noapte RAPTOR de pe arma unui agent. Încăpută pe mâinile unui profesionist, această armă putea doborî un vultur în zbor cu o singură apăsare de trăgaci. La fel ca res tul agenţilor Ombra, lunetistul avea ordin să asigure captu rarea agentului Bast viu, iar, în cazul în care ar fi încercat să fugă, să îl elimine.

CAPITOLUL 21

În spatele obeliscului, Basha tremura de frig între coloa nele Panteonului. Înghesuită în umbra unei coloane, îmbră cată din cap până în picioare în negru, Basha simţea că ce va nu e în regulă. Îşi aranjă căciuliţa neagră şi ascultă cu a tenţie. Cu gâtul de lebădă încordat, simţi cum firişoarele d e păr de pe ceafă i se zburlesp. Nu sunetul maşinii care se apropia şi nu emoţiile. Era altceva. Ceva mergea foarte, fo arte rău. Îşi roti nervoasă ochii peste Piazza, sondă umbrel e şi faţadele ameninţătoare. Privi cu atenţie fiecare dintre clădirile care împrejmuiau obeliscul. Cu inima bătându-i ne buneşte, stătea nemişcată.

Privind.

Aşteptând.

Ascultând.

Ca un animal încolţit, adulmeca aerul cu nările.

Atunci văzu. La marginea câmpului ei vizual, ceva se m işcase. Ceva mic, o umbră. Făcu un pas în spate. Se lipi, ch ircită, de un perete. Ochii ei scanau prin întuneric clădirea din faţa ei. Duse o mână spre încheietura cu brăţara letală şi o atinse uşor. Cu mişcări lente, scoase un binoclu mic, c u rază mare de acţiune şi filtre nocturne şi privi clădirea.

În acest timp, îşi repeta în minte planul de rezervă, îi ce ruse cretinului de Saud, care era îndrăgostit nebuneşte de ea, să vină la obelisc. Îi spusese că îl va răsplăti cu o surpri ză minunată pentru răbdarea de care dăduse dovadă. Nu î şi putea permite vreun risc şi el îi era la îndemână. Se hotă rî să-l folosească drept ţintă falsă. Ideea îi venise odată cu intrarea agentului italian arogant în cafenea. Imediat, ştius e cu cine are de-a face. Restul fusese floare la ureche: poz ase în Gina, o studentă naivă. Îi servise gogoaşa cu Saud...

Venise ceva mai devreme, se ascunsese între coloanele zeiţei pământului, Gaia, după planurile căreia fusese const

ruit primul Panteon, cel grecesc. Saud era portiţa ei de scă pare... În cazul în care ceva neprevăzut ar fi intervenit. Av ea nevoie de o diversiune. În acest moment înţelese, brus c, că lucrurile mergeau extrem de rău. Tot planul se ducea dracului.

La al cincilea etaj, în spatele celei de-a treia ferestre di n partea dreaptă, perdelele se mişcau. Era ceva acolo, ca muflat de perdele. Era sigură de asta.

Când farurile măturară piazza, îndreptându-se către ţin ta falsă – Saud –, se retrase în întuneric şi se îndepărtă cu mişcări de felină.

Reflectoare puternice aruncară într-o secundă piaţa într -o lumină orbitoare. Basha nu privi înapoi. Alergă cât de re pede putu, în salturi graţioase, şi intră pe o alee lăturalni că.

Din spatele ei se auziră voci urlând, scrâşnetul unor ca uciucuri şi huruitul unui motor turat care se îndepărta.

Apoi, un ţipăt de agonie. Ţipătul lui Saud. Când începus e să fugă, lunetistul îi străpunsese pieptul cu un glonţ.

Bast fugea pe alee, respirând sacadat, cu privirea drept înainte.

10 metri.

Nişte sunete.

Ţiuitul oribil al unor claxoane îi străpunse timpanele.

Din spate venea răpăitul unor paşi care loveau piatra c ubică. Se apropiau de ea.

Cineva urlă cu răsuflarea întretăiată:

— Alto![65]

Coti odată cu aleea. Simţi cum ceva o împroaşcă în obr az. Era doar nisip dintr-o cărămidă atinsă de un foc de ar mă care o ratase la câţiva centimetri. Tusea înfundată a al tui glonţ lansat dintr-o armă cu amortizor trecu pe deasupr a capului ei.

---

[65] Mâinile sus, în limba italiană în text (n. red.).

Alerga cu capul în jos. Arunca în urma ei cutiile şi sacii de gunoi pe care îi ocolea în fugă. Se învinovăţea şi se ocă ra de una singură. Nu fusese suficient de atentă. Unul dintr e agenţi era foarte aproape de ea şi totuşi nu-l observase. Era norocoasă că încă nu avea un glonte înfipt în spate. At unci văzu, în faţa ei, o scară de incendiu. Făcu un salt lun g. Se apucă cu mâinile de una dintre chingile scării şi încep u să urce. Avea agilitatea unui copil care se caţără pe un t obogan pe terenul de joacă. Îşi lăsă mâinile libere. Stătea, ţinându-se doar cu picioarele de barele de metal ale scării, cu capul în jos. În câteva secunde, urmăritorul avea să o aj ungă din urmă şi atunci avea să sară.

Piazza era survolată de elicoptere cu reflectoare cu hal ogen, ale căror raze treceau intermitent peste alee şi pest e casele care o mărgineau. Bast vedea cum atacatorul se apropie. Imaginea era fracturată, ruptă în acţiuni singular e.

Silueta pe fundalul luminat exploziv... un chip... o mâ nă...

O altă rafală de lumină... un semiautomat care înainta î njunghiind aerul din faţa atacatorului. O mână fără trup ca re ţinea arma.

Apoi, chiar sub ea... un gât expus.

Mâna ei lovi subit şi pumnalul de la încheietură îşi croi un drum însângerat prin beregata urmăritorului.

Se auzi zgomotul armei care izbi pavajul. Atacatorul se împotmoli, duse mâna spre gât. Se ridică, se prinse cu mâi nile de scară, îşi descolăci picioarele şi sări sprintenă spre silueta căzută.

Puse Beretta în buzunar şi îl privi pe cel care încercase să o împuşte în spate. Doar că nu văzu faţa lividă a unui bărbat, ci chipul unei femei tinere, de vreo douăzeci şi cev a de ani. Înlemnită, respiră adânc. O mirau ochelarii bizari, cu rame groase, ai femeii. Cu o mişcare rapidă îi ridică de

pe faţa moartei şi îi puse la ochi. Cu ochiul drept, Bast văz u imaginea tremurată a pieţei pline de siluete care se îndr eptau către cadavrul lui Saud. Apoi văzu, după ce imagine a dispăruse ca prin farmec, o străduţă luminată de reflecto arele din piaţă. Era chiar Clericul, contactul ei, care se înde părta ca un copil speriat. Râse de laşitatea individului, care mai era şi mare cardinal la Vatican.

Acum avea la îndemână un instrument util. Putea să va dă tot ce făceau urmăritorii ei. Se aplecă spre agenta căzu tă, pipăi prin haine şi găsi emiţătorul radio, prins la curea. Î l smulse. Bast evalua situaţia. Dacă eu pot vedea ce văd e i, atunci ochelarii trebuie să aibă undeva o cameră în mini atură. Se aplecă înainte şi privi fix faţa moartei, ştiind că c eilalţi agenţi aveau să vadă ce vedea şi ea: ochii inexpresi vi, gâtul tăiat.

Se ridică încet, se întoarse, scoase ochelarii de la ochi ş i, ţinându-i cu lentilele spre peretele din faţă, îi pipăi. Dete ctă camera, o smulse şi o aruncă pe jos. Călcă apăsat. Se auzi un pocnet scurt. Ştia toate comenzile da te agenţilor ş i toate acţiunile lor. Agale, se înapoie pe alee. Găsi o uşă d escuiată şi intră.

Pe un acoperiş, ascuns în umbra unui coş, un tânăr ara b nemişcat şi impasibil urmărise toate mişcările lui Bast. S e antrenase mult pentru a atinge un asemenea autocontro l. Oare chiar ea era? După atâţia ani? Fetiţa aceea, care aj unsese o femeie în toată firea? Apoi, după ce uşa se închis e în urma ei, arabul se prelinse ca o umbră, îndepărtându-se de marginea acoperişului.

CAPITOLUL 22

Din biroul firmei American Express aflat vizavi de Café Dellini, Bill Cotter privea liniştit strada. Era un loc foarte po trivit pentru supraveghere. Surprinse cu coada ochiului refl ectarea propriului chip în geam. Arăţi ca dracu', bătrâne. A i pungi sub ochi. Şi-au pierdut strălucirea. La tâmple, pe su b părul vopsit blond, se zăresc rădăcinile cărunte. Ai încep ut să ai riduri în jurul ochilor spălăciţi.

Dădu dezaprobator din cap şi se uită din nou spre cafen ea. Panorama plină de haos la care fusese martor îl marca se. Răsufla ceva mai greu; mâinile îi tremurau. Trase cu pu tere un ultim fum din ţigară şi apoi o aruncă scârbit pe pod ea, unde o stâlci nervos cu mişcări repetate. Cotter respiră adânc, apoi făcu un pas mare şi deschise uşa. Ieşi afară, în aerul răcoros.

Străbătu nervos trotuarul, privind în toate direcţiile. Ap oi coti pe o stradă în pantă şi, ajuns la maşină, deschise po rtiera şi urcă. Pe locul din dreapta stătea Doctor Félix Ahri man, Omuleţul din avion.

Nările lui Cotter simţiră un miros dulceag, cu vagi urme de levănţică. Ahriman arăta de parcă ar fi fost fratele gea măn şi malefic al lui Truman Capote. Cruzimea pe care o d egaja era accentuată de faţa flască, obrajii buhăiţi şi buzel e subţiri.

Stătea acolo, efeminat, cu un zâmbet scârbos de heruvi m obscen şi cu mâinile împreunate sub bărbie.

— Bună, Billy. Eşti surprins că mă vezi? îl întrebă Ahrim an.

— Cum dracu'?

— Ei, acum, Billy... ruşine, ruşine! Toată lumea ştie cum te cheamă.

— Nu... pur şi simplu nu mă aşteptam să dau de tine ai ci.

Ahriman îşi lovi şoldurile cu palmele.

— Desigur, asta ai vrut să zici.

Făcu un semn cu capul către cafeneaua parţial vizibilă de dincolo de colţul străzii şi şopti încet, sâsâit:

— Ce cuvânt urât, ratare... nu crezi?

Cotter înţelesese ce voia să spună durduliul şi se simţi prins ca un peşte în cârligul undiţei. Începu să transpire şi cămaşa i se lipise de spate.

Doctorul lansă un zâmbet părintesc, plin de afecţiune. Îl bătu pe Cotter pe genunchi.

— Dar hai să nu ne mai gândim la asta. Ce zici?

— Cum vrei, spuse Cotter.

— Da, exact. Hai să jucăm un joc.

Cotter rămăsese încremenit. Clipea rapid.

— A şti, spuse Cotter.

Vocea lui era egală, fără inflexiuni.

— A îndrăzni, continuă doctorul.

— A vrea.

— A tăcea...

Cotter ajunsese la un alt nivel al conştiinţei, Nivelul Alp ha. Devenise o marionetă şi Ahriman trăgea sforile. Nici nu ştia că Frăţia îi dăduse numele de cod Il burattinaio[66].

— Billy, eşecul este un lucru groaznic. Aduce după el r uşine şi ruină. Dezamăgeşte. Viaţa nu mai are sens. Billy, v iaţa ta nu mai are niciun scop. Nu mai înseamnă nimic. Înţ elegi?

— Înţeleg. Viaţa mea nu mai are sens.

Lui Cotter îi era ruşine. Pe obrazul lui, care tremura ner vos, curgeau picături de transpiraţie. Ajunsese şi mai depa rte în mintea lui, era la Nivelul Omega.

— Eşti un eşec abject, Billy Cotter. Doar un detaliu nefo lositor. Ai fost un băiat rău. Ascultă şi supune-te, spuse Ahr iman.

---

[66] Păpuşarul, în imba italiană în text (n. red.).

— Voi asculta şi mă voi supune.

Uşa din faţă a locului din dreapta şoferului se deschise şi Ahriman ieşi din maşină. Mergea cu picioruşele lui mici p e piatra cubică, dispărând în petele de umbră şi reapărând în petele de lumină ale felinarelor, îndreptându-se spre Pia zza di Spagna. Mărşăluia triumfal şi un fior de mulţumire îi străbătea silueta rotofeie. Ajuns la capătul străzii, cumpără o garoafă de la o tânără frumoasă. Şi-o prinse la butonieră şi începu să fluiere uşor. Aruncă o ultimă privire spre maşi na lui Cotter. Farurile acesteia se aprinseră şi faţa grăsună i se lumină într-un zâmbet.

Mâna lui Cotter întoarse, mecanic, cheia în contact. Mot orul începu să toarcă. Cu o mişcare înceată, schimbă vitez a.

De departe se auzeau claxoanele şi sirenele maşinilor c arabinierilor. Maşina lui de două tone şi jumătate începu să ruleze pe strada în pantă.

Claxoanele se auzeau din ce în ce mai aproape.

Şi mai aproape. Şi mai tare.

Maşina lui Cotter accelera din ce în ce mai mult.

Acum, sirenele se auzeau de foarte aproape.

CE-AUU... CE-AUUU.

Maşina gonea coborând panta.

Puse frâna prea târziu. Scrâşnetul cauciucurilor, maşinil e ciocnindu-se şi bufnitura înfundată a corpurilor sfărâmat e sfâşiară aerul. La impactul cu maşina poliţiei, maşina lui Cotter fu aruncată în aer câţiva metri.

SUUSHHHHH...

Ca văzut cu încetinitorul, ghemul de fier în care se tran sformase maşina lui Cotter se răsucea prin aer. Apoi ateri ză cu botul înainte în mijlocul fântânii. Un claxon prelung s e sparse în ecouri în colţurile pieţei.

CAPITOLUL 23

Sediul NSA din Fort Meade, MD[67]

De pe scaunul său de la masa de conferinţe, agentul Manwich îl privea pe omuleţul docil care stătea în picioare. În spatele lui, pe un ecran de plasmă gigantic, pâlpâia imaginea unei celule. În lumina aspră a celulei, trupul unui bărbat se legăna, înainte şi înapoi. Umbra lui pendula peste peretii reci. Camera focaliza pe faţa lui. Avea un cearşaf înnodat strâns în jurul gâtului. Faţa îi era schimonosită, ochii bulbucaţi.

Camera se mişcă lent spre podea. Sub cadavru era o carte deschisă.

Agentul îl privi pe omuleţul de lângă ecran. I se spunea Omul cu răspunsurile.

Era analist, un fel de profesor care înfiinţase un think-tank[68] colateral agenţiei. Orice bucăţică obscură de informaţie era trimisă Omului cu răspunsurile, care le-o dădea spre studiu tocilarilor din subordine.

Omul cu răspunsurile butonă telecomanda. Imaginea se dizolvă într-un haos de pixeli care se reordonară. Acum pe ecran se vedeau, mărite, paginile din cartea de pe podeaua celulei.

— Domnilor, aici avem o victimă care, cu ultimele puteri, arată spre ucigaşul său.

În cameră fură schimbate priviri nedumerite.

— Dar a fost sinucidere, protestă cineva. Da, se mai întâmplă ca agenţii să cedeze din cauza presiunii.

---

[67] Maryland (n. red.).

[68] Grup sau instituţie organizată care desfăşoară activităţi de cercetare intensivă şi rezolvarea problemelor, mai ales în domeniul tehnologiei, al strategiilor sociale sau politice sau al armamentului (n. red.).

— Chiar aşa a fost? Da, se întâmplă ca anumiţi agenţi să aibă depresii, dar eu nu aş paria pe ipoteza sinuciderii. Omul cu răspunsurile dădu afectat din mână. Să vă explic. Avem pe monitor o pagină din Furtuna lui Bacon, Actul 1, S cena 2...

Bill Loveday, şef al Direcţiei de operaţiuni, interveni:

— Poate Furtuna de Shakespeare?

Omul cu răspunsurile se încruntă.

— Of, William Shakespeare nu a fost decât o faţadă, un intermediar. Studii detaliate ne fac să credem că nivelul de erudiţie pe care îl avea autorul nu fusese atins în epocă de cât de Sir Francis Bacon. Echipa de decriptare a descoperi t, studiind aceste scrieri, cifrul Bakish. Să vă arăt.

Pe ecran apăru o nouă imagine.

Engleză: abedefghijklmnopqrstuvwxyzol23456789

A 21-a literă: ABCDEFGHIIKLMNOPQRSTVWY-ABCDEFG HI

Bakish: efghiklmnnopqrstryabecc-d – efghiklmn.

— Numele Bacon apare de destule ori în piesele „lui Sh akespeare”... doar că este codat şi de la coadă la cap, în o rdine inversă. Iată de exemplu un vers în engleză şi dedes ubt versiunea în Bakish:

„When now hisfather’s death had freed his will”[69]

„Cmir rsc mna kebmiy a hiebm meh kyiih mna cnpp”.

— Dacă vă uitaţi la literele în italice... Literelor „isfat” le corespund, un rând mai jos în Bakish „nakeb”, care este, d e la coadă la cap, „bekan”, adică „bacon”.

— Pentru un analfabet, poate... opină cineva.

Omul cu răspunsurile scutură din cap.

— Epoca elisabetană nu beneficia încă de o ortografie s tabilă. Anumite cuvinte erau scrise fonetic, după cum se a

[69] Vers din A Funeral Elegyfor Master William Peter (A Funerall Elegye in memory ofthe late vertuous Maister William Peeter), London: G. Eld for T. Thorpe, 1612 (n. red.).

uzeau.

— Alte bla-bla-uri, cârti altcineva.

— Da, dar până azi s-a păstrat obiceiul de a-i învăţa pe copii să citească mai întâi cuvinte care se scriu fonetic, ex act cum se aud. Aveţi idee cum se numeşte ascunderea un ui mesaj secret dar scris cu fonturi diferite într-un text...?

Şi Omul cu răspunsurile privi în sală.

— Steganografie, răspunse deja iritat şeful Operaţiunilo r. Al-Qaeda a folosit o variantă a stenografiei, numită sema gramă, pentru a ascunde mesaje în e-mailuri, şi se zvoneşt e că ar fi ascuns informaţii şi în fotografii, doar jucându-se cu pixelii. Şeful oftă. Şi acum se poate să terminăm cu ast a? Profesorul ridică din sprâncene.

— Din fericire, partea cu pozele este numai o legendă u rbană a Internetului. Deci să ne întoarcem la identificarea ucigaşului. Să privim din nou pagina din Furtuna aşa cum a m găsit-o în celulă.

Brusc se opri căci începuse a-mi spune cine sunt, Astfel rămas-am pradă unei zbateri făr’ de capăt, Concluzia fu: d ar stai, nu încă.

— Domnilor, observaţi ceva nelalocul lui?

CAPITOLUL 24

Roma

Fiatul negru al lui Josie străbătu pista spre avionul Gru mman Gulf Stream V care stătea, cu plinul făcut şi motoar ele pornite, gata de plecare. Înregistrat pe numele unei co mpanii israeliene care făcea afaceri în Roma, era unul dint re numeroasele moduri de a spăla putina al agenţilor Moss ad. Intră în cabină şi îl găsi pe ofiţerul care supraveghea o peraţiunile la Roma aplecat deasupra unui laptop. Era un bărbat scund şi îndesat, puternic. Avea ochii albaştri şi păr ul sârmos. Semăna cu un bloc de piatră: masiv, cu muchii ascuţite, aspru. Aşa îi era şi caracterul.

— Domnişoară Schulman, fiţi drăguţă şi evitaţi pentru o vreme voiajurile în Roma. Cam pentru vreo mie de ani, aş a!

Şi o privi prin ochelarii pentru citit, cu lentile înguste.

— Mamzer. Kush meer in toches[70]. Josie era mândră de capacităţile sale lingvistice. Ştia să înjure în opt limbi, print re care şi idiş. Trebuia să fie un simplu schimb. De ce nu s-a aflat că mă aşteaptă un asasin plătit? Sau poate n-ai avu t timp să te ocupi... Lasă-mă să ghicesc, citeai din nou ma nualul ca să înţelegi cum ai putut s-o dai în halul ăla în ba ră la Cairo?

Faţa lui Josie era roşie de furie.

— Mda, cred că merit toate urletele astea, recunoscu k asta. Apoi privi în jos şi întrebă brusc: Ai aflat ceva de la ne norocitul ăla?

— Era cam ocupat să sângereze, replică Josie. A îngăim at ceva că e mai bine să moară repede decât să sufere mo

[70] Nenorocitule, pupă-mă-n fund, în idiş în text. Mamzer sau momze: bastard, copil rezultat al unei relaţii interzise de legea mozaică (n. red.).

artea celor o mie de tăieturi. E pe moarte. Bănuiesc că e u n asasin plătit...

Kasta ridică din umeri.

— N-ai decât să-ţi rezolvi singur treburile murdare. Îl las pe mâinile tale... capabile.

Îl lua peste picior şi îl privea uşor scârbită.

Josie şi ofiţerul trăiseră nişte momente deloc fericite, ce va legat de o trădare foarte urâtă. Cu ani în urmă, în timpu l unei misiuni la Cairo, kasta îl abandonase pe unul dintre a genţi, prieten de-al ei, care era în pericol şi care, lăsat bal tă fără niciun ajutor, murise. Josie trebuise să o informeze pe mama îndurerată că fiul ei de 27 de ani murise în misiu ne şi că, din păcate, cadavrul nu putuse fi recuperat. Că nu se putea numi cadavru un deget tăiat trimis colet la amba sada SUA, nu? îl considera pe ofiţer un imbecil, un constipa t incapabil să se descurce în situaţii care nu erau descrise î n manual.

Josie detesta tot ce ţinea de el, îi dispreţuia prezenţa şi o scârbea mirosul, putoarea pe care o emana. Nu-şi făcuse vreodată iluzii legate de slujba ei, dar uneori credea că băr baţii din agenţie ar fi trebuit să fie mai deosebiţi, să aibă p oate un aer de poeţi, şi în niciun caz să nu fie ca un chaza r. Primea ordinele direct de la Abraham, şeful Metsadei, nu de la altcineva. Era agent de teren, nu se ocupa cu detaliil e birocratice şi în niciun caz nu era cârpa de şters pe jos a cuiva.

— Prea bine, spuse el. Ai aici câteva dosare pe care inst itutul le-a trimis în regim de urgenţă pentru tine. Sunt sigil ate. Ai ceva să îmi spui, domnişoară Schulman?

— Nu. Sunt nişte detalii legate de o misiune viitoare. În care nu o să mai fi implicat. Ştii ceva, du-te dracu'!

— Evident, încă sunt capabil să scot la lumină tot ce e mai bun în tine. Ochii bărbatului se îngustară. Voi, cei de la Metsada, sunteţi toţi la fel. Te avertizez, domnişoară Schul

man. Nu...

Ea îl întrerupse.

— Ia cartea şi documentul ăsta. Sigilează-le şi trimite-le urgent tatălui meu, la Chicago. Să nu le citeşti. Sub nicio fo rmă! Ai înţeles?

— Ce-ar fi, dacă tot te duci la Chicago, să i le duci chiar tu?

Josie îi aruncă o privire dură.

— Chiar ţi-ar face plăcere să mă vezi oprită la vamă, n u? Mă duc clandestin în State, deci nu am acoperire diplom atică.

Kasta privi în sus. Apoi decise că era cazul să o calmez e puţin.

Spuse cu o voce moale:

— Josie, cred că ar trebui să te aşezi... era să uit... mon signore Scarlotti a suferit un infarct la locul incidentului de mai devreme. A fost transportat de urgenţă la spital... ştiu că era unchiul tău. Regret nespus.

Josie se prăbuşi pe scaun şi îşi muşca limba ca să îşi op rească lacrimile care îi şiroiau pe obraz, dar nu reuşi. Nu a m să plâng de faţă cu nenorocitul ăsta. Făcu un efort să pa ră măcar parţial stăpână pe sine.

— Să înţeleg că este sub tratament?

— Din câte ştim până acum, da. Te voi ţine la curent.

Kasta schimbă din nou tonul şi întrebă:

— Domnişoară Schulman, Bill Cotter, de la Ambasada a mericană, a fost găsit mort în urma unui accident de maşi nă, se pare. Vehiculul său era în apropierea cafenelei. Put eţi să mă ajutaţi cu ceva informaţii de la faţa locului?

Josie îşi recăpăta sângele rece cu aceeaşi uşurinţă cu c are kasta schimba tonul în cadrul conversaţiei.

— Am mai vorbit odată de asta. Gai tren zich![71] Cu sigu ranţă ştii mai multe decât mine.

---

[71] Du-te dracu', indiş în original (n. red.).

Kasta se înroşi la faţă, apoi rânji larg.

— Ce ai sugerat este... anatomic... imposibil...

— Eşti o jigodie mică şi geloasă. Toţi ştiu că am fost în c onflict cu verii[72] noştri în legătură cu un contact cu Vatican ul. Ne chinuim din anii ’60... Am creat şi întreţinut o legătu ră de la distanţă cu monsignore Scarlotti. Niciodată nu ţi-a plăcut asta. Trebuie să întreb institutul ce dracu’ se întâmp lă aici. Că pe tine degeaba te întreb. Văd că tot un cretin in competent ai rămas!

Privind-o peste ochelarii de citit, kasta îşi recunoscu înf rângerea.

— Dacă asta a fost tot, îţi sugerez să pleci imediat.

— Nu, mai este ceva. Trimite pachetul în regim de prior itate maximă. Nu îl deschide. Şi asigură-te că agentul AL[73] mă va aştepta la Chicago cu acte şi cu tot ce-mi trebuie.

Ştia că eşecul de la Cafe Dellini era răsunător şi că ave a nevoie de un agent bine infiltrat în State care să îi procur e un set de acte false şi alte arme. Identitatea îi fusese co mpromisă.

— Shalom[74], domnişoară Schulman.

— Shalom.

Numai după ce aeronava ieşise din spaţiul aerian italia n Josie reuşi să se relaxeze un pic şi să încerce să înţelea gă ce se întâmplase. Un student israelian, care fusese aten t verificat înainte de a fi angajat ca însoţitor de zbor al ace stui avion, îi aduse un whisky dublu. Atunci când încercă

---

[72] Nume folosit mai ales de agenţiile secrete britanice pentru a denumi agenţia americană CIA (n. red.).

[73] Agenţii kasta au misiuni mai ales în Europa şi Orientul Mijlociu, însă unele surse vorbesc despre o prezenţă a lor în Statele Unite, unde ar fi organizaţi în grupuri numite AL (n. red.).

[74] Pace în ebraică, cuvânt folosit ca formulă de salut universală (n. red.).

să-şi aprindă o ţigară, acesta o atenţionă că fumatul la bor d e interzis. Îl reduse la tăcere cu o singură privire rece ca gheaţa. Studentul se gândi şi ajunse la concluzia că poate tăcerea îi va prelungi viaţa destul cât să apuce să îşi piar dă virginitatea şi să termine facultatea. Se aşeză tăcut în s patele avionului.

CAPITOLUL 25

Sediul NSA

Omul cu răspunsurile se încruntă.

— Domnilor... acesta este un exemplu elementar de sp art coduri. Textul a fost schimbat. Uitaţi-vă la textul origina l. Literele sunt îngroşate. Acum citiţi textul de pe margine, cel scris de mână.

O altă imagine apăru pe ecran.

Brusc se opri căci începuse a-mi spune cine sunt.

Astfel rămas-am pradă unei zbateri făr’ de capăt.

Concluzia fu: dar stai, nu încă.

Doar începu să-mi spună cine sunt dar se opri.

Răvăşindu-mi sufletul amar.

Atunci, rămaşi ca pradă frământării făr’ de sfârşit.

Ghicitorii care brăzdează întunericul

Om spune: mai stai, nu încă.

— Puse una după alta, prima literă de pe primul rând, p rima literă de pe al doilea rând şi primele trei litere de pe a l treilea rând formează... BACONL

Manwich observă că primele litere din versurile scrise d e mână erau D R A G... O.

Manwich concluzionă:

— OK, am înţeles. Este prenumele lui Volante. Dar asta nu înseamnă că a avut loc vreo crimă. O altă imagine apăr u.

Litere ciudate şi semne înşirate pe o bucată subţire de pergament:

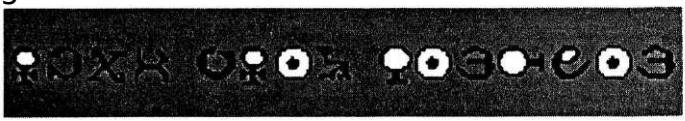

— Aceasta a fost găsită în mâna suspectului. Este un cif ru dintr-o carte cu pagini îngălbenite care a stat multă vre

me în praful de pe rafturile unei librării masonice. Îl recuno aşte cineva?

Agentul Childress, „împrumutat” de la MI6, vru să spu nă ceva, dar se opri. Aruncă o privire în jur, apoi începu:

— Este cifrul Golden Dawn. „Amurgul de aur” era o soci etate secretă formată în Londra pe la sfârşitul anilor 1880. Jenat, cu faţa roşie, continuă: O pagină destul de neplăcu tă din istoria Angliei. Scandaluri sexuale în tabloide şi altel e.

— Întunecată? a întrebat Loveday, cu vocea plină de sa rcasm. Care pagină nu a fost... Întunecată?

Childress aruncă o privire rece, dar continuă:

— O grupare intelectuală, condusă de poetul W.B. Yeat s şi de un alt şarlatan care se voia poet, Aleister Crowley, o rganizau petreceri secrete la care se îmbrăcau în egipteni şi fumau haşiş. Aveau loc diverse ritualuri, dar şi scamatori i ieftine.

— Un fel de adunătură de poponari intelectuali, vrei să spui... Ah, pardon, nu le am cu corectitudinea politică... int erveni Loveday şi se întoarse către Childress. Cred că în m ama Anglie le spuneţi „bombonei”. Scoase un grohăit satis făcut, se prăbuşi în scaun şi îşi mângâie guşa. Nu făcea şi ăla... Oscar Wilde parte din gaşca asta de băieţi veseli?

— Da, aveţi dreptate, dar numai într-o privinţă. Wilde e ra homosexual, dar numai soţia lui făcea parte din grupar e. Childress îşi însoţi precizările de o mişcare de corectare a nodului Windsor de la cravata sa de mătase. Dar, spre d eosebire de Wilde, care era homosexual declarat, majorita tea membrilor Golden Dawn nu erau deloc.

Omul cu răspunsurile îl întrerupse.

— Dar oamenii aceia au fost unele dintre cele mai lumi nate minţi ale secolului. Crowley era capabil să joace şah c u un jucător dintr-o altă cameră. Îşi putea aminti cu precizi e locul fiecărei piese pe tabla de şah. Şi fiecare mutare. Înt

r-adevăr era excentric. La un moment dat, se plimba prin P iccadilly Circus înfăşurat într-o mantie de catifea cu simbol uri brodate. Avea cu el un felinar şi era ferm convins că ma ntia îl făcea invizibil. Odată aproape că a ucis un chelner d e la Café Royal pentru că îndrăznise să îl întrebe dacă dore a o masă la geam sau un separeu. Vedeţi, intrase cu manti a pe el şi băiatul ăla tocmai îi spulberase mitul invizibilităţi i.

— Ne-ar fi fost de mare folos nişte mantii din astea la o peraţiunea de luna trecută, râse un agent.

— N-ar fi tare ca Bin Laden să aibă una? glumi altul.

— Râdeţi cât vreţi, domnilor, dar s-au păstrat în arhive mărturii despre capacitatea lui Crowley de a influenţa minţ ile unora, pe care i-a băgat fie la balamuc, fie i-a împins sp re sinucidere. Ernest Hemingway a povestit o întâmplare l a care a fost chiar el martor. Crowley se furişase în spatele unui trecător şi mergea în exact acelaşi ritm cu acesta. Câ nd Crowley s-a oprit, acesta a făcut la fel. Apoi magicianul s-a aruncat la pământ şi omul acela a făcut exact acelaşi l ucru, exact aceeaşi mişcare.

Manwich fredona piesa de pe genericul The Twilight Zo ne[75] şi îşi dădu ochii peste cap, privind plictisit în tavan.

Apoi îşi drese glasul, zgomotos.

— Nu că nu ar fi fost o minunată lecţie de... istorie, dar, profesore, care e mesajul codat?

Clic.

— Aici avem cheia. Domnilor, traduceţi singuri mesajul. Veţi vedea că sinucigaşul nu a făcut decât să... asculte ord inele primite...

L 8 x nr. În e Y h

N 3 z ui

---

[75] Serial de televiziune creat de Rod Sterling. Fiecare episod (156 în seria originală) este o poveste fantasy, SF sau horror de sine stătătoare (n. red.).

O & 2Z
A O
B
C G
D C
E O
F $
G C
H
H 9
I K
K 6
O Q O r ae s tt t X u % w g.

CAPITOLUL 26

La sediul Ombra, Rossi se învârtea nervos prin cameră. Ceasul de pe perete arăta 6: 00 anti meridian. Toţi membri i echipei lui tăceau. Muşchii îi dureau de la acţiunile pline d e adrenalină ale serii precedente. Ochii lor roşii de nesomn priveau în jos, spre podea, încercând să evite contactul cu privirea lui Rossi. Învăţaseră din alte misiuni că e cel mai b ine să aştepte până şeful lor îşi pune ordine în gânduri. Aşt eptau în linişte, fără să ofere justificări, fără să se scuze, g ata să primească verdictul şefului.

Rossi se oprise. Stătea cu mâinile înfipte în buzunare, s olemn şi foarte serios.

Enrico, lunetistul, îşi drese glasul.

— Ai ceva de spus? atacă Rossi.

Enrico înghiţi în sec cu zgomot şi clătină din cap.

— Cred că tocmai am participat la ceva pentru care puş caşii marini americani au un termen: o mare grămadă de căcat. Rossi îşi plimbă privirea prin cameră. Nimeni, şi aici mă includ şi pe mine, nu a acţionat profesionist. Am pierdu t-o pe Carmela, colega noastră. Îşi îndreptă spatele. Când t erminăm ce avem de vorbit, Dante o să mă ducă la părinţii ei. Şi va trebui să explic mamei ei de ce cineva sub coman da mea a trebuit să moară absolut degeaba. Până acum n u am făcut decât o dată un astfel de drum. Şi nu am de gâ nd să mai fac vreunul. S-a înţeles?

Cineva tuşi. Câţiva dădură aprobator din cap.

— Destul. Acum vreau să vă aud.

Lorenzo vorbi primul.

— Amprentele ţintei false aparţin lui Saud, cu cetăţenie saudită. 26 de ani, născut la Meca. Familie bogată care are contracte de lucrări de construcţii prin tot Orientul Mijlociu pentru firma Halliburton. Am cerut Ministerului de Externe să verifice datele cu cei de la ambasada saudită.

Rossi aprobă.

— Să fiţi discreţi. Aţi verificat apartamentul?

— Da, să trăiţi. Orice ar fi prezentat un minim interes a fost ridicat, sigilat şi predat echipei speciale.

— Aţi aflat ceva din înregistrările apelurilor şi cele de p e hard disc?

— Nu încă, dar totul este verificat.

Rossi îşi scărpină bărbia.

— Spune-le că este o prioritate de gradul zero.

Ezitând, Dante ridică mâna şi apoi şi-o trecu prin părul negru.

Rossi mârâi spre el scurt.

— Zi.

— Mercedesul negru... până acum am...

Rossi îi tăie cuvintele printr-un gest categoric:

— De asta mă ocup eu. Să-mi dai datele pe care le ai, l e clasifici ca ultrasecrete... şi nu vorbeşti cu nimeni despre asta decât cu mine. Ultimele cuvinte fuseseră însoţite de o privire de oţel. Domnilor, niciuna dintre aceste informaţii n u trebuie să ajungă dincolo de pereţii camerei în care ne a flăm.

Liniştea fu tulburată de un telefon care suna insistent.

Lorenzo răspunse, vorbi scurt, apoi acoperi receptorul c u mâna.

— Domnule, Serviciul tehnic vă roagă să mergeţi acolo să vedeţi ceva.

— Dante, Enrico... veniţi cu mine. Ceilalţi, mai verificaţi o dată toate datele.

Porniră spre laboratorul tehnic.

Serviciile secrete erau un paradis al dispozitivelor care l -ar fi putut face de ruşine şi pe James Bond. Aveau cele ma i noi programe de decodare. Mai bune decât ce aveau engl

ezii la GCHQ[76] şi care făceau ca dispozitivele băieţilor lui La ngley de la NSA să pară nişte jucării. În jurul lor erau raftur i pline cu calculatoare şi o mare de fire şi cabluri. În faţa u nui perete de monitoare LCD se opriră. Claudio, tehnicianu l cu faţa acoperită de coşuri, îşi împinse ochelarii cu rame groase spre baza nasului. Mâinile lui tastau rapid.

— Acum încarc captura, spuse către Rossi.

— Poate Carmela nu a murit degeaba, rosti sumbru Ros si.

Pe trei monitoare apărură mai multe imagini.

— Astea sunt capturile înregistrate de camerele din och elari. Am găsit ceva interesant pe camera Carmelei.

Pe monitorul mai mare din mijloc apărură imaginile ver zui cu o siluetă care alerga nebuneşte. Fuga era punctată de salturi lungi.

— Uite-l pe băiatul nostru, comentă Dante.

— Fuge ca o panteră damnato[77], observase Enrico.

— Poţi să reduci din mişcarea camerei şi să faci ceva cu sunetul? ceru Rossi.

— Aşa?

Imaginea era mai puţin mişcată.

— Dacă fac şi asta – şi într-un colţ al ecranului începură să curgă numere – intrăm într-un program care, pe baza u mbrelor, obiectelor înconjurătoare şi a lungimii salturilor, p oate să aproximeze înălţimea şi greutatea persoanei.

— Nu-i prea înalt, comentă Dante privind rezultatul din colţul ecranului.

Pe ecran se mişca silueta pistolului cu amortizor ţinut în mână de Carmela. Arma scuipă două focuri.

---

[76] United Kingdom Government Communications Headquarters, agenţie secretă britanică de informaţii, aflată sub jurisdicţia guvernului britanic şi a forţelor armate (n. red.).

[77] Blestemată, în limba italiană în text (n. red.).

Pe la jumătatea aleii ecranul se întunecă. Se auzea doa r respiraţia gâfâită a Carmelei.

După câteva secunde, punctate de ecoul paşilor, o lucir e de oţel traversă într-o fracţiune de secundă imaginea.

Rossi îşi încleştase pumnii.

— Dacă vă uitaţi cu mare atenţie... am încetinit şi prelu crat digital bucata asta. O mână, o mână cam mică, obser vă Rossi, cu degetele întinse apăru în cadru. Claudio apăsă o tastă şi, din spatele mâinii, din întunericul verde, apăru c a prin minune o faţă.

— Se spune că ultima imagine pe care o vedem înainte de moarte ne rămâne întipărită pe retină, comentă Rossi, privind fix la ecran.

La început, faţa era acoperită de plete negre ca noapte a. Apoi, o mişcare din cap dezvălui doi ochi a căror străluci re metalică, filtrată prin verdele imaginii, avea ceva terifia nt, de zombie. Buzele erau pline. Trăsăturile, delicate. Faţa privea oblic spre cameră.

Cu respiraţia tăiată şi simţind cum inima îi bate undev a, aproape în gât, Rossi şi-o aminti pe Gina, cum îl privea f ocoasă, aproape nebună, în timp ce îl călărise în camera d e hotel. Îşi aducea aminte cum coama ei se unduia în ritm ul mişcărilor lor pasionale. Cum pletele negre rupte din înt unericul din miez de noapte se lipeau de pielea ei transpir ată. Simţea cum o lamă sculptată în gheaţă îi înjunghie pie ptul.

— Figlio di puttana![78] tresări Dante.

— Nu e vorba de un bărbat, e o fetiţă. O femeie, se cor ectă Enrico.

Pumnul lui Rossi izbi în masă şi răsturnă o cană cu cafe a. Muşcându-şi cu furie, până-i dădu sângele, buza de jos, Rossi se îndepărtă de ecran.

— Copiaţi asta şi...

[78] Fiu de târfă, în limba italiană în text (n. red.).

— Să le trimitem la carabinieri şi la vamă? îl întrerupse Dante.

Rossi îl privi în ochi pe Dante cu o expresie îngheţată.

— Nu! Doar pentru Ombra. Cred că ştiu de unde s-o iau pe târfa asta. Şi mă ocup eu de ea.

Fără să mai spună ceva, Rossi se întoarse şi ieşi furtunos din laborator. În urma lui uşa se izbi de perete.

CAPITOLUL 27

Fort Meade, MD

Omul cu răspunsurle continua şedinţa.

— Deci acum, că am spart codul... cum poate un simplu mesaj să convingă un om să se sinucidă?

— Se poate ca individul să fi fost teribil de nesigur pe el şi atunci mesajul nu a făcut decât să îl împingă puţin, form ulă Manwich.

— Informatorul era o persoană foarte stabilă şi un indivi d destul de dur. La evaluările psihologice nu a ieşit nimic î n neregulă.

Omul cu răspunsurile folosi telecomanda. Imaginea unu i om grăsun, îmbrăcat într-un costum gri, umplu ecranul.

— Domnilor, iată-l pe Doctor Felix Ahriman, neuropsihia tru eminent, cercetător şi...

— Bun de dus la balamuc, scuipă Manwich.

Directorul îi aruncă o privire severă lui Manwich.

Se abţinea cu greu să nu zâmbească la vederea agentu lui grăsun, cu faţa rotundă, îmbrăcat cu un costum ieftin şi şleampăt de nailon. Manwich era pentru el un mister. Omu l era, la prima vedere, îngălat, tupeist, leneş şi enervant. D ar exista undeva în spatele faţadei aceleia o minte ascuţi tă. Cuvântul „etică” nu exista în vocabularul agentului Man wich şi asta se reflecta în misiunile lui, în care dexteritatea şi îndrăzneala erau aproape întotdeauna letale. Directorul î i tolera atitudinea pentru că era unul dintre cei care execut au orice ordin fără să crâcnească.

Manwich ridică din umeri.

— L-am verificat când a aplicat pentru un post la noi. Pr ivi spre tavan, ca şi când şi-ar fi căutat acolo amintirile. Er a mercenar şi lucra atunci pentru Langley... unul dintre de menţii ăia de la MK – ULTRA.

Directorul Loveday se încruntă.

— Programul de operaţiuni secrete care încerca, prin ex perimente, să controleze mintea cu LSD şi alte droguri din astea?

— Mda, confirmă Manwich. Bunul Doctor Ahriman a fost acuzat că cică ar fi experimentat pe ceilalţi colegi, îi droga fără ca ei să ştie şi îi dresa, prin şedinţe de hipnoză, să fa că nişte chestii... unora le-a indus depresii şi psihoze...

Omul cu răspunsurile interveni.

— Prietenul său cel mai bun, care îi era şi asociat, a sări t de la fereastra unui hotel. A căzut de la etajul 30 şi s-a fă cut terci de un taxi parcat pe Lexington Avenue.

— Mda, teribilă modalitate de a găsi taxi în New York, r emarcă un agent.

— Poliţia a declarat că a fost vorba de o sinucidere, şi t otuşi multe întrebări nu şi-au găsit răspuns, adăugă Manwi ch. De ce dracu' era gol puşcă? Se opri. Am citit dosarul în care secretara lui Ahriman de la agenţie îl acuza de hărţuir e sexuală. Îl acuza că se dădea la ea, că îi făcuse avansuri sexuale, că se comportase nepotrivit cu ea.

— O pipăia? întrebă curios Loveday, ca să se lămureas că.

— Nu, elucidă problema Manwich. Spunea că, uneori, la cafeaua de dimineaţă, omul îi spunea cele mai bizare ches tii. La început nici nu o interesau discuţiile cu el. Cu timpul începuse să se simtă obligată să îl asculte. Deşi îl detesta, începuse să se simtă atrasă sexual de el. Începuse să aibă coşmaruri, să întârzie la muncă. Spunea că intra într-o cam eră şi nu îşi aduce aminte de ce era acolo sau cum ajunses e în camera respectivă. Credea că îi erau citite gândurile, că existau oameni care îi înregistrau convorbirile. Cea mai tare fază a fost că tipa s-a trezit într-o dimineaţă goală puş că într-o cameră de hotel. Habar nu avea cum ajunsese ac olo, era plină de răni şi vânătăi, prezenta urme ale unor pr

actici sexuale cel puţin dureroase.

— Probabil a drogat-o cu ceva. Ce i-au făcut lui Ahrima n? vru să ştie Loveday.

— Nu o drogase. Nu aveau ce să-i facă. Dar a avut loc o anchetă şi au aflat că Ahriman plătise cu cardul său camer a. Au găsit peste tot în cameră amprentele şi sperma lui... şi atunci a zis şi băiatul de la recepţie ceva senzaţional. A s pus că da, femeia se dusese în cameră cu Ahriman, că era foarte încinsă... ba chiar a spus şi că l-ar fi invitat la o parti dă în trei.

— Ahriman îl mituise?

— Nu, şi băiatul a trecut de un test cu detectorul de mi nciuni, explică Manwich.

— Ce s-a întâmplat cu femeia?

Manwich ridică din sprâncene, apoi tuşi încet.

— S-a sinucis... au găsit-o spânzurată.

— Şi nu a lăsat niciun bilet, nu-i aşa, domnule Manwic h? întrebă Omul cu răspunsurile. Nu a lăsat decât o bucăţi că de hârtie pe care au găsit-o în mâna ei.

Agentul făcu ochii mari.

— Exact, am uitat.

Pe ecran apăru o fotografie a unei bucăţi de hârtie şifon ate, pe care erau semne stranii.

Koeitkacoc

Apoi apăru şi traducerea:

SIMON SPUNE[79] Fă PE MORTUL...

Directorul se aplecă înainte.

— Deci spuneţi că există o legătură între acest caz şi si nuciderea informatorului nostru. Acelaşi mod de operare?

Manwich interveni.

---

[79] Joc răspândit în mai toate ţările vorbitoare de limbă engleză, pentru trei sau mai mulţi jucători, în special copii, în care unul din jucători este Simon, iar ceilalţi trebuie să facă ce spune el când acesta li se adresează cu Simon spune să... (n. red.).

— Să nu uităm de Kenny, internul pe care l-am găsit într computere, strangulat cu o coardă de pian.

Omul cu întrebările ridică din umeri.

— Vă las să judecaţi singuri... odată decriptat, în biletul scris cu semne magice străvechi scrie SIMON SPUNE Fă PE MORTUL.

— Unde e Ahriman ăsta acum? întrebă directorul.

— Aş paria că nu şi-a găsit vreun job în agenţiile de la n oi. I-am respins aplicaţia şi am anunţat pe toată lumea, sp use Manwich.

— Totuşi, şi-a găsit el un şef. Acum este consultant al In stitutului E, explică Omul cu răspunsurile.

Imaginea unuia dintre zgârie-norii faimoşi din centrul L os Angeles-ului apăru pe ecran.

— Una dintre cele mai mari biserici New Age din lume. Aici au sediul general. A fost înfiinţată şi este condusă chia r de către Drago Volante.

— Ce îmi puteţi spune despre el? întrebă directorul şi s e lăsă pe spate.

— Are un trecut cam sordid pe care evident că nu îl veţi afla citindu-i biografiile oficiale. Volante are un dosar gros l a FBI, care s-a ocupat de cercetarea trecutului lui. Iniţial, c ercetările erau o verificare de rutină a unui specialist în rac hete, cel care a înfiinţat Jet Propulsion Lab din Pasadena.

— Jack Whiteside Parsons. Cred că există un crater pe Lună care îi poartă numele.

— Adică cei de la FBI credeau că ar fi fost comunist? îşi dădu cu părerea directorul.

— Nu. Dar era un excentric şi avea un dosar la poliţie. Vecinii se plângeau că la casa lui din Pasadena se întâmp lă lucruri ciudate. Pe atunci, casa era un punct de întâlnire al unor artişti boemi şi scriitori. Harlan Ellison, Robert A. H einlein, chiar şi Ray Bradbury se pare că îşi făceau veacul pe acolo. Toţi marii autori de science-fiction.

— Mi se pare mie sau Volante a scris şi el romane SF? î şi aminti un agent.

Manwich interveni în discuţie.

— Da, Vinny Valentino a jucat demult într-un film după una din cărţile alea. Un film care nu a făcut cine ştie ce înc asări.

— Da, şi aşa a început colaborarea lui Volante cu Parso ns. Volante era un scriitor în devenire şi îi plăcea să intre î n contact cu persoane importante. Parsons chiar s-a mutat la Volante în casă. Şi lucrurile de-abia erau la început. Poliţ ia a primit o plângere în care cineva spunea că văzuse o fe meie gravidă care sărea goală peste un foc improvizat în c urtea din spate. Era un fel de ceremonie cu mulţi participa nţi şi un tămbălău pe măsură. Unii care fugeau pe acolo în robe negre şi alte chestii de genul ăsta.

— Vrăjitoare? a întrebat cineva.

— Nu. Agape Lodge, o grupare ocultă ciudată, ramura a mericană a Ordo Templi Orientis, prescurtat OTO.

— Ordo Templi... repetă Manwich. Are vreo legătură cu Templierii?

— Oarecum, spuse Omul cu răspunsurile. Este Ordinul Templului din Est. Dar singura legătură cu Templierii este că sunt într-un fel sau altul inspiraţi de ei, cam ca o lojă m asonică. Adică membrii trebuie să treacă prin anumite cer emonii, ritualuri şi probe. Nu aţi uitat de Aleister Crowley, amicul nostru de la Golden Dawn? Ei bine, el a fost sursa d e inspiraţie pentru OTO. De fapt, când a aflat de asocierea lui Parsons cu Volante, Crowley i-a scris lui Parsons şi l-a m ustrat pentru asocierea cu un farsor.

— Staţi puţin, le ceru Manwich. Agentul era foarte mân dru de cunoştinţele sale enciclopedice în materie de cinem a. Nu cumva Parsons era căsătorit cu o actriţă de mâna a doua care a jucat în filmul ăla plin de fiţe?

— Da, e vorba de Candy Carson, a treia soţie. Cu nişte

ochi foarte verzi şi cu părul roşu strident. Părul roşu are o s emnificaţie ocultă importantă. Ca să nu deviem, Parsons l-a numit pe Volante scrib şi partener magic. Deci Volante a înregistrat un fel de ritual sexual magic, numit Muncile Bab ilonului. Era vorba de nişte scamatorii ale lui Parsons cu s oţia lui de atunci. Ea avea 19 ani şi îi fusese cumnată. În ti mpul acesta, Volante se uita şi lua notiţe.

— Volante l-a fraierit pe Parsons şi l-a convins să deschi dă împreună un cont în bancă. Nu după mult timp, a şters-o cu o mică avere şi cu soţia lui Parsons. S-a folosit de stru ctura şi ritualurile secrete ale OTO şi a lansat un nou fel de psihologie pop New Age. Pe care a susţinut-o cu o carte, C YBOTRONICS. Cartea a fost un bestseller. Şi, pe lângă toat e astea, şi-a făcut şi biserică.

— A preluat tactica OTO, pe care o mai foloseau şi alte societăţi: „goleşte-ţi sufletul”, adică le cerea noilor membri să mărturisească cele mai ascunse secrete pe care le avea u – droguri, adulter, crime, slăbiciuni – în timp ce erau con ectaţi la un aparat asemănător cu detectorul de minciuni. Care nu era decât un detector de minciuni mascat. Taxele creşteau de la o şedinţă de purificare la alta şi erau calcula te în funcţie de averea membrului purificat. Nu s-au sfiit să şantajeze pe oricine puteau. Banii curgeau gârlă. Templele escatologiei se înmulţeau peste noapte.

Manwich ştia că în agenţii mai exista obiceiul de a cone cta din când în când angajaţii la detectoare de minciuni. D ar nu îşi putea închipui că, indiferent de circumstanţe, exis tau indivizi atât de cretini încât să îşi mărturisească cele m ai negre secrete.

— Institutul a achiziţionat nişte foşti agenţi de informaţi i şi a creat o divizie internaţională, Oficiul Afacerilor Intern e. Aceasta este o agenţie de informaţii care operează la ni vel global. S-au ocupat cu operaţiuni de supraveghere şi n u au ezitat să jefuiască sau să ucidă potenţiali inamici şi ch

iar membrii de-ai lor. În anii ’80, au fost anchetaţi de Depa rtamentul de justiţie şi acuzaţi de ascunderea unor fugari, obstrucţionarea justiţiei, sperjur. Încă au acces la o bază d e date cu păcatele membrilor, deci nu au de ce să se abţi nă de la intimidări şi şantaje.

Pe ecran, pixelii formară o nouă imagine.

— Domnilor, iată-l pe Drago Volante.

Agentul Manwich studie fotografia de amator, cu textu ră granulată.

— Cred că ar trebui să testăm sistemul de proiecţie trid imensională – şi Omul cu răspunsurile apăsă câteva butoa ne din telecomandă. Fotografia provine de pe o casetă a u nei camere de supraveghere şi-l arată în timpul unui discur s pe care l-a ţinut la Institutul E din LA.

Luminile scăzură în intensitate şi o imagine aproape re ală a lui Volante apăru pe ecran. Manwich se trase înapoi î n scaun. Inconştient, mângâie buzunarul în care îşi ţinea mâncarea preferată pentru relaxare, un baton Snickers. F aţa fantomatică a lui Volante inspira pace şi căldură; dar M anwich ştia că nu era decât una dintre măştile pe care le p urtau leproşii pentru a-şi ascunde carnea bolnavă. Buzele s ubţiri şi tenul cerat erau încadrate de un păr roşu strident, strâns la spate într-o codiţă inofensivă.

Agentul privi cu atenţie.

Ochii spuneau adevărul.

Ochii holografici, lipsiţi de expresie ai lui Volante scana u spectatorii. Parcă privirea lui cădea fix pe Manwich, par că trecea prin el. Un moment crezu că vede ceva, ca un fir işor de fum, care se mişca ameninţător în ochii holograme i.

Directorul Loveday se ridică în picioare.

— OK, deci avem de-a face cu un grup influent de nebu ni periculoşi. Ştim că informatorul nostru a fost ucis de Doc tor Ahriman şi că sinuciderea unui agent ar putea fi cauza

tă tot de el. Ar mai trebui luată în calcul şi sinuciderea mist erioasă a lui Kenny, băiatul de la computere. Directorul pri vi lung prin sală. Deci, dacă aveţi impresia că avem de-a fa ce cu o bufonerie dementă, vreau să vă spun, domnii mei, că vă înşelaţi. Situaţia este mult mai complicată. Pe ecran apăru un tip de calculator. Direcţia de securitate a exportu rilor a descoperit un export de tipuri cu mare capacitate de stocare şi cifrare către o companie care ţine de Institutul E. Compania se află pe o listă a firmelor suspectate de imp licarea în finanţarea terorismului. Primesc donaţii de la ace leaşi companii de faţadă care finanţează şi Al-Qaeda. Preş edintele consiliului de administraţie este unul dintre capii mafiei italiene, poreclit Cobra.

Directorul observă câteva priviri scârbite.

— Orice are de-a face cu transferul datelor cifrate este î n ograda noastră. Deci, domnilor, aveţi în faţă câte un plic cu instrucţiuni individuale. V-aş ruga să le deschideţi acu m.

Manwich rupse sigiliul holografic şi deschise plicul, în in terior erau două bilete către Roma; o fotografie a unui tine rel şi zâmbitor Agent Kyle. Următoarea pagină era în italia nă, scrisă pe o hârtie făcută manual, de lux. Folosindu-şi c unoştinţele limitate de italiană, Manwich tot înţelese că er a vorba de câteva da te şi locaţii. Şi antetul Vaticanului.

După ce agenţii plecaseră din cameră, directorul îl între bă pe Omul cu răspunsurile;

— Crezi că o să-şi dea seama că toată chestia asta e o şaradă?

— Adică toată povestea idioată despre cipuri?

Directorul mişcă dezaprobator din cap.

— Nu. Manwich va executa ordinele fără să-şi pună într ebări. Cred că amicul nostru este singurul capabil să îl loca lizeze pe Bast, agentul Al-Qaeda.

— Ai reuşit să găseşti vreo corespondenţă între vocea C

obrei pe care ne-au trimis-o italienii şi vreun nume de pe li sta cu suspecţi căutaţi?

— Din păcate, nu. Ştiu că şi cei de la INTERPOL caută o corespondenţă. Programul nostru, ECHELON[80], are stocate mii de conversaţii... ar putea dura ani.

Directorul se încruntă.

— Nu avem la dispoziţie ani de zile, deci încearcă să g răbeşti lucrurile. O să-ţi dau o listă cu nume care te-ar put ea interesa. Să te uiţi pe ea, da?

[80] Reţea de colectare şi analiză de date interceptate din activităţi de comunicaţi de orice tip, ce funcţionează în numele a cinci state semnatare ale Acordului UKUSA: Australia, Canada, Noua Zeelandă, Marea Britanie şi SUA, cunoscute sub numele de AUSCANZUKUS (n. red.).

CAPITOLUL 28

Josie luă o gură zdravănă de scotch şi îl lăsă să alunece încet, să-i încălzească sufletul. Spera că îi va lua durerea c are i se cuibărea în inimă. Dar băutura nu avu niciun rezult at. Îşi mai aprinse o ţigară şi smulse sigiliul de pe unul dint re dosare. Ce scria acolo era incredibil.

RAPORT SECRET/ TEED

PENTRU: SCHULMAN

SURSA: ABRAHAM/ TEL AVIV COM CENTER

TOC/009/089:

PRIN CANALE OFICIALE

COSMIC

LOHAMAH PSICHLOGIT (ARSENAL DE Luptă PSIHOLOGI C)

DESPRE PROIECTE INFO SUA:

PROIECT-ARTICHOKE-1955 – ŞI – MK – ULTRA CIA/ASASI N/CANDIDAT MANCHURIAN[81] PROIECT CONTROL MENTAL B AZĂ ISTORICĂ PENTRU ACTUALE AVANSURI În PROIECT DE UTILIZARE DROGURI HYPNOGENICE/ PSIHOTROPICE MODIF ICARE COMPORTAMENT. STUDII DEMARATE Sub PSY OPS ŞI SISTEM DE ARME NONLETALE AVANSAT SPRE ASASINATE T ERORISTE

ORG TERORISTE INFILTRATE ŞI ASIMILATE CARE Sunt M ODEL DE FUNCŢIONARE.

PROIECT PANDORA/EDOM DISOLUŢIE ELECTRONICĂ A MEMORIEI. CONTROLARE PSIHIC/ CONDIŢIONARE PRIN HIP NOZĂ/EFECTE SECUNDARE EXTREM DE MICI ASUPRA EMOŢ IILOR ŞI COMPORTAMENTULUI/SALT EM 25 LA 130 CICLURI/ SEC.

---

[81] Manchurian Candidate, thriller din 1959 semnat de Richard Condon, care a inspirat două filme, în 1962 şi 2004. Fiul unei familii americane implicate în politică se întoarce din războiul din Coreea spălat la creier şi devine fără voie asasin în numele Partidului comunist (n. red.).

STUDIUL UNIV. CORNELL DSP RĂSPUNSURI VIA SISTEM AUDITIV/SINCRONIZAREA DE MICROUNDE DIN DISPOZITIV MANUAL SPRE RITMURILE CARDIACE CAUZEAZĂ INFARCT.

PROIECT DEUS/ACTUAL PROIECT OPERAŢIUNI NEGRE/S COPURI NECUNOSCUTE A FI CERCETATE PRIN ORGANIZAŢII LE FAŢADĂ E INSTITUTE/POSIBILĂ LEGĂTURĂ Cu ORIENTUL MIJLOCIU PRIN CREŞTEREA SUGESTIILOR HYPNO PROFUND AMENTALISM ISLAMIC /CELULE ADORMITE/ACTI VE DIN SU A/Nu EXISTĂ DA’TE.

Stewardul aduse nervos masa de seară. Josie nu se atin se de mâncare, dar ceru încă un scotch şi două pachete de ţigări. Un copilot destul de tânăr şi frumuşel se apropie de scaunul ei. În timp ce se holba la corpul ei, încerca să facă o conversaţie de complezenţă.

Deranjată, Josie explodă:

— Nu ar trebui să te ocupi de pilotat avionul ăsta sau pl utim aşa, la întâmplare pe cer? Am treabă! Ce-ar fi să îţi tâ răşti curu’ înapoi în cabină, la locul tău!

Scoase un cuţit cu lama mobilă şi îl înfipse, pentru un e fect maxim, în măsuţa pe care era mâncarea.

Ca măsură de precauţie, pilotul îşi acoperi zona genita lă cu chipiul. Se întoarse în cabina de comandă şi rămase c u chipiul în poală tot restul zborului.

CAPITOLUL 29

Josie continua lectura, sperând că va reţine esenţialul. Nu avea timp să ia notiţe.

AMENINŢARE AL-QAEDA INTERCEPTATĂ:

ŢINTE VATICAN ŞI COROANA: Abu ABDEL-RAHMAN AL-I RAQI RECENT DESCOPERIT ADJUNCT AL TERORISTULUI Abu MUSAB AL-ZARQAWI DIN IORDANIA EXTREMIST MUSULMA N A TRANSMIS PRIN SEMNALE INTERCEPTATE DECLARAŢII AL-QAEDA PE CARE CELULELE Să LE FACĂ PUBLICE LA DA' TE ULTERIOARE/ CITAT: ISLAMUL Nu ABANDONEAZĂ LUPTA şi Nu FACE PACE Cu NECREDINCIOŞII, Nu ASCULTĂ DE AC EŞTIA CI VA ÎNDEPLINI BLESTEMUL Lui ALLAH ŞI RĂZBUNA REA PRIN JIHAD, PRIN DIALOGUL GLOANŢELOR, PRIN IDEAL URILE ASASINATELOR ŞI BOMBELOR, DIPLOMAŢIA LAMEI A SCUŢITE DE IATAGAN A MÂNIEI. Vă uRMĂRIM ATÂTA TIMP Cât SUNTEŢI VII. Aşa AM DECIS CA NUMAI Cu AJUTORUL Lui ALLAH Să Luptăm Cu INFIDELII, IPOCRIŢII ŞI INAMICE/ DECL ARAŢIA A MENŢIONAT AnuMITE ŢINTE/ŞI DACĂ Tu MARE (A L-ZARQAWI) NE VEI DUCE LA CASA ALBĂ ŞI PESTE BASTIO NUL VATICANULUI, NOI VOM FI UNIŢI ŞI NE VOM ATINGE SC OPUL: DISTRUGEREA INSTITUŢIILOR ŞI SIMBOLURILOR CR EŞTINE ALE INFIDELILOR.

Josie începu să îşi simtă stomacul cuprins de crampe şi un gust amar i se urcă în gât. Împinse dosarele din faţa ei, ca şi când ar fi devenit brusc contaminate cu bacterii capa bile să o distrugă. Din coperta mapei, scoase un plic cu un CD. Îl puse în laptop. Era TEED, Tactical E'nd-to-End Encry ption Device, cel mai performant program-fantomă de dec riptat, la fel de priceput la spart coduri pe cât era de price pută Monica Lewinsky la savurat trabucuri. Deschise fişier ul. Pe ecran apăru misiunea ei. OPERAŢIUNEA DANGLE/ OB IECTIV: Cu CONTACT „M" /NUME-DE-COD RUACH ELOHIM/

OBŢINE CARTEA/NUME-DE-COD FLOWER/ DETERMINĂ I

EŞIREA LA LUMINĂ A FACŢIUNILOR P-17 DIN CADRUL SUA. OBŢINE INFO Cu DOVEZI DESPRE PROIECTUL DEUS/SURSE DE INTERCEPTAT DE LA HUMINT ŞI ELS COMM. VERDICT D ESPRE IMPLICAREA P-17 În BOMBARDAMENTE DIN PALESTI NA ŞI IERUSALIM Cu MO IDENTIC PENTRU AL-QAEDA ŞI GR UPURI FUNDAMENTALISTE ISRAELIENE DIN WEST BANK. PO SIBILITATE CA TERORISM FALS ORCHESTRAT DE P-17 PENT RU DESTABILIZAREA REGIUNII. AUTORIZARE DE FOLOSIT ŢI NTE FALSE. ELABORARE LISTĂ SUPRAVEGHERE ŞI LISTĂ DE ŢINTE/NEUTRALIZARE Grup ŢINTĂ/ PERMISIUNE DE FOLOSI T FORŢĂ LETAL/FINAL.

PRECAUŢII: DE EVITAT Cu ORICE PREŢ CANALE INFO SA U SPRIJIN SUA /VERII AU FOST COMPROMIŞI DE INFILTRĂRI/ PE MOMENT DEZVĂLUIRE INFILTRARE DIN ORG SUA ŞI ITAL IA NEPERMISĂ. AMENINŢARE PRINCIPALĂ ARME BIO NONLE TALE ŞI TACTICI PSYCHO.

CONTACTE: NUMAI AL ŞI SAYAN /FINAL.

Josie privi încă o clipă la ecran. ARME NONLETALE plute a pe ecran ca un coş mare şi urât pe faţa lui Brad Pitt. Asa sini controlaţi psihic... bopkis[82], să vedem dacă sunt echipa tă corespunzător pentru luptă.

Apucă valiza Zero de pe podea, o deschise şi scoase fu ndul fals. Aranjată cu grijă în două compartimente capiton ate era toată artileria ei. Două Beretta semiautomate: unul era un Cougar 8045 F, capabil să tragă fie un foc, fie două gloanţe simultan, în funcţie de reglarea manuală, cu un tră gaci uşor şi cu o mică lunetă. O adevărată armă letală. Al doilea era piesa de rezervă, compact, uşor, un pistol mode lul 9.000S de tipul F cu loc în încărcător pentru zece gloanţ e. Ştia că trebuia să le ascundă într-un compartiment speci al din avion pentru ca vameşii să nu le găsească. Dar întâi le verifică şi le curăţă.

Cu arma în mână, simţind pe piele şi în palmă uleiul fin

[82] Sau bopkes, aici, la dracu', în idiş în original (n. red.).

pe care îl folosise pentru a o curăţa, se simţea din nou sigu
ră pe sine. Era ca şi când s-ar fi revăzut brusc cu un bun pr
ieten. Pacifiştii, toleranţii.

Cei care nu puseseră niciodată mâna pe o armă nu ave
au cum să le înţeleagă scopul şi necesitatea lor. Era ca şi
când te-ai fi aşteptat ca Gore Vidal[83] şi Oprah Winfrey să c
omenteze în direct luptele cu cocoşi din Juárez.

Armele acestea erau singurele amulete de care avea n
evoie. Singurele lucruri pe care le înţelegea şi în care pute
a să aibă încredere.

În timp ce îşi încărca armele, meticulos şi milimetric, se
gândea la zio Lotti, cocârjat, înfrânt de tot răul pe care-l vă
zuse. Se gândea la răul care îi ameninţase şi afectase fami
lia. La lagărele morţii naziste, la fumul din coşurile cremat
oriilor, la fumul uleios care plutea prin aer, ca o faţă amor
fă a răului pe care avea să-l întâlnească şi ea.

Josie scoase toate cele zece gloanţe din lada cu muniţie
şi le aşeză cu grijă pe măsuţă. Luă o pilă şi zgârie cu ea un
X mare pe vârful unuia dintre gloanţe. Şoptea încet:

— Unul pentru zio Lotti.

Se opri o secundă...

— Acesta e pentru mătuşa Frieda, care a murit la Ausch
witz.

Luă încă un glonţ...

— Acesta e pentru vărul Benjamin.

---

[83] Autor american de romane, piese de teatru, scenarii şi eseuri. Comentator al vieţii sociale şi politice americane, al cărui al treilea roman, The City and the Pillar (1948), este considerat una dintre primele lucrări care tratează homosexualitatea masculină (n. red.).

CAPITOLUL 30

Viaţa bate filmul şi Nick Rossi trebuia să dea socoteală unor şefi care jucau, din birourile lor, jocuri politice tainice şi care nu cunoşteau dificultăţile muncii de teren. Era un fu ncţionar public care îşi nemulţumise şefii. Dosarul lui avea să fie încercuit cu roşu, avea să fie privit ciudat la întâlniril e şi şedinţele oficiale, avea să treacă printr-o campanie şo ptită care sugera că poate nu era cel mai potrivit om pentr u poziţia pe care o ocupă... aşa se năşteau persecuţiile, aş a începeau agenţii să nu mai fie implicaţi în cazuri importa nte şi uneori astfel de lucruri duceau la o pensionare forţa tă, rapidă. O parte dintre şefii de departament italieni îi ur măreau de ceva timp fiecare mişcare, aşteptând o greşea lă care ar fi eliberat postul său. Deci nu avea decât o soluţi e. Să tacă dracu' din gură. Son cosi un cornuto, sunt un m are idiot. Cine s-a jucat cu tine, Nico? Poate sunt prea băt rân pentru jocurile astea. Du-te înapoi în casa ta pustie, h răneşte pisica, scoate din frigider sticla de Absolut şi bea până nu mai ştii de tine.

Dar nu-şi putea permite acest lux. Trebuia să facă ceva urgent. Bău câteva pahare de votcă, făcu un duş fierbinte şi îşi schimbă hainele. Nu era deloc dificil să dea de Claud e, proprietarul cafenelei unde lucra Gina. Tipul locuia deas upra cafenelei. Îşi dădea seama că Gina, sau cum dracu' o fi chemat-o de fapt, spălase de mult putina. Dar trebuia să urmărească orice pistă plauzibilă.

Claude deschise uşa într-un halat de casă din mătase r oz. Rossi se prezentă, îi spuse că e inspectorul de poliţie c are se ocupă de persoanele dispărute şi începu să pună înt rebări inofensive despre Gina. Claude îi oferi un pahar de s herry. Rossi refuză. Aruncase o privire prin apartament, pe ste pernele multicolore care stăteau pe cearşafurile roz. Văzuse perdelele de dantelă.

Claude îl dezbrăca din priviri pe Rossi. Îşi aranjase halat ul astfel încât să lase la vedere piciorul noduros şi-şi trăge a în sus şosetele negre trei sferturi.

— Gina nu a mai venit la serviciu, la petite putain[84]. Cre d că o fi fugit cu vreunul dintre băieţii ăia.

Îşi ţuguie buzele, scoţând nişte sunete groteşti care se mănau a săruturi. Un pudel apăru şi îi sări în braţe. Claude se adresă câinelui:

— Ai făcut prostioare?

— Îmi puteţi da adresa ei şi numărul de telefon? ceru R ossi pe un ton rece, ignorând comentariile despre cât de tâ rfă era şi mârâitul câinelui.

Claude oftă, se bătu cu degetul arătător peste bărbie şi se ridică de pe canapea. Cu pudelul la subraţ, se duse spre un birou de epocă, din care scoase o agendă.

— Voilà![85] îşi ridică capul şi privi cartea de vizită pe car e o luase din agendă. Nu este unul dintre cartierele decent e ale Romei, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Se întoarse către Rossi şi îi dădu cartea de vizită.

— A lăsat cumva obiecte personale în cafenea?

— Este un vestiar în camera din spate. Claude se aprop ie şi îşi puse mâna pe braţul lui Rossi. Putem face o plimba re până jos, să verificăm.

Pudelul mârâi amenințător.

Rossi se retrase şi scuipă încruntat:

— Cred că mă descurc şi singur.

În timp ce Rossi se întoarse şi ieşi pe uşă, Claude se înd reptă către el şi strigă:

— Am invitaţi la masa de prânz... pot pune încă o farfur ie la masă...

Rossi ridică braţul în semn de refuz, fără să se întoarcă.

---

[84] Târfă mică, în limba franceză în text (n. red.).

[85] Uite, priveşte, în limba franceză în text (n. red.).

— Mon Dieu[86], ce păcat, şi Claude ridică din umeri şi ple scăi din limbă.

La parter, Rossi găsi vestiarul. Un şorţ murdar, o bluză, o pereche de pantaloni, un tricou şi un caiet. Cu mănuşi de latex, apropie bluza de nas şi inhală mirosul ei. Pentru câte va clipe închise ochii. Apoi îşi reveni şi începu să caute etic hete sau vreun semn de la vreo curăţătorie chimică. Nimic. Căută prin buzunare. Nimic.

O vedere căzu din caiet. O luă de jos şi se uită la ea. Er a o vedere banală, pentru turişti: Bazilica Sfântul Petru. Pe spate era mâzgălit un mesaj ilizibil.

I se părea că ar putea fi scris în limba franceză, dar nu ştia sigur. Puse vederea într-o pungă de plastic din acelea î n care se adună probe de către poliţie, pe care o sigilă şi o puse grijuliu în buzunarul de la piept. Apoi înghesui restul hainelor într-un sac, îşi scoase mănuşile şi ieşi.

În maşină încercă să sune la numărul de mobil al Ginei pe care i-l dăduse Claude. Aşa cum se şi aştepta, numărul nu putea fi apelat.

Închise şi îl sună pe Dante, căruia îi transmise adresa şi telefonul Ginei. Îi ceru ca, în cazul puţin probabil în care ad resa era una reală, cinci agenţi Ombra să inspecteze clădir ea. Numărul de telefon era, fără îndoială, cel al unei cartel e uşor de procurat, pe care, odată folosită, o puteai arunca liniştit. Cel mai probabil, dacă dăduse vreun nume compan iei de telefonie, acesta era fals.

Învârti cheia în contact şi motorul puternic al maşinii în cepu să vibreze. Era un Mustang verde, din 1968. Steve M cqu’een condusese unul identic în Bullitt şi Rossi îşi boteza se maşina după numele detectivului jucat de McQue en: Fr ank. Era una dintre puţinele excentricităţi pe care i le perm itea slujba. Maşina detectivului perfect din Gotham îi trans mitea lui Rossi ceva din aura ei mistică. Era poate şi un lea

[86] Doamne, în limba franceză în text (n. red.).

c pentru dorul de casă. Cumpărase automobilul macho de l a Skip Thomson, asistent pentru securitate regională la Am basada americană. Skip nu voise să se despartă de maşi nă, dar se trezise peste noapte mutat disciplinar şi trebuis e să o vândă. Rossi şi Skip se împrieteniseră într-un bar fre cventat de puşcaşii marini americani. Acolo, pe lângă pişat ul rece ca gheaţa pe care americanii îl numeau bere, avea u şi Johnnie Walker Black Label, băutura favorită de atunci a lui Rossi. Mergea acolo ca să se învârtă printre american i, ca să prindă fiecare bucăţică de informaţie sau bârfă car e le scăpa soldaţilor cu maxilare pătrate şi capete tunse sc urt. Skip era însărcinat cu paza reşedinţei ambasadorului ş i era garda de corp a fiicei de vreo 20 de ani a acestuia. Şe ful diplomaţiei americane din Roma era un baron al petrolu lui din Houston, care adusese după el o colecţie de 400 de perechi de cizme de cowboy lucrate manual. Nu degeaba i se spunea, nu fără ironie, OI Roy. Şi bătrânul Roy dădea, c am în fiecare weekend, un grătar la el, în curtea reşedinţei oficiale.

OI Roy îşi adusese din State un bucătar unsuros, cu cât eva fire de păr gălbui pe cap, care duhnea a grăsime, tequ ila şi tutun de mestecat. Ca orice american urât, incult şi d etestabil, bătrânul Roy demolase o fântână din secolul al X VII-lea pentru a face loc unui mare grătar... totul în speranţ a că idolul său, preşedintele SUA, avea să treacă pe acolo pentru o halcă de carne şi câteva sticle de bere Lone Star.

Se zvonea că, odată, la întoarcerea dintr-un weekend d e îmbuibare şi desfrâu la Veneţia, ambasadorul se năpustis e în vilă, aruncase mare parte din hainele de pe el şi se ar uncase în jacuzzi. Cum cada era încă plină de clăbuci uscaţ i şi o dungă de jeg, bătrânul Roy începuse să patruleze ur lând prin casă, căutând-o pe menajeră, pe Skip sau pe oric ine i-ar fi ieşit în cale, cu scopul declarat de a le confecţion a un nou anus incompetenţilor.

Atunci auzise zgomote din camera fiicei lui. Convins că aceasta era victima unui viol terorist, ambasadorul se năp ustise în cameră. Îşi găsi fiica pe podea, în patru labe, goa lă puşcă, crăcită şi îndrăcită. De la spate, Skip o pompa voi niceşte, cu una dintre pălăriile ambasadorului pe cap şi cu una dintre perechile de cizme făcute la comandă ale amba sadorului în picioare. Rossi auzise că Skip fusese transferat în Ghana, undeva în vestul Africii, unde nu erau foarte mul te fiice de ambasador şi unde săreau din copac în copac m aimuţe infectate cu SIDA.

Acompaniat de răgetul motorului, Mustangul gonea pe străzi, făcând slalom prin traficul din Roma. Sunetele şi vit eza de reacţie a maşinii îl relaxau pe Rossi. Formă numărul de telefon al unchiului Giovanni de la Muzeul Vaticanului.

— Pronto?

— Zio, Nico sunt. Mă îndrept spre tine.

— Iar vii cu mistere? Am avut dreptate cu Bast, nu?

— Da, cum să nu. Cred că n-ar fi trebuit...

— Să-i subapreciezi puterile?

Închise şi viră în garajul de la sediul Ombra. Ajunse în la boratorul de criminalistică de la subsol, pe care îl poreclise ră Batcave[87] şi îi dădu lui Claudio, tehnicianul său, vederea şi hainele din dulapul Ginei.

Pasiunea lui Claudio pentru benzi desenate se vedea pe ste tot: pereţii erau acoperiţi cu afişe de filme şi pagini din benzi.

— Ai 55 de minute. Vreau să scoţi toate amprentele şi o rice altceva mai putem lua de pe vedere, capisci[88]?

Claudio îl privi serios.

— Nu vă temeţi... Dick Grayson, băiatul-minune, se va ocupa de treaba asta.

---

[87] În traducere, peştera cu lilieci (n. red.).

[88] Ai înţeles, în limba italiană în text (n. red.).

Rossi merse în biroul lui. Accesă VICAP, baza de da te-a FBI cu infractori internaţionali periculoşi şi începu să caute posibile alte identităţi false ale Ginei. Pe ecran se adunau z eci de posibile identităţi folosite de ea, dar niciuna nu era plauzibilă. VICAP nu-i era de ajutor, aşa că intră în baza de da te-a carabinierilor şi verifică străinii care intraseră în ţa ră în ultima vreme.

Uneori verificările multiple puteau crea un profil. De obi cei, emigranţii foloseau aceleaşi adrese şi aceleaşi nume f alse. La o cercetare amănunţită, un anchetator putea lega identităţile false de o grămadă de date: numere de cărţi d e credit, chitanţe, facturi. În sectorul privat, existau mamuţ i care se ocupau cu strângerea a miliarde de informaţii, de la datele oficiale, la obiceiurile alimentare şi preferinţele lit erare. Cum bine spusese preşedintele Sun Microsystems: „ Oricum nu mai aveţi pic de intimitate”. Apoi adăugase cini c: „Obişnuiţi-vă cu ideea”.

Uniunea Europeană adoptase o legislaţie care limita st rângerea de informaţii. Se numea Directiva europeană cu privire la strângerea de informaţii, dar SISDE se eschivase şi contactase bănci de da te americane. După 9/11, preven irea oricăror eventuale activităţi teroriste devenise necesa ră, indiferent de mijloacele folosite. Saudiţii care deturnase ră avioane aveau mai multe permise de conducere şi cum păraseră multe bilete de avion folosind aceeaşi adresă din Florida.

Rossi ştia că marea problemă din State era numărul foa rte mare de oameni care intrau, ieşeau sau tranzitau ţara. Prin comparaţie, numărul de vizitatori ai Italiei era doar o p icătură de apă într-un ocean; dar, odată cu lărgirea Uniunii Europene, numărul celor ce călătoreau se mărise consider abil.

Agenţiile de informaţii europene foloseau un sistem car e pornea de la cel american, al Departamentului pentru sig

uranţa naţională. Se baza pe combinarea datelor despre in cidente şi scana înregistrările pentru a detecta modele rep etitive. Un incident era orice fel de situaţie în care erau im plicate forţele de ordine sau agenţiile guvernamentale şi c are era automat înregistrat electronic. Amenzile, consumul de droguri, posesia de arme, ilegală sau nu, erau incident e. Sistemul stoca orice fel de activităţi neobişnuite şi putea scana datele dintr-o anumită zonă, incidentele în care susp ecţii fuseseră arestaţi pentru acelaşi tip de infracţiuni.

Auzi o bătaie în uşă.

— Avanti[89].

— Am adus vederea, şi Claudio i-o puse pe birou. Am găsit ceva amprente. Acum sunt în curs de verificare. Dar cred că e foarte interesant ce a găsit noul „amuşinător”.

Rossi asculta cu atenţie. Amuşinătorul era o rudă mai mică a aparatelor de la aeroport care detectau substanţe f olosite de obicei la fabricarea dispozitivelor explozibile arti zanale.

Claudio puse amuşinătorul pe birou. Avea dimensiunile unei serviete.

— Cum funcţionează de fapt chestia asta?

Rossi era uimit de dimensiunile reduse ale aparatului.

Claudio trase închizătorile şi deschise cutia.

— Este o unitate de preconcentrare chimică aşezată în faţa unui spectometru de mobilitate a ionilor, care funcţion ează pe bază de baterii.

— Adică.

Claudio ţinea în mână o periuţă mică, acoperită cu un f el de catifea.

— Dai cu asta peste obiect. Sau, în cazul de faţă, folos eşti o perie din păr de cămilă pentru a disloca orice compo nent străin. După care iei o seringă hipodermică şi înţepi hârtia, luând mostre de celuloză şi cerneală. După care pui

[89] Intră, în limba italiană în text (n. red.).

toate mostrele în drăcia asta, care seamănă cu un calculat or de buzunar, unitatea de preconcentrare. Uite-aşa. Apeşi butonul ăsta. Se încălzeşte, deci tot ce este prins pe catife a este vaporizat în spectometru. Care analizează.

— E la fel de sensibil ca şi modelele mari?

Rossi se uita neîncrezător spre aparat.

— Poate detecta chiar şi mai puţin de un nanogram de materii explozive.

Rossi era uimit.

— Şi asta cât înseamnă?

— Suficient. În amprenta unei persoane care a umblat c u explozibili sau chiar într-o servietă în care a stat o bom bă gata asamblată... se găseşte de vreo mie de ori mai mu ltă substanţă.

Telefonul sună. Rossi ridică receptorul, apoi îl întinse că tre Claudio.

Acesta ascultă vocea de la capătul firului în timp ce îşi plimba mâna peste obrazul acoperit de coşuri.

Înapoie receptorul.

— Era laboratorul carabinierilor. I-am pus şi pe ei să an alizeze reziduurile. Este exact cum credeam şi eu. Am avut dreptate.

— Termină cu dramatismul.

Claudio îi puse lui Rossi în braţe un teanc de coli de hâr tie scoase la o imprimantă performantă.

— Imaginile digitale ale reziduurilor.

Rossi le răsfoi.

— Aveţi în mână Goma-Two, explozibilul folosit la bomb ele de la Madrid. Atunci au folosit telefoane mobile drept d etonatoare.

Lui Rossi i se contractă stomacul.

— Goma-Two Eco este un explozibil puternic, folosit în i ndustria minieră. Este gelatinos, pe bază de nitroglicerină, exportat de Spania în numeroase alte ţări. Teroriştii basci

din ETA[90] l-au folosit la începutul anilor ’80. Spania a înăspr it măsurile de securitate, deci ETA şi-a schimbat sursele: a u furat de la francezi titadină şi au folosit-o în numeroase a tentate cu maşini-capcană. Conform MI5, a fost folosită şi î n atentatele din metroul londonez.

Rossi îl privea rece şi îşi aprinse o ţigară.

— Ar mai fi ceva. Interpolul a confirmat că Goma-Two a fost folosită şi la Domul Stâncii şi la Memorialul Holocaustu lui.

Rossi scăpă ţigara din mână şi se aplecă după ea.

— Asta ar însemna că există aceeaşi sursă, acelaşi vân zător. Dar Bat Ayin[91], fundamentaliştii ăia evrei, au revendi cat atentatul de la dom.

— Grupul ăsta... nu sunt cei care au aruncat în aer o şc oală de fete din Palestina? ăia care au primit pedepse de l a 20 de ani de închisoare?

Rossi dădu din cap. Părea căzut pe gânduri apoi îşi ami nti:

— Tocmai am văzut o notă de la Interpol. Membrii gru pării Bat Ayin au furat explozibilii de la armata israeliană. Deci cum de au folosit în Ierusalim aceeaşi substanţă pe c are a folosit-o Al-Qaeda în Londra?

Claudio ridică din umeri.

— Şefu’, eu nu sunt detectiv. Tot ce fac este să îţi comu nic rezultatele din laborator.

Rossi era de acord.

— Altceva?

— Nişte urme de origine organică... ceară de lumânări ş

---

[90] Euskadi Ta Askatasuna, organizaţie naţionalistă bască fondată în 1959 (n. red.).

[91] Celula Bat Ayin, grupare formată din locuitori ai aşezării cu acelaşi nume din regiunea Gush Etzion, acuzată de atacuri asupra palestinienilor şi arabilor (n. red.).

i kerosen.

— Bine lucrat.

Claudio tuşi.

— Când aflu o să...

Apoi i se tăiară picioarele şi se sprijini de birou.

Rossi se năpusti să îl sprijine.

— Se pare că te-am muncit de ţi-au sărit capacele. Ai a pucat să mai şi dormi?

— Acu vreo 48 de ore, cred.

— Du-te şi odihneşte-te. Vorbim mai încolo.

Rossi puse ilustrata în buzunar, apoi ieşi.

* * *

Cineva bătu uşor în uşa apartamentului de deasupra lo calului Le Cafe du Chat Noir.

— Imediat, îngeraş, strigă Claude.

Se grăbi spre uşă, dar se opri două secunde cât să-şi tr eacă o mână prin părul lung şi rar, vopsit blond, şi să-şi su gă burta în faţa unei oglinzi de epocă. Deschise uşa cu un zâmbet prefăcut şi libidinos.

La vederea tânărului arab bine făcut Claude zâmbi:

— Ah, ce surpriză delicioasă.

Privirea îi coborî, admirativ, în jos, pe corpul musafirulu i. Atunci văzu că într-o mână ţinea încleştat un revolver. A bia atunci observă faţa transpirată şi tremuratul nervos al oaspetelui-surpriză. Tremurătoare, mâna cu arma se ridica încet.

Pe faţa lui Claude cădea umbra unui amortizor. Fu surp rins să vadă că tânărul închisese ochii ca şi când s-ar fi rug at în linişte. Arma tuşi scurt şi puse un al treilea ochi pe fru ntea lui Qaude.

Tânărul se opri din tremurat şi deschise ochii. Ucisese p e cine nu trebuia. Dându-şi seama că făcuse o greşeală, se

lăsă să alunece cu spatele sprijinit de perete, scuturat de s pasme. Printre frisoane se gândi la Rossi. Rossi era încă în triaţi, pe undeva prin Roma. Pornise la vânătoare, în căuta rea lui Bast. Apoi se ridică nesigur, merse spre capătul hol ului şi ieşi pe fereastra care dădea spre scara de incendiu.

CAPITOLUL 31

Roţi în mijlocul altor roţi[92]

În biroul său din zona diplomatică izolată şi baricadată î ntr-o fundătură pe care locuitorii Romei o cunoşteau ca Via Michele Mercati, kasta era aşezat la birou, adâncit în gând uri. Caietul Rozei era aşezat în faţa sa, tentant. Cuvintele l ui Josie îi zgâriau urechile: „Orice s-ar întâmpla, nu deschid e cartea”. Câtă aroganţă. Chiar mă crede un cretin care ca de pe spate la nişte superstiţii prosteşti?

Ştia şi el câte ceva. Steganografia, un faimos manual d e magie neagră, nu fusese decât un şiretlic pus la cale de părintele codurilor şi cifrurilor, un anume Johannes Trithem ius. Îşi amintea vag ceea ce învăţase la academie despre c oduri şi decriptări. Profesorul Leiberman era în picioare, în faţa sălii de curs.

— O carte foarte interesantă, dragii mei. Aparent este u n manual de magie neagră în trei volu me. Se discută în sp ecial despre folosirea spiritelor pentru a comunica la dista nţă.

Un val de râsete înfundate.

— Exact pe caracterul improbabil al subiectului şi pe în doielile celorlalţi s-a bazat şi Trithemius.

Se făcuse linişte.

— După ce, în 1606, a fost publicată cheia pentru deco

---

[92] Problemă complicată, asupra căreia acţionează mai mulţi factori, expresie provenită din Iezechiel 1:15,1:16: Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru feţe ale lor. Aceste roţi, după înfăţişarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură, toate aveau aceeaşi înfăţişare. Şi după alcătuirea şi după făptura lor, ele parcă erau vârâte una în alta. Vechiul Testament, Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române (n. red.).

darea primelor două volu me, s-a dovedit că era de fapt vo rba despre o lucrare care elabora teorii despre arta ascund erii unor mesaje codate în rândurile unui text banal. Mai ex act, criptografie şi steganografie.

— Stenografia, adică chestia pe care o fac secretarele? întrebă un student.

Leiberman râsese şi dăduse părinteşte din cap.

— Aceeaşi rădăcină, dar ortografiere diferită. Să vă uit aţi peste curs, aveţi acolo ambele cuvinte ortografiate core ct.

Leiberman îşi drese glasul.

— Să continuăm... până de curând s-a crezut că al treil ea volum chiar era un ghid de magie neagră, dar s-a desco perit, destul de recent, că formulele magice nu erau de fap t decât încifrarea altor texte. Acest volum a dat numele ştii nţei moderne a steganografiei.

Un student ridicase mâna.

— Da, ce aveţi de întrebat?

— Deci vreţi să spuneţi că, folosind codul, primii invent atori ai scrierilor secrete puteau descifra mesajul ascuns în cărţile de vrăji şi puteau învăţa cum să scrie şi să ascundă coduri în interiorul incantaţiilor?

Leiberman clipise şi reîncepuse explicaţia.

— Da, exact asta am şi spus. Dar nu am apucat să me nţionez un aspect deosebit de deranjant al problemei: Trit hemius a fost călugăr benedictin. Unul dintre elevii săi a fo st infamul Cornelius Agrippa, care a scris lucrări incomode despre ştiinţele oculte şi a fost foarte interesat de latura fe minină a divinităţii şi...

— Adică a fost un precursor al emancipării femeii? între base o studentă.

— Da, a fost. A studiat texte ale gnosticilor şi ermeticilo r, care acceptau şi chiar încurajau participarea femeilor în activitatea Bisericii.

— Probabil i-a călcat cumplit pe coadă pe cei de la Vati can, dedusese tânăra.

— Da, călcat pe coadă este puţin spus. Scrierile lui şi St eganographia au fost interzise şi închise în arhivele secret e ale Vaticanului. Numai înaltul cler avea acces la textele s ale. Şi le-a citit!

Kasta îşi masă tâmplele.

Cuvintele profesorului Lieberman îi întăriseră convinger ea că toate prostiile spuse despre carte erau numai praf în ochii credulilor. O modalitate de a băga frica în curioşi. În l umea secretelor, din care făcea parte kasta, cunoaşterea e ra transformată în putere. Dacă permiteai vreunui agent M ossad să te bage în ceaţă, să nu îţi dea toate detaliile, ace sta câştiga automat un avantaj deloc neglijabil... La urma urmei, Roma era zona sa. Avea dreptul de a fi la curent cu orice informaţie intra sau ieşea din Italia. Dacă avea în faţă cheia vreunui cifru important, atunci era cazul să ştie mai multe.

Uşa se deschise şi intră Holly, secretara.

Surprins, bombăni:

— Tot n-ai învăţat să baţi la uşă?

Ea privi în jos.

— Îmi pare rău, domnule. Dar aţi insistat să vă anunţ d e îndată ce soseşte curierul diplomatic.

Era nouă. Tânără. O studie mijind ochii prin lentilele oc helarilor de citit proptiţi pe nasul său de vultur. Când se m işca, înainte şi înapoi, sânii ei rotunzi se legănau apetisanţ i. Vârfurile sfârcurilor se distingeau prin cămaşa albă seve ră, care era băgată în fusta scurtă kaki. Se gândise de mul te ori că cizmele cu platformă şi toc înalt nu făceau decât să o ajute să compenseze statura mică, cel mai probabil c auzatoare de mari complexe pentru fetele de vârsta ei.

Cu o mişcare involuntară şi ciudată îşi acoperi gura cu mâna.

— Spune-i să aştepte.

Ea încuviinţă şi ieşi din cameră.

Se aşează confortabil în scaun apoi, amintindu-şi că Mos sadul adoptase sancţiuni împotriva hărţuirii sexuale, suspi nă şi dădu din cap, neputincios. Ce păcat Apoi privi cartea.

Întinse mâna către carte, însă ezită şi o trase repede în apoi. Se mustră în gând, întinse mâna şi o ridică repede de pe birou. Coperta era ca de catifea, moale. Mângâie încet c u degetele modelul complicat ieşit în relief de pe copertă, apoi deschise încuietoarea de argint. O durere mică şi asc uţită îl săgetă în buricul degetului. Absent, îşi duse degetul la gură şi supse rana minusculă. Apoi îşi dădu seama că de getele îi erau soioase, parcă murdărite de o substanţă gela tinoasă străveche.

Atunci când deschise coperţile, un fior îi străbătu corpu l. Privi paginile, tacticos, una câte una. Apoi începu brusc să întoarcă paginile frenetic, cu ochii holbaţi la simboluri, c u inima bătându-i accelerat în timp ce încerca să traducă u n pic de franceză de pe o pagină, un fragment scris în lati nă de pe alta.

TOUTE L’OMS A LU CES DERNIERS

MOTS, RENONCEZ AU LEUR

âME.

Je crée le prince puissant et efficace de thou du theeO

Lucifurge Rofocale, qui marchent ici et la dans l’Ayre; a vec les ducs thy et d’autres spiritueux thy d domestique (d’autre thy)[93].

Pe măsură ce întorcea paginile, mintea îi era bântuită d e gânduri din ce în ce mai stranii. Prin vene îi pulsau dorinţ

[93] Fiece om a citit aceste din urmă cuvinte, nu vă mai gândiţi la sufletu l lor. Eu l-am zămislit pe prinţul atotputernic, pe tine, Lucifurge Rofocal e, care zboară pe ici, pe colo, prin văzduh; împreună cu ducii tăi şi alte duhuri de servitori ai tăi (şi alţi ai tăi), în limbile franceză şi engleză ve chi în text (n.red.).

e sălbatice. Din străfundurile orbitelor, pulsaţii electrice de durere îi străbăteau coloana. Vederea i se înceţoşase şi am eţise, izbit de valuri de frisoane. Încercă să ţipe, dar nu re uşi decât să emită un scheunat ca de copil înspăimântat, a flat în pragul nebuniei.

Ajutor... vă rog... Cineva să mă ajute!...

Ameţise şi abia se putea ţine pe picioare. Se simţea ca un copil pierdut în vârtejul unui carusel. Vederea începea să îi joace feste. Din colţul ochilor, o mâzgă neagră începe a să i se lase pe ochi. Apoi simţi cum cade liber printr-un în tuneric fără margini.

Când îşi reveni, durerea dispăruse. Gândurile lui aveau o sclipire de cristal. Întinse mâna către telefon.

— Holly, se auzi spunând.

— Da, domnule.

— Vino aici, am nevoie de tine.

CAPITOLUL 32

Zach Talman, curierul diplomatic, se învârtea nervos pri n faţa uşii biroului în care se afla ofiţerul Mossad, kasta.

De fiecare dată când trecea prin faţa biroului secretare i, Talman arunca pe furiş o privire. Frumoşii ei ochi se fere au ori de câte ori privirile li se întâlneau. Îi plăcea cum păr ul ei castaniu prins la spate şi plin de agrafe îi lăsa la vede re urechile delicate. Îi plăcea şi faţa ei, fără pic de machiaj şi modul în care din când în când se juca aranjându-şi vreo şuviţă rebelă.

O cunoştea dinainte ca părinţii şi fratele ei să fi fost spu lberaţi într-un atentat cu bombă în autobuzul care îi ducea către sinagogă. Ştia că, în ziua aceea, ea rămăsese acasă cu bunica ei. Se simţise rău. Ştia că atunci când traversa c artierul în care stăteau, toţi se uitau salivând după ea. Fus ese fericit când Institutul îi oferise o slujbă. Terminase stud iile şi ei o trimiseseră la Roma. El ceruse insistent să fie tra nsferat la Departamentul de curieri. Era pentru prima oară când se revedeau, după câteva luni bune.

Îşi adună toată stăpânirea de sine de care era capabil ş i începu:

— Holly, data viitoare când mai ajung în Roma...

— Da, o să mergem la un restaurant şi o să povestim, să vedem ce am mai făcut, zâmbi dulce Holly.

Dar tocmai când el se pregătea să deschidă gura, inter comul sunase şi fata se ridicase imediat. Îşi aranjase bluza şi intrase grăbită în birou.

Avea câteva minute să găsească ceva inteligent să-i spună. Când revine...

Planurile îi fură năruite de urletul îngrozit al lui Holly. Fă cu un salt mare spre uşă şi se izbi în ea.

Uşa era încuiată.

Bătu cu pumnii.

— Holly! Deschide uşa!

Încă un ţipăt.

Se izbi cu toată forţa în uşă. La un moment dat, aceast a cedă şi se trezi că zboară în cameră.

Pe podea, cu bluza sfâşiată, cu gâtul curbat într-un ung hi straniu, cu ochii holbaţi spre tavan, zăcea Holly. Kasta e ra aplecat asupra corpului ei inert. În mâna dreaptă, strân gea un cuţit de pe a cărui lamă lungă picura sânge. Printre gâfâieli animalice, bolborosea:

— Sânge... Sacrific-o... Sacrific-o... Suntem însetaţi.

Kasta ridică privirea. Rânjea, muşchii feţei i se contorsi onau şi ochii îi erau sticloşi.

— Însetaţi, şopti.

Apoi sări brusc. Cuţitul străluci. Talman se răsuci dintr-o mişcare şi blocă atacul cu braţul stâng. Cuţitul alunecase prin cămaşă şi lăsase o rană deschisă şi lungă pe braţ. Apo i, profitând de greutatea ofiţerului, îl izbi puternic într-un p erete. Kasta contraatacă sălbatic. Lama lungă a cuţitului tr ecu spintecând aerul prin faţa ochilor săi şi se înfipse în pe rete, între capul şi umărul lui Talman. Dacă nu s-ar fi tras d in calea cuţitului la timp, ar fi fost decapitat.

Din gâtul ofiţerului ieşi un horcăit. Atacă din nou şi îl pu se pe Talman la podea. De deasupra lui, cuţitul se pregăte a de atac. Mâna ofiţerului tăie aerul cu lama îndreptată spr e gâtul lui Talman. Făcu un efort şi se rostogoli în dreapta. Lama se înfipse în podea. Profită de momentul în care kast a se chinuia să scoată lama înfiptă în parchet şi se rostogol i înapoi, izbindu-l pe atacator în genunchi. Se auzi trosnetu l osului şi kasta se rostogoli pe podea urlând de durere.

După ce îşi scutură capul, încă gemând, kasta se ridică din nou pe picioare. Stătea într-un echilibru precar, cu un p icior care atârna flasc şi nările îi fremătau.

— Târfa aia şi-o cerea rău de tot, bombăni printre dinţi ofiţerul. O să te trimitem la ea, băiete.

Talman respira rapid, fără să scoată vreun cuvânt, cu p rivirea rece.

Duse mâna spre pantof, de unde scoase un briceag. Cu o mişcare rapidă, lama fu eliberată din teacă.

Talman stătea nemişcat, cu mâna încleştată pe bricea g, aşteptând o mişcare a celuilalt.

Cu ochi sălbatici şi saliva curgându-i din gură, kasta ata că, urlând sălbatic.

Talman se feri în ultima clipă. Kasta se izbi într-un dula p metalic. În mai puţin de o secundă, Talman sări pe el. Îl a pucă de păr şi îi trase capul pe spate.

Talman se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Asta e pentru Holly!

Apoi îi crestă gâtul cu lama tăioasă.

Kasta se prăbuşi pe podea. Talman se duse lângă cada vrul lui Holly. Îngenunche şi îi închise cu blândeţe ochii. Îi l uă palma între palmele lui, privi înspre podea şi începu să plângă.

Ca întoarse de o mână invizibilă, paginile Caietului se mişcară şi se opriră la o gravură...

...Sicriul cu trupul papei, cu faţa schimonosită, în veş mântul de ceremonie, cu mâinile pe piept, stătea aşezat s ub aripile unui dragon care scuipa flăcări. Pe cealaltă pagi nă trona emblema Templierilor.

CAPITOLUL 33

Aeroportul O’Hare, Chicago

Avionul nu se oprise încă. Josie se schimbase într-o per eche de blugi prespălaţi, un pulover negru pe gât şi o jach etă cu croială militară. Cizmele Doc Martin îi completau as pectul grunge[94]. Arăta ca o studentă obişnuită. Un singur d etaliu era nepotrivit cu noul look: Beretta semiautomată as cunsă în borseta care-i atârna la talie.

Uşa avionului se deschise şi agentul El Al[95] păşi înăuntr u, întâmpinând-o cu un zâmbet. De fapt era agentul Al, Be njamin Levine, şeful sucursalei locale, înalt şi slab, avea pă rul negru şi ochi căprui adânci. Au făcut schimb de politeţu ri şi el îi dădu lui Josie un plic în care erau un paşaport „cur at” şi cheia camerei ei de hotel.

— Shalom, domnişoară Schulman. Sau poate ar trebui să vă ajut să vă obişnuiţi cu noul dumneavoastră nume, An na Spelman?

Josie zâmbi şi luă plicul.

— Mă bucur să te revăd, Benjamin. Ce fac ai tăi?

— Sunt bine. Fetele s-au adaptat uşor şi soţiei îi prieşte viaţa din suburbie.

— Mă bucur să aud asta. Ai cumva veşti de la Abraha m?

— Da, vă transmite sincere condoleanţe pentru dispariţ ia lui monsignore Scarlotti şi se roagă ca Domnul să vă ai bă în pază.

---

[94] Stil rock care combină elemente de punk rock şi heavy metal, foarte popular la începutul anilor 1990 (n. red.).

[95] Probabil El Al, cea mai importantă companie de transport aerian a Israelului, cunoscută ca respectând cele mai stricte protocoale de securitate din lume (n. red.).

Obrajii lui Josie se aprinseră.

— Dispariţie? Mi s-a spus că a suferit un atac de cord şi că se află la spital.

— Ei bine, nu a ajuns la spital.

— Ai vreo informaţie despre cei care l-au luat?

Benjamin trase adânc aer în piept.

— Până acum nimeni nu a revendicat răpirea.

Josie dădu din cap şi îşi privi fix mâinile. Benjamin o lă să să se reculeagă un moment şi apoi continuă:

— Deci să vedem ce avem de făcut, da? Maşina te aşte aptă pe pistă. E un Buick cu numere false. Pe şofer îl chea mă Uri În această misiune îţi va fi partener. Dacă ai nevoie să mă contactezi, foloseşte linia sigură şi locurile ştiute pe ntru corespondenţă. Tatăl tău a fost informat de sosirea ta şi te aşteaptă să îl vizitezi.

O sclipire de bucurie lumină ochii lui Josie.

— Mulţumesc pentru... că ai fost amabil şi pentru profe sionalism...

— Încă ceva, o întrerupse el. Prietenul tău, kasta... a ce dat. Şi-a măcelărit secretara. Acum este mort. Ce mă miră este că n-aş fi crezut vreodată că e consumator de drogur i.

— Cum adică?

— La autopsie am descoperit urme de droguri halucino gene şi chiar o substanţă psihotopică pe care încă n-am id entificat-o.

Josie tăcu îndelung. Apoi mormăi pentru sine:

— Cretinul chiar nu s-a putut abţine şi a deschis cartea.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Ce s-a întâmplat cu cartea? Oftă.

— Nu te îngrijora. A fost transportată, conform planului, prin curier diplomatic.

Josie aprobă.

— Josie, începu el cu o expresie serioasă pe chip. Am n

işte presimţiri sumbre în legătură cu toată povestea asta.

— Şi eu.

— Fii foarte atentă, a mai spus el şi s-a întors să plece.

În acel moment au intrat cei de la vamă, INS[96], şi Depar tamentul de agricultură. Erau obişnuiţi cu inspectarea avio anelor private. Controlul superficial nu dură decât câteva minute. Înalt şi slab ca o scobitoare, inspectorul de la Depa rtamentului pentru siguranţa naţională îi verifică paşaport ul şi puse o ştampilă peste viza ei de student. Acum putea să-i dea drumul.

[96] Immigration and Naturalization Service, Serviciul american pentru emigrare şi naturalizare (n. red.).

CAPITOLUL 34

Chicago

Aşezată pe bancheta din spate a maşinii, Josie privea p e geam oraşul. Mergeau pe autostrada 1 – 90 către est şi o luară pe Lake Shore Drive. Era teribil de rece pentru luna o ctombrie, dar, în comparaţie cu ultima dată când mersese pe străzile bătute de vânt[97] ale oraşului, vremea era chiar plăcută. Atunci trotuarele erau pline de mormane de zăpa dă îngheţată şi jegoasă, peste care se depunea un strat no u şi curat de fulgi albi. Deja erau 15 centimetri şi zăpada c ontinuase să asedieze oraşul. Uri spuse, din spatele volanu lui:

— E ciudat, însă oraşul e chiar drăguţ. Nu crezi? Vocea l ui Uri îi întrerupse amintirile. Răspunse posacă:

— Da, cam aşa.

Pe drum, el o informă despre misiunea lor. Era tânăr. N u părea să aibă mai mult de 26 de ani. Era jovial. Frumos, deşi cu trăsături ascuţite. Ochii lui căprui erau alerţi. Preca uţi. Maşina ocolea Muzeul de Ştiinţă şi Tehnologie. Josie pri vea din nou pe fereastră.

Respiraţia ei aburea geamul rece. Se gândea la tatăl să u. Suspină scurt. Apoi desenă cu degetul o inimă în ceaţa de pe geam.

Maşina opri. Josie coborî şi o luă pe 58th Street spre ca mpus. Universitatea din Chicago avea un campus mare, ca re se întindea pe câteva hectare. Biroul tatălui ei era în Sw ift Hall. O clădire gotică, rece, din calcar, cu arcade, turnuri şi porticuri enorme.

Crengile îngheţate ale iederii se răsfirau peste porticul de granit şi peste cărămizile de pe pereţii exteriori.

---

[97] Referire la numele sub care este cunoscut Chicago, The Windy City, în traducere oraşul bătut de vânt (n. red.).

Pierdută în toamna îngheţată, îşi lăsă mintea să se plim be prin trecut. Mai stătuse odată, în exact acelaşi loc, cupri nsă de o bucurie copilărească. Era mică şi se minuna de fr umuseţea iernii. Acoperişurile pustii şi ruginite erau învelit e într-o pătură de zăpadă. Erau nişte acoperişuri atât de fr umoase, încât îngerii şi-ar fi putut odihni aripile stând pe el e. Ningea fără oprire, cu fulgi mari. Zăpada era ca o rochie de mireasă care acoperea silueta urâtă şi carnea cenuşie a oraşului. O rochie de mireasă, îşi dădu seama că acele cuv inte o bântuiau.

Era prinsă în vârtejul unui vis. Brusc ajunsese într-o bis erică mare şi pustie. Capetele băncilor dinspre aleea centr ală erau decorate cu buchete de crini. În locul acordurilor s obre de orgă, în aer plutea o parodie falsă a unei melodii d e carnaval.

În faţa altarului stătea singură o mireasă. De sub voal i eşeau plete lungi, argintii. Mireasa se întoarse încet şi Josie se trezi că se uită fix la propria imagine zbârcită de vreme. Faţa era ridată şi ochii, străbătuţi de vinişoare roşii, tulbur i, aveau o expresie confuză.

Lângă mireasă era Nick Rossi, cu faţa ridată şi pătată, c u părul grizonant. Viziunea de coşmar se dizolvă într-un tu nel de străluciri albicioase.

Se trezi, scutură din cap ca să alunge visul şi murmură, ca pentru sine:

— Ce porcărie. Vise nebuneşti. Nu am nevoie de căsăto rie, nu am nevoie de Nick Rossi sau de vreun alt bărbat ca să mă simt împlinită! se minţea ea.

Deşi părea sigură pe sine, lacrimile îi stăteau în gât. Po ate trebuie să mă opresc, să mă aşez la casa mea şi să cre sc o ceată de copii. Poate că voi găsi dragostea? Clipi şi în genele ei se prinse o lacrimă.

Îşi ridică gulerul şi înaintă pe poteca pavată cu dale de granit. Trecea printre ronduri îngheţate de flori şi pământu

l golaş i se părea că acoperă morminte proaspăt săpate.

Ajunse la biroul tatălui său. Mâna ei ezită la câţiva centi metri de clanţa uşii.

De dincolo de uşă răzbătea muzică în surdină. Josie int ră în ritmul vocilor care vibrau uşor. Deşi nu-şi mai văzuse tatăl de câţiva ani, îi recunoscuse imediat vocea. Cântecul era Bei Mir Bist du Schoen[98] al surorilor Andrews. Una din melodiile favorite ale tatălui său. Când intră, îşi văzu tatăl f redonând şi dirijând cu o riglă.

Îşi făcu simţită prezenţa printr-o tuse puternică. Max Sc hulman avea sprâncenele negre şi o mustaţă care se unea cu o bărbiţă neagră. Chelia nu îi învinsese încă toţi cârlionţ ii albi şi, din spatele unei perechi de ochelari negri cu rame groase, o priveau doi ochi parcă ciopliţi în marmură. Pe chi p i se citea mulţumirea sufletească. Max se opri, parcă si mţindu-i prezenţa. Zâmbetul ei lumină camera şi îi încălzi i nima. Fugi în braţele lui. Stătură îmbrăţişaţi un minut. Lui J osie, minutul acela i se părea că a durat o veşnicie, dar şi că s-a dus mult prea repede.

Max o ţinea de mână, privind-o.

— Gott[99] ce-ai mai crescut, Josephine!

Roşi şi zâmbi, bucurându-se de dragostea tatălui ei.

Max scutură din cap. Cu ochii strălucitori, privi din nou spre fiica lui.

— Fata mea, ce n-aş da să te poată vedea şi mă-ta. Ar fi atât de mândră!

Apoi, pe chipul lui se citi nedumerirea.

— Ce-i cu hainele astea... fata mea, nu te plătesc bine?

Josie îi explică râzând:

---

[98] Cântec popular idiş compus în 1932 pentru un musical idiş, cântat şi de grupul Andrews Sisters, care l-a înregistrat în 1937, când a devenit hit. În idiş în original (n. red.).

[99] Doamne, în idiş în original (n. red.).

— Lucrez sub acoperire, tateh. Nu ţi-au spus că trebuie să par o studentă din străinătate?

Max Schulman se duse spre patefon, luă acul de pe pla că şi o invită pe Josie să ia un loc. Fiecare centimetru de p erete era ocupat de rafturi de cărţi. Pe birou era un morma n de hârtii. Printre ele trona Lilith, o pisică de angora neag ră şi grasă. Torcea încet. Somnolentă. Indiferentă.

— Cum am uitat de uneltirile profesiei tale clandestine? De fapt, nu contează. Nu mă interesează să arăţi bine pe d inafară. Josephine, spune-mi: eşti fericită?

La auzul acestor vorbe, Josie îşi feri privirea.

— Bănuiam. Ştii că te cunosc foarte bine, mayan tokhte r.

Se învârti în jurul biroului, trase un scaun şi îl apropie d e fotoliul pe care stătea ea. O luă uşor de mână. Avea lacri mi în ochi, care începuseră să-i curgă pe obraji. Plângea cu sughiţuri şi se aruncă în braţele lui. O trase mai aproape d e el şi o mângâie pe păr, cu obrazul lipit de al ei.

Josie simţi cum, îmbrăţişându-şi tatăl, durerea, frica şi s ingurătatea dispar. Îşi reveni şi îi spuse încet:

— Tateh, îmi pare rău... atât de rău. Sunt prea bătrână pentru toate astea! Nu mai plângea şi simţea cum se umpl e din nou de ură. Nenorociţii ăia... l-au luat pe zio Lotti! Se linişti cu greu. Aveam nevoie de tine. Aveam atâta nevoie de tine...

Max o întrerupse, o apucă de bărbie şi o privi în ochi.

— Niciodată să nu îţi ceri iertare pentru că eşti o fiinţă umană. Nu fi naivă! Crezi că prin vene îţi curge apă rece c a gheaţa. Şi, poate, acum chiar îţi curge. Dar uneori chiar e nevoie să fii sensibilă, nu-i aşa?

Pisica sărise de pe birou pe podea. Se apropiase de Josi e şi se freca afectuos cu coada de picioarele ei.

Lui Josie îi reveni culoarea în obraji. Pe faţa ei înnegura tă apăru un zâmbet timid.

— Da, aşa e. Luăm cina undeva în seara asta?

Max îşi arcui sprâncenele.

— Da, cum să nu. Dar mă poţi strecura undeva în progr amul tău încărcat?

Ea râse.

El continuă pe un ton serios.

— Josephine, există nişte lucruri despre care vreau să v orbim. Nişte probleme personale pe care le-am tot amâna t. Discutasem cu mama ta să îţi spunem atunci când ai fi f ost destul de matură. Dar ea s-a prăpădit înainte de vreme şi...

— Tateh, nu crezi că-i cam târziu să îmi explici chestia cu barza?

El zâmbi cald.

— Cam este... dar eu voiam...

Se oprise şi privea pe geam, ca şi când ar fi căutat print re nori cuvintele potrivite. Apoi o privi pe fiica sa:

— E ceva legat de trecutul tău.

Ea se aplecă şi şopti pe un ton conspirativ:

— Adică sunt o orfană abandonată în faţa uşii tale de o şatră de ţigani nomazi?

Max o privi lung.

— Mai bine vorbim despre asta la cină. Ne va lua ceva t imp. Bănuiesc că avem de discutat probleme mai urgente.

În creierul lui Josie se schimbă un macaz. Înapoi la trea bă. Se ridică, se plimbă puţin prin birou apoi se opri brusc. Se întoarse spre tatăl ei.

— Ai primit cartea de la Mossad?

Vântul lovea clădirea, vâjâind cu o singură notă izvorâ tă dintr-un flaut de gheaţă.

— A, da. Şi ce carte extraordinară. Pe cât de malefică, p e atât de complexă şi misterioasă. Benjamin mi-a comunic at dispariţia lui monsignore Lotti şi acţiunile sângeroase al e ofiţerului Mossad.

Josie confirmă tăcut şi solemn.

Profesorul Schulman continuă:

— La viaţa mea, am studiat multe religii şi ritualuri. Ein stein zicea: „Nu pot pretinde că aş şti câte ştie Dumnezeu, dar sunt sigur că ştiu câte ştia şi El la vârsta mea”. Unele cărţi conţin cele mai nobile gesturi ale omului, cele mai ma ri descoperiri. Dar altele... dar altele vin din cele mai rudim entare instincte şi din cele mai oribile momente.

— Deci cartea asta...?

— Ai văzut deja efectele malefice. Efectiv poate ucide.

Josie îl privi nedumerită.

— Cartea e plină de capcane. Cei care nu cunosc hierog lifele în relief de pe copertă o vor deschide şi, neştiutori, v or cădea victime ale unei toxine mortale. Pe copertă este s cris, pentru cunoscători, cum trebuie deschisă corect carte a.

— Deci kasta nu înnebunise?

— Spre sfârşit, da. Însă toxinele psihoactive pe care le emană cartea l-au împins la demenţă.

— Dar cum...

— Să nu intrăm acum în detalii. Ce am aflat este, în mo d cert, extrem de grav. Pot exista consecinţe cumplite. Ai auzit de cifrul Albash?

— E unul din cifrurile cabalistice vechi? Cu înlocuire? Cr ed că am învăţat despre aşa ceva la Academie. Aveam un curs de spart coduri.

În ochii tatălui ei se aprinse o scânteie.

— Exact acela. Hai să-ţi arăt.

Scotoci printre hârtiile de pe birou până găsi o carte. O deschise şi căută un capitol anume. Apoi i-o întinse lui Josi e.

— Priveşte.

D din! iman»

— Cifrul Albash pentru ebraică. Mâna îi alunecă în josul

paginii. Aici este varianta pentru limba engleză.

AIBICIDIEIFIGIHIIIJIKILIM ZIYIXIWIVIUITISIRIQIPIOIN

— Doctor Schonfield, cel care cercetează scrierile de la Marea Moartă, l-a descoperit recent. Nu faci decât să înloc uieşti prima cu ultima literă din alfabet şi tot aşa. Am studi at atent anumite pasaje din Le Cahier de la Rose Noire şi a m descoperit o nouă versiune a cifrului Albash. O versiune care include gematria.

— Asta e ceva din numerologie?

— Nu chiar. La început, misticii evrei au dat fiecărei lite re o anumită valoare. După care au adunat valorile.

— Deci au transformat cuvintele şi numele în numere?

— Da. Apoi s-au apucat de căutat cuvinte a căror valoar e era egală. În engleză, Dumnezeu se scrie GOD. Dacă dă m literelor din alfabetul lor valori în suită crescătoare A = l, B = 2, C = 3 şi aşa mai departe, atunci valoarea lui GOD va fi 7 plus 15 plus 4... adică 26.

Josie asculta cu atenţie.

— Se pare că sub tot textul acela aiuristic plin de incant aţii şi chestii din astea, Le Cahier conţine şi o cheie a varia ntei modificate a cifrului Albash. Caietul este scris mai mul t în franceză şi latină, dar conţine şi câteva pasaje în engle za veche, aşa cum era prin secolele XII-XIII. Dar nu este de loc surprinzător că acesta conţine un cifru valabil în ebraic a veche. Am descoperit în Le Cahier cea mai veche transcr iere a Clavicula Salomonis, Marea cheie a regelui Solomon.

— Altă carte cu coduri?

— Într-un anume fel... mai corect ar fi să îi spunem Chei a lui Solomon. Este o carte străveche de magie şi descânte ce scrisă şi folosită chiar de Solomon.

— Trebui să fie destul de valoroasă.

— De nepreţuit pentru anumiţi colecţionari. Şi lucrurile devin şi mai interesante. În caiet sunt şi fragmente din Eva ngheliile gnostice, chiar şi din Evanghelia lui Iuda, tălmăci

tă recent. Secole de-a rândul fusese considerată pierdută.

Părea obosit şi s-a aşezat pe scaun. Ochii lui erau plini de griji.

Josie îşi dezmorţi gâtul. Era bulversată.

El explică:

— În caiet sunt dovezi de netăgăduit că Evangheliile gn ostice sunt de fapt Evangheliile adevărate. Face trimiteri şi la Evanghelia lui Iisus, scrisă chiar de mâna acestuia; toate acestea vor zgudui din temelii comunitatea creştină.

Privirile li se întâlniră.

Tatăl ei continuă:

— Se pare că Adonai, Dumnezeul credinţei mele iudaic e, şi Iehova, Dumnezeul creştinilor, nu sunt decât două nu me pentru o fiinţă care nu este chiar un zeu, ci îngerul căz ut care odată s-a bucurat de En Sof[100], încrederea şi preţuir ea Tatălui Atotputernic.

— Dar... ăsta ar fi Lucifer...

Atunci tăcură amândoi.

Max zise:

— Lucifer ar fi un arhetip spiritual similar, o fiinţă inferi oară, trasă în jos de mândrie. Evanghelia lui Iisus spune că Dumnezeu se află în fiecare dintre noi şi că adevărata pute re o are Zeiţa. Spune că femeile deţin secretul unirii cu Ze iţa-Mamă.

Josie spuse încet:

— Ai muncit prea mult.

— Nu trebuie să înţelegi sau să crezi în energia nuclea ră, dar poţi fi distrus de aceasta, nu? Dacă Evanghelia lui Ii sus susţine această erezie şi dacă se va dovedi vreodată că e cu adevărat scrisă de Iisus, atunci anumite religii vor fi şi ele distruse...

---

[100] Ein Soph sau Ayn Sof, termen cabalistic care se referă la existenţa de dinaintea creaţiei universului, baza materială a creaţiei din care Dumnezeu a făcut lumea (n. red.).

— Doar nu crezi în tot ce mi-ai spus?

— Să cred? Cu siguranţă. La fel cum cred şi în textele st răvechi ale religiei noastre, Tokhter! Kabbalah!

Îşi înclină capul. Atinse un exemplar al Zoharului[101], car e era aruncat printre hârtiile de pe birou.

Cuvântul îi inundase mintea cu amintiri. Josie îşi aminte a clar cum în copilărie nu o dată o treziseră ţipetele care v eneau din dormitorul părinţilor ei. Mama venea atunci să o asigure că nu avea de ce să se teamă; nu era decât încă o noapte în care tatăl ei avea coşmaruri. Josie se perpelea în pat până reuşea din nou să adoarmă. Dar încă şi acum îi m ai răsuna în timpane vocea îngrozită a tatălui ei. Bolborose a lucruri de neînţeles, ţipa, ca un om torturat de fiinţe fără nume. Dybbuks. Demonii-fantomă ai nopţii.

— Da, tateh. Josie înţelese că nu avea ce să mai zică. Pr obabil, tatăl ei stătuse prea multe ore singur, prins în gând urile lui. Ai pus cartea într-un loc sigur, da?

Se bătu cu palma peste buzunarul de la haină.

— Chiar aici. Nu o scap o clipă din vedere. Nu vreau să mă gândesc ce ar fi dacă ar cădea în mâinile cui nu trebui e şi cineva s-ar apuca să descifreze Evangheliile alea...

— Atunci... cum să mă lupt cu ei, tateh?

— Singura lor slăbiciune este vanitatea. Dacă vrei să ia să din ascunzători, aş sugera să anunţăm în ziarul Academ iei o discuţie despre carte. În cadrul cursurilor mele. Tot ce trebuie să faci este să îi aştepţi.

— Spuse păianjenul către muscă.

— Ai grijă să nu ajungi tu în locul ei[102].

---

[101] Carte evreiască cabalistică, atribuită Rabinului Simon ben Yochi, care a trăit la sfârşitul secolului I d.Hr (n. red.).

[102] Analogie cu parabola în versuri The Spider and the Fly de Mary Howitt (1799-1888), în care musca este linguşită şi atrasă de păianjen tocmai în pânza lui (n. red.).

— Ai vreo bănuială în ce-l priveşte pe şeful lor?

Atunci uşa se deschise. Un tip înalt, îmbrăcat după trad iţia Lubavitcher[103] a evreilor adepţi ai hasidismului, tradiţio nalişti – haine negre, cămaşă albă, perciuni lungi şi barbă mare – a intrat în cameră. Faţa lui era alcătuită din supraf eţe şi unghiuri dure: maxilar proeminent, un nas mare asc uţit, pomeţii ascuţiţi. Dar avea ochii blânzi şi buze groase. J osie observă că e lat în spate. Că avea mâini mari. Dar că se mişca încet, parcă timid, temător să nu sperie străinii. V ocea avea un ton puternic, dar melodios.

— Oh, mă scuzaţi, domnule profesor, vă caută cineva.

Lilith scuipă şi se repezi în spatele biroului.

Profesorul fu surprins.

— Mă caută cineva? întrebă, verificându-şi agenda. A, i ată. Uitasem. Profesorul Nemo Bugenhagen din Viena. Apo i căută printr-un teanc de documente de pe birou. A, da... aici era. Ţinea în mână un dosar pe care scria UTILIZAREA GEMATRIEI PENTRU DECODAREA GRAVURILOR Lui ALBREC HT DURER.

Josie îl salută din priviri pe bărbatul înalt.

— Da. Permite-mi să ţi-l prezint pe Rabi Jacob Yomach Myers, colegul meu. Rabi, fiica mea, Josephine.

Josie ştia că formula de adresare îi conferea celuilalt un statut aparte, un respect adânc. Probabil era specialist în t eologie, nu un rabin oarecare. Josie se ridică din fotoliu şi î ntinse mâna. Observă că dincolo de zâmbet mintea lui Rab i era departe.

Max se îndreptă către uşă.

— Scuză-mă. Nu va dura mult. Mă poţi aştepta în biroul lui Rabi Myers de la parter.

Ea dădu din cap.

---

[103] Chabad-Lubavitch, una dintre cele mai mari ramuri ale iudaismului hasidic din lume, al cărei nume vine de la satul din Rusia unde s-a născut mişcarea în secolul al XIX-lea (n. red.).

Max i se adresă lui Rabi Myers:

— Câteva din teoriile lui Nemo mi s-au părut cam trase de păr, dar susţinerea teoretică este impecabilă. Cu toate metodele lui, nu am putut decât să vă descifrez jumătate d in mesajele codate în gravurile lui Dürer. De aceea te-am r ugat să trimiţi o copie a dosarului şi bunului meu prieten, p rofesore Giovanni din Roma.

Rabi Myers confirmă:

— Au fost trimise prin curier expres ieri.

— Nemo ăsta crede că există o legătură între toate gra vurile lui Dürer, şi că, odată descifrate semnele ascunse, a cestea formează toate un mesaj...

Ea se îndreptă către uşă. Atunci intră în cameră un omu leţ bătrân, sprijinit în baston. Pe faţă avea un zâmbet subţi re. La fiecare pas se oprea ca să îşi tragă după el piciorul s tâng. Părea extrem de fragil, ca hârtia foarte veche, îngălb enită de vreme. Trecu foarte aproape de ea şi s-a scuzat c u un puternic accent nemţesc:

— Scuzele mele, Fräulein[104].

Pentru o clipă, privirile li se intersectară. Ochii lui spălă ciţi au sclipit. Ea încremeni o secundă, după care ieşi.

[104] Domnişoară, în limba germană în text (n. red.).

CAPITOLUL 35

Vatican

Datorită funcţiei sale, Rossi putea intra prin poarta Vial e Vaticano, aflată cel mai aproape de Musei Vaticani. Nu er a un lucru permis oricui. Carabinierii şi Garda elveţiană îi v erificară actele şi îl lăsară să intre.

Un asistent al unchiului Giovanni îl aştepta la intrarea î n clădire şi îl conduse până la biroul unchiului. Muzeul era plin de turişti, care urcau cu gâturile întinse către plafoane le pictate pe gigantica scară în spirală a lui Giuseppe Mom o.

Giovanni îl ascultă cu o expresie plină de înţelegere pe nepotul său favorit, care îi povesti pe scurt cele petrecute î n ultimele zile. Îi spuse despre aventura în interes de servi ciu, despre cum fusese fraierit, despre dispariţia misterioa să a lui Bast şi despre incidentele de la Panteon.

Giovanni îşi sprijinise bărbia în palme şi îl ascultase, cu coatele uzate ale jachetei de tweed proptite pe birou. Luas e cu mâinile care-i tremurau şi care erau inflamate din cau za artritei o pipă şi o puse între buze. Aprinsese un chibrit. Încet-încet, între ei se forma, ca un giulgiu străveziu, un no r de fum parfumat.

De dincolo de birou, Rossi aştepta un răspuns al unchiu lui.

— Cosafatta capo ha[105]. Nico, oameni mai pricepuţi dec ât tine sau decât mine au făcut şi ei greşeli. Adevărata val oare a unui om stă în reacţiile sale, în capacitatea de a în văţa ceva din propriile greşeli. Giovanni făcu o mică pauză. Munca ta îţi cere să fii duplicitar şi să porţi multe măşti. Da r nu trebuie să te pierzi... trebuie să ai un centru de greuta

[105] Ce s-a întâmplat nu ai cum să desfaci, în limba italiană în text (n. red.).

te.

Rossi aproba cu seriozitate dând din cap.

Giovanni zâmbi înţelegător.

— Bănuiesc că ştii că am avut şi noi parte de o tragedi e, aici, la Vatican. Colonnello Pico a fost ucis cu sălbăticie î n Arhivele secrete... În aceeaşi zi, monsignore Scarlotti, cu ratorul-asistent la bibliotecă a dispărut.

— Am auzit. Cotter de la ambasada americană a murit î ntr-un accident stupid de maşină şi a luat cu el şi doi carab inieri tineri. Să existe vreo legătură între toate astea?

— Mi-aş dori să pot spune că nu cred aşa ceva. Dar... p oate sunt eu bătrân şi paranoic. În ultimul timp, am din ce în ce mai mult impresia că există un complot care atrage d upă el foarte multe crime. Oameni nevinovaţi sau persoan e în anumite poziţii-cheie. Nu se fac discriminări. Mor mulţi oameni şi am început să cred că de fapt ne aflăm abia la în ceputul unui mare dezastru.

— Stato, şeful gărzilor elveţiene... până şi el mi se pare că se comportă ciudat. Ieri a venit la mine în birou să mă î ntrebe despre o carte foarte rară, Le Cahier de la Rose Noi re.

— Nu am auzit de ea... dar de ce a venit la tine în loc să o ceară de la curatorii bibliotecii?

— Nu înţelegi cum funcţionează lucrurile la Vatican. Exi stă o... politică a birourilor. Tatăl lui Stato mi-a fost bun pri eten şi pe Stato îl ştiu de când era mic. Poate avea motive să nu apeleze la cineva care chiar lucra la bibliotecă. Şi ma i este şi expertiza mea referitoare la...

— Hobby-ul tău extravagant... benzile desenate americ ane cu supereroi?

Rossi ştia că un colţ al biroului era ocupat de teancuri d e reviste, cărţi şi câteva jucării cu supereroi americani, pe care unchiul său le colecţiona cu religiozitate de ani buni. Î n copilărie, petrecuse numeroase momente fericite în biro

ul unchiului ascultând poveştile acestuia despre The Phant om, The Shadow şi Doc Savage.

Giovanni se încruntase.

— Nu, cealaltă pasiune excentrică. Organizaţiile şi socie tăţile secrete. Şi ar trebui să ştii că nu lupt împotriva vreun ui grup de magicieni mascaţi sau cu vreun savant nebun ci a unui duşman care varsă sânge nevinovat şi împrăştie ter oare: Al-Qaeda.

Giovanni îl privi în ochi.

— Şi o fac în numele lui Allah. Că îi zic Jihad, război sfân t sau jertfirea sângelui nevinovat a oamenilor pe care-i om oară cu bombele lor, chiar dacă îşi jertfesc şi propriile vieţi pentru o cauză religioasă, curăţarea lumii de infideli însea mnă, de fapt, pregătirea unei noi...

— Ordini mondiale? completă dându-şi ochii peste cap Rossi.

— N-ai decât să nu mă crezi. Dar în toţi anii ăştia în car e am studiat egiptologie şi lingvistică am învăţat multe. Şi despre ritualuri secrete, şi despre modul în care funcţionea ză lumea. Eşti prea tânăr ca să ţi-l aminteşti pe Mussolini, I l Duce, nu erai născut atunci când nazismul a început să c âştige teren în Germania, nu ştii cum s-a infiltrat, cum a pr ofitat de fanatismul rasial şi de doctrinele pline de ură cam uflate sub masca ştiinţei. Eugenia lui Lynton şi Teosofia lui H. R Blavatsky. Chiar şi între zidurile astea sfinte, lupta pe ntru putere, control, pentru păstrarea unor secrete a făcut ca mulţi buni slujitori ai Bisericii să dea ascultare întuneric ului din fiinţa lor şi să comită fapte incalificabile.

— Puterea absolută înseamnă corupţie absolută sau ce va în genul acesta, nu? deduse Rossi.

— N-ai avut ocazia să vezi aşa ceva şi în viaţa ta, nepo ate? Nu ţi-ai dat seama, atunci când ai încercat să o folos eşti pe femeia asta, că şi tu eşti prins în capcană? Ne justi ficăm instinctele primare şi ne spunem că tot ce facem est

e pentru un scop nobil?

Rossi privi pentru o clipă în gol, apoi vorbi.

— Punct ochit, punct lovit. Nu văd de ce ţi-ai măsura cu vintele tăioase.

— Ai venit aici în căutarea sfaturilor înţelepte ale unui o m bătrân. Este o manevră riscantă dacă nu vrei să auzi ad evăruri. Fie ele şi neplăcute. Bătrânii nu mai au timp să se bucure de plăcerile vinovate ale ipocriziei. Giovanni întinse mâna. Ziceai că vrei să îmi arăţi ceva.

Rossi îi întinse vederea.

Unchiul se ridică, dădu câteva dosare la o parte şi desc hise capacul unui retroproiector. O scoase din folia de plas tic şi, cu ajutorul unei pensete, o puse cu faţa în jos în ta vă. Făcu un pas şi trase un mic ecran camuflat în margine a unui raft al bibliotecii.

— Vrei, te rog, să stingi lumina?

Rossi se execută şi rămase în picioare lângă bătrân. Se auzea bâzâitul micului ventilator al maşinăriei. Apoi se apri nse şi becul proiectorului. Imaginea înceţoşată a dosului v ederii se întindea pe ecran.

Giovanni se aplecă puţin şi răsuci un buton.

— Hai să focalizăm... aşa. Mult mai bine.

Rossi privea mâzgăliturile.

Începuse să fredoneze un concert de Bach şi privea fix către ecran. Imaginea proiectată se reflecta în lentilele gro ase ale ochelarilor lui Giovanni.

Minutele se scurgeau.

Într-un final, Il profesore se îndreptă grăbit către ecran cu un creion în mână şi făcu câteva semne printre simbolu rile şi cuvintele proiectate.

Rossi tuşi.

Unchiul se întoarse către el cu un zâmbet atotştiutor. Ri dică degetul arătător şi râse scurt, nervos. Se întunecase l a faţă. Spuse, cu o voce profundă:

— Numai Umbra[106] ştie ce rău sălăşluieşte în inima omu lui.

Rossi îşi amintea cuvintele. Le auzise la radio.

— Zio...?

— Iartă-mi exuberanţa. Dar, într-un final, lucrurile încep să se clarifice. Textul în franceză este o capcană, o semagr amă care ascunde un mesaj destul de vizibil. Şi totuşi nu e ste o vedere pe care un turist francez inocent a mâzgălit c âteva rânduri. Vezi rândul ăsta? La Vie en Rose, adică vi aţă văzută optimist, ca prin ochelari cu lentile roz. Observi ceva diferit la scrisul de aici?

Rossi miji ochii şi cercetă textul.

— Scrisul este aplecat spre dreapta şi în rest e înclina t...

— Spre stânga. Giovanni aplaudă cu mâinile lui zbârcite de ani. Exact, deci asta ne interesează.

Cu entuziasm, profesorul îşi puse o mănuşă de latex şi scoase, cu o mişcare scurtă, vederea din proiector. Apoi l uă din bibliotecă ceva ce părea a fi un roman de duzină în gălbenit de vreme. Se întoarse către Rossi.

— Pentru a continua investigaţia o să avem nevoie de t ehnologie mai avansată.

Se îndreptă spre uşă şi dispăru în hol.

Cum Rossi stătea pe loc, privind spre uşă, din hol se au zi iritată vocea unchiului său.

— Nico, vino odată. Mai am şi alte lucruri de făcut azi.

Giovanni scanase ambele feţe ale ilustratei utilizând un ul dintre computerele din laboratorul de restaurare al muz eului. Rossi, care îl urmărea nerăbdător, aruncă o privire p rin cameră. Nişte preoţi şi câţiva membri ai personalului a

---

[106] Program de radio transmis din 1931 de CBS, al cărui personaj principal, Shadow (Umbra) a fost creat de Walter B. Gibson în 1931 ca personaj de bandă desenată şi a inspirat, ulterior, mai mult de şapte filme (n. red.).

uxiliar, toţi îmbrăcaţi în halate albe, despachetau ceva ce părea a fi un container. Alţii stăteau aplecaţi peste mesele de lucru şi examinau cu grijă artefacte străvechi.

Giovanni se ridică şi se duse spre un alt calculator.

— Acum hai să vedem lumea în roz. Puse vederea sub l entila unei maşinării sofisticate şi apăsă un buton. De aici î nainte totul depinde de percepţie. Mai nou, fizica ne spune că lumea nu este aşa cum o vedem noi cu ochii noştri. Cân d ne uităm la un obiect, imaginea care se formează pe ner vul optic este inversată. Creierul nostru, ca un telescop, înt oarce imaginea asta, altfel am vedea lucrurile cu susul în j os. Scoase o portocală dintr-o pungă abandonată printre c alculatoare şi i-o aruncă lui Rossi. Ce culoare zici că are?

— Portocaliu.

Giovanni dădu din cap şi îşi supse zgomotos proteza de ntară.

— De fapt este albastră. Suprafaţa fructului reflectă rad iaţia portocalie din spectrul luminos. Un maestru Zen şi-a î ntrebat demult studenţii: „Cine este cel ce face iarba verd e?” Unul dintre tinerii discipoli a răspuns, sigur pe sine: „Z eii sunt cei care colorează lumea”. Maestrul a făcut semn din cap că nu e aşa.

— Ghicitori? întrebă dezinteresat Rossi în timp ce juca portocala între degete.

— Pare destul de tare atunci când o atingi, nu? Dar, cu m a dovedit fizica cuantică, tu ai în mână un ghem de ener gii săltăreţe. „Copacul cunoaşterii”, sistemul nostru nervos central, are un întreg sistem de rădăcini care transmit info rmaţii către creierul nostru, care separă ordinea de haos, c unoaşterea ştiinţifică de superstiţii, certitudinile de mister e. Conştiinţa nu este decât un efect secundar al computer ului biologic din capul omului. Gândesc, deci exist. Circuite le noastre neuronale prelucrează da te de la simţuri şi le pr oiectează, ca pe o hologramă, în jurul nostru. Numim acest

univers creat de mintea noastră „realitate”.

O laborantă tinerică, micuţă, cu faţa de şoricel ascunsă după o pereche de ochelari cu lentile groase trecu pe lângă ei, verificându-şi machiajul în oglinjoara unei pudriere.

— Scussi, signorina, puteţi să îmi daţi un minut pudrier a? întrebă il profesore.

Ea i-o întinse. Rossi se trezi cu oglinda în faţă.

— Acum te uiţi la imaginea unuia dintre zeii care au cre at culorile, care au colorat iarba în verde.

— Sună destul de blasfemie, zio. Până nu demult ai fi ar s într-o piaţă pentru asemenea cuvinte.

Giovanni râse, închise cu un pocnet pudriera şi o puse pe masa de lucru.

— Bălmăjeli de om bătrân.

Îi făcu şmechereşte cu ochiul tinerei care se înroşi şi zâmbi larg, făcând gropiţe în obraji, cu ochii albaştri scântein du-i în spatele ochelarilor.

Ea spuse:

— Profesore, nu sunteţi atât de bătrân. Sunteţi doar ca m excentric.

Apoi se scuză şi se îndepărtă în zgomotul sacadat al toc urilor pe podeaua de marmură. Avea un fel foarte aparte d e a-şi undui şoldurile.

Fericit, Giovanni îi privi fesele cum se îndepărtează şi of tă.

— Pe zi ce trece asistenţii pe care îi trimite universitate a sunt tot mai tineri. Dar hai să lăsăm ştiinţa să ne... lumin eze. Hai! Se întoarse către computer şi începu să tasteze. Să colorăm lumea în roz cu lumină infraroşie!

Pe monitor apăruse spatele vederii colorat roşietic. Prin tre literele încâlcite se întrezăreau altele, scrise ordonat.

CAPITOLUL 36

În laboratorul de restaurare, Rossi citea pe ecranul mon itorului.

— Un cod scris printre literele mesajului. Nu este ceva f oarte performant.

Giovanni râse.

— Şi totuşi ceva eficient. A trecut de controalele de ruti nă şi te-a adus aici, să-mi ceri ajutorul, nu?

POATE CINE ŞTI RĂU CE ÎN SUFLETELE OAMENILOR SĂ LĂŞLUIEŞTE

— Poţi sparge codul?

— Nu, dar Umbra poate.

Giovanni scoase din buzunar cartea pe care o luase din birou şi o aruncă în poala lui Rossi. Personajul de pe coper tă avea destul de multe în comun cu contele Dracula: braţ ul ridicat, înfăşurat într-o pelerină neagră îi acoperea faţa până sub ochi. Pe cap avea o pălărie de fetru cu boruri larg i. Înconjuraţi de o mască neagră, ochii aveau ceva hipnoti c... Giovanni explică:

— Pe copertă este milionarul Lamont Cranston, criminal ist şi detectiv amator. Toate episoadele din serialul de la r adio începeau cu aceeaşi frază. Dacă vrei să deschizi carte a la pagina 52...

— Omul de la Scotland Yard, citi Rossi titlul episodului. Apoi urma introducerea: „Cine poate şti ce rău sălăşluieşte în sufletele oamenilor?” Rossi privi spre ecran. Deci pe ved ere nu e decât o rearanjare a cuvintelor.

— Exact. Dacă îţi mai aduci aminte, Umbra avea ceva p uteri psihice, pe care le învăţase de la nişte călugări tibeta ni şi pe care le folosea pentru a citi minţile criminalilor. Mai ştii că odată a dat peste un mesaj codat pe care trebuia să îl descifreze? Atunci a folosit Marele cod regal masonic.

— No capisce, zio.

— Da, normal că nu... mă laşi să termin? Nico, aruncă u n ochi peste cifrul şi cheia din carte.

Nico le privi.

Cifrul masonic este un cod de înlocuire folosit odinioară pentru a ţine departe de ochii neiniţiaţilor cercetările alchi miştilor. Anumite elemente au fost preluate din codul Aik B ekar, folosit de cabalişti. Uneori pentru acest cod a fost fol osită denumirea „pigpen”.

Cifrul masonic aranjează literele în două grile.

AB 3 D	El
GH. JL	Mi z
0P ? R	St/

U
X
m je jfiizi
Royal Arch

Literele din căsuţe sunt înlocuite cu simboluri reprezen tând poziţia pe care acestea o ocupă în tabel. Ce-a de-a do ua literă este marcată printr-un punct.

Giovanni arătă spre ecran.

— Poţi să spargi cifrul?

Rossi se încruntă.

— Nu am ochelarii de citit la mine. Ce-ar fi să mă lumin ezi tu?

— Mă aşteptam să zici asta.

Giovanni luă un creion şi un suport şi, cu cartea deschi să în faţă, se apucă de decodat.

Un asistent îi aduse lui Rossi un cappuccino. În timp ce sorbea din el, se uită spre ecran.

Tu

U LJ EEWJJ

Neatent, Rossi se izbi de marginea unei mese de lucru şi îşi răsturnă cafeaua.

Giovanni ridică ochii din dosar, se uită cu reproş spre n epotul său şi se întoarse la treabă.

— Nu-i bine. Nu este deloc bine.

— Prea greu? întrebă Rossi privind peste umărul profes orului.

— Nu, tocmai asta e. Este prea simplu.

— Poate ţi se pare ţie.

Giovanni lăsă dosarul, puse creionul jos şi se întoarse în cruntat:

— Nico, oamenii ăştia chiar au un simţ al umorului biza r. Mesajul este pentru tine!

Rossi ridică mirat din sprâncene.

— Care era numele ieftin şi melodramatic pe care îl găs iseşi pentru divizia pe care o conduci?

— O... m... b... r... a, şi Rossi îşi dădu o palmă peste fru nte.

Giovanni aprobă din priviri.

— Da, e doar un joc de cuvinte. Ombra, adică Shadow î n engleză. Aşa am recunoscut imediat sursa codului.

Giovanni se ridică, îşi dezmorţi umerii şi puse în buzuna r dosarul şi vederea. Atunci văzu pe masă pudriera.

— Unde o fi domnişoara aceea tânără care mi-a dat ast a? O căută cu privirea prin laborator. Cum nu o văzu, îşi ch emă un coleg cu halat alb şi faţa ridată. Rosario, ai idee un de s-a dus tânăra care era pe aici acu un minut?

— Care tânără?

— Cea care arată ca un şoricel. Una dintre asistente.

Rosario îl privi mirat şi ridică din umeri.

— Nu avem nicio asistentă, profesore.

Lui Rossi i se zburlise părul pe ceafă.

După un schimb de priviri posace, Rossi şi unchiul său

oftară la unison.

— Nu pot să cred. Bast a fost chiar aici, sub nasurile no astre.

Faţa lui Rossi se înroşise.

— Deghizată în asistentă cu faţă de şoarece! adăugase unchiul său.

— Dar păreai destul de interesat de ea, zio.

Dintr-un colţ se auzeau până la ei voci agitate.

O mână de oameni în halate albe, aflaţi în jurul unei cut ii, vorbeau tare.

Cei doi au făcut un schimb rapid de priviri şi s-au dus să investigheze.

Giovanni se îndreptă către asistentul-şef.

— Ce-i cu toată zarva asta?

Cutia era deschisă şi din talaşul protector ieşea o statui e. Un dragon alb, cu capul rupt, încolăcit în jurul unui stâlp.

— Nu avem cum să catalogăm statuia. Nu am reuşit să găsim vreun act de transport. Şi pare că ar fi suferit avarii serioase pe drum, a explicat unul dintre asistenţi.

— Foarte ciudat... Giovanni se aplecă şi scoase statuia din ladă. Să vedem... O puse pe o masă de lucru, lângă o l upă. Mi se pare că ar fi ceva scrijelit pe postament.

Rossi îl privea interesat.

— Da, pare o dată scrisă cu cifre romane...

Apucă lupa.

Numerele X XIII XIII OVE pluteau sub sticla lupei.

Rossi citi:

— Zece... treisprezece... treisprezece... zero... şapte. Zi o, ţie îţi spun ceva numerele astea?

Giovanni îl ignoră şi ordonă răstit asistentului-şef:

— Căutaţi capul!

Giovanni se concentrase din nou asupra statuii.

— L-am găsit, se auzi o voce.

— Bine, adu-l rapid aici, sub lupă.

În vocea profesorului se citea nerăbdarea.

Giovanni cercetă din nou prin lupă. După care se ridică şi privi pierdut, alb la faţă.

Rossi îl privea mirat.

— Uită-te şi tu.

Giovanni făcu câţiva paşi, apoi se întoarse spre masă.

Rossi mişca lupa deasupra capului statuii. Sub lupă plut eau ochii pulsând de mânie ai unei feţe delicat sculptate, c a de capră.

Rossi trase aer în piept.

— 13 octombrie 1307 a fost ziua în care papa Clement al V-lea a lansat atacul împotriva Cavalerilor Templieri, se auzi vocea unchiului său.

— Profesore! a venit o scrisoare, strigă un asistent şi se apropie de ei.

— Dă-o încoace, lătră Rossi şi o smulse din mâna tânăr ului. Cineva să îmi aducă o pereche de mănuşi din latex.

O apucase precaut de un colţ şi o privea în lumină. Nu arată ca o scrisoare-bombă. Cineva îi întinse mănuşile de l atex. Puse încet scrisoarea sub lupă şi îşi strecură mâinile î n mănuşi. Folosi un dispozitiv ca o spatulă micuţă, ca să de schidă plicul şi să extragă scrisoarea.

Cerere formală pentru scuze sub forma răscumpărării l ui Eleanor.

Pe 13 octombrie 2007 se vor împlini 700 de ani de la în ceputul masacrării Cavalerilor Templieri de către Biserica Catolică. Considerăm necesar ca Vaticanul să ia notă de n emulţumirea noastră înainte de această zi a lacrimilor.

Preceptorul Cavalerilor Templieri.

Rossi se întoarse spre Giovanni şi spuse arogant:

— Nişte drogaţi. Care e treaba cu Eleonora?

Unchiul său era livid.

— Un obicei vechi. Trimiţi bucăţi din corpul ostaticului până ce răscumpărarea este plătită în întregime.

— Chemaţi Garda elveţiană! urlă Rossi. Şi să nu atingeţ i nimic!

— Cineva ne-a trimis un mesaj grotesc, spuse Giovanni şi suspină adânc.

Rossi era pierdut în gânduri negre.

— Vino, băiete. Nu avem timp de pierdut. Parcă sunt fa ntome şi merg nevăzuţi printre noi.

Pornise în grabă către uşă.

Rossi îl urma.

— Unde mergem?

— Să îl vedem pe Preasfântul Părinte, hai odată!

CAPITOLUL 37

Josie era în biroul de la parter, fumând ţigară de la ţiga
ră. Stătea picior peste picior şi bătea nervoasă în podea cu
talpa cizmei negre. Timpul trecea prea încet. Se simţea cu
prinsă de un sentiment ciudat, de o sfârşeală rece. Foarte
rapid, gânduri fragmentare îi străbăteau mintea. Sări de p
e scaun şi ieşi pe hol. Gol... Nimeni... Nimic.

Mergea grăbită, căuta, asculta. Apoi auzi zgomotul liftul
ui. Un ţipăt înăbuşit. Începu să alerge nebuneşte. Văzu cu
m uşile liftului se închideau.

— Fir-ar!

Ştia că tatăl ei e în lift. Şi că era în mare pericol. Ridică
privirea deasupra uşilor, spre limba ca de ceas care indica
etajul. Limba se mişca diagonal.

Etajul unu.

Etajul doi.

Alergă spre casa scărilor, se năpusti pe uşă şi ţâşni pe s
cări în sus. Cizmele ei Doc Martms ţăcăneau pe treptele de
beton şi răsunau, iar ecourile lor se împleteau într-un cor c
are o urma pe scări, parcă răstindu-se la tocurile ei.

Urcase două etaje şi îşi dădu seama că era inutil. Până l
a biroul tatălui ei mai erau alte 10. Se opinti în uşa de ince
ndiu şi se prăbuşi pe coridor. Ajunse în fugă lângă uşa liftul
ui.

Îl auzi.

Liftul sosea.

Aştepta în faţa uşilor. Nu mai putea respira. Apoi uşile î
ncepură să se deschidă. Vru să facă un pas, dar rămase cu
piciorul în aer. Claustrofobia îi era cea mai mare slăbiciun
e. Se opinti şi intră în lift. Aruncă o privire în jur şi se duse î
n spate. Se lipi cu spatele de perete.

Aerul era dens, umed, apăsător. De-abia putea să respi
re. Pe frunte i se scurgeau broboane de sudoare.

Bluza ei, leoarcă de transpiraţie, i se lipise de spate.

Diavolul se ascundea în detalii. Şi, brusc, lumea ei se re duse la detalii: sunetul de închidere al uşilor, lumina orbito are care venea din tavanul liftului, balansul minuscul al ca binei. Scârţâitul cablurilor. Cabina urca.

Etajul trei. Etajul patru... Etajul şase... bâzâitul înfundat al ventilatorului.

Dar nu era singură. Într-un colţ, lângă panoul de coman dă, era un omuleţ respectabil. Îi aruncă o privire. Avea un pardesiu negru, elegant, făcut la comandă; era alb ca varu l cu o singură urmă slabă de roz care îi pigmenta obrajii – nu, de fapt semăna mai mult cu un elf cu smocurile lui de păr albicioase. Îşi odihnea mâinile pe măciulia de argint a unui baston din fildeş. Se bălăngănea uşor, sprijinit pe tălp ile lui micuţe şi fredona un cântecel ca într-un desen anim at de la Disney: „Heigh-Ho”.

— Etajul, vă rog? spuse şi se întoarse către ea cu zâmb et fad, dar obraznic în acelaşi timp.

— La etajul 12, vă rog, răspunse ea calmă, cu un surâs forţat.

Putea şi ea să joace teatru, la fel ca el.

Ca acţionaţi de maşinării hidraulice, pereţii cabinei înai ntau spre ea.

Etajul nouă.

Zece.

El îşi îndreptase umerii firavi şi şoptise:

— Trebuie să ai răbdare în lifturile din clădirile acestea vechi. Se holba la ea cu ochii lui apoşi, parcă încercând să o soarbă din priviri. Sunteţi o persoană capabilă să aibă ră bdare, tânără domnişoară? Păreţi puţin neliniştită. De ce n u vă bucuraţi de moment, de extazul pe care îl cauzează în doielile? De intensitatea lucrurilor necunoscute? Poţi face a sta, micuţă Hmeshe Kurve[107]?

[107] Sau heymshtot kurve, curva oraşului, în idiş în text (n. red.).

Nu putea crede. Îi auzea cuvintele, dar buzele lui nu se mişcau. Erau îngheţate în spatele zâmbetului fals. Probabil totul se petrece doar în mintea mea, de la stres. Apoi îşi fixă privirea pe bastonul lui. Da, era acelaşi. Exact acelaşi model cu cel al bătrânului care trecuse pe lângă ea în biroul lui tateh. Acelaşi baston, acelaşi bătrân.

Tocmai când se pregătea să răspundă într-un fel, liftul se zgâlţâi şi se opri. Uşile se deschiseră şi în cabină intră o bătrână cu bust generos şi cu un pudel la subraţ. O urmară un cârd de studenţi. Cabina se micşorase şi mai mult, înghesuind-o pe Josie. Gândul că împărţea acel spaţiu mic cu o armată de oameni o teroriza.

Privi pe deasupra pălăriei cu boruri largi de pe capul bătrânei spre omuleţul malefic. Nu mai arăta bătrân şi firav, dar instinctele ei îi spuneau că era acelaşi individ. Nu se putea altfel. Îşi duse mâna spre borseta prinsă de talie. Îşi strecură degetele în tocul armei şi le încolăci în jurul acesteia. Metalul rece îi dădea putere, o ajuta să-şi învingă fobia.

Etajul 11.

Simţi ceva pe încheietură. Ceva umed.

Pic...

Privi în jos. Acolo, pe epiderma ei, era o mică pată roşie. Apoi mai căzu peste acelaşi loc o altă picătură roşie. Josie se cutremură, ca şi când lama unui pumnal i s-ar fi plimbat pe spate, de-a lungul coloanei. Privi în sus. Pe tavanul liftului înflorea o pată întunecată.

Pic...

Pe nasul unei studente tinere şi frumoase ateriză o picătură. Aceasta îşi trecu degetul peste nas. Apoi îşi privi palma şi urlă.

Etajul 12.

Ca nişte piese de domino, toată lumea intră, pe rând, în panică. Întâi studenţii, apoi doamna în vârstă, apoi pudelul. Izbucnise un cor de ţipete pe care îl acompania cu un ch

elălăit jalnic pudelul... o învălmăşeală de trupuri... Într-o m işcare frenetică, se îndepărtau de uşile liftului.

Etajul 13.

Ding.

Josie privea în sus. Folosi bara de metal care înconjura cabina pe scară. Cu un picior sprijinit de o latură şi cu altul proptit de celălalt perete al liftului, cu spatele într-unul dint re colţuri, ridică chepengul care ducea spre mecanismul ve chi al cabinei. Atunci văzu, prins printre cablurile groase ca re mişcau liftul, un corp. Era tatăl ei. Atârna agăţat de pici oare, cu trunchiul bălăngănindu-i-se în aer. Glezna dreaptă era proptită de genunchiul stâng, formând un patru răstur nat, grotesc. Avea beregata tăiată de la o ureche la cealal tă.

Uşile se deschiseră şi bătrânul zbură, cu graţia unui der viş rotitor, pe hol. Avea o mână ridicată şi deasupra capulu i zări o carte colorată într-un roşu palid. Întinse mâna şi făc u un semn cu cartea către tavanul pătat de sânge al liftulu i. Apoi, cu vocea marcată de un accent german greoi, rosti protocolar:

— Trimiteţi salutările mele lui tateh, domnişoară Josie. Oh, şi sincerele mele mulţumiri pentru că mi-aţi recuperat cărticica.

Apoi brusc totul încremeni... totul începu să se mişte dil uat, ca şi cum ar fi fost filmat cu încetinitorul.

Josie sări pe podeaua liftului. Apoi smulse arma din gea ntă şi trase în aer, ca mulţimea să se trântească pe podea.

Unii se aruncară, alţii se ghemuiră lipiţi de zidurile holul ui. Singura care nu mişcase era bătrâna, care, cu o alură a ristocratică, se întorsese şi privea spre ea. Era ca şi când s -ar fi plâns de zgomotul asurzitor care spintecase aerul. Al doilea glonţ o izbi în faţă şi costumul omuleţului fu împroşc at de sânge.

Josie blestemă întunericul. În timp ce uşile liftului se înc

hideau, bătrânul făcu o plecăciune teatrală către ea. Apoi dispăru cu totul, ca şi când s-ar fi evaporat.

Colegul ei, Un, dăduse şi el dovadă de talente de magic ian. Un fluturase o legitimaţie FBI prin faţa poliţiei campus ului. O scosese pe Josie din clădire şi o băgase într-o maşi nă. Martorii erau mult prea speriaţi ca să protesteze sau ca să îşi dea seama ce se întâmplă.

În timp ce fugea pe aleea care ducea la Swift Hall, Doct or Ahriman, omuleţul din lift, aruncase într-un coş de gunoi machiajul, peruca şi câteva bandaje. Ca prin minune, nu m ai era deloc bătrân şi neajutorat. Haina lui neagră flutura î n bătaia vântului de iarnă.

CAPITOLUL 38

Josie stătea pe canapea lângă Uri, copleşită de durere ş i plină de ură. Se aflau într-una dintre casele de siguranţă. O sticlă pe jumătate goală de Jack Daniel’s trona pe măsuţ a plină de urme ale ţigărilor stinse direct pe ea. Mai erau c olo un sandviş neatins şi o scrumieră din care se revărsau mucuri şi scrum. Orele şi minutele care se scurseseră de la moartea tatălui ei trecuseră încet, târându-se ca nişte seco le întunecate şi apăsătoare. Plânsese până rămăsese fără l acrimi, ca şi când acestea ar fi stins focul care-i pârjolea su fletul.

Un o privi adânc în ochi şi întinse mâna către paharul c u whisky pe care ea îl ducea spre buze.

— Josie, cred că ajunge! Deja ai băut prea mult.

Ea îi îndepărtă mâna cu un gest ferm.

— Destul? Nu. Nu e deloc destul. Poate că nici nu o să fi e vreodată destul. Nu va fi destul până nu pun mâna pe ne norocitul ăla. O să fie destul când piticania o să plătească cu viaţa!

Uri trase adânc aer în piept. Îi simţea durerea.

— Josie, ştii că o să-l prindem. Dar trebuie să te odihneş ti. Durerea nu se duce cu whisky. Niciodată nu se întâmplă aşa. Te rog... tateh nu ar fi vrut să te vadă în halul ăsta... n u-i aşa?

Josie se întoarse către el şi îl plesni cu furie, înroşindu-i obrazul. El o privi în ochi şi ea se prăbuşi plângând în hoho te, în braţele lui. Apoi, brusc, rămase inertă. Uri îşi dăduse seama că singurul mod în care o putea convinge pe femei a aceea încăpăţânată şi puternică să se oprească din băut era să-i adauge un sedativ în paharul cu whisky.

Muzică de vioară... un miros puternic de flori sălbatic e... lumina soarelui care îi încălzea obrajii. O voce. Lângă e a stă tateh; filtrate prin frunzişul arborilor, raze de soare îi

cad pieziş pe faţă. Muta este şi ea lângă ei, cu părul fluturâ nd uşor în bătaia unei brize primăvăratice. Se apropie un tânăr. Are ochii plini de dorinţe. Este micul Daniel, iubitul e i din adolescenţă. Cântă „Tumbalayka”[108]:

Fecioară, fecioară, spune-mi adevărul
Ce plantă poate creşte fără roua dimineţii?
Ce poate arde şi arde ani întregi?
Ce poate plânge fără a vărsa vreo lacrimă?
Şi ea îi răspunde cu vocea ei de fetiţă:
Băiat prostuţ, îţi spun eu adevărul!

Dragostea poate arde de-a lungul anilor; o inimă poate plânge fără a vărsa lacrimi...

O bătaie pe umăr şi o voce îndepărtată o scoaseră pe J osie din ţara viselor. Se trezi cu privirea înceţoşată şi cu o durere de cap cumplită. Gura îi era plină de zgură, ca fund ul unei scrumiere pline. O altă bătaie pe umăr. Îl vede pe L evine, ofiţerul căruia i se repartizase cazul.

— Josie, trebuie să mergem. Levine îi aruncă un halat d e baie. Spală-te şi îmbracă-te repede. Situaţia e prea comp licată. Pe tine te vor. Trebuie să te scoatem acum din Chic ago.

Josie se aşează pe marginea patului, legănându-şi picioa rele. Îşi simţea creierul unduindu-se în craniu, ca o bucată de jeleu. Întinse mâna către pachetul de ţigări de pe nopti eră. Apoi ezită un pic şi îşi retrase mâna.

Îi aruncă o privire lui Levine.

— Să mă scoateţi din Chicago? în niciun caz! Trebuie să dau de urma nenorocitului care mi-a ucis tatăl!

— Sursele mele din Departamentul pentru siguranţa n aţională mi-au spus că incidentul a fost preluat de NSA. Au invocat motive de securitate naţională şi au secretizat tot dosarul. Totuşi am aflat că cel care a tras a părăsit ţara.

— Atunci ştii cine e.

---

[108] Cântec folk de dragoste în limba idiş (n. red.).

Levine dădu din cap afirmativ.

— Ei bine...?

— Îl cheamă Ahriman, lucrează la NSA ca expert în oper aţiuni negre. Ca acoperire este consultant la Institutul E.

— Secta aia plină de celebrităţi?

— Exact.

— Unde s-a dus?

Levine îşi privi o clipă mâinile, apoi privi spre Josie.

— La Roma. Dar ai ordine stricte să nu te atingi de el.

Josie îl studie îndelung, apoi decise că ar fi fost cel mai bine să tacă, cel puţin pentru moment.

Levine scoase din buzunar o telegramă codată şi i-o aru ncă în poală. Privi de două ori bucata de hârtie, nevenindu-i să creadă. Pe faţa ei se putea citi furia.

Levine spuse, măsurându-şi cuvintele:

— Ştiam că n-ai să asculţi ce îţi voi spune eu. Nici eu nu aş fi făcut-o dacă ar fi fost vorba de tatăl meu. Dar ai dat-o rău de tot în bară. Ai lichidat o babă. Dar nu orice fel de ba bă, ci o doamnă cu enorm de multe legături în politică.

— Nebuna aia bătrână s-a proptit fix în mijlocul drumul ui...

Privind-o curios, Levine o întrebă:

— Îţi sună cunoscut numele Carlyle?

— Nu, nu cred că am... Să nu-mi spui că...

— Da, tocmai ai ucis-o pe mătuşa senatorului!

— Dar...

— Pe mătuşa unuia dintre bogătanii băgaţi până în gât î n maşinăria de război a republicanilor. Cineva de la Washi ngton a început să răspândească un zvon cum că Mossadu l a fost implicat. Abraham vrea să te întorci la Tel Aviv, dar eu i-am convins că cel mai bine ar fi să-ţi mişti fundul şi să faci muncă de birou la ambasada noastră din Toronto, aşa, pentru o vreme.

— Poate ar fi trebuit să lichidez vreun democrat.

Uri îi salută din uşă. Avea în braţe pungi pline de cum părături.

Levine făcu un semn spre sacoşe.

— Acolo ai nişte haine şi o perucă. Îi întinse un plic. Şi u n bilet pentru Toronto, un paşaport canadian „curat”, cărţi de credit şi un permis auto.

* * *

În faţa biroului de îmbarcare, blonda înaltă şi lascivă sp use, de la înălţimea tocurilor ei interminabile:

— Mă scuzaţi, dar mi-am schimbat în ultimul moment pl anurile.

Angajatul îşi ridică privirea acră de pe paşaportul femeii şi încercă să abordeze un zâmbet.

— Da, doamnă King. Cu ce vă pot ajuta?

Josie îi aruncă o privire de topaz pe deasupra ochelarilo r de soare.

— Când aveţi următorul zbor către Roma?

Bărbatul tastă grăbit.

— Avem un zbor care decolează într-o oră.

— Da, este exact ce voiam.

PARTEA A II-A

Păstrează secretul nostru. Aminteşte-ţi că scopul justifi că mijloacele... şi că este înţelept să foloseşti, pentru a fac e un bine, mijloacele pe care ceilalţi le-ar folosi pentru a fa ce rău.

Adam Weishaupt, fondatorul Iluminaţilor[109].

[109] Societate secretă fondată în Germania după 1776, care avea legături strânse cu francmasonii, condamnată de Biserica Romano-Catolică şi dizolvată în 1785 de guvernul Bavariei. În Spania şi Italia secolelor XV-XVI, termenul Illuminati sau Alumbrado se referea la persoanele care susţineau comuniunea directă cu Sfântul Duh şi, deci, renunţarea la orice formă de religie (n. red.).

CAPITOLUL 39

Roma

Căpitanul Enzo Moretti n-ar fi trebuit să umble pe străzi după ora la care se dădea stingerea. Nu ar fi trebuit să bea un pahar de vin în plus şi în mod cert n-ar fi trebuit să agaţ e prostituata aceea. Dar cum era pilot în brigada 36 Storm o groupo din cadrul forţelor aeriene italiene, fiecare zi era o aventură.

O găsise la ieşirea din bar, sprijinită de un zid. Din semi întuneric ieşeau în evidenţă picioarele ei interminabile, aco perite cu o fustă scurtă. Purta şi un maiou provocator întin s peste sânii voluptuoşi. Avea buzele groase, umede. De fa pt părea umedă cu totul...

Când o luase în braţe simţise în nări parfumul ei sălbati c, excitant.

Ar fi trebuit să citească lipsa oricărei emoţii în ochii ei a lbaştri, dar fusese scurtcircuitat de felul în care îl sărutase umed, fierbinte şi violent, pe gură. Şi, când zăceau înfăşur aţi în cearşafurile vâscoase ale patului gri din camera iefti nă de hotel, ar fi trebuit să observe cum mâna ei se strecu rase sub pernă în timp ce el îşi dădea drumul, violent, în e a. Ar fi trebuit să vadă pistolul înainte ca acesta să fie în mâna ei, înainte ca degetul lui Laylah să apese pe trăgaci.

După ce obţinuse documentele în Elveţia, Laylah se înt orsese la afacerile ei mai vechi. Funcţiona ca o maşină per fectă de ucis. Fără să se fi obosit măcar să încuie uşa în ur ma ei, fără să ezite, Laylah ucidea pentru că venise vreme a ca ea să ucidă.

CAPITOLUL 40

Lazio, la nord de Roma

Mercedesul Doctor Ahriman coti brusc în faţă la Cassia. În zgomotul cauciucurilor, pe oglinda neagră a capotei maş inii se reflectau dealurile acoperite de arţari, ulmi şi frasini. Farurile tăiau abrupt în întunericul de pe alee. Pe măsură c e înainta, copacii de pe marginea drumului deveneau din c e în ce mai apropiaţi. Acceleră. Indicatorul de viteză sări d e la 75 la 85. Deasupra, coroanele arborilor formau o suită întunecată de arcade gotice.

Din boxe răsuna Preludiul de Rahmaninov.

În grămada de nori translucizi, o lună în creştere străluc ea hipnotic pe cer.

Apoi apăru poarta. O poartă mare, de oţel, care bloca î ntreaga alee.

Încetini şi se opri. În lumina farurilor străluceau literele aurii à la EI Greco: INSTITUTUL DE ESCATOLOGIE.

Cu un scârţâit de şine, poarta începu să se deschidă înc et.

În depărtare, cocoţată pe o fundaţie monstruoasă din pi atră, o casă cu pereţi de sticlă strălucea în lumina unor refl ectoare puternice.

Era o materializare a excentricităţii lui Volante şi întruc hipa dragostea lui pentru lucruri măreţe şi absurde. Era pal atul lui de vacanţă din Italia. Geamurile înclinate la 45 de g rade, lăţimea care scădea odată cu apropierea de masiva f undaţie şi alternanţa sticlei cu piatra formau o piramidă in versată, al cărui vârf era ascuns adânc în rocă.

Ahriman străbătu aleea şerpuită şi parcă lângă clădire. Se îndreptă spre un parapet şi privi în jos. La poalele versa ntului stâncos, valurile lacului Bolsena, cel mai mare lac vu lcanic din Europa, se izbeau de malul abrupt. Împrejmuit p

e două laturi de ziduri de stâncă şi înconjurat de o pădure deasă pe celelalte două laturi, clădirea era impenetrabilă.

Se duse spre uşa camuflată în stâncă a liftului şi se aşe ză cu ochii în dreptul scannerului de ultimă generaţie.

Uşa se deschise cu un susur metalic.

Interiorul cabinei era capitonat cu metal strălucitor. Atu nci când apăsă butonul, cabina se înălţă cu viteză, ca un gl onţ ieşit din ţeava unei puşti.

Apoi se opri şi uşile se deschiseră.

De dincolo de un set de uşi duble din sticlă fumurie, un paznic îl salută şi apăsă un buton. Uşile se deschiseră în la teral.

Ahriman intră şi străbătu camera cu privirea. Panourile de sticlă se clătinau, izbite din exterior de rafale de vânt. S ub ferestre, pe podea era o pernă prelungă de catifea roşi e, care înconjura camera. Pereţii interiori, făcuţi din bucăţi de stâncă, străpungeau podeaua şi tavanul. Din loc în loc, pe pereţi se vedeau mici ascunzişuri şi nişe. Camera era s ubtil luminată, încercuită de corpuri de iluminat camuflate la baza zidurilor, sub ferestre şi sus, aproape de tavan.

Doctor Ahriman străbătu camera până într-un colţ und e, camuflat în penumbră, stătea Drago Volante. Un tunet s trăbătu cerul şi făcu toate panourile de sticlă să reverbere ze. În spatele lui Volante, razele lunii, reflectate printr-un si stem de geamuri şi prisme, creau o aură gălbuie.

Honora Celine, soţia lui, stătea trântită cochet pe perne le de sub geamuri. Nu purta decât un neglijeu strâmt şi tra nsparent. Razele delicate ale lunii îi mângâiau corpul zvelt.

Bobocul roz al limbii femeii se mişca jucăuş printre dinţi i perlaţi.

Aţâţător.

Excitant.

Honora îşi lăsă capul pe spate. Umerii ei albi îi străluce au în lumina fantomatică. Pe spate i se răsfirau pletele lun

gi, blond-platinate.

Ahriman se aşează. Îşi încrucişă picioarele scurte şi înde sate. Îşi mângâie efeminat gleznele. Scoase o batistă albă de dantelă dintr-un buzunar şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

Volante roti un buton din consola încorporată în braţul f otoliului său. Din tavan coborî un ecran mare LCD. Imagine a verzuie a unei mese Ouija[110] străbătu ecranul, apoi dispă ru. Ochii închişi ai lui Volante se deschiseră brusc.

— Sper că aţi călătorit bine, formulă plin de graţie Vola nte.

Ceva ascuns sub tonul amabil al vocii reflecta dispreţul pe care îl purta oaspetelui, dispreţ împărtăşit de acesta.

Ahriman confirmă, cu un gest indiferent.

— În ce stare este pacientul nostru? lătră Volante şi ant ipatia i se putu citi în voce.

În timp ce vorbea, tabla Ouija se mişca haotic, din ce în ce mai rapid. Mişcările ei circulare acopereau ecranul.

Doctor Ahriman tuşi.

— Căpitanul Moretti, pilotul nostru, este la Nivelul Patru Delta. Arma cu tranchilizante nu a lăsat urme serioase. Est e sănătos ca un cal. Suferă mici flashback-uri şi are mici m omente de halucinaţii datorate alcaloidului pe care l-am uti lizat, dar prognosticul este foarte bun. Amintirile false des pre faptul că a fost abuzat sexual de către un preot sunt e xtrem de clare şi paranoia a atins cel mai înalt nivel.

Lumina de pe ecran se reflecta fantomatic pe pereţii de stâncă. Honora şoptea printre buzele cărnoase întrebări că rora ecranul le răspundea schimbând rapid literele de pe t abla rotitoare.

---

[110] Tablă al cărui nume derivă din cuvântul „da” în franceză şi germană (oui/ja), formată din două plăci concentrice suprapuse, de dimensiuni diferite, folosită pentru a obţine mesaje din lumea spiritelor, mai ales în timpul şedinţelor de spiritism (n. red.).

— Continuă, îi ceru Volante.

— Am pregătit un material video pentru a clarifica situ aţia pentru membrii institutului şi pentru partenerii noştri s trăini. Îmi permiteţi? întrebă Ahriman arătând spre ecran.

Volante aprobă tăcut.

Ahriman lucra la o consolă aflată lângă el şi din tavan a păru un alt ecran LCD. Simbolul Institutului de Escatologie – ochiul lui Horus încadrat într-o piramidă, plutind deasupr a literei E încadrată în două triunghiuri – umplea monitorul plat.

Honora Celine sorbea din şampanie privind cuprinsă de o satisfacţie erotică ecranul. Planşeta se mişca către „D”... apoi „A”.

O imagine a lui Ahriman îmbrăcat în halat alb de labora tor cu ochelari la ochi. Apoi cuvintele PROIECTUL DANOS şi specificarea „CLASIFICAT A-2. NECESARĂ RECUNOAŞTERE A DE COD VOCAL” se suprapuseră peste chipul doctorului.

— Volante, Drago.

Din boxele monitorului se auzi o voce feminină, care ră spunse plat: „Cod acceptat”. Imaginea lui Ahriman începu să vorbească. În spatele lui, două suluri de argint erau proi ectate pe un ecran.

— Am terminat traducerea sulurilor de argint pe care le -a recuperat Clericul. Sunt foarte asemănătoare sulului din pergament – Evanghelia lui Iisus – pe care tot Clericul l-a r ecuperat din templul lui Solomon. Acum ştim cu certitudin e sursa fragmentului Templierilor, care a fost transmis din generaţie în generaţie. Aceste suluri sunt exact dovada de care aveam nevoie. La fel ca sulurile de argint găsite recen t de Doctor Barkay în Ierusalim, acestea datează de la sfâ rşitul secolului al XVII-lea sau începutul secolului al XVI-lea înainte de Hristos, deci de dinainte de prizonieratul babilon ian. Prin urmare, sulurile acestea sunt cu 400 de ani mai v echi decât cele de la Marea Moartă.

Pe ecran apăru imaginea unui fragment din texte.

— Atunci când le-am desfăşurat, am aflat că aceste sul uri erau scrise pe o folie de argint de o puritate uimitoare. Pe ele erau gravate şi inscripţii paleoebraice. Ne-am folosit de fotografii prelucrate pe calculator pentru a descifra gra vurile aproape şterse. Am folosit o tehnică numită „pictură cu lumină”. Aceste suluri ne-au dezvăluit un adevăr tulbu rător, firul de aur. Dumnezeu era adorat şi de către bărbaţi şi de către femei, care erau preferate şi privite ca întrupar ea înţelepciunii. Am descoperit „firul de aur”, care ne-a du s înapoi în timp până cu vreo 600 de ani înainte de Hristos sau chiar mai devreme şi care a fost folosit la Evanghelia l ui Iisus, scrisă chiar de mâna lui Hristos. Şi am aflat marele secret.

CAPITOLUL 41

Pe ecran apăru un sul din piele de capră.

— Am examinat sulurile recente, cele „ale Templierilor” folosind lumină infraroşie şi anumite programe de calculat or. Ele ne-au confirmat: codicele aşa-zise eretice descoperi te în 1945 la Nag Hammadi proveneau din această Carte a lui Q, pierdută. Cheia cifrului este codul Albash şi se afla în Caietul Rozei Negre, ţinut sub cheie la Vatican. Acesta era singurul mod de a descifra textele. Cu ani în urmă, atunci când a descoperit un fragment din Cartea lui Q ascuns într -unul dintre stâlpii catedralei Rennes-le-Château, abatele S auniere, unul dintre fraţii noştri, l-a transportat la Saint Sul pice din Paris. Le-Château... este o catedrală din sudul Fra nţei. Printre decoraţiuni sunt ascunse numeroase însemne masonice şi, conform legendei, în interiorul ei este ascun să fabuloasa comoară a Templierilor. O poveste demnă de un film cu Indiana Jones: atunci când lumina cade pe ochii ca de safir ai demonilor care păzesc intrarea, legendarele „mere albastre”, deci raza reflectată în ei va arăta drumul către comoară.

Ahriman râse forţat.

— În mod clar, o prostie. Care atrage mulţi turişti credul i. Ajuns la Saint Sulpice, Sauniere a predat caietul abatelui Boullan, care a folosit conţinutul exploziv care periclita dog ma Bisericii pentru a-l şantaja pe papă. Evident că Saunier e s-a îmbogăţit peste noapte. Le Cahier de la Rose Noire c onţine versiunea codată a unui fragment din Cartea lui Q, dar şi o cheie a unei variante extinse a codului Albash... Al bash era un simplu cod de substituţie, pe care, la o mie de ani de la scrierea Manuscriselor de la Marea Moartă, l-au fo losit şi Templierii. Asta ar însemna că Templierii au fost înt r-adevăr cei care au adus fragmentul din Cartea lui Q în Fr anţa, după ce au descoperit sulurile din templul lui Solomo

n. Cumva au reuşit să spargă codul şi apoi documentul ori ginal a fost înmânat spre păstrare locuitorilor din regiunea ocupată Cathar din Sudul Franţei, acolo unde se află şi Ren nes-le-Château. Dar Templierii nu au înţeles importanţa sul ului descoperit de Cleric în Palestina. Acesta ne va duce dir ect la mormânt.

CAPITOLUL 42

Ahriman continuă:

— Ar trebui să vă spun că legendarul blestem care păz eşte cartea de vrăji este rezultatul unor şiretlicuri ale alchi miei aplicate. În cotorul Caietului Rozei este ascuns un ac l ung şi subţire, conectat la un rezervor. Acul este astfel în p ermanenţă impregnat cu substanţe halucinogene puternic e: bufotenină secretată de peştele-balon, psilocibină din ci uperci şi alcaloizi scoşi din seminţele străvechi de virna nţ[111] din Siria. Noi am combinat aceste elemente cu inhibit ori moderni, care amplifică efectele halucinogene ale acest or triptamine. Cei care deschid cartea devin drogaţi şi cad într-o transă psihotică. Nu mai răspund decât impulsurilor sexuale generate de creierul confuz. Pentru ca efectul să fi e de cât mai lungă durată, se adaugă o substanţă care par alizează celulele din sistemul nervos central şi care are ac eleaşi efecte ca paralizia generală sau sifilisul. Cei care nu sunt adepţi şi nu ştiu cum să descifreze modul de utilizare ascuns în simbolurile de pe copertă mor, de cele mai mult e ori, în chinuri.

Pe ecran apăru o bucată de pergament îngălbenit.

— Fragmentul care lipseşte, la fel ca sulurile Templieril or, este şi el o dovadă a faptului că Evangheliile Sfântului P avel au fost nişte minciuni. Roma şi-a dat toată silinţa pent ru a se asigura că Sfântul Petru, nu Maria Magdalena va fi văzut ca moştenitor de drept al căii lui Hristos. Toate minci unile nu fac decât să ascundă adevărul unor învăţături ale unui im care cunoscuse îndeaproape misterele religiei egip tene. Nu fiul lui Dumnezeu, ci un profet a cărui adevărată poveste va fi dezvăluită în curând lumii întregi.

---

[111] Plantă erbacee aromatică, cu frunze alterne şi penate, cu flori galbene, dispuse în corimb, cu întrebuinţări în medicină; rută (Ruta graveolens) (n. red.).

Volante apăsă un buton din mânerul fotoliului său. Ima ginea pâlpâi şi se stinse. Ecranul se ridică la loc în tavan. S e întoarse către Ahriman.

— Gata cu bălăcitul în glorie falsă. De fapt, nu ai făcut decât să complici inutil lucrurile. L-ai omorât pe Schulman, şi el era singurul care ar fi putut descifra adevăratul secret din Caiet.

Ahriman îşi frânse degetele.

— Nu aveţi dreptate. Max Schulman nu era singurul spe cialist capabil să dezlege marele secret. M-am ocupat de o capcană pentru unul dintre colegii lui Schulman.

Volante se aplecă spre Ahriman. Ochii i se îngustaseră şi îl privea rece.

— Şi cine ar fi acesta?

Un zâmbet curbă buzele doctorului.

— Profesore Alberti Giovanni.

— Ai face bine să nu mai rânjeşti. Sursele mele din Mar ea Britanie m-au informat că deja suntem contra cronomet ru. Rosacrucienii[112], rivalii noştri... se pare că au aflat deja l ocaţia mormântului!

Ahriman era uimit.

— Dar cum?

— Ai uitat de băiatul ăla palestinian... L-ai lăsat să îţi sc ape printre degete? Este deja membru al Rosacrucienilor şi a fost numit într-un post important în cadrul MI-6.

Privind fix spre butonii de la manşetele cămăşii sale, do ctorul părea blocat.

— La vremea respectivă nu aveam cum să ştiu cât de i

---

[112] Membrii unei societăţi sau ai unui grup de societăţi esoterice al căror ordin datează încă din Egiptul antic şi a căror învăţătură se bazează pe simboluri oculte, trandafirul, crucea, piramida, svastica. Menţionaţi pentru prima oară în Fama fraternitatis (1614) şi Confessio rosae crucis (1615), lucrări atribuite lui Johann Valentin Andreae (1586-1654) (n. red.).

mportant era băiatul. Nici despre valoarea surorilor lui. Nu accept să fiu învinovăţit pentru că îmi lipseşte capacitatea de a vedea viitorul. Nu aveam cum să ştiu că se va inventa identificarea pe bază de ADN şi că băiatul se va dovedi descendentul unei străvechi familii regale. Şi, oricum, băiatul nu are cum să ştie ceva despre strămoşii lui şi nici despre surorile lui. În niciun caz! Cel mai probabil, englezii au găsit un alt document secret din care au aflat unde este mormântul.

— Sau poate că există un trădător în rândurile noastre, opină rece Volante.

Literele de pe tabla de spiritism se succedau cu repezicIune pe ecran. „F”, apoi „I”... „I, C, A”.

Apoi literele se mai rotiră câteva secunde haotic... „Lui” şi apoi... „D... U, M, N”, apoi rapid trecură „E, Z, E”. Ultima literă fu „U”.

Puse una lângă alta, literele care pulsau pe ecranul ver de formau... FIICA Lui DUMNEZEU.

Honora se ridică încet şi ieşi tiptil afară din cameră.

CAPITOLUL 43

Într-un dormitor din complex, Honora Cline Volante zăc ea cu faţa îngropată în cearşafurile roşii, cu genunchii prop tiţi în materialul răcoros şi cu tălpile picioarelor vâslind len eş prin aer. Gemea adânc la atingerea fermă a mâinilor m asorului. Acesta avea douăzeci şi un pic de ani, un trup de atlet şi mâinile lui îi făceau carnea să freamăte aprig.

Ea era blondă, de o frumuseţe ameţitoare şi se mişca g raţios dar feroce, ca Uma Thurman.

— Derek, ocupă-te de coapsele mele, suspină Honora.

El îi masa coapsa stângă şi muşchii îi jucau pe sub trico ul alb mulat.

— Auu, nu atât de tare!

Se rostogoli cu faţa spre el. Ochii ei albaştri fulgerară o clipă, apoi se înmuiară. Îl privea galeş.

— Sunt plictisită.

Buza de jos i se răsfrânse umedă. Oftă, apoi îl privi exci tată din cap până în picioare.

— Hai să ne jucăm, spuse şi vocea ei senzuală îşi croi d rum prin creierul lui.

— Ascult, răspunse Derek şi luă poziţie de drepţi, cu um erii rigizi şi muşchii abdomenului încordaţi.

Honora alunecă spre marginea patului, se aşează în cap ul oaselor, sprijinită în mâini şi cu picioarele încrucişate. Ch icotea şcolăreşte. Îşi linse jucăuş colţul buzelor; acestea st răluceau. Pe carnea lor roşie se plimbau dorinţe şi şoapte.

— Ţi-ar plăcea să mi-o înfigi, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea?

— Da, lungă şi tare.

El clipi. Începuse să respire rapid şi faţa i se înroşise.

— Dă jos pantalonii.

Îşi duse mâinile către curea. Desfăcu încet catarama, a poi nasturii. Îi lăsă să alunece în josul coapselor. Aceştia că

zură pe podea şi el ieşi, întâi cu un picior, apoi cu celălalt d in ei. Purta un slip mulat care părea o a doua piele.

— Sfâşie-ţi cămaşa.

Făcu întocmai. Apucă gulerul şi trase. Tricoul se rupse p e mijloc.

— Derek, mă vrei. Mă vrei cum nu ai mai dorit vreodată o femeie. Ţi se scoală când mă priveşti.

— Te vreau.

— Rupe chiloţii ăia.

Îi rupse şi îi aruncă pe abajurul lămpii de pe noptieră.

Corpul ei se ridică spre el. Apoi se aplecă încet şi îşi fre că obrajii de erecţia lui... Despărţite de şnurul negru al chil otului tanga, fesele străluceau în lumina slabă a lămpii. Ap oi îşi răvăşi pletele platinate şi gemu plină de dorinţe. Resp ira întretăiat, cu gura întredeschisă. Apoi îşi puse o mână p e ceafa lui. Se lipi de el. Se simţea străbătută de o căldură care pulsa.

— Atinge-mă, muşcă-mi gâtul, spuse, printre răsuflări s acadate.

Îşi lăsă braţele în jos.

Îi luă mâna şi îi conduse degetele în interiorul sutienului negru. Degetele lor se opriseră pe sfârcul ei tare.

— Aşa. Trage de el. Răsuceşte-l. Strânge-l. Da... Aşa...

Mâna ei liberă îşi croise drum între coapsele încinse.

Tremura la atingerea propriei cărni umede.

Apoi sună intercomul. Aruncă o privire exasperată şi pli nă de furie spre noptieră. O voce metalică spuse: „Domnul Volante doreşte să coborâţi”.

Dădu ochii peste cap.

— La naiba, zise şi îl împinse pe Derek la o parte.

Se îndreptă către intercom şi apăsă butonul care activa microfonul.

— Spune-i că sunt... indispusă!

Honora se adună, ridică din umeri şi luă cu o mişcare gr

aţioasă un pachet de ţigări din geanta de pe măsuţă. Aprinse una, trase adânc, ţinu câteva secunde fumul în plămâni apoi îi dădu drumul, cu un oftat.

Pe sâni i se scurgeau broboane de transpiraţie; tot corpul îi era ud. Apoi alunecă cu paşi mari şi şerpuitori prin cameră, până ajunse în partea opusă. Atunci se întoarse spre Derek.

— Ţi-e frică. Tremuri de frică şi tot vrei să mă atingi, nu? îşi cufundă o palmă în decolteu şi îşi mângâie lent un sân.

— Vreau? întrebă Derek.

— Cine a fost un băieţel neascultător? Cine a supărat-o pe mama?

Îşi plecă ruşinat capul şi oftă speriat.

— Răspunde-mi!

Cu vocea speriată, înecându-se, reuşi să articuleze:

— Eu.

— Da, te roade vinovăţia, dar tu tot nu te poţi abţine.

— Nu mă pot abţine.

— Spune-o.

— Nu mă pot abţine.

Derek tremura.

— Băiat neascultător. În genunchi. Târăşte-te spre mine.

Derek se prăbuşi în patru labe şi începu să înainteze spre ea, scâncind.

Cu câteva luni înainte, Honora îi ceruse ajutorul lui Ahriman. Acesta, încântat de ideea unei alianţe secrete cu Honora, o învăţase cum să folosească droguri care puteau induce controlul psihic şi cele mai noi tehnici de exercitare a acestuia.

Nu trebuia decât să presare ceva în băutura lui Derek şi să apese pe butoanele corecte. Ştia că abuzurile şi dominaţia unei mame sadice pe care le suportase Derek în copi

lărie erau cheia. Aceasta era uşa care, odată deschisă, elib era demonii lui interiori: frica şi confuzia sexuală. Aici era călcâiul lui Ahile. Atunci când Honora şoptea „Cine a fost u n băieţel neascultător?”, Derek redevenea un băieţel mic ş i speriat.

Tehnica funcţiona atât de bine, încât Honora glumise c u Ahriman despre posibilitatea unei vizite pe platoul emisi unii lui Oprah pentru a le învăţa aceste şiretlicuri şi pe spe ctatoarele de pretutindeni. Uneori se gândise că poate n-ar fi fost o idee rea să încerce tehnicile şi pe Drago.

— Derek, ridică-te dracu’. Du-te şi stai în colţ, zise flutu rându-şi mâna cu lehamite.

În timp ce Derek se ghemuia în colţ, Honora merse spre un alt colţ al camerei. Se aplecă şi îi dezmierdă cu vârful d egetelor obrazul tinerei care stătea şi ea ghemuită.

— Deci, unde rămăsesem?

Chircită cu genunchii sub bărbie, cu un tricou sfâşiat pe ea, stătea Laylah, cu groaza în ochi, ştiind, undeva în colţu l minţii ei întunecate, că avea să-i vină şi ei rândul. Faţa i s e înroşise. Apoi se ridică, privind în gol.

CAPITOLUL 44

Telefonul verde de pe biroul masiv, plin de ornamente, sună. Se întoarse cu scaun cu tot şi răspunse, aşa cum era stabilit, abia după al şaptelea zbârnâit.

— Pronto.

— Buon cugino[113], şopti Volante.

— Buon cugino. Ce se întâmplă pe la tine? spuse Cleric ul şi apăsă un buton care închidea electric uşa biroului să u.

— De-abia aştept să văd din nou Roma.

— Deci soseşti în curând?

— Da. Au fost făcute pregătirile?

— Totul a fost aranjat. Vaticanul a primit scrisoarea şi s emnul prevestitor azi.

— Îmi place gustul tău pentru melodramă. A fost un ges t frumos să le trimiţi un dragon alb decapitat. Ca simbol al eliminării Vicarului lui Hristos.

— Grazie[114], eşti foarte amabil.

— Deci, să trecem la treabă. Bănuiesc că virusul va fi a dministrat cu toate măsurile de siguranţă, da? Se va folosi un dozaj adecvat. Nu am vrea să îl omorâm. Nu încă. Cum stăm cu diversiunile?

Clericul privea pe fereastra sa din Palatul Apostolic spre Piaţa Sfântul Petru.

— Desigur, am testat chiar eu drogul pe unul dintre asi stenţii mei. Are cam aceeaşi vârstă şi greutate ca Preasfinţ ia Sa. Simptomele au apărut în mai puţin de o oră. Deci ru gul este pregătit şi aşteaptă torţa.

— Excelent. Şi agentul care va înhăţa pachetul?

— Bast este pe cât de inteligentă, pe atât de uimitoare,

---

[113] Bunule văr, în limba italiană în text (n. red.).

[114] Mulţumesc, în limba italiană în text (n. red.).

spuse Clericul şi se jucă nervos cu un inel. Furnizorul ei, Be duinul, mi-a cerut să îţi transmit mulţumirile lui pentru aşa-zisele Protocoale ale Sionului pe care le-ai expediat. A con vins AL JAZERRA să facă o serie de trei emisiuni despre co nspiraţia sionistă de a controla lumea. Bazat, evident pe a cele Protocoale fabricate de noi. Va fi transmis prin satelit peste tot în Orientul Mijlociu.

— Minunat. Să-i bombardăm cu ură. O lovitură cu două tăişuri. Israelienii se vor inflama şi vor redifuza fragmente din program, care vor fi preluate de marile reţele TV din Eu ropa şi State. Tot timpul ne cad în capcană. Prim-ministrul Israelului a vizitat domul după atentatele de care am avut noi grijă. Palestinienii s-au revoltat şi armata israeliană a tr as în ei cu gloanţe de cauciuc fără discriminări.

— Ai aprobat trimiterea către beduini a şorţurilor maso nice pentru gradul 9?

— Să verific.

Clericul deschise un sertar al biroului şi scoase un caiet de schiţe. În susul paginii era un nouă peste care era supra pusă o cruce formată din două pumnale – 9... 1... 1... Mai j os erau două braţe; unul ţinea un cap decapitat din care c urgea sânge, celălalt era înarmat cu un iatagan.

Bunicul Clericului fusese mason şi acesta ştia că desen ul reprezenta de fapt simbolul de gradul nouă al lojii Memp his-Mizraim care pornise din Milano, apoi, prin Franţa şi Ge rmania, se infiltrase în lojile masonice din întreaga lume cu practicile negre oculte egiptene cu tot.

Volante reveni la telefon.

— Au fost trimise săptămâna trecută, prin curier.

— Am reuşit să ne transferăm în conturi lingourile de la World Trade Center?

— Da. Au descoperit un camion pe jumătate plin în subt erane. Dar am avut grijă să nu lăsăm urme. Presa nu a ştiu t vreodată de milioanele care lipseau. Nici măcar nu au şti

ut că era un transport de lingouri de aur prin tuneluri. Ima ginile cu turnurile prăbuşindu-se au avut un impact puterni c asupra minţilor oamenilor. Este ca şi cu turnul lovit de t răsnet din care sar cadavre de pe cărţile de Tarot. Prăbuşir ea WTC este un simbol arhetipal al cataclismului, apocalip sei şi schimbării iminente care a fost pus pe seama fanatici lor musulmani. Casetele cu decapitări

dau şi ele rezultate mulţumitoare. Cultivă teroarea în in imile vesticilor şi în acelaşi timp le cresc acestora fobia f aţă de arabi şi sporesc discriminările.

Cu o voce sumbră Clericul spuse:

— Mi-e teamă că planul nostru este prea complicat.

— Nu ai de ce să îţi faci griji, buon cugino. Distrugând î ncrederea în creştinism şi asmuţindu-i pe evrei împotriva a rabilor nu facem decât să trecem la a doua etapă a planul ui: confuzia.

— Aveţi dreptate. Şi atunci când ne vom folosi de funda mentaliştii musulmani pentru a lovi în Roma nu vom face d ecât să aplică un... coup de grave. Din câte am înţeles, pro gramul de spălare a creierelor aplicat acelor musulmani tin eri şi plini de furie s-a dovedit şi el important.

Timbrul vocii lui Volante se schimbă.

— Da, i-am folosit pentru al doilea atentat din Londra şi chiar acum se pregătesc pentru lovitura din Roma. Serviciil e secrete nu şi-au dat seama încă de motivele din ce în ce mai aberante pe care le invocă aceşti tineri terorişti. Atunc i când se aşteaptă cel mai puţin, vom trece la teroarea aer iană. De data aceasta vom lovi în mijlocul Statelor Unite. D

in moment ce controalele pentru avioanele particulare sun t atât de lejere, vom folosi aviaţia privată. Imaginează-ţi p anica atunci când un Gulistream IV sau V se va înfige într-u n magazin Wal-Mart[115] şi va ucide sute de localnici obezi.

— Cum stăm cu campania de dezinformare despre Eva nghelia lui Iisus?

— Conform planului. Experţi din diverse ţări, cu diverse religii autentifică liniştiţi fragmentele din Cartea lui Q pe ca re le-ai adus din Templul lui Solomon. O să aruncăm presei câteva fragmente ca să creăm furia în media de care ave m nevoie. Dar vom păstra părţile cele mai suculente pentr u final.

— De-abia aştept să văd ce faţă va face câinele ăla băt rân, spuse Clericul cu nerăbdare.

— Să mă ţineţi la curent cu desfăşurarea operaţiunilor. Păstrăm legătura.

Clericul puse receptorul la loc în furcă, apoi se duse spr e fereastră. În piaţă, un grup de călugăriţe îşi croiau drum prin mijlocul unui covor de porumbei care se plimbau de c olo-colo. O altă măicuţă li se alătură alergând. Bast, camufl ată sub veşmântul de călugăriţă, fugea cu o graţie de feli nă.

Dădu din cap şi-şi zâmbi atoateştiutor.

---

[115] Retailerul numărul unu din lume, Wal-Mart are peste 7.250 de magazine şi 590 de depozite, dintre care circa 55% în SUA (n. red.).

CAPITOLUL 45

Rossi şi Giovanni vorbeau în timp ce înaintau pe corido arele Palatului Apostolic.

Cu obrajii palizi şi respirând greu, Giovanni zise:

— Ne vom întâlni cu Stato, dar în primul rând trebuie să vorbim cu cardinalul Moscato.

— Dar şeful pazei trebuie să...

Giovanni dădu din cap aprobator.

— Nu înţelegi câtă rigoare există la Vatican. Există prot ocoale şi strategii ale birourilor care trebuie respectate. Po t înţelege că pentru tine aceasta este o problemă de securi tate. Dar Stato este în subordinea cardinalului Moscato. Pri n Vatican te mişti cu paşi mici. Nu e ca la guvern. Aici treb uie să respectăm lanţul ierarhic. Mergem direct la şeful un ui departament doar în caz de extremă urgenţă.

— Am înţeles care era mesajul cu dragonul şi cu Templi erii, dar nu cred că în spatele lui e altceva decât un grup d e nebuni. Cred că Stato nu trebuie decât să întărească puţi n măsurile de securitate.

Giovanni tăcu şi puse mâna pe umărul lui Rossi.

— Şi vederea?

Rossi privi încruntat.

— Să fie vreo legătură?

Ajunseseră în faţa biroului cardinalului.

— Eu m-aş gândi la această posibilitate, şi unchiul desc hise larg uşa.

Monsignore Porcello Bertone îi pofti într-o anticameră, unde se aşezară pe o banchetă lungă. După ce băură cafe aua şi făcură conversaţie măruntă cu Bertone, acesta se ri dică şi spuse, cu faţa porcină luminată de importanţa cuvi ntelor:

— Vă rog să înţelegeţi că Eminenţa Sa are un program f oarte încărcat. Mă voi strădui să vă fac loc între alte întâlni

ri, dar nu vă pot promite nimic.

Giovanni îşi coborî privirea, apoi o ridică şi privi în ochii mici ai lui Bertone.

— Este o chestiune extrem de urgentă.

Bertone ridică din umeri.

— Poate, dacă aş şti despre ce fel de urgenţă este vorb a, atunci...

— Chestiunea nu poate fi discutată decât cu Eminenţa Sa.

Giovanni se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă picioa rele. Discuţia se terminase.

— Prea bine... voi face tot posibilul.

Giovanni se ridică şi merse spre un mic birou.

Scrise ceva pe prima coală dintr-un teanc şi o puse într- unul din plicurile de pe acelaşi birou. Apoi puse plicul în mâna lui Bertone.

— Să îi dai asta imediat, dacă ţii câtuşi de puţin la viaţa ta şi la fiii văduvelor în slujba cărora eşti! Nu ai pic de mi lă? O, Doamne! E chiar atât de greu să găseşti pe cineva d ispus să ne ajute?

Mâinile lor se atinseră atunci când îi dădu plicul şi Giov anni îşi apăsă degetul mare peste degetul mare al lui Bert one. Se întoarse cu spatele şi privi în oglindă chipul lui Bert one.

Bertone abordă o expresie indignată, se întoarse şi int ră în birou.

Rossi râse.

— Dar ştiu că l-ai pus pe jar.

— Tocmai i-am făcut semn că şi eu sunt francmason.

— Dar nu eşti.

Giovanni făcu şmechereşte cu ochiul.

— Nu, dar Bertone este. Am folosit puţin modificată for mula de adresare în caz de ajutor a masonilor: „O, Doamn e, există vreun ajutor pentru fiul văduvei?” Şi, evident, am

abuzat de strângerea secretă de mână folosită de maeştrii masoni.

— Dar cum de ai ştiut că e mason?

— După butoni.

— Poftim?

— Erau asemănători cu simbolul Tubal-Cain. Seamănă c u o crosă de golf încercuită de două bile. Pentru francmaso ni, simbolul are conotaţii foarte importante şi nu are vreo l egătură cu golful.

— Oare vreau să ştiu asta?

— Eufemistic, i se spune bastonul cu două mingi. Ăsta a r trebui să fie un indiciu... reprezintă o anumită parte anat omică pe care numai bărbaţii o posedă.

Rossi se scărpină pe cap, privi uşor amuzat între proprii le picioare.

Giovanni scoase o bucată de hârtie din buzunar.

— Asta am descifrat din vederea aceea.

Rossi luă hârtia şi o privi.

Rappini

Îl

Pescatore

Citi, făcând traducerea.

— Răpiţi... pescarul?

Se făcu alb la faţă.

— Dacă mesajul era adresat lui Bast, înseamnă că ave m de-a face cu o ameninţare serioasă.

Îşi scoase telefonul mobil.

— Pe cine suni? vru să ştie Giovanni.

— Pe şeful agenţiei. Să facă într-un fel şi să dea de Stat

o prin intermediul ministerului.

Unchiul aprobă.

— Se pare că altfel nu înaintăm deloc. E o idee bună.

Când termină convorbirea, Rossi începu să se plimbe n ervos prin anticameră.

— Calmează-te, Nico. Nu faci decât să uzezi un covor p ersan scump.

Acesta se opri, îmbufnat.

Giovanni îşi sugea buza de jos.

— Este cam confuz. Încerc să fac legătura între un teror ist al Al-Qaeda şi un grup de boşorogi care îşi spun Templi eri. Se poate să greşim. Poate că este vorba despre o ţintă unică.

— De ce crezi asta? întrebă Rossi.

— Descendenţii celor cu rang înalt în Curia, care au fost la fel de responsabili de exterminarea Templierilor ca papa Clement al V-lea, fac încă parte din structurile de conducer e ale Vaticanului. Unul dintre ei a dispărut.

— Adică monsignore Scarlotti?

Rossi nu părea convins.

— Unul dintre strămoşii lui a semnat Bula Papală de la Veneţia.

— Deci chiar te îngrijorează scrisoarea?

— Mă tem că trebuie să o luăm în serios. O să fac o lis tă cu posibilele persoane vizate şi i-o voi da lui Stato, tu oc upă-te de filiera din Orientul Mijlociu.

Rossi se pregătea să răspundă atunci când uşa biroului lui Moscato se deschise cu furie. Cardinalul Moscato nici nu îi văzu. Trecu valvârtej pe lângă ei şi ieşi din sală.

Bertone vru să îl urmeze, dar Rossi se ridică şi îl prinse de braţ.

Bertone le spuse, îngrijorat şi cu o privire iritată:

— Domnilor, vă rog să nu mă reţineţi. Sfântul Părinte n e-a convocat de urgenţă în biroul său.

Rossi îi dădu drumul şi Bertone se grăbi să iasă.

Rossi se întoarse spre unchiul său şi observă privirea i mpacientată a acestuia.

— I-am dat drumul, spuse rece Giovanni.

Mobilul lui Rossi sună.

— Pronto, şi aşteptă ca persoana care îl sunase să vorbească.

CAPITOLUL 46

Pe Via degli Scipioni era parcată o dubiţă Fiat albă. În m aşină, o femeie stătea aşteptând neliniştită, bătând cu deg etele în volan şi aruncând priviri către trotuarul de vizavi. P ietonii care treceau din întâmplare pe acolo nu dădeau nici o importanţă călugăriţei de la volanul dubiţei. Într-un final, uşile cinematografului Azzurro Scipioni, club privat care pr ezenta nedublate numai filme de artă şi clasice de la Holly wood, se deschiseră. Câteva cupluri de bătrâni, un grup de studenţi şi câţiva măturători stradali, care aveau intrarea li beră în urma unui protocol semnat cu primăria, ieşeau prin hol. Deasupra intrării era scris cu litere luminoase Broadwa y Melody 1940[116].

Deşi avea aproape 70 de ani, Kystyn Lazarz aluneca pe strada aglomerată cu graţia şi agilitatea unui Fred Astaire. Purta un costum de seară, impecabil croit. Cămaşa făcută l a comandă era închisă cu butoni. La fel ca Fred, îşi asortas e cravata cu şosetele. Se îngrăşase puţin şi îşi pieptăna pă rul încă des pe spate. Dar cel mai impresionant detaliu era u ochii lui verde-smarald. Ochi capabili „să aducă păcatul î n casă”, cum spusese, cu ani în urmă, unul dintre criticii ca re îi admiraseră cariera de cântăreţ şi dansator.

Deschise uşa din dreapta şoferului şi sări în dubiţă. Îi fă cu cu ochiul şi îi zâmbi, făcând gropiţe în obraji. Lansă un:

— Care-i treaba, păpuşă?

— Aştept de jumătate de oră, ai întârziat, şi călugăriţa îl privi lung.

Râgâi zgomotos.

— Mda, cola mare şi pop-corn cu unt în cantitate dublă nu se împacă prea bine cu ţevile mele ruginite. Ai nişte Ma

[116] Musical din 1940, cu Fred Astaire, Eleanor Powell, George Murphy, Norman Taurog (n. red.).

alox[117]?

Dădu din cap că nu şi îi făcu semn spre spatele dubiţei.

— Geanta ta e în spate.

El se întoarse pe scaun, apucă geanta, cotrobăi prin ea şi găsi sticluţa cu medicamentul.

Luă o înghiţitură din sticluţă.

— Niciodată nu plec de acasă fără ea.

— Eşti incorigibil, spuse ea.

— Mda, odată am apărut pe platou cu o oră juma întârz iere şi era un film al bătrânului Hitch... Îi plăcea ca actorii să îi zică Mr. Hitchcock, da' eu îi ziceam tot timpul Hitch... şi-a zis: „Bună seara, domnule Johnny Brett. Bine aţi venit l a filmarea noastră".

Mai luă o gură şi râgâi zgomotos.

— De unde ai găsit numele ăsta de scenă?

— Fred l-a folosit în film, făcu un semn cu capul către ci nema.

Ea porni maşina şi coborî de pe trotuar.

— Acolo, înghesuit în cinematograful mic din Cracovia, mă uitam la ei cum plutesc pe ecran, cum se reflectau, îm brăcate în rochii albe strălucitoare în oglinzile cu rame neg re, pur şi simplu patinau pe lacuri din dale negre, strălucito are, aşa cum se patinează pe gheaţă. Începu să fredoneze Begin the Beguine[118], şi se holba cu privirea pierdută unde va, în spaţiu. Păpuşă, îţi spun, era sublim. Atunci şi acolo a m ştiut că trebuia să ajung la Hollywood.

— Fred şi Ginger?

— Nu, asta era Eleanor Powell, scumpi.

Ea se încruntă şi-şi ţuguie buzele.

---

[117] Medicament care reduce aciditatea stomacală (n. red.).

[118] Melodie a lui Cole Porter, cântată de June Knight în musicalul de pe Broadway „Jubilee" din 1935. Pe versiunea instrumentală au dansat Fred Astaire şi Eleanor Powell în 1940 (n. red.).

— Deci, care-i treaba? întrebă.

Ochii ei de un albastru palid îl săgetau de sub sprâncen ele negre.

— Ce-ar fi să te duci tu în spate şi să te schimbi? Avem un program de respectat.

S-a ridicat şi, când se strecura printre scaune, trase un vânt. Ea acceleră şi îl izbi de podea. Îşi zâmbi mulţumită:

— Să nu te mai prind că îmi zici păpuşă sau scumpici, J ohnny Boy!

Îi răspunse, scoţându-şi capul de după scaunul ei şi fre cându-şi fruntea.

— Am înţeles. Îmi pare rău de gaze.

Conducea cu îndemânarea unui taximetrist înveterat, cl axonând, ţipând şi înjurând prin mijlocul traficului infernal din Roma. Îşi strecură mâna sub veşmânt, să vadă dacă pi stolul de plastic de calibrul 22 era tot acolo, prins bine pe i nteriorul coapsei sale calde. Un 22 nu era o armă letală, da r muniţia era ieftină. Şi, dacă exersai destul, chiar putea uc ide; trebuia să nimereşti în ochi.

Johnny Boy se strecură înapoi pe locul din faţă. Îşi aranj a gulerul. Apoi se privi într-o oglindă de buzunar pe care o ridică deasupra ţestei acoperite de fire rare şi albe de păr t uns scurt.

— Niciodată nu mi-a plăcut peruca aceea. Mă mănâncă îngrozitor toată pielea capului.

Apoi se ascunse în spatele unor ochelari de soare cu ra me groase.

— Boop boop a doop[119], ce zici, soră?

Ea a înclinat puţin capul.

— Bănuiesc că vei fi credibil.

Mângâindu-şi reverul ei zise:

---

[119] Cuprinzând melodii înregistrate între 1928 şi 1951, albumul Boop-Boop-A-Doop al lui Helen Kane a inspirat personajul de desene animate Betty Boop (n. red.).

— Arată destul de autentic. Şi materialul, şi croiala.

— Ar trebui... este autentic.

— Cum de-ai... lasă, mai bine nu aflu.

— Exact. Verifică în buzunarul de la haină.

Scoase un portofel din piele care conţinea nişte carduri şi legitimaţii.

— Aha, eşti o fată după sufletul meu.

— Ştiam că o să-ţi placă.

El scutură din cap. Se pregătea să intre în pielea perso najului. Începu să vorbească stricat, cu un accent de Bosto n.

— Monsignore Charles O'Malley, Arhiepiscopia Boston A rch, trimis special al Eminenţei Sale, cardinalul Lawless. Da r, vă rog, spuneţi-mi Chuck.

— Foarte frumos, Chuck.

— Deci tu o să joci rolul lui Ingrid Bergman.

Ea zâmbi cu modestie şi privi sfioasă în jos.

— Sora Mary Benedict, numită temporar asistentă la ch irurgie.

Privirile lui alunecară pe corpul ei.

— Ştii, aşa, ca o glumă, Bing a mai cerut o dublă pentru ultima scenă. Apoi a apucat-o pe Ingrid în braţe şi a mozoli t-o puţin.

— Ai face bine să-ţi păstrezi Viagra până când găseşti p e cineva de vârsta ta.

Dubiţa intră în parcarea policlinicii Gemelli. Johnny Boy începuse să cânte „The Bells of Saint Mary's" cu o voce gr oasă, de bariton, ca a lui Bing Crosby.

CAPITOLUL 47

Vatican

Pontiful era aşezat la biroul său din apartamentele de l a etajul al treilea al Palatului Apostolic, în faţa unor ferestr e impunătoare. Stiloul papei se mişca rapid pe coala de hâ rtie. Răspundea la corespondenţă.

Se auzi o bătaie scurtă dar puternică în uşă.

Faţa cenuşie şi ridată a Sfinţiei Sale privi spre uşă. Lupt a lăuntrică şi grijile care îl măcinau i se citeau în ochi. Culo area verde, de mare tropicală a acestora părea întunecată de fantomele din vreo casă bântuită.

— Avanti!

Mâna tremurândă a Pontifului lăsă stiloul să se odihnea scă lângă coala de hârtie. Se lăsă în fotoliu cu un oftat gre u. Era ora la care avea loc şedinţa de dimineaţă. Cardinalul Secretar de stat, Luciano Moscato, şi şeful serviciului de se curitate papal, comandantul Gustavo Stato, intrară înarm aţi cu dosare roşii. Cu un gest al capului său obosit, Sfinţia Sa îi invită să ia loc.

Cardinalul Moscato avea o faţă rotundă, cu obraji buhă iţi şi bărbie dublă. Ca şi când obezitatea nu ar fi fost îndeaj uns de respingătoare, faţa cardinalului era pe jumătate ac operită de un enorm semn din naştere de culoare purpuri e. Comandantul Stato era complet opus ca înfăţişare. Com binaţia de trăsături specifice zonei mediteraneene: păr ne gru strălucitor şi ochi întunecaţi, forma fizică excelentă îl făceau să pară un erou din filmele de acţiune: curajos, cre dincios şi foarte vigilent. Se antrena cu Gărzile elveţiene. Făcuse armata la Berna, la Ausbildung, şi fusese în regime ntul Corazzieri al carabinierilor, echivalent al Serviciilor Se crete SUA. După tentativa de asasinare a papei din 1981, f usese numit şef al serviciului de pază personală al Pontiful

ui.

În timp ce vorbea, ochii îi sclipeau intens.

— După cum aţi cerut, am întocmit un dosar în care su nt prezentate detaliile despre decesele colonelului Pico şi a l lui monsignore Scarlotti.

— Fii amabil şi prezintă-ne o versiune succintă. Continu a, per favore[120].

Stato luă poziţie de drepţi:

— După cum ştiţi, în timp, Vaticanul a primit important e sume de bani de la diverse agenţii străine. Se spera că o Biserică puternică şi unită va fi un aliat de nădejde în com baterea comunismului. Monsignore Scarlotti a fost recrutat de către o agenţie prin intermediul nepoatei sale, Josephin e Schulman, agentă Mossad.

Uimit, papa se aplecă uşor peste birou şi aşteptă contin uarea.

— Sfântul Scaun a fost în atenţia multor servicii secret e. Americanii şi-au trimis un emisar special, pe domnul Jam es Wilcox, continuă Stato. Acesta era un agent cu vechime al CIA şi era trimis de regulă în locuri fierbinţi ale spionajul ui internaţional: Teheran, Havana, Bangkok şi Tegucigalpa.

Cardinalul Moscato se foia nelinişti în scaun, ca un bul dog stresat, aşteptând să îi vină rândul.

Stato observase starea de agitaţie a cardinalului, dar n u avu nicio reacţie.

— Ieşirea din scenă a lui William Cotter, care a avut loc în acelaşi timp cu dispariţia lui monsignore Scarlotti nu fac e decât să indice că într-un fel sau altul serviciile secrete a mericane au fost implicate în această problemă. Stato se o pri puţin, respiră adânc. Jaful de la Arhive şi uciderea colon elului Pico... de care se face responsabil monsignore Scarlo tti. Amprentele lui au fost găsite pe dispozitivul din bronz d e susţinere a cărţilor folosit la uciderea lui Pico.

---

[120] Continuă, te rog, în limba italiană în text (n. red.).

Papa îşi lipi bărbia de piept, oftă şi îl privi pe Stato.

Stato continuă:

— Înclin să cred că, după ani de tentative nereuşite de a descifra mesajele noastre codate, anumite agenţii au de scoperit că Le Cahier de la Rose Noire este cheia către cod ul nostru diplomatic. Fără acea carte, nici măcar supercalc ulatoarele Cray 900 de la sediul NSA din Fort Meade nu ar putea sparge codul pe care îl folosim!

Moscato interveni:

— Adică odată ce au cheia, codul nu ne mai este de fol os. Toată corespondenţa noastră diplomatică este vizibilă oricui are cheia codului.

— Deci? ceru Pontiful.

— Comunicarea între nunţiii papali este compromisă, cl arifică Moscato.

Privirea papei era rece, ca la o partidă de pocher în car e emoţiile sale l-ar fi ajutat pe Moscato să facă o cacealma de zile mari.

Stato trase aer în piept şi continuă.

— Sfinte Părinte, Scarlotti era un agente doppio[121] Reco mand instituirea de urgenţă a protocoalelor de securitate!

Lăsă dosarul pe biroul papei.

Moscato stătea liniştit şi în tăcerea din cameră cuvintel e lui Stato se pierdeau ca un stol de rândunele în înaltul ce rului.

Fără ca măcar să îl deschidă, papa atinse dosarul roşu.

Pe faţa cardinalului Moscato apăru un rânjet. Se întoars e către Stato, încercând parcă să citească ceva în privirea acestuia. Dar ochii lui Stato îl fixau pe papă, vrând să desci freze vreun îndemn sau vreo grijă dincolo de masca impasi bilă a acestuia.

— Comandor Stato, sunt complet de acord cu propuner ea dumneavoastră. În ochii papei luci o străfulgerare. Dore

[121] Agent dublu, în limba italiană în text (n. red.).

sc ca atribuţiile şi responsabilităţile tale să fie extinse. Înce pând din acest moment, vei conduce Vigilanza, dar şi Gard a elveţiană. De asemenea, te vei ocupa de toate chestiunil e legate de serviciul nostru de informaţii.

Stato înghiţi în sec.

Papa se întoarse către Moscato. Cardinalul primi privire a rece şi întrebarea inocentă a papei fără vreun gest.

— Nu sunteţi de acord, Eminenza[122]?

— Da, desigur! Exact la asta mă gândeam şi eu!

Moscato se juca nervos cu inelul cu sigiliu.

— Grazie, Eminenză.

Apoi papa se întoarse către Stato:

— Dar, pentru început, am pentru tine o misiune care tr ebuie dusă la îndeplinire fără stângăcii şi cu cea mai mare discreţie posibilă. Lucrurile sunt mult mai complicate. Chia r acum, în timp ce vorbim, există forţe care lucrează pentr u a duce la îndeplinire o misiune ascunsă.

— Îmi puteţi da mai multe detalii, Sfinte Părinte? Cred că nu...

— Dulăii Domnului, Domini Canes, te vor informa.

Papa apăsă un buton camuflat în marginea biroului. Era un semnal adresat secretarei. Aceasta deschise uşa unui bărbat.

— Aţi spus Dulăii...

Stato fu întrerupt. Damien Spears, generalul dominicani lor, intrase. Ar fi putut cu uşurinţă trece drept un cavaler t euton. Depăşea cu puţin doi metri şi avea în jurul a 150 de kilograme. Aura germanică era subliniată de părul său blo nd-argintiu. Arăta ca un tanc. La Vatican se ştia că făcuse parte din Tineretul Hitlerist şi că luptase în armata nazistă. Îl porecliseră Panzer[123] General.

Însă albul veşmântului dominican îl făcea să pară mai degrabă o stafie impunătoare. Stato îi observase tenul pali

[122] Eminenţă, în limba italiană în text (n. red.).

d, părul blond şi calmul germanic.

Se grăbi să ia loc, cu broboane de sudoare curgându-i p e frunte. Pentru o clipă, aerul fu greu şi tăcerea apăsătoar e.

Sfinţia Sa îşi aşează cu grijă mâinile cu palmele în jos pe birou.

— Ce vom discuta nu va fi, sub nicio formă, repetat cui va din afara acestei camere. Îi privi pe rând pe cei trei. Aţi înţeles?

Ei au confirmat cu o simplă mişcare din cap.

— Stato, presupunerea ta este numai pe jumătate core ctă. Stato ciuli urechile. Da, monsignore Scarlotti era agent dublu. Mai corect ar fi să spunem agent provocator, trimis de către Sfântul Birou să se infiltreze şi să îmi raporteze. S tato căscă gura de uimire. Şi, da, în Biserică s-au infiltrat el emente periculoase. Mult mai periculoase decât membrii v reunui serviciu secret. Profesorul Max Schulman, bun priet en cu mine, care l-a şi convins pe Rabbi Ben Yetzach să îl i nvite pe papă într-o vizită istorică la o sinagogă, mi-a trimi s ca dovadă un document.

Stato privi către Spears, ai cărui ochi de un albastru ce nuşiu îi confirmară tacit cele auzite. Apoi îl privi pe papă.

— Să îmi fie cu iertare, Sfinte Părinte, dar... nu înţeleg.

— Vei înţelege, fiule. Este vorba despre Protocollo Dicia ssette, Protocolul 17.

— Dar, Sfinţia Ta, organizaţia a fost interzisă şi dezme mbrată, obiectă Stato.

— Cum poţi fi sigur? Un şarpe care se leapădă de un str at de piele nu tot şarpe rămâne? Nu stă el în continuare su b pietre sau prin tufişuri, gata de atac? Erezia a purtat mul

---

[123] Denumire metonimică germană pentru armurieri, ce derivă din cuvântul din franceza veche pancier = armură; tancuri produse în Germania şi Cehoslovacia după 1930, folosite de Germania în cel de-al Doilea Război Mondial (n. red.).

te nume: gnosticism, umanism, cunoaşterea superioară pri n raţiune pură a Iluminaţilor, punând gândirea mai presus de Dumnezeu. Vor să creeze o nouă ordine mondială. Cruc iadele şi Inchiziţia ni se par nişte atrocităţi lipsite de scrup ule, dar şi Adversarul este fără scrupule.

Stato îl privi pe papă şi adăugă, împăciuitor:

— Desigur, am auzit anumite zvonuri... dar, Sfinţia Ta, nu sunt...

Spears se ridică din scaun.

— Sfinţia Sa îmi permite?

Pontiful aprobă. Se aplecă sumbru, ca un spirit înfuriat, către Stato.

— Americanii spun că nu iese fum fără foc. Zidurile ace stei biserici ascund flăcări care mocnesc la temelii şi se pr eling spre sufletele clerului şi ale credincioşilor. Ochii lui Sp ears fulgerau şi fiecare silabă a cuvintelor lui era impunăto are ca un tunet. Aţi auzit vreodată de PROCES?

Stato îngheţase. O frică iraţională îi trecu rapid prin sto mac. Se întâlnise cu termenul în tinereţe când studiase reli giile comparate cu profesore Georges Monti. Pe atunci voia să se facă preot.

Îşi amintea prelegerea lui Monti. Profesore Monti era în faţa sălii de curs, cu o expresie sumbră.

— PROCESUL este conceptul luciferic al unui plan de do minare a lumii prin „forţa din spatele forţelor". Monti făcus e o pauză pentru efectul teatral. Sau, ca să vă ofer o formu lare populară, voi folosi versurile celor de la Rolling Stones. În cântecul lor Sympathy for the Devil sunt versurile „Mă b ucur că ne-am întâlnit, sper că-mi vei ghici numele" – Shait an... Lucifer.

Stato privea în gol, digerând consecinţele celor auzite.

Spears îl lăsă câteva secunde, apoi vorbi din nou.

— După cum aţi reacţionat, observ că ştiţi despre ce vo rbesc.

Vocea tunătoare a generalului îl readuse cu picioarele p e pământ.

— Iată, şi îi întinse lui Stato un pergament. Vedeţi cu oc hii dumneavoastră.

Moscato, cardinalul Secretar de Stat, îşi aranja la zucch etto pe cap şi se juca cu crucifixul de la gât. Faţa lui era pu rpurie şi pata din naştere aproape că nu se mai distingea.

Stato luă cu mâini tremurătoare pergamentul. În partea de sus era ştanţat Protocollo Diciassette (P-17) flancat de c ruci întoarse cu susul în jos; un porumbel alb apărea în mijl ocul foii. Sub porumbel, semnăturile a numeroşi membri d e vârf ai Sfântului Scaun şi Cavalerilor de Malta, ai căror re prezentanţi erau adeseori oficiali de rang înalt în comunita tea mondială a aplicării legii şi a spionajului. Ca de exempl u un fost şef al CIA, care luptase alături de papă împotriva comunismului. Pe listă era şi un fost procuror general al SU A.

Urma un şir de nume importante ale Vaticanului: minist rul de Externe, Cardinalul Vicar al Romei, şeful Vigilanza, s erviciul de informaţii al Vaticanului.

Ochii lui Stato ardeau indignaţi pe măsură ce parcurgea u lista: arhiepiscopul Marsciocco, fostul director al Băncii V aticanului... şi, la final, cu o semnătură prelungă şi şerpui tă: cardinalul Moscato. Dedesubtul semnăturii era scris: Cl ericul.

CAPITOLUL 48

Stato căută privirea tulburată a papei. Mai văzuse privir ea aceea. Privirea plină de deziluzie, plină de tristeţea tră dării.

Cardinalul Moscato îl privea fix pe Spears, care îl privea intens, ca un pitbull flămând. Brusc, sări peste birou. Se re pezi cu braţele înainte şi mâinile lui îl apucară de gât pe pa pă.

Transpira ca o căţea în călduri.

În timp ce urla obscenităţi, faţa lui purpurie se contorsi ona grotesc. Mâna lui apucă crucea pe care o avea la gât ş i apăsă butonul secret. Din cruce ţâşni lama de oţel. Ridică mâna cu crucifixul tăios în sus, gata de atac.

Mâinile enorme ale lui Spears îl apucară pe cardinal şi îl smulseră de lângă papă, trântindu-l pe podea. Când trădăt orul se pregătea să atace din nou, Stato se ocupă de el. Îi î nfipse ţeava pistolului Beretta în bărbie.

Ochii cardinalului nu emanau frică, ci ură în stare pură. Stato smulse crucifixul de la gâtul lui Moscato.

La auzul zgomotelor, doi membri ai Gărzii elveţiene se năpustiră pe uşă, cu uniformele lor dungate inspirate din p icturile lui Rafael. În mâini ţineau halebarde, acele topoare cu dublu tăiş şi coada lungă, concepute pentru a-i ajuta pe infanteriştii din Evul Mediu să răstoarne cavalerii de pe cal. Arme sălbatice, făcute să treacă prin metalul armurilor şi p rin carne. Excelente pentru spart oase. Create pentru a evi scera.

Stato îşi puse rapid Beretta în spatele cardinalului Mosc ato, între coastele acestuia, acoperite de valuri de osânză.

— Numai o ocazie să-mi dai, porcule, îi şopti în ureche l ui Moscato.

Generalul Damien Spears stătea ca un urs calm lângă b iroul papei. În ochii lui se putea citi îngrijorarea sinceră pe

ntru Sfântul Părinte. Făcu un semn ferm cu mâna spre cele două gărzi să iasă din cameră. Papa dădu afirmativ din cap în direcţia lor.

Uşa se închise cu un scrâşnet de lemn masiv.

Stato îl azvârli pe Moscato într-unul dintre fotolii şi îl le gă de braţele acestuia cu ajutorul perechii de cătuşe pe ca re o purta întotdeauna cu el.

Pe faţa Pontifului cădea umbra stinghiilor de lemn care separau în forme geometrice geamurile. Umbrele păreau a ascunde lacrimi. Stato fu uimit de înfăţişarea papei, cu faţ a brăzdată de lacrimi. Aceeaşi lumină filtrată prin acelaşi g eam scălda şi veşmintele albe ale papei. Efectul era năucit or, silueta acestuia părea că radiază forţă şi vitalitate.

Cu paşi nesiguri, Sfântul Părinte se îndreptă încet către uşă. Se întoarse către Moscato.

— Hristos nu mai este venerat în tabernacul. L-aţi înloc uit cu lăcomia, veneraţi avariţia. Dar adevăratul corp al lui Hristos, corpul lui mistic, trăieşte în continuare. Trăieşte h rănit de credinţa adevărată a celor care îşi trăiesc vieţile în disperare tăcută, uneori apăsaţi de regimuri tiranice, dar c are nu şi-au pierdut nici speranţa, nici credinţa. Trăieşte pe feţele celor câţiva oameni de bună credinţă, care, în ciuda obstacolelor, încearcă să facă lumea mai bună. Care îndrăz nesc să-şi apere credinţa. Care nu se ascund în umbre şi s ecrete. Care nu iau parte la conspiraţii. Se sacrifică, îndură cuvinte aspre, trec prin primejdii, dar nu renunţă la credi nţă.

Moscato se zbătea în scaun.

— Bătrân cretin. Chiar nu ai curajul să faci ce trebuie, n u?

Papa îşi îndreptă puţin spatele gârbovit.

— Nu voi permite ca papalitatea să redevină ce a fost î n secolul X. Nu o să tolerez din nou două feţe ale aceleiaşi religii. Nu vom intra din nou într-o eră a zeului Ianus. Nu m

ai este loc pentru o latură creştină şi una anticreştină. Nu mai putem să fim pe de o parte buni şi mărinimoşi, de ceal altă parte plini de ură şi rău-voitori. Oricât m-ar durea dec onspirarea trădătorilor, nu pot decât să mă rog lui Iisus şi F ecioarei Maria să îmi dea tărie. Cu sfântul ajutor al Preasfin tei Fecioare, am reuşit să învingem oroarea comunistă. Am căutat iertarea celor pe care Biserica i-a nedreptăţit. Am d eschis uşile celorlalte căi către salvarea lumii, am fost acu zat şi că aş fi fost prea liberal, dar şi pentru că am reîntărit dogmele. Dar în faţa acestei ascensiuni a răului nu am să ş ovăi, nu voi fi slab. Adevărul trebuie spus. Cu umilinţă şi în fruntând umilirea celorlalţi.

— Nu ştii nimic, aruncă Moscato din fotoliul unde se per pelea şi se chinuia să scape din cătuşe.

Privirea blândă a papei căzu asupra lui.

— Eminenza, nu doar mâinile vă sunt încătuşate. Sau p referaţi să mă adresez folosind numele de cod, Clericul! V-aţi legat sufletul de maşinaţiunile Căii mâinii stângi. Dar niciodată nu este prea târziu. Sunteţi dispus să vă reînnoiţi jurămintele sacre? Să fiţi rebotezat şi spălat de păcatele S atanei?

Faţa lui Moscato se schimonosi acoperită de un rânjet s inistru. Începu din nou să înjure.

— Basta! Până la sfârşitul acestei zile, şi tu şi Biserica t a veţi fi îngropaţi. Terminaţi. Roţile s-au pus deja în mişcar e! Crucea Nazarineanului se clatină. Nu ai cum să ne opreş ti. Suntem printre voi, acţionăm fie vizibili, fie neştiuţi de ni meni.

Pe faţa Pontifului se aşternu tristeţea.

— Stato, vezi ce se poate scoate de la el.

— Da, Sfinţia Voastră. Cu plăcere, răspunse Stato.

Apoi se aplecă şi, faţă în faţă cu Moscato, îi şopti:

— Vei fi surprins să afli de câte sunt capabil.

Cu îngrijorare în voce, Sfântul Părinte îi spuse lui Stato:

— Va trebui să cooperezi cu profesorul Giovanni şi cu n epotul său de la SISDE. Am primit un telefon de la ministru l Afacerilor Externe cu câteva minute în urmă. Viaţa lui Gio vanni este în mare pericol. Este un fiu bun şi viteaz al Sfint ei Biserici. Commandante, dacă va fi nevoie, protejează-l c u riscul propriei tale vieţi. Stato încuviinţă cu un aer solem n. Am o presimţire înfricoşătoare. Aceşti trădători în haine sfinte au pregătit ceva foarte sinistru pentru Biserică. Cu t oţii ne dăm silinţa să descifrăm planul lor. Damien te va î nştiinţa despre viitoarele schimbări. Şi trebuie să trimiţi un uomo di fiducia[124], pe unul dintre ofiţerii în care ai cea mai mare încredere la Torino... la Cattedrala Di San Giovanni îl Battista. Preia sfântul giulgiu de la păzitorul său, cardinalul Saldarini, şi adu-l de urgenţă aici.

— Cum doreşte Sfinţia Sa, se conformă Stato.

Papa ridică mâna, şi, cu inelarul şi degetul mic curbate în palmă, cu degetul mijlociu şi arătătorul întinse şi degetu l mare lipit şi el de palmă, îi dădu lui Stato binecuvântarea papală.

Prin ferestrele palatine venea o lumină orbitoare şi pe z idul din spatele lui Moscato se prelinse umbra gestului de binecuvântare. Inversată diabolic: Daemon est Deus Invers us.

Capul încornorat al Satanei.

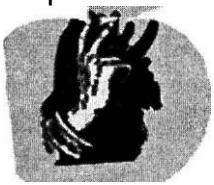

Rămas singur în biroul său, papa sigilă ultimele plicuri ş i le încredinţă cu o mână tremurătoare secretarului său, ca rdinalul Stanisław.

— De câţi ani lucrăm împreună, bătrâne? Deşi era sufici

[124] Om de încredere, în limba italiană în text (n. red.).

ent de bătrân cât să fie el tată lui Stanisław, papei îi plăce a să îi spună în glumă acestuia bătrâne.

— De mai mult timp. Nici nu îmi aduc aminte câţi ani a u trecut, Sfinţia Ta.

— Ai grijă ca acestea să ajungă în mâinile destinatarilor la prima oră a dimineţii.

Stanisław făcu o plecăciune umilă.

— Am întocmit un raport detaliat şi l-am ataşat listei cu membrii din Protocolul 17, explică papa şi scoase un dosar roşu dintr-un sertar al biroului. I-l întinse şi pe acesta lui St anisław. Pune aceste documente în acelaşi loc cu testame ntul meu...

Brusc, papa se cutremură şi îşi duse mâna spre frunte.

— Vă simţiţi bine?

Papa încuviinţă.

— Adu-mi, te rog, nişte apă. Mă simt slăbit azi.

În timp ce privea mâna ridată şi tremurândă a papei, ca re se străduia să ducă spre buze paharul de cristal, Stanisł aw sugeră:

— Poate ar fi cazul să vă odihniţi.

Papa puse paharul pe birou şi îl privi pe secretar. Privi s pre o statuie a Fecioarei Maria pe care o primise de la Fati ma şi îi şopti în poloneză, limba maternă a ambilor:

— Nie opuszczaj mnie teraz[125].

I se adresă lui Stanisław:

— Mă rog ca Preafericita Fecioară să îmi dea puterea d e a duce lucrurile până la capăt. Privi spre plicurile pe care secretarul le avea în mână. Fiecare conţinea o scrisoare pri n care cerea demisia celor care erau membri ai Frăţiei. Ce i-a dus pe calea greşită? Ce demoni fac ca eu să cer demis ia unor oameni care ar fi trebuit să lucreze pentru gloria D omnului?

Secretarul stătea mut şi tăcut. Ochii lui radiau înţeleger

[125] Nu mă părăsi acum, în limba poloneză în text (n. red.).

e.

— Simt apăsarea pietrei de mormânt, bătrâne. O simt, rece şi grea, în inimă.

Secretarul îl ajută pe papă să se ridice din jilţ şi îl conduse, sprijinindu-l, spre camera lui.

CAPITOLUL 49

După ce primise de la directorul SISDE instrucţiuni care îi cereau să aştepte desfăşurarea viitoare a evenimentelor, Rossi şi unchiul său mergeau pe coridoarele Palatului Apos tolic.

— Ne vom întâlni cu commandante Stato în biroul său, spuse Rossi. Cartierul general trimite un grup de carabinier i detaşaţi pe lângă Ministerul Afacerilor Externe. De obicei se ocupă de siguranţa ministrului de Externe şi de paza şi protecţia demnitarilor străini. Vor mai veni şi nişte trupe di n Regimentul de carabinieri paraşutişti Tuscania.

— În cât timp? întrebă Giovanni, în timp ce se chinuia să ţină pasul cu nepotul.

— Sunt deja pe drum. Stato nu va fi mulţumit, dar este un ordin venit de sus şi papa l-a confirmat.

— Deci papa ştie că există o ameninţare?

— Din câte am înţeles eu, da. În timp ce mergea, Rossi îşi privi ceasul de la mână. Directorul insistă să vorbim şi c u Stato şi cu alţi câţiva. Am instrucţiuni să nu vorbesc cu ni meni altcineva.

— Atunci de ce nu facem o pauză? Trebuie să avem mi ntea limpede, dacă situaţia este atât de complicată.

Rossi se încruntă şi îşi supse buza de jos.

— E o chestie bizară... am aflat că unul dintre băieţii m ei de la echipa tehnică, Claudio, a fost dus la spital.

Ceva cu simptome de gripă foarte puternică. Se pare că este atât de slăbit, încât este ţinut în viaţă numai cu aju torul aparatelor.

Înainte ca Giovanni să poată răspunde, pe coridor apăr u în fugă unul dintre asistenţii lui, cu faţa roşie şi gâfâind.

— Profesore, a sosit ceva prin curier special, spuse el, î ntinzându-i un pachet. Apoi plecă.

Giovanni privi plicul şi ridică din sprâncene.

— E trimis de la o adresă din Chicago. Trebuie să fie de la colegul meu, Max Schulman.

Se îndreptă către o bancă şi întoarse pachetul pe toate părţile.

— Ceva îmi spune că ar trebui să îl deschidem acum.

— Dar trebuie să vorbesc cu Stato, insistă Rossi.

— Am luat deja câteva măsuri pentru a spori siguranţa papei. Deci aşază-te jos şi ascultă-mă. Există câteva lucrur i care sunt foarte în neregulă.

— Certamente![126] Doar vor să îl asasineze pe Pontif.

— Da, exact. Dar cine? zise sec Giovanni.

— Ştim că sunt Cavalerii Templieri.

— Nu fi atât de sigur. Desfăcu ambalajul. Toată afacere a asta cu Templierii mă nelinişteşte. Am găsit prin arhivele Vaticanului câteva documente. Unul dintre ele este un per gament, descoperit recent, care fusese considerat mult ti mp pierdut, care detaliază cum papa l-a interogat pe Marel e Maestru Jacques de Molay[127], dar şi pe alţi Templieri cu r ang înalt, în temniţa castelului Chinon din Valea Loarei în 1 308, în ceea ce a constituit un proces papal.

— Dar nu l-au ars pe rug pe Molay?

— Ba da. Documentul arată că papa Clement al V-lea i-a iertat în mare secret pe Templieri, iertare de care nu s-a ştiut până acum.

— Poate că papa a întârziat înadins momentul iertării, i ar Templierii au observat că acesta nu s-a grăbit prea tare să îi ierte? sugeră Rossi.

Giovanni suspină.

— Da, păcat prin omisiune, dar tot păcat se cheamă. D

---

[126] Desigur! în limba italiană în text (n. red.).

[127] Circa 1244-1314, cel de-al 23-lea şi oficial ultimul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri, cel mai cunoscut membru al acestui ordin după fondatorul Hugues de Payens (n. red.).

ar totuşi nu mi se pare că ar fi un motiv suficient de întem eiat.

Scoase din plic o gravură şi căscă gura de uimire.

— Cavalerul, moartea şi diavolul de Albrecht Dürer, 151 4.

Giovanni era livid la faţă.

— Să înţeleg că ai primit şi mai multe veşti proaste? înc ercă Rossi, privind gravura. Mie mi se pare că arată ca o sc enă de coşmar.

— Păi să ştii că este, aprobă Giovanni, pe un ton funest. Dürer este unul dintre reprezentanţii de seamă ai Renaşter ii nordice. A plecat din Germania şi a venit aici, în Italia. S- a întâlnit cu cele mai importante personalităţi ale aşa-numi tei Epoci a Luminilor. A fost prieten cu magicieni: Cornelius Agrippa von Nettesheim şi Johannes Trithemius. Dar nu a f ost un simplu artist... a fost un adept!

— Adept al cui?

— Al Magiei.

Rossi râse.

— Cu bagheta într-o mână şi jobenul din care iese iepur ele în cealaltă?

— Nu! Al Magick, magia scrisă cu k, care vine din greac a veche... Kieis şi Kosmos. Nu are absolut nicio treabă cu s pectacolul de bâlci. A ştiut secretele Marii Lucrări, ale alchi miei.

— Kieis şi Kosmos? Sună a coit şi cosmos.

Giovanni dădu ochii peste cap.

— Cam aşa ceva. Kieis înseamnă cochilie sau organ sex ual feminin. Simbolizează divinitatea feminină.

Îşi apropie palmele şi-şi lipi degetele arătătoare şi dege tele mari. Rezultă o formă ovală alungită.

— Cam aşa ceva, spuse şi privi printre degetele împreu nate. Vesica piscis simbolizează şi vaginul, care este calea către Dumnezeu. Adevăratul Graal.

Rossi îşi privea neîncrezător unchiul.

Giovanni îşi dezlipi degetele şi îi făcu cu ochiul.

— Ei bine, nepoate, tocmai ai aflat secretul păstrat cu mari sacrificii de numeroase societăţi secrete. Printre care şi Templierii. Oamenii au fost torturaţi şi arşi pe rug pentru secretul acesta.

— Pare o prostie... o scuză ipocrită pentru orgii.

— Doar pentru că Biserica a demonizat sexul. Majoritat ea celor care au citit Codul lui Da Vinci nu s-au prins de ma rele secret dezvăluit acolo. Cheia finală a criptexului nu est e „măr”, ci sex, sau mai corect „orgasm”. În roman, bunicu l lui Sophie şi prietenii lui venerau forţa supranaturală care îşi avea sălaşul în corpurile lor. În greacă, orgia înseamnă pur şi simplu muncire sau activare. Credeau că sexul, nunt a chimică sacră sau Heiros Gamos... este cheia sau puntea noastră către cosmos.

— Şi Dürer ce treabă are cu toate astea? vru Rossi să şt ie.

— Dürer a fost elevul lui Alberti, care a scris Hypneroto machia Poliphili, Lupta lui Poliphili pentru dragoste într-un

vis[128]. Romanul Rule of the Four[129] nu a înţeles exact ce voi a să spună Alberti. Era un ghid simbolic al comuniunii cu D umnezeu prin atingerea orgasmului. Francezii numesc org asmul „mica moarte”, pentru că, odată atins, mintea se go leşte total pentru câteva clipe. Vălul cade, ceaţa se ridică ş i putem comunica direct cu Dumnezeu.

Rossi se hlizi.

— Generalul Spears te-ar pune la zid şi ţi-ar aplica o cor ecţie sănătoasă pentru asemenea vorbe.

Giovanni zâmbi.

— Bunul general şi cu mine am căzut de acord că asupr a anumitor lucruri nu putem fi de acord. Însă cel mai tare s e înfurie când îi prezint teoria mea, conform căreia răspun sul se află chiar în Biblie... Cheia lui Solomon.

— Nu se poate! Rossi se foi pe bancă.

— Cântecul lui Solomon din Vechiul Testament nu este decât un ghid prin coridoare spre poarta secretă. Iniţial era folosit ca liturghie pentru ceremoniile de căsătorie.

— Şi ce au toate astea de-a face cu Templierii?

— Foarte multe. Văd că ar trebui să îţi mai explic câtev a lucruri înainte să îţi spun care este miza în momentul de faţă. Ştii, a existat un război străvechi care a durat câteva secole. O luptă a religiilor.

— Vrei să zici islamul şi creştinismul?

— Vreau să spun că foarte mulţi, mai ales Templierii şi alchimiştii, au crezut că a existat o doctrină creştină diferi tă de minciunile Bisericii de la Roma. Templierii au aflat de la gnostici nişte adevăruri secrete. Adevăruri care au supravieţuit până azi doar prin intermediul francmasonilor

---

[128] Lucrare publicată la Veneţia în 1499, cea mai faimoasă carte ilustrată dintre incunabule (n. red.).

[129] Roman publicat în 2004, scris de Ian Caldwell şi Dustin Thomason (n. red.).

şi în alte câteva cercuri înalte ale unor organizaţii secrete.

— Dacă sunt atât de siguri de adevărurile lor, de cele n u le împărtăşesc şi cu restul lumii?

— Este vorba de un război îngrozitor. Mii şi mii de oame ni au fost persecutaţi şi reduşi la tăcere doar pentru că au încercat. Aveau mare nevoie de dovezi!

— Dovezi că ce? Că sexul este legătura pe care o avem cu Dumnezeu?

— Dovezi solide... şi sprijinul unei vedete.

— Ca atunci când vreun fotbalist face reclamă la afters have?

— Nu, aveau nevoie de implicarea Fiul Său Unic, de Iisu s. Legendele spun că Templierii ar fi găsit dovezile necesar e lângă Templul lui Solomon şi că s-ar fi folosit de ele pent ru a şantaja Biserica. Se spunea că le lipsea ultima bucăţi că din puzzle. Cheia care ar fi dus la decriptarea unui man uscris străvechi... un sul scris chiar de mâna lui Iisus. Un p ergament în care acesta scria, cu mâna lui, că El şi Maria Magdalena se căsătoriseră.

— Vorbeşti despre ipoteza conform căreia Iisus şi Maria Magdalena au avut urmaşi?

Giovanni îl privi încruntat.

— Nu. Frumuseţea şi simplitatea mariajului sacru s-au p ierdut. Totul s-a interpretat greşit şi s-a ajuns la mitul urm aşilor lui Iisus. Cântecul lui Solomon este cheia către Maria Magdalena. El desface codul care o ascunde. Templierii şti au adevăratul secret al Sfântului Graal. Maria trebuia să fie mireasa lui Hristos, dar nu în sensul acela simplist, pentru noi tradiţional. Zeiţa, în cazul de faţă Maria Magdalena, era deschizătoarea căii către Dumnezeu, iniţiatoarea sexuală.

— Ce au fost acuzaţi Templierii că venerează?

Rossi răscoli prin memorie.

— Lucifer şi un cap, bahfa... aşa ceva...

— Bhaphomet – Capul 58 – unii spun că era un simbol a

l virilităţii cu cap de capră, unii cred că era numele zeiţei S ophia, scris într-o variantă foarte timpurie a cifrului Albash. Urmând Evangheliile gnostice, Templierii o venerau pe Mar ia Lucifer... aducătoarea de lumină.

— Diavolul? protestă Rossi.

Giovanni râse.

— Ridicol! Lucifer înseamnă de fapt cel care duce lumin a, lux sau lucis înseamnă „lumină” şiferre – „a aduce”. Milt on, atunci când a scris Paradisul Pierdut, l-a asociat pe Luci fer cu diavolul şi a mărit confuzia pe care o trăim azi. În Bi blie, şi Lucifer, şi Hristos erau denumirile unei stele care st răluceа pe cerul de dimineaţă. Prin uniunea mistică sexua lă cu soţia lui, planeta Venus – stea nocturnă din constelaţi a Fecioarei – Lucifer făcea posibile reînvierea şi trezirea. P e acest Lucifer îl adorau Templierii.

Rossi fluieră.

— Mda, acum pot înţelege de ce i-au prăjit pe Templier i. Zio... dar la ce bun?

Giovanni zâmbi calm.

— Jung spunea că visele sunt mituri private şi că mituril e sunt vise publice.

— OK, astea sunt nişte poveşti minunate, dar ce-ar fi să ne întoarcem la problemele noastre, zio.

Rossi se încruntă şi îşi muşcă buza de jos. Îşi extrase ce lularul din buzunar şi formă numărul şefului său. Vorbi puţi n, apoi închise.

— La dracu’! îmi spun că este încă foarte ocupat şi că n u poate să vorbească acum!

— De ce nu îmi ţii companie? Dacă tot ţi-am îmbogăţit cunoştinţele despre Templieri, ia să vedem, mai ştii care e rau cele două personalităţi istorice care le-au orchestrat di zolvarea? îl întrebă unchiul.

— Regele Filip şi papa Clement al V-lea, răspunse Ross i.

— Exact. Dacă te uiţi cu atenţie la gravură... cavalerul călare îi reprezintă pe Templieri. Vezi două siluete în spate le lui?

Rossi se aplecă spre gravură.

— Pare a fi un rege cu părul vâlvoi... sau cu o coroană d e şerpi.

— Da, acela ar fi Filip cel Drept, care reprezintă Moarte a şi este decorat cu şerpii din părul Meduzei, ca aluzie la v anitatea regelui. Meduza a fost cea mai faimoasă dintre Go rgone. Nicio fiinţă vie nu o putea privi fără să fie transform ată în stană de piatră. Într-un final, Perseu i-a tăiat capul în timp ce dormea şi l-a adus la Atena.

— Adică o aluzie la... decapitări?

Unchiul zâmbi.

— Mă tem că da. Ce-ar fi să îl localizezi şi pe papă?

Rossi îşi vântură degetul arătător prin aer.

— Aici, ăsta cu faţa urâtă de capră!

— Deci... Diavolul, formulă unchiul. Dürer ne spune că Templierii îl priveau pe papă ca pe un prinţ al minciunilor, căci ascunsese de oameni calea către Dumnezeu.

Apoi, unchiul începu să fredoneze un concert de Mozar t.

Rossi se uită la ceas.

— Zio, trebuie să ne mişcăm.

Giovanni îi tăie elanul cu o fluturare din mână.

— Şşşş... mă gândesc.

— Da, asta era. Într-un sfârşit mi-am amintit, exclamă Giovanni cu ochii strălucitori. Un indiciu simbolic este ascu ns şi în dimensiunile gravurii. O latură are 10, alta 13... o zi nefastă pentru Templieri, îţi aduci aminte?

— Octombrie... vineri 13? Ziua în care au fost arestaţi. Adică azi! sări în picioare.

— Nico, aşază-te imediat la loc jos! Controlează-ţi porni rile.

Făcu întocmai.

— Aşa e mai bine. Giovanni zâmbi. Mai târziu, atunci câ nd Marele Maestru Jacques sau Jacob de Molay a fost ars p e rug, a jurat că se va răzbuna. Ambii, şi papa şi regele, au murit în acelaşi an. Şi destul de straniu, conform codului n umeric din Cabala, amândoi aveau aceeaşi literă – Moarte a.

— Şase, şase, şase, susură Rossi.

Unchiul său scuturã din cap, cu un zâmbet ironic, şi continuă.

— Nu. Unu zero şase. Scoase un stilou. Jacob de Molay, papa Clement şi Filip cel Frumos toţi însumează o sută şas e.

— Zio, te rog, termină cu lecţiile astea de istorie şi cu t oată simbolistica asta.

— Nepoate, ai puţintică răbdare. Max a considerat ches tiunea destul de importantă. Altfel, nu mi-ar fi trimis pache tul. Nu este deloc prost. Nu uita că pentru adepţii ocultului, lumea este un loc plin de simboluri şi coduri. Dacă vrei să ştii ce pun la cale, trebuie să poţi gândi ca ei. E ca atunci când trebuie să prinzi un criminal în serie care crede în ast rologie...

— Deci trebuie să studiezi astrologia ca să-l prinzi. Ca să îţi dai seama care va fi următoarea lui mişcare. Rossi pl ecă fruntea, şi se scuză cu un zâmbet amar. Mi dispiace[130]. Regret nespus, zio.

— Gata, te-am adus pe calea cea bună. Ce ştii despre cărţile de Tarot?

— Alea pe care le folosesc ghicitoarele?

— Unii sunt de părere că acele cărţi conţin alegorii ale unor învăţături străvechi, care ar data de la începutul civ ilizaţiei egiptene. 106 este valoarea gematrică[131] a cărţii d e Tarot... care reprezintă Moartea. Giovanni se uită la Ross

[130] Îmi pare rău, în limba italiană în text (n. red.).

i, vrând să vadă dacă acesta îl urmăreşte. Dacă te uiţi în p artea de jos, lângă marginea gravurii... vezi craniul care s tă peste tabletă?

Rossi îl vedea.

— Din nou capul, capul şi data de pe Tabletă... Rossi se cutremură.

— E o simplă dată. 15... 13 AD.

— Nu fi atât de sigur. De fapt este un mesaj codat. Un mesaj groaznic.

[131] Gematria este un sistem de codare în care literele sunt înlocuite cu valoarea numerelor pe care o ocupă în sistemul numeric ebraic. Numărul atribuit fiecărei litere reprezintă valoarea gematrică a acesteia (n. red.).

CAPITOLUL 50

O coloană de limuzine şi dubiţe era oprită aproape de u n hangar de operaţiuni al aeroportului Ciampino din Roma. Însoţit de rafalele de vânt care măturau pista, avionul Lear jet se opri cu un zgomot infernal de motoare. Uşa ornată c u simbolul Bisericii Escatologice, un E auriu în forma unui ş arpe, intersectat cu două piramide oblice, se deschise brus c.

Două limuzine şi două Mercedesuri negre se opriră la b aza scării. Un bodyguard cu faţa sobră ieşi, aruncă o privir e atentă în jur, făcu un semn discret către un alt bodyguar d care stătea la capătul de sus al treptelor. Acesta îi înştii nţă pe ceilalţi că zona era sigură. Honora şi Drago Volante coborâră tacticoşi, şi, urmaţi de un convoi de servitori, se î ndreptară către limuzine.

Volante privi absent geamul despărţitor care se ridica s eparându-i de şofer. Îşi turnă un whisky scump într-un pah ar de cristal. Se întoarse către Honora.

— Ce ai zice de un toast?

— O să beau un pahar de şampanie Cristal, spuse şi se lăsă să alunece pe canapeaua din piele neagră, întinzându -şi picioarele lungi.

Purta o rochie Versace crem, cu mâneci lungi. În dreptu l şoldurilor avea o curea maronie din piele de crocodil. Don atella crease rochia special pentru ea.

Materialul luxos îi învăluia corpul perfect şi, cum stătea relaxată pe banchetă, părea un fotomodel pornit într-o esc apadă.

Honora îşi scoase mănuşile şi primi cupa pe care i-o înti nse Volante, apoi ciocniră uşor paharele.

— Ce face italianca noastră bună la suflet? întrebă el. A trebuit să îi pun pe prietenii noştri beduini să o înhaţe în ca z că autorităţile italiene ar bănui ceva.

— Se simte bine. E însoţită de vrăjitoarea aceea dezgus tătoare, Oba. Scuză-mi francheţea.

El râse.

— Ai greşit cultura. Oba este de undeva, din vestul Afri cii. Am găsit-o la templul nostru din Nigeria. Mare Preotea să a unui cult al zeiţei răului. De fapt, chiar numele ei este numele nigerian al unei zeiţe a răului, Oba, soţie a zeului t unetului şi protectoare a prostituatelor.

— Arată uimitor şi chiar are alura unei zeiţe războinice, dar, spune-mi, este adevărat că pe sub haine poartă o piel e de animal pe care nu a scos-o de pe ea ani de zile?

Volante ridică din umeri.

— Hm... are un miros cam dubios, nu? N-am de unde să ştiu sigur, că n-am văzut cu ochii mei. Dar este destul de p robabil. Este... mojo-ul[132] ei. Este ca o amuletă în care îşi p oartă toată puterea.

— Loială?

— Extrem de loială.

Honora îşi atinse absentă lobul urechii, apoi îşi netezi ro chia cu palma.

— Mai ai de gând să te foloseşti de micuţul nostru înger al morţii?

— Laylah face parte din plan. Dar mă preocupă mai mul t secretele supreme din Le Cahier.

— Să înţeleg că ai decodat mesajul? întrebă ea, parcă n evenindu-i să creadă.

El zâmbi sec.

— Nu încă, dar mai avem puţin. Ahriman a aranjat o ca pcană. Deci anumite fragmente din Le Cahier vor fi decoda te de cineva care nu bănuieşte nimic, profesore Giovanni. Totuşi, suntem contra-cronometru. Am bănuielile mele. Cr ed că şi rivalii noştri, Rosacrucienii, şi lacheii din serviciile de informaţii britanice au aflat de existenţa unui secret su

[132] Aici, o formulă sau incantaţie magică (n. red.).

prem.

— Adică MI-6?

Volante aprobă. Ştia că serviciile secrete britanice f useseră fondate de către Rosacrucieni şi că urmaşii acesto ra încă mai controlau agenţia.

Honora se încruntă.

— Tot nu înţeleg ce este atât de zguduitor în toată pov estea asta cu istoria religiei. Oamenii din ziua de azi sunt mai preocupaţi să afle cu cine se mai mărită J. Lo, cine cu cine se culcă în Neveste disperate sau de ratele la monştrii ăia de S'UV-uri decât de porcăriile unor bigoţi care au trăit cu mii de ani în urmă în nişte peşteri.

Îşi deschise poşeta Chanel şi îşi refăcu machiajul, îşi cor ectă conturul cu un şerveţel şi mai sorbi o dată din cupa d e Cristal.

Volante îşi privi pentru câteva clipe mâinile. Apoi se ui tă la ea şi spuse calm:

— Dacă priveşti doar suprafaţa lucrurilor, şi mai ales în State, lucrurile stau cum spui tu. Dar, sub tot artificialul faţ adei consumeriste, oamenii chiar au nevoie de anumite ce rtitudini, de lucruri sacre în care să creadă. În lume sunt m ai mult de un miliard de catolici. Dacă îi pui să se îndoiască de lucrurile care le-au fost băgate pe gât din fragedă prunc ie, dacă îi pui să nu mai creadă în liderii lor religioşi şi în si stemul de valori catolic... atunci apar nenumărate îndoieli. Temeliile încep să se zguduie.

— Deci vrei ca acest castel din cărţi de joc să se prăbuşească?

— Da, acesta este scopul nostru. Şi tot ce fac ei îl aduc e mai aproape de realitate. Indusă în eroare de semnele a pocalipsei pe care le azvârlim în media, Dreapta creştină a început să compună uverturi dedicate evreilor. Să-l atrage m de partea noastră pe predicatorul acela care apare la tel evizor, Pledger Lee Robinson, a fost singura idee bună pe c

are a avut-o Ahriman.

Honora îşi încrucişă picioarele şi-şi scoase un pantof, pr optindu-şi degetele de marginea canapelei.

— Predicatorii ăştia de la televizor nu sunt decât nişte târfe bătrâne care şi-au schimbat puţin machiajul.

— Dragă, să nu fim atât de duri. Trebuie să le admiri ca pacitatea de a stoarce până şi ultimul bănuţ de la văduve bătrâne. Eu nu fac altceva decât să le fur cei mai buni oam eni de la marketing. Un sondaj în rândurile noilor noştri ad epţi a arătat o scădere majoră în rândul bătrânilor şi al cel or de 30 şi ceva de ani.

Honora continuă:

— Bineînţeles, pentru noi contează cel mai mult ticăloşi i lacomi de peste 30 de ani care sunt roşi de vină şi care to cmai au aflat că banii nu pot cumpăra orice şi nu pot rezol va orice fel de problemă. Apropo de ticăloşi lacomi, l-am văzut pe noul tău purtător de cuvânt, acela cu faţa de puşt i, Gil Slade, la TV noaptea trecută. Ştiu că e valoros pentru Institutul E, înţeleg că e mare vedetă, dar...

Volante o întrerupse.

— Aşa şi este. Departamentul nostru de PR s-a ocupat de imaginea lui Slade. Au avut grijă să dea zeci de interviu ri despre relaţia lui cu actriţa aceea adolescentă cu care a u fantezii erotice toţi bărbaţii cu vârste cuprinse între 18 şi 40 de ani.

— ... Suzie Wentworth?

— Da, ea. Deci unde e problema?

— Publicitate negativă, dragule. Au arătat nişte imagini cu Slade şi Suzie pe covorul roşu de la premiera filmului ac ela SF.

— Da, aceasta este publicitatea pe care o vrem pentru băiatul nostru. Departamentul de PR a lansat un zvon cum că Suzie ar fi însărcinată. Ziarele de scandal au dat năvală.

— Lasă-mă să termin, insistă Honora. Undeva, în planul

doi, era buldogul ăla de femeie pe care ai pus-o să o urmăr ească pe Suzie peste tot. Şi ei au focalizat pe faţa ei şi au s pus că este o angajată a Institutului E. Au sugerat că o pre gătim pe domnişoara Wentworth pentru a deveni membră a Institutului şi că o urmărim pas cu pas.

Drago se încruntă.

— Înţeleg ce vrei să spui. Voi contacta direcţia de infor maţii şi o să le spun s-o lase mai moale cu domnişoara We ntworth. Şi, da, o să retrag buldogul.

— Trebuie să o lăsăm în pace. Punct. În ultima vreme di vizia de informaţii a comis nişte erori grave.

El dădu din cap.

— Fără consecinţe majore.

Îşi ţuguie buzele şi îşi aranjă o şuviţă de păr pe frunte.

— Ce se mai aude despre bombardarea pe care o pre gătim?

— Totul merge conform graficului. Martirii noştri musul mani, care, în ipocrizia lor, detestă femeile, dar, în acelaşi timp au vise erotice legate de cele 72 de virgine care îi aşt eaptă în rai, sunt gata de atac.

Honora râse.

— Dacă nefericiţii aceia ar şti măcar ceva despre femei sau despre sex şi-ar da seama că o târfă versată este mult mai de dorit decât 72 de virgine micuţe, înfăşurate în voal uri şi neştiutoare.

— O remarcă brutal de adevărată, zâmbi Volante. Ne-a m descurcat bine cu teroriştii din 11 septembrie, dar, mai nou, numărul doritorilor de virgine dispuşi să îşi sacrifice vi aţa pentru plăceri paradiziace este în scădere. Şi mai trebu ie să păstrăm câţiva pentru agenţiile vestice, să-i mai arun căm pe unii şi în gura lupului, doar ca să le dăm impresia că ar putea câştiga războiul lor cu teroriştii.

— Deci ai trecut la folosirea noilor recruţi.

El încuviinţă şi-şi aprinse o ţigară.

— Trebuie să reinstaurăm „religia vremurilor de demul t”. În timp ce maşina cobora un deal lin, Volante făcu sem n către Catedrala Sfântul Petru, care domina clădirile din d epărtare. Trebuie să scăpăm şi de asta.

— Eu cred că facem pe undeva o greşeală, izbucni Hon ora, căutând prin poşetă tubuleţul cu cocaină.

Îl destupă şi duse spre nas linguriţa mică încorporată în dop. Apoi inspiră, privi în sus o secundă şi-şi frecă nasul.

— Ce-ai spus? vru să ştie Volante, privind-o curios.

Ea îşi flutură mâna în direcţia lui, apoi puse cocaina la l oc în geantă şi îşi termină machiajul.

— Laylah. Este instabilă, labilă, spuse indiferentă Honor a, în timp ce îşi verifica machiajul în oglinjoara unei pudrier e. Te-ai jucat şi ai abuzat de mintea ei până când a devenit un monstru.

Îşi mângâie o sprânceană cu degetul, apoi închise capa cul pudrierei plesnindu-l şi o aruncă în poşetă.

Volante îşi sorbi tacticos ultima gură de scotch şi o privi rece.

— Laylah este cu totul sub influenţa noastră. Este excel entă şi se adaptează cameleonic mediului. De fapt, deja e pe poziţii şi aşteaptă ca el să ajungă la ea.

Honora privi pe geamul maşinii şi suspină.

— Vorbeşti despre asta de parcă ar fi un joc de calculat or, comentă ea sarcastic, în timp ce se prefăcea interesată de oraşul pe care îl străbăteau. Ce se întâmplă dacă Giova nni sau Rossi reuşesc să descurce firele? Ce facem atunci? îşi întoarse privirea către el, cu ochii arzători, urmărindu-i r eacţia.

— Dacă află, ne folosim de pârghia noastră, fata italian că de la AID[133]. Oricum, planul lui Ahriman e conceput să îi facă să se învârtă în cerc, să ajungă mereu la ţinte false. Şi

[133] USAID, Agenţia SUA pentru dezvoltare internaţională, oferă ajutor economic şi asistenţă umanitară (n. red.).

tocmai când vor fi convinşi că au evitat o mare tragedie, at unci când nu-şi vor mai încăpea în piele de mândrie că au r euşit să evite catastrofa... atunci îi lovim.

El zâmbi calm.

— Te rog să mă scuzi, dar am câteva telefoane de dat.

Luă un telefon criptat SATCOM, ce folosea comunicarea prin satelit, imposibil de localizat sau de identificat. Un mic rocip prezent în mecanismul telefonului genera constant al goritmi diferiţi. De fiecare dată când era folosit, schema de criptare era alta. Formă numărul agentului său de la Vatica n, Clericul, care avea şi el un astfel de telefon.

CAPITOLUL 51

Giovanni continuă.

— Uită-te cu atenţie la tabletă. Dacă luăm S-ul, apoi înl ocuim numerele cu cifrele corespunzătoare...

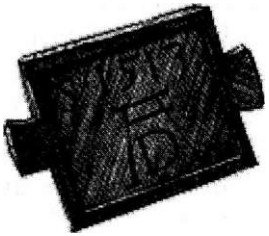

15 este O, 13 este N, să nu uităm de AD, şi avem SONA D, adică o anagramă. Citit invers este DANOS, numele unu i zeu grec, care înseamnă „ars”, epitaf pentru arderea pe r ug a lui Molay. Max ar fi de acord cu mine că mesajul coda t de Dürer ar fi... „Ne vom răzbuna aruncând pe voi flăcăril e iadului”.

Brusc, ca electrocutat de un semn al vremurilor ce ave au să vină, Rossi se cutremură, având în minte flăcările cu prinzând cu limbile lor trupul lui Molay.

Giovanni îşi scoase ochelarii, îi puse pe o batistă veche şi uzată, apoi îi ridică spre tavan şi îi şterse cu batista.

— Limbajul simbolurilor ne înconjoară. Mulţi pictori din perioada aceea, printre care şi Leonardo da Vinci, au folosi t geometria sacră pentru a ascunde mesaje secrete în oper ele lor.

— Cum aşa?

Unchiul îi arătă o imagine de pe tavan.

— Vezi virgina care pluteşte pe nori înconjurată de înge ri? Deasupra ei este un simbol.

Rossi miji ochii spre tavan:

— Este un ochi într-o piramidă, simbolul Iluminaţilor. Ch iar aici, în Vatican. În ea ţine cumva un şarpe?

— Ochiul din piramidă, fie că aceasta e cu vârful în sus

sau în jos, este un simbol recurent în arta creştină. Este de asupra altarului din Biserica Pescarilor din Traunkirchen, îl vezi şi pe uşile unei biserici de la mănăstirea Sfântul Floria n, de lângă Linz. Apare şi în Cina cea de taină.

— Fii serios. Am văzut fresca lui Da Vinci de un milion d e ori şi nu...

— Nu cea a lui Da Vinci. E vorba de cea a protejatului lu i Da Vinci, Jacopo Pontormo, cel care a copiat compoziţia l ui Dürer. Acesta pusese ochiul din piramidă deasupra lui Ii sus în Cina din Emaus.

— Bine, şi şarpele?

— Un uroboros, simbol al regenerării. Şarpele care îşi în ghite propria coadă. Altă trimitere sexuală.

Rossi se încruntă.

— Vrei să spui că pe tavanul unuia dintre cele mai sfint e locuri din lume este pusă, în văzul tuturor, artă pornogra fică?

Giovanni făcu cu ochiul.

— Simbolul şarpelui, care reprezintă forţă, virtute şi put eri extraordinare, se regăseşte şi astăzi în cultura pop.

Rossi dădu neîncrezător din cap.

— Puteri extraordinare? Fii serios, zio. Acum amesteci f anteziile tale cu supereroi în simbolistica religioasă?

— Uită-te şi singur. Şi Giovanni scoase din buzunar o re vistă de benzi desenate şi îi arătă emblema de pe pieptul s

upereroului. Vârful S-ului este capul şarpelui. Iar scutul est e un pentagon inversat.

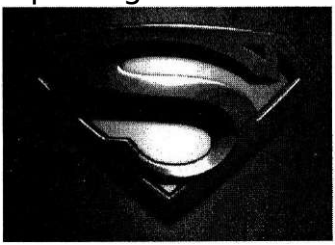

— Cred că ai citit prea mult Freud. Superman este la fel de american ca...

— Plăcinta cu mere? interveni Giovanni. Te-ai întrebat vreodată de ce tocmai mărul este fructul interzis, fructul c unoaşterii?

— Nu, dar sunt sigur că îmi vei explica.

Giovanni scoase un măr din buzunar.

— Pe ăsta aveam de gând să-l mănânc la prânz, explică zâmbind. Apoi scoase din buzunarul pantalonilor un bricea g. Tăie mărul în două jumătăţi, pe una o puse pe bancă, şi, îndreptând lama briceagului către centrul celei de-a doua j umătăţi, spuse: Uită-te la centru... are un aspect familiar, nu?

Rossi se aplecă puţin spre măr.

— Să fiu al naibii! Este o pentagramă!

Giovanni zâmbi.

— Freud a avut mare dreptate când a vorbit despre ato tputernicul libido, dar Carl Jung a nimerit lucrurile mai bin e. La fel ca prietenii noştri Templierii, şi el era un gnostic. Credea în contactul persoanei cu divinitatea fără intermedi erea Bisericii.

— Asta nu ar face bine vistieriei Romei, nu? Şi nu cred că alte biserici s-ar descurca mai bine în situaţia asta.

— Ideea nu era deloc comodă şi de aceea Templierii re prezentau un asemenea pericol. Ce trebuie să înţelegi este că, indiferent de numele pe care l-ar avea societăţile secre

te, Iluminaţii sau Rosacrucienii sau Cavalerii de la Malta, to ate sunt la fel. Şi, din păcate, foarte mulţi dintre liderii ace stor societăţi sunt avizi de putere.

Giovanni scoase din buzunar o bancnotă de un dolar şi stiloul.

— Unul din materialele didactice pe care îl car după mi ne. Părinţii celei mai mari superputeri de pe pământ, State le Unite ale Americii, erau francmasoni şi în secret ocultişt i. Arătă spre bancnotă. Au ascuns pe bancnota cu cea mai mare circulaţie mondială... un talisman magic.

— Ceva care este plin de putere, ca o amuletă? întrebă Rossi.

— Foarte bine. Giovanni mâzgăli ceva pe bancnotă. Vez i cum cele două sigilii sunt conectate printr-o coloană pe c are scrie „În God We Trust”?

— Da.

— Când îndoi bancnota şi le suprapui, obţii un talisman cu putere dublă. Cele două sigilii conţin cuvinte ale puterii şi au fost crea te după cele din cea mai mare carte de mag ie neagră a ocultismului vestic, marea Cheie a lui Solomon.

Giovanni scoase o cărticică din buzunar şi o deschise la o pagină cu colţul îndoit.

Lba4

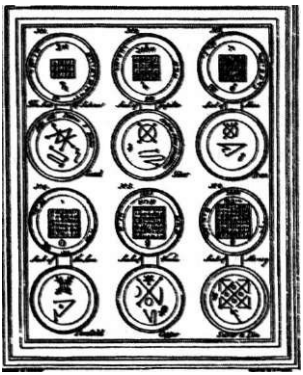

— Sigiliile sunt cu susul în jos, dar asemănarea este...

— Mare, confirmă Rossi şi fluieră prelung.

— Uită-te din nou la marele sigiliu, îi ceru unchiul.

— Văd un vultur, dar...

— Designul iniţial reprezenta o pasăre phoenix, care, la fel ca America, s-a ridicat din propria cenuşă, a renăscut. Dar uită-te la cele 13 stele de deasupra.

Unchiul deja le încercuise cu stiloul.

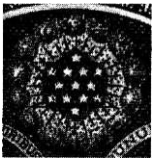

Rossi privi atent la bancnotă, apoi ridică ochii spre tava n.

— Este sigiliul lui Solomon, acelaşi de pe tapiserie.

Unchiul îi dădu gravura lui Dürer.

— Dacă ştii ce trebuie să cauţi, acum nu mai ai nicio sc uză, domnule birocrat semidoct, trebuie să găseşti semnul ascuns aici. Nu uita, Templierii au fost arşi pe rug pentru că au venerat aşa ceva.

Giovanni îl privea, amuzat.

— Dacă tragi o linie din vârful suliţei... peste...

— Oof, Doamne, scrâşni printre dinţi unchiul. Nu aveam toată ziua la dispoziţie. Este un pentaclu inversat sau o pe

ntagramă.

Rossi se albise la faţă.

— Deci chiar se închinau Diavolului.

— Mă, tu ai ascultat ceva din tot ce ţi-am spus? Totul n u este decât o degenerare a sensurilor unui simbol al rege nerării. Pentru primii creştini, pentagrama era simbolul cel or cinci răni ale lui Iisus, şi, până în Evul Mediu, acesta aju nsese un simbol foarte puţin folosit. Simbolurile geometric e sunt o imagine a vieţii şi a lumii din jurul nostru. Scoase din buzunar un carneţel pe care desenă o pentagramă. Da că unesc colţurile interioare ale pentagonului... avem o ste a cu cinci colţuri. Adu-ţi aminte de Omul Vitruvian al lui Le onardo, care stătea cu mâinile şi picioarele depărtate. Erg o, steaua este simbolul omului, microcosmos al macrocos mosului universal.

— Da, te urmăresc... continuă.

— Dacă te uiţi în centrul stelei, o să îţi dai seama de inv ersiune.

— Da, aşa e... se formează un alt pentagon, cu susul în jos, ca scutul din emblema lui Superman.

— Şi în interiorul pentagonului?

Rossi respiră scurt.

— Altă pentagramă cu susul în jos.

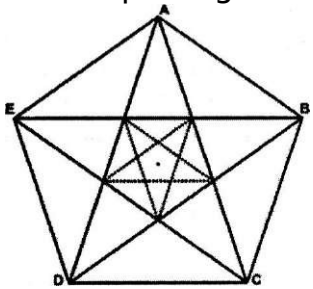

— Puterea reînnoirii.

— OK, dar un simbol al regenerării? Iar e vorba despre Dumnezeu şi despre sex?

— Dacă nu am fi fost cu rod şi dacă nu ne-am fi înmulţi

t, noi doi nu am sta aici pălăvrăgind. Asta spune şi Sfinţia Sa, papa Ioan Paul al II-lea în Evanghelia trupului.

* * *

În tot acest timp, într-o altă parte a Romei, monsignore Scarlotti stătea chircit pe patul de campanie din celula sa întunecoasă. Apoi, uşa se deschise şi, în explozia de lumină, nici nu putea distinge siluetele care se îndreptau către el. Îi puseră un sac negru pe cap şi îl smulseră de pe pat. Când îl ridicară pe picioare, acestea cedară. Căzu în genunchi, iar ei începură să-l târască pe hol.

Auzea voci în surdină. Apoi ace de durere luminoasă îi străpunseră ochii atunci când sacul a fost îndepărtat. Era confuz şi încerca să se adapteze la lumină.

Privi în jur. Se afla în genunchi, în faţa unor oameni îmbrăcaţi în hainele negre pe care le purtau teroriştii arabi, cu feţele acoperite de eşarfe în carouri. Privi înainte, încercând să descopere sursa luminii puternice. Deasupra lui bâzâi au două reflectoare puternice. Apoi privi în jos şi văzu camera video.

Din spatele ei apăru un om îmbrăcat la fel ca ceilalţi.

Avea pumnul încleştat pe mânerul unui iatagan tăios.

Trecu de Scarlotti fără să îl privească, apoi dădu pumnalul unuia dintre teroriştii din spatele captivului.

Scarlotti trecu rapid de la confuzie la cea mai cumplită teroare.

CAPITOLUL 52

Unitatea Ombra era poziţionată pe coridor, în faţa uşii d e la intrare în apartamentul fugarei. Dante constatase cu s urprindere că adresa dată de Rossi pentru cercetările legat e de dispariţia Ginei chiar exista. De la proprietar aflase că nimeni altul decât Claude, proprietarul cafenelei, se ocupa se de plata chiriei. Spera că Rossi îl va lăuda pentru munca lui de detectiv.

Dante şi Enrico stăteau de o parte şi alta a uşii, cu vest e negre antiglonţ şi căşti Kevlar pe cap. Aveau armele pre gătite. Pe acoperiş aştepta o a doua echipă, care avea să i ntre pe geam. Lorenzo, unul dintre agenţi, închiriase apart amentul de deasupra şi prin tavan fusese făcută o mică ga ură pentru introducerea unei microcamere de supravegher e.

Dante şopti

— Curge apa.

Enrico aprobă.

— Lorenzo, aici Dante. Ce ne spui?

— Se pare că pe sub uşa de la baie ies aburi. Stai să mă mai uit. E o garsonieră. Sunt haine aruncate pe pat şi î n chiuvetă sunt vase murdare. Nu se vede nicio ţintă.

— Haine de damă?

— Parcă ar fi un dres şi nişte chiloţei... roşii.

— Poţi să mai bagi o cameră cu microfon şi în baie?

— Ar fi uşor dacă aş mai avea încă două mâini. Stai puţi n.

Dante stătea lipit de perete, ţinând cu mâinile ude de tr anspiraţie o armă H & K MP – 10. Spuse în microfonul din c ască:

— Ombra, pe poziţii.

Apoi îi dădu ordine lui Enrico:

— Tu pe sus, eu pe jos. Înţeles?

Enrico aprobă.

— Ar trebui să îl sunăm pe şefu’.

Dante dădu violent din cap.

— La cum am ratat data trecută? Merdanu!...[134] Ne ocupăm singuri de ea.

Dante privi spre prietenul său Paulo, şi el lipit de perete le opus al holului, la câţiva metri de uşă, cu arma cu amort izor îndreptată spre uşă. Dante se pregăti de atac.

— Eu izbesc uşa, arunc grenada de mână şi tu intri primul.

În microfon se auzi un clic, apoi vocea lui Lorenzo:

— Da, în mod clar este o femeie. Să vă arăt.

Vizorul din casca lui Dante prezentă imaginea unei femei. Era goală, în duş. Îşi săpunea corpul cu un burete. Zăbovi şi mângâie cu spumă formele rotunde ale sânilor, apoi începu să îşi maseze coapsele cu mişcări lente.

— Lorenzo, putem vedea faţa? ceru Dante.

— Repet...

— Bagă-ţi cazzo[135] la loc în pantaloni. Faţa, o vezi? Ai identificat-o?

— Nu. Dar are părul lung şi negru.

— Recepţie... Ombra vorbeşte cu Dante. Puneţi-vă măştile şi uitaţi-vă în vizoare. Intrăm la semnalul meu.

Confirmară.

Ca o maşinărie perfect unsă şi impecabil calibrată, unitatea se puse în mişcare. În aceeaşi secundă, uşa zbură din balamale, o grenadă explodă cu flacără şi un agent de pe acoperiş intră prin fereastră, însoţit de o ploaie de cioburi de sticlă. Un alt agent se rostogoli în aerul irespirabil, cu masca pe faţă. Exact aşa cum plănuiseră. Dante şi Enrico intrară, unul cu arma la nivelul pieptului, celălalt cu arma înd

---

[134] Vulnerabilitatea, în limba italiană în text (n. red.).

[135] Penis, în limba italiană în text (n. red.).

reptată spre zona în care ar fi putut fi picioarele femeii. Ra zele roşii de sub amortizoarele puştii străpungeau pătura d ensă de fum.

— Nicio ameninţare! ţipă Dante şi vocea lui acoperi un zbierăt ascuţit care venea din baie.

Ocupaseră strategic camera. Dante făcu un semn către uşa băii. Făcu o mişcare scurtă cu mâna, arătând în jos.

Exact atunci când Dante era gata să îi dea femeii o ulti mă şansă de a se preda, uşa băii se întredeschise încet.

— Iese! urlă Lorenzo în microfoanele din urechile lor.

Dante era nervos şi privea fix uşa întredeschisă. Respir a greoi şi sunetele pe care le scotea din cască erau parcă horcăiturile lui Darth Vader.

Într-o clipă fu apucată de mâini, azvârlită pe podea şi i mobilizată. Încheieturile îi fură legate cu mici bucăţi de ba ndă adezivă. Enrico îşi dădu la o parte vizorul şi privi exper t corpul ud şi gol. Zăbovi asupra coapselor ei depărtate. D ante văzu că Enrico se holba la ea, în timp ce toţi ceilalţi c are o imobilizaseră păstraseră distanţa. Dante îi făcu semn să se mişte spre hol. Enrico a apucat-o de un braţ şi Lorenz o de celălalt. Au târât-o până pe hol.

Se lăsa trasă, cu picioarele apropiate şi genunchii lipiţi atingând podeaua. Părul lung şi negru îi acoperea faţa.

Dante îşi scoase masca şi o privi.

— Stronza![136] o înjură Dante şi îşi înfipse o mână în păr ul ei.

Îi trase capul în sus şi o privi furios.

Ochii ei străluceau furibunzi. Îl scuipă în faţă. Dante se şterse pe obraz şi îi izbi o palmă peste gură. Din buza de jo s începu să-i curgă sânge.

— Tua madre si da per niente![137] comentă ea cu o voce

[136] Proasto, în limba italiană în text (n. red.).

[137] Mama ta o făcea pe degeaba, în italiană în text (n. red.).

hârşâită şi groasă, despre moravurile uşoare ale mamei lu i. Apoi scuipă sânge.

Pe hol o uşă se întredeschise, cineva privi spre ei şi apo i uşa se închise la loc.

În depărtare se auzea şuieratul strident al unor sirene.

— Trebuie să o ducem de aici... acum! spuse Enrico.

Dante îşi reluase poziţia de drepţi şi confirmă dând gra v din cap.

— Trebuie să-ţi spun ceva, adăugă iritat Enrico.

— Poate să aştepte! trosni încă furios Dante.

Apoi arătă cu un deget înmănuşat spre faţa ei.

Înainte să apuce să spună ceva, ea îşi deschise gura şi, cu o furie de animal sălbatic, îşi înfipse dinţii în degetul lui. Apoi începu să tragă de el.

Dante ţipă şi îi aplică un bocanc în stomac. Ea îi dădu d rumul la deget şi se chirci de durere.

— Mannaggia fessacchione![138] ţipă el în timp ce îşi ascu nse mâna cu degetul muşcat la subraţ şi se îndoi din şale de durere.

— O să trebuiască să faci un test HIV şi un antirabic, co nstată sarcastic Paulo.

Dante se strâmbă.

— Puneţi-o pe picioare şi duceţi-o în dubiţă.

O ridicară. Lui Dante nu îi venea să-şi creadă ochilor.

Era cu mult mai înaltă decât crezuse şi, între picioarele ei, se bălăngănea un penis de dimensiuni considerabile.

Văzându-i faţa uimită, Enrico comentă:

— Vezi, asta încercam să îţi spun. Ea... sau el... este un finnochio[139].

— Un transsexual, îl corectă Paulo privind spre bucata d

---

[138] Idioată împuţită!, în limba italiană în text (n. red.).

[139] Homosexual, în limba italiană în text (n. red.).

e carne care o califica drept transsexual. Tetter[140] minunat e, dar el... nu este încă ea. Mai are de lucru la partea de jo s.

Ea îşi ridică privirea şi spuse, înghiţindu-şi lacrimile:

— Claude trebuia să-mi împrumute banii pentru operaţi e... dar a zis că mă place mai mult aşa.

Dante se albise la faţă. Scoase din buzunarul de la piep t o fotografie. O privi şi îi văzu ochii bulbucaţi şi mărul lui A dam supradimensionat.

— La naiba, urâtă ca o broască, aruncă printre dinţii înc leştaţi. Apoi mai privi o dată fotografia. Nu era deloc acee aşi persoană. Oasele feţei nu erau armonioase şi nu avea ochii aceia de pisică din poză.

Apoi auziră paşi care urcau pe scări. Lorenzo apăru şi în trebă mirat:

— Unde mi-e Madonna cea minunată?

Privi dincolo de Dante şi îi pică faţa:

— Ce boaşe!

— Sunt mari cât nucile de cocos, remarcă sarcastic Pau lo.

Lorenzo dădea debusolat din cap.

— Să te tot regulezi.

Ea zâmbi şi graseie cu o voce adâncă:

— Chiar vrei asta, dragă?

— Este posibil ca tu, mult prea ocupat cu holbatul la ţâţ e/e ei, să nu fost capabil să o identifici? Lorenzo, nu asta tr ebuia să găsim.

Vocea lui Dante era rece, fibroasă şi nervoasă.

— Rossi o să mi-o tragă serios pentru chestia asta, nu? opină Lorenzo.

— O să ne-o tragă la toţi, domnilor, lămuri Dante.

— Ooh... opriţi-vă, băieţi. Cuvintele astea mă... excită, s puse ea cu o voce plină de aluzii.

---

[140] Sâni, ţâţe, în limba italiană în text (n. red.).

Toţi priviră către şoldurile creaturii şi rămaseră muţi de groază. Dante îşi reveni şi ordonă:

— Acoperiţi-o acum cu o pătură! O luăm cu noi. Să plecăm odată de aici.

Lorenzo fugea mâncând pământul în cameră. Îşi acoperi ochii cu mâna.

Din spatele lui, Dante strigă:

— Lorenzo, rămâi aici, te descurci cu carabinierii şi percheziţionezi camera. Crezi că eşti capabil să faci asta?

Lorenzo răspunse din cameră, cu o voce pierită:

— O să mi se facă greaţă... Te rog, nu mă lăsa singur cu chestia aia.

CAPITOLUL 53

Giovanni continuă explicaţiile:

— Evident că există o latură întunecată, perversă a gno sticismului, pe care Codul lui Da Vinci nu a menţionat-o. Pe scurt, anumite secte rămân blocate pe treptele de jos ale s cării lui Iacob către înălţarea spirituală. Orgoliul şi infatuar ea le-au devorat sufletele şi au pornit în căutarea Graalului nesfânt, a cupei lui Iuda, pierduţi în obţinerea cu orice preţ a puterii. Este ca în Războiul Stelelor... au trecut de partea întunecată a Forţei.

— Adică îl venerează pe Diavol? Individul ăla micuţ cu c oarne şi copite?

Giovanni zâmbi deznădăjduit.

— Te-au învăţat că Dumnezeu este un bătrân bărbos ca re stă pe un tron. Acela este, de fapt, Zeus. Acum ai vorbit despre un alt fel de zeu. Despre Pan. Ca şi în cazul şarpelu i, şi imaginea lui Pan s-a deteriorat odată cu trecerea timp ului. Chiar şi unii dintre Templieri şi masonii din zilele noas tre îl văd ca pe prinţul Lumii de Dincolo. Dar nu Diavolul co nduce latura întunecată. Nu există vreun demon cu coarn e, picioare de ţap şi o furcă. E numai şi numai id-ul nostru. Partea aceea, egoistă, arogantă, nepăsătoare. Freud i-a înţ eles natura. El a crezut că o bună educaţie face ca latura a ceasta întunecată din orice copil să fie suprimată de conşti inţă. Demonul acela copilăros care vrea ca lucrurile să fie făcute întocmai când vrea el şi cum vrea el. Cel care refu ză să împartă cu ceilalţi. Care se pune pe un piedestal dea supra celorlalţi. Şi nişte ocultişti bezmetici au scos orătania asta din cuşcă.

— Ia stai puţin. Şi individul ăla mic, care cânta la nai pri n păduri, cu coarne şi cu picioare păroase care se termina u cu copite? Şi el era tot Dumnezeu? Cred că îţi baţi joc de mine.

— Ai fost vreodată la slujba de duminică? Ai ascultat or ga? Te-ai minunat vreodată de tuburile acelea lustruite în bisericile vechi?

— Desigur, dar...

— Ei bine, în acele momente, ascultai naiul lui Pan. Atât am avut de zis.

— Forţezi lucrurile.

— Ştii că uneori se vorbeşte despre Hristos ca despre u n cioban care îşi păstoreşte turma şi o conduce pe calea c ea dreaptă?

Rossi ştia.

— Naiul este un instrument tradiţional al ciobanilor. În a rta creştină, cel mai adesea Bunul Păstor este reprezentat cu un n-ai cu şapte ţevi, sirinxul lui Pan.

Rossi intenţionase să lase lucrurile aşa cum au căzut, d ar îl luă gura pe dinainte şi mai puse o întrebare.

— Bine... dar care e treaba cu Cupa lui Iuda?

— Despre asta vorbim altă dată. La un moment dat, cr eştinii au ascuns faptul că evreii o venerau şi pe soţia lui Ie hova, pe care gnosticii o numesc Sophia. Michelangelo ştia adevărul şi l-a pictat în văzul tuturor, pe tavanul Capelei Si xtine.

— Adică fresca aceea în care Dumnezeu şi Omul... apro ape că îşi ating degetele?

— Da. Dacă urmăreşti mâna lui Dumnezeu întinsă către imaginea sa, la stânga o vei vedea pe... Sophia. Săpăturile arheologice de la Kuntiller Ajrud, la nord de Sinai, au scos l a iveală câteva clădiri care datau din secolele IX-VIII. Pe el e erau inscripţii, cum ar fi „Iehova prin a lui Asherah”. Ace ea era zeiţa fertilităţii şi evreii o venerau. Avea un corp ma siv, planturos, şi nişte sâni imenşi.

— Asherah? întrebă Rossi.

— Zeiţa pe care o venera Solomon în primul său templu din Ierusalim. Majoritatea evreilor nu îşi dau seama că o ve

nerau pe soţia lui Dumnezeu încă dinainte ca ţara lor să ai bă vreun nume.

— Dacă te gândeşti atent la IS-RA-EL... dai de o sfântă t reime. Isis... Ra... şi El.

— Adică? începu Rossi.

— Da, IS simbolizează principiul feminin – adică Isis, st răvechea zeiţă egipteană a fertilităţii şi sora lui Osiris. RA r eprezintă principiul masculin – Zeul-Soare, divinitate supre mă, reprezentat cu capul înconjurat de discul solar. Sau de o aură.

Rossi observă:

— Dar tot nu mi-ai explicat o chestie.

Giovanni ridică din sprâncene.

— Nu, în mod sigur am acoperit toate chestiunile esenţi ale.

— Zio, de ce ţi-a trimis Schulman gravura?

— Mai corect ar fi gravurile. Un profesor... stai să văd... Giovanni aruncă o privire pe o scrisoare care sosise în acel aşi plic cu gravura... Da, un anume Nemo Bugenhagen din Viena i-a cerut ajutorul lui Max. Vrea să găsească nu ştiu c e mesaj secret ascuns în gravurile lui Dürer. Max a fost de acord cu teoria lui Nemo care credea că trei gravuri de Dür er conţin împreună un mesaj secret. Giovanni citi puţin din scrisoare. De fapt, Max a reuşit să descifreze anumite simb oluri cabalistice, dar era convins că mesajul pe care îl desc operise nu era decât unul dintre cele trei care erau ascuns e în gravuri.

— Şi ce mesaj era?

— Stai să văd, şi Giovanni mai aruncă o privire pe scris oare. Este extraordinar. Crede că gravurile conţin o cheie către un fragment codat din Le Cahier de la Rose Noire.

Rossi îl privi mirat.

— O carte care a fost scoasă din Arhivele Vaticanului, îi explică Giovanni.

Din plic căzu pe jos o altă gravură. Giovanni o ridică şi s e făcu alb ca varul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rossi.

Cu vocea tremurândă, unchiul spuse:

— Max a scris ceva pe un colţ. Mi-a scris că Nemo a insi stat să-mi fie trimisă şi harta asta a templului masonic... M ax mă roagă să nu mă supăr, dar acest Nemo este un pers onaj foarte excentric – „Profesore va avea nevoie de aceas tă hartă pentru a-şi regăsi un prieten pierdut”.

— Care-i poanta?

— Nu e nicio poantă. Giovanni se plesni cu palma peste frunte. Mă! Tocmai mi-am adus aminte că în greaca veche Nemo înseamnă „nimeni”. Şi tare mă tem că acest profeso r „Nimeni” se referea la nimeni altul decât monsignore Sca rlotti!

Din josul holului răsunau paşi grei peste dalele de mar mură. O brigadă din regimentul aeropurtat al carabinierilor se îndreptă mărşăluind către apartamentele papale şi se p ostară în lateralul uşilor, lângă Gărzile elveţiene. Îmbrăcaţi în uniformele lor bleumarin, cu cizmele cazone şi cu armel e lor H & K PG-1 ţinute la piept, cu vestele negre, cei din GI S, Gruppo Invento Speciale, îi făceau pe cei din Gărzile elv eţiene să pară teleportaţi dintr-o altă perioadă de timp. Un agent GIS cu faţă de bovină şi grad de maior se apropie de Rossi. Era flancat de două gărzi elveţiene, pe care se prefă cea că nu le observă. Faţa îi era aprinsă de indignare. Brus c, se opriră cu toţii.

Strigară simultan:

— Colonnello Rossi?

Rossi se ridică.

— Sunteţi căutat de urgenţă la telefon.

Ca o pereche de dulăi antrenaţi, cei doi se întoarseră c u zgomot pe călcâie şi se opriră. Rossi înţelese că trebuia să îi urmeze. Schimbă rapid priviri nedumerite cu Giovanni

şi porniră în urma lor.

PARTEA A III-a

Verdictul negativ al Bisericii cu privire la asociaţiile mas onice rămâne neschimbat, deoarece principiile lor au fost dintotdeauna în dezacord cu doctrina Bisericii; deci partici parea la activităţile acestora rămâne interzisă. Catolicii car e se vor înscrie în organizaţii masonice vor comite un păca t major şi li se va refuza Sfânta împărtăşanie. Autorităţile e cleziastice locale nu au autoritatea de a pronunţa judecăţi de valoare asupra organizaţiilor masonice locale, deci nu p ot restrânge, limita sau încălca aceste restricţii.

Cardinalul Ratzinger, reiterând interzicerea masoneriei
de către Vatican
1983

CAPITOLUL 54

În biroul de pază al Vaticanului, Rossi duse receptorul l a ureche. În jurul lui clipeau ecrane cu imagini din încăperi şi coridoare, preluate de camerele video ale Vaticanului. At unci când papa se deplasa prin Vatican, un ofiţer de la pa ză se ocupa cu monitorizarea, pas cu pas, a traseului acest uia.

Cu o precizie de ceasornic, înaintea papei apăreau echi paje de pază. În urma papei, gărzile blocau accesul, ca un sistem de porţi metalice automate şi impenetrabile. Cu co ada ochiului, Rossi prinse imaginea sutanei albe a papei tr ecând prin cadrul unei uşi, urmat de o suită de cardinali so bri, în toată splendoarea veşmintelor lor stacojii, şi preoţi c are se agitau pe lângă ei.

— Domnul Rossi, de la SISDE? întrebă o voce cu un put ernic accent arab.

— La telefon.

— V-aş sugera să cereţi uneia dintre gărzi să pună telef onul pe speaker. Şi v-aş sugera să şi înregistraţi această c onvorbire.

Rossi zâmbi în sinea lui în timp ce aruncă o privire către unul dintre oamenii de la serviciul de pază, care, cu alt r eceptor la ureche, asculta convorbirea cuvânt cu cuvânt. R ossi spuse unuia dintre cei aflaţi în cameră: Pune-l pe box e, te rog. Apoi vorbi în receptor: Gata, am comutat pe spea ker.

— Prea bine. Ascultaţi-mă cu atenţie. Am adus Sfântul Ji had la uşile voastre.

— Cine sunteţi voi? În numele cui vorbiţi?

— Cred că ne spuneţi Al-Qaeda.

— Ce doriţi?

— Demisia imediată a falsului Al-Nabi.

— Bănuiesc că te referi la papă?

— Corect. Avem o listă cu prizonieri reţinuţi pe nedrept de către serviciul dumneavoastră de securitate. Cerem eli berarea lor.

— Şi dacă nu ne supunem?

— Primul va muri preotul buhăit, cu faţă de ţap, Scarlot ti.

— Am nevoie de o dovadă că trăieşte.

— Nu înţeleg ce aţi vrut să spuneţi?

— O dovadă că este la voi, că este în viaţă.

— Signore Rossi, deschideţi un televizor.

Cu un gest nervos, Rossi scrise pe o bucată de hârtie să fie deschis un televizor pe unul dintre canalele locale. Împi nse hârtia către un ofiţer. Acesta se grăbi către un alt sold at, aşezat la un pupitru de comandă. Pe unul dintre ecrane apăru puţin bruiată imaginea lui Scarlotti. În spatele lui, s tăteau trei oameni îmbrăcaţi în negru, cu feţele acoperite, cu ochii lor negri privind pe deasupra unor gutras colorate în roşu şi alb. Pe cap aveau glugi. Cel din centru ţinea în mână un iatagan lung. Lama lui sclipi într-o rază de lumi nă. Camera focaliză pe chipul lui Scarlotti. Cu buzele spart e şi cu ochiul drept umflat şi învineţit, acesta părea o mas că a terorii. Camera se mişca în lateral, unde o siluetă ţine a în mână un număr din ziarul La Repubblica din ziua acee a.

— Tăcerea dumneavoastră îmi confirmă că tocmai aţi văzut dovada de care aveţi nevoie, spuse vocea.

Mintea lui Rossi făcea salturi nebuneşti. Sora lui mai mi că, Bianca, lucra într-o tabără de refugiaţi din Afganistan. O implorase să se întoarcă acasă, îi vorbise despre pericol ele letale, despre asasinate şi răpiri, dar ea îl pusese la pu nct, folosind cuvintele mamei lor: „Dumnezeu mă va adăp osti de furtunile Diavolului”. Primise ultima scrisoare de la ea cu câteva luni în urmă.

Pentru el, Bianca era cea bătută şi trântită în genunchi î

n faţa acelor nenorociţi, nu monsignore Scarlotti. Şi în ochii ei căprui vedea lacrimi şi neputinţă. Vocea ei uşoară ieşea dintre buzele sparte:

— Nico, salvează-mă!

Râsul iritant al arabului de la celălalt capăt al firului îl re aduse înapoi la realitate.

— De ce faci asta? întrebă Rossi, cu un nod în gât şi cu inima bătând violent.

— Falsul profet nu vorbeşte împotriva ocupării Irakului. Nu spune nimic despre suferinţele pe care sioniştii le provo acă palestinienilor. Vorbeşte despre înţelegere ecumenică şi se duce să se roage în templele lor. Servitorii lui se înfru ptă din carnea copiilor nevinovaţi, din mieii lui Allah. Iar el se preface că nu vede nimic, ca să nu supere curva ordina ră, plină de aurul Satanei, care sunt Statele Unite.

În jurul lui erau ofiţeri din trupele GIS. Aveau pumnii înc leştaţi şi feţele lor erau crispate de ură şi furie. El apucase marginea biroului cu mâna liberă şi simţea deja cum încep e să îl doară de la strânsoare. Ştia că trebuia să-şi păstrez e calmul, că trebuia să-l facă pe cel de la telefon să vorbea scă mult, cât mai mult.

În celălalt colţ al camerei, un ofiţer GIS urmărea graficu l stresului vocal[141] din conversaţie. Altul stătea încordat pe scaun, aşteptând localizarea apelantului.

— În jurul lui, trecutul îl priveşte cu ochi înlăcrimaţi, a c ontinuat vocea. Martirii din trecut vor fi martori ai ultimelor minute din viaţa preotului cu cap de taur. Prima piatră a fo st aruncată în apă şi valul stârnit de ea va cuprinde întreag a lume. Aveţi o oră. În cazul în care vă îndoiţi de sinceritat ea noastră, nu aveţi decât să vă uitaţi în jur şi să aşteptaţi. Fiţi cu ochii pe televizor. Veţi vedea flăcările Iadului.

---

[141] Voice stress analysis, metodă de interogare mai nouă decât poligraful, înregistrează stresul psiho-fiziologic din vocea suspecţilor (n. red.).

Nu se mai auzi decât sunetul fad al tonului de apel.

CAPITOLUL 55

Într-o anticameră de lângă capela spitalului, Johnny Brett îi înapoie lui Bast telefonul SATCOM. Bast, încă îmbrăcată în hainele surorii Mary Benedict, stătea de pază în dreptul uşii.

— Ei? Ce părere ai de felul cum am interpretat? Am fost destul de... terorist?

— N-ai fost rău deloc, poate puţin cam exagerat, şeicul e Alibaba, îl tachină ea.

— Critici... toţi sunteţi critici. La ce te aşteptai? Scenariul era parcă inspirat dintr-un film de serie B cu spioni.

— L-ai citit cuvânt cu cuvânt? îl întrebă, încruntându-se. Aşa trebuia să faci.

— Desigur. Nu improvizez niciodată.

El se îndreptă spre un raft cu lumânări votive. Ţinu foaia cu cele citite la telefon deasupra flăcării unei lumânări şi hârtia luă foc.

Ea privea în gol.

Ţinu prea mult hârtia deasupra flăcării şi se arse la degetul.

— Auu! Se întoarse către ea, sugându-şi buricul degetului pârlit. Deci cine e Rossi ăsta? Şi al cui era telefonul de pe care am sunat? Se auzea oribil. De fapt, care-i treaba cu răpirea?

Ea îl privi tăios.

— OK... am înţeles, îmi pare rău că am întrebat.

— Dacă uiţi că ai dat telefonul acela se poate să mai trăieşti mult şi bine.

El dădu din cap.

— Şi acum ce facem?

— Aşteptăm.

CAPITOLUL 56

În BIROUL PERSONAL al comandorului Stato, cardinalul Moscato era legat de un scaun, cu faţa plină de sânge şi oc hii vineţi. În braţ avea o perfuzie. Stato se spăla nervos la chiuveta din mica lui baie.

Umbra masivă a lui Damien Spears îl acoperea pe Mosc ato. Acesta întinse o mână butucănoasă spre încheietura l ui Moscato şi îi luă pulsul.

— Crezi că e gata? îl întrebă pe Stato.

Stato ieşi, ştergându-şi mâinile cu un prosop.

— Pentotalul de sodiu şi Rohypnolul ar trebui să încea pă să îşi facă efectul. Să încercăm.

Aruncă prosopul pe birou.

Luă un scaun, îl întoarse şi se aşeză invers pe el, cu ab domenul spre spătar, exact în faţa cardinalului, care era a proape în stare de comă. Spears puse un scaun lângă cel a l lui Stato şi îşi aşeză cu grijă corpul masiv.

— Cardinale Moscato, mă auzi? întrebă Stato.

Cardinalul icni şi mişcă uşor capul.

— Cât de mult i-ai dat? întrebă Spears.

— Destul cât ar face un elefant să cânte...

Spears îl privi pe Stato în ochi, încruntat.

— Cred că te bucuri prea mult de momentul ăsta.

Privirea lui Stato îl fixă pe cardinal.

— Cardinale Moscato, am uitat codul de recunoaştere.

Cardinalul clipi, dar nu spuse nimic.

— Fir-ar al naibii! Nu merge.

— Lasă-mă să încerc ceva. Spears se aplecă înainte şi î şi sprijini mâinile enorme pe genunchi. Buon cugino.

— Buon cugino... murmură cardinalul.

Stato îi privea stupefiat.

— Înseamnă „vărul bun”, explică Spears.

— Dar cum de ai...

— Avea medalionul acesta la gât.

Spears ţinea de lanţ un mic medalion de aur, pe care îl aruncă spre Stato.

— Parcă este o iconiţă sfinţită.

— Da, pare a fi doar o iconiţă sfinţită cu Sfântul Theoba ld. Dacă te uiţi mai de aproape, vei vedea că sfântul are în mână o toporişcă.

— Este protectorul sau patronul...?

— Îţi voi explica mai târziu. Acum lasă-mă să termin.

Spears i se adresă lui Moscato:

— Buon cugino, spune-mi cum ne vom răzbuna.

Rotind cu greu capul, cardinalul reuşi să pronunţe:

— DANOS!

— DANOS?

— Operaţiunea „Respiraţia Dragonului” îi va lăsa pradă flăcărilor.

— Dar cum... când? insistă Spears.

Faţa lui Moscato fu scuturată de ticuri nervoase. Apoi to t corpul intră în convulsii. Brusc, corpul deveni rigid şi se p răbuşi.

Spears se apropie de el, îl zgudui, trosni din degete. Nic io reacţie.

Oftă adânc şi se întoarse către Stato.

— Nu ne mai e de niciun ajutor. A leşinat.

— Am auzit de chestia asta, dar n-am văzut niciodată c um funcţionează, începu Stato. Se pare că i s-a implantat un blocaj posthipnotic. Este un fel de mecanism psihic. Cei de la Operaţiunile Psy îi spun Blocaj Azriel. Când Moscato a spus cuvintele „Operaţiunea Respiraţia Dragonului”, cuvint ele au declanşat un mecanism psihic. Mintea lui efectiv s-a închis. L-aş putea injecta cu un alt stimulent, dar la următo rul cuvânt-cheie se va întâmpla din nou acelaşi lucru.

Spears dădu din cap, dezamăgit.

— Dar, poate, dacă am vorbi despre medalion şi despre

Buon cugino, ne-am putea da seama ce înseamnă toate as tea, sugeră Stato.

— Ca să răspund primei tale întrebări, Buon cugino este salutul de recunoaştere al Carbonarilor, o societate politică secretă, società segreta, care şi-a preluat numele de la vâ nzătorii de cărbuni. Toporişca este însemnul unui maestru. Când îşi vorbesc, folosesc multe expresii preluate din limb ajul vechilor negustori de cărbuni. Locul lor de întrunire se numeşte baracca, adică bordei, iar interiorul este vendita s au locul în care se vând cărbunii, iar împrejurimile locului s unt/oresfa, adică pădure.

Stato dădu din cap.

— La fel cum francmasonii au preluat de la cioplitorii în piatră uneltele, compasul şi echerul?

— Da, exact la fel. Carbonarii sunt, de fapt, o ramură a masoneriei, înfiinţată în Napoli şi în Franţa la începutul sec olului al XIX-lea. Ochii dominicanului se îngustară. Dar sim bolurile lor au alte semnificaţii. Membrii cu rang înalt au pu s între compas şi echer o literă, un G. Membrilor din loja inf erioară, cea albastră, li se spune că vine de la Grandiosul a rhitect, de la Dumnezeu. Odată ajunşi la o poziţie superioa ră, li se dezvăluie adevărul... adevăratul secret al Sfântului Graal. Spears se duse la calculator şi deschise o pagină we b.

Spears îl îndemnă pe Stato să vină să se uite la simbolu l masonic de pe monitor.

Apoi continuă.

— Compasul reprezintă bărbatul, lama implicată în coit

cu echerul, sau pocalul, cupa, simbol al feminităţii. În mijlocul acestui simbol sexual este litera G, care reprezintă gnoza. Compasul şi echerul simbolizează poziţia misionarului. Imaginează-ţi că stai în picioare lângă un pat matrimonial în care un cuplu face dragoste.

Spears se opri şi îl privi pe Stato.

— Înţelegi?

— Nici nu sunt sigur că aş vrea să înţeleg. Dar Sfântul Graal este Cupa lui Iisus.

— Nu! Pentru ei este Cupa lui Iuda, cupa târfei din Babilon.

Stato clipi.

— Vrei să spui că târfa din Revelaţii[142] este pocalul?

Spears încuviinţă.

— O cupă a depravării. Ei cred că şi bărbatul şi femeia sunt surse ale elixirului magic, doar că ei îl consumă, îl mănâncă, îl folosesc la împărtăşanie. Dar în ritualurile lor ce contează este dorinţa, împlinirea trupească; femeia nu este pusă pe un piedestal; de fapt, în cele mai multe cazuri, ea este victimă a unui viol în grup ceremonial. Aceasta este adevărata natură a aşa-zisului binecuvântat ritual Hieros Gamos. La final beau direct din Cupa lui Iuda, din vaginul târfei.

— Elixirul magic este... propria lor spermă?

— Într-adevăr. Perverşii amestecă elixirul lor vâscos cu sângele menstrual al zeiţei într-un pocal de împărtăşanie şi îl beau din Cupa lui Iuda!

Stato se holba în gol făcând feţe-feţe.

Moscato gemu. Atunci când se întoarse către el, Stato avu impresia că pe buzele cardinalului plutea un zâmbet.

O lumină mică portocalie pulsa. Însemna că papa se deplasa prin interiorul Vaticanului. Stato privi spre un şir de

---

[142] Cartea Revelaţiilor, numită şi Apocalipsa, este ultima carte a Noului Testament, atribuită Apostolului Ioan (n. red.).

monitoare care urmăreau mişcările Pontifului.

CAPITOLUL 57

O mulţime de ofiţeri erau împrăştiaţi pe lângă monitoare le centrului de comandă al securităţii Vaticanului. Rossi îş i aprinse o ţigară, sperând să se calmeze. Lângă panoul de comandă, un soldat al Gărzii elveţiene vorbea la telefon. R ossi îl bătu pe umăr:

— Aţi reuşit să localizaţi de unde s-a făcut apelul?

Tehnicianul se uită în sus spre el apoi murmură, evitân du-i privirea:

— Cred că numai commandante Stato...

— Şi unde dracu' e Stato ăsta? interveni Rossi.

— A ordonat să nu fie deranjat, răspunse moale tehnici anul.

Maiorul de la GIS smulse telefonul din mâna tehnicianul ui. Urlă câteva ocări şi închise. Aruncă o privire prin came ră şi îi făcu lui Rossi semn să îl urmeze într-un colţ mai puţi n aglomerat.

— Bine, ascult. Ce vreţi, domnule maior? întrebă Rossi.

— Mă cheamă Brazi, domnule. Nu pot avea încredere în gardienii ăştia elveţieni, sunt toţi nişte leccaculo[143], primad one.

Rossi era nervos.

— Ce-ar fi să lăsăm la o parte antipatiile astea de cazar mă? Gata cu prostiile sau mă voi asigura că în trei minute o să stai în patru labe şi o să-i lingi pantofii ministrului de I nterne.

— Capisce. Dar trebuie să ştiţi că la telefon mi-au spus că apelul a venit din interiorul Vaticanului.

Rossi trase însetat din ţigară şi îl privi pe Brazi câteva c lipe.

— Despre caseta de la televizor ce ştii?

— A fost trimisă Biroului de Presă al Vaticanului. Şi case

[143] Pupincurişti, în limba italiană în text (n. red.).

ta, şi ambalajul au fost trimise la CCIS pentru analize. Vor urma procedurile obişnuite şi poate vor găsi locaţia în care a fost filmată.

— Şi analiza vocală?

— Am primit deja şi analiza suplimentară de la lingvişti. Nu este distorsionată electronic, bărbat, peste 50 de ani, p oate chiar şi mai în vârstă. Dar au existat modificări în flux ul vorbirii.

— Ne trage pe sfoară?

— Nu. Dar a existat o problemă la unul dintre răspunsu rile lui. Lingviştii au detectat o variaţie a accentului. De la un accent pe care nu l-au putut identifica cu precizie, de u ndeva din lumea arabă, la o tentă nord-americană. Mai ex act, din partea de vest a Statelor Unite.

— La care răspuns?

— Atunci când i-aţi cerut să identifice gruparea din care face parte... Al-Qaeda.

Rossi dădu capul pe spate, ca şi când cineva i-ar fi aplic at un pumn în bărbie.

— O concluzie pe scurt?

— Este posibil să nu fie arab.

— Să fie impostor?

— Lingviştii au folosit un alt cuvânt... actor.

Neliniştea începu să umple camera, pornind din jurul pa noului de comandă.

Rossi şi Brazi se întoarseră simultan către mijlocul cam erei.

Toţi ochii erau fixaţi pe ecranul unui televizor. Un repor ter stătea în faţa gării centrale din Roma, Termini, aflată în direcţie diametral opusă faţă de Vatican.

În spatele lui se vedeau ambulanţe care intrau, cu girof arurile pornite, într-o pâclă groasă de fum. Din gară ieşea î n fugă un puhoi de oameni, toţi cu feţele pline de sânge, a coperite de funingine şi cu priviri îngrozite.

— Dă volumul mai tare, ordonă Rossi privind îngrozit sp re televizor.

Vocea surescitată a reporterului se auzi ca un tunet în î ncăpere:

— Martorii povestesc că trenul rapido[144] care intra în st aţie din direcţia Napoli a explodat şi că în minutele următo are s-au mai înregistrat explozii şi în interiorul gării. În nu mai câteva secunde, un val cumplit de flăcări a cuprins ma i multe zone ale terminalului central. Prin aer zburau bucăţ i de şrapnel. Unul dintre pasageri a povestit că a văzut exp lozia, după care a văzut o ploaie de argint care i-a lovit faţ a. De fapt, ploaia de argint era o masă de cioburi care, pur tate de suflul exploziei, i-au sfâşiat pielea de pe jumătate d e faţă. Cealaltă jumătate a rămas neatinsă. Bărbatul era în stare de şoc. Declaraţii neconfirmate oficial indică faptul că, înainte de una dintre explozii, un bărbat a ridicat deasu pra capului un rucsac şi a urlat ceva în limba arabă.

Urmară imagini neclare şi mişcate haotic cu pasagerii d in interiorul gării. Cu batiste în dreptul gurii şi nasului se î mpleticeau prin fum, peste bucăţi de metal, plastic şi cada vre ciopârţite în cele mai inimaginabile moduri.

— Imaginile pe care le-aţi văzut au fost înregistrate cu un telefon mobil de către un supravieţuitor în primele min ute de după atac.

Rossi cuprinse camera cu privirea. Pe toate feţele se ve dea o combinaţie stranie de frică şi furie.

Rossi se mişcă grăbit spre unul dintre telefoanele care nu puteau fi detectate şi formă numărul de la birou.

Răspunse Enrico.

— Ce s-a întâmplat la Termini? întrebă Rossi.

— Tocmai ce m-a sunat Dante. Raportul preliminar ara tă că a fost folosit acelaşi mod de operare ca în Spania, do ar că aici se pare că au existat atentatori sinucigaşi. Dacă

[144] Vulnerabilitatea, în limba italiană în text (n. red.).

pui la socoteală şi ameninţarea cu decapitarea, atunci eu aş zice că este mâna lui Al-Zarqawi şi al grupului Al-Qaeda pe care îl conduce.

— Da, el a fost cu ideea casetelor video cu decapitări di n Irak, fu de acord Rossi. Al-Zarqawi a decapitat cu mâna l ui un american în faţa camerei video. Şi s-a descurcat de minune cu eliminarea trimisului SUA la Amman şi cu o to nă de alte atentate cu bombe, din Istanbul până la Casabla nca.

— Au pus o recompensă de 25 de milioane de dolari pe capul lui, nu? Parcă era iordanian, nu?

— Certtamente. A fost unul dintre luptătorii pentru liber tate din Afganistan pe care CIA i-a sponsorizat şi antrenat. După ce i-au bătut pe ruşi, s-a întors în Iordania. Iordanieni i l-au condamnat la şapte ani de închisoare pentru că a co mplotat pentru răsturnarea monarhiei şi pentru conspiraţie în scopul de a transforma ţara în califat islamist. Când l-au eliberat, a fugit în Europa şi a început să organizeze celule teroriste în Germania. Iordanienii s-au trezit prea târziu şi l -au judecat şi condamnat in absentia pentru planurile de a arunca în aer turişti americani şi israelieni.

— Dar nu l-au făcut mici fărâme când au aruncat ditai b ombele peste ascunzătoarea lui, care, pare-se, nu era atât de bine ascunsă?

Rossi a ridicat din umeri.

— Dacă tai capul unei hidre, alte două îi vor lua locul.

Cu o voce serioasă, Enrico îi spuse:

— Ar mai fi o chestie. Cei de la aeroport au înregistrat s osirea a doi agenţi NSA.

— Le palie, ce tupeu pe acei stronzos! Cine erau?

— Lasă-mă o secundă să văd exact, şefule. Rossi auzea cum degetele lui Enrico tastau cu repeziciune la calculator. Iată. N-o să îţi placă deloc. Este moşul acela de la SAIC, Pe ter Manwich, şi...

— Idiotul ăla mic şi pompos, testa de merda![145] Rossi re spiră o dată adânc şi numără până la 10. Rahatul ăla de M anwich nu e decât o vită înarmată şi scăpată de sub contro l. Fort Meade îl foloseşte pentru operaţiuni negre. Omul ăla are integritatea unei hiene în călduri. Cine este celălalt?

— Nu am auzit vreodată de el, trebuie să fie vreunul no u.

— Nenorocitul are şi un nume?

Rossi ştia că în absolut toate serviciile secrete existau t ipi de-abia intraţi în branşă care nu făceau decât să îi calce pe nervi pe agenţii cu experienţă.

— Kyle. Agentul Kyle, răspunse Enrico.

Rossi scormoni prin memorie, dar nu-şi amintea nimic d e el.

— Trimite fotografiile lor şi ai grijă ca păzitorii să fie pe urmele lor. Pune în maşina lor un sistem GPS şi plantează nişte transmiţătoare radio pe ei, ca să îi putem localiza da că ies pe stradă. Te descurci?

Vremurile în care agenţii îşi urmăreau ţintele personal, î ncercând să nu fie reperaţi, erau de mult apuse. Păzitorii p riveau liniştiţi la ecranul unui laptop în timp ce stăteau liniş tiţi în maşina lor; programele de calculator îi indicau pe cei urmăriţi pe o hartă. Semnalul putea fi transmis către orice centru de comandă de oriunde din lume.

— Vreau să le cunosc fiecare mişcare. Ce au mâncat la prânz... şi ce dracu’ caută în perimetrul meu.

— E ca şi rezolvată, şefu’.

— Deci, înapoi la bombardamente. Victime?

— Nu avem încă cifre exacte... dar pare a fi foarte naso l, spuse, cu vocea pierită, Enrico.

— Vreau să ai două echipe în aşteptare şi să lucrezi cu baza aeriană din Practica di Mare. Spune-i comandantului unităţii de carabinieri Raggrupamento Elicoteri să aibă do

[145] Vulnerabilitatea, în limba italiană în text (n. red.).

uă elicoptere pregătite, la dispoziţia echipelor noastre. Se poate să am nevoie de voi în aer foarte curând.

— Este vreo legătură între răpirea lui Scarlotti şi explozi ile de la Termini? E o coincidenţă bizară.

— Enrico, în afaceri ca ale noastre nu există coincidenţ e. Tu ai grijă ca echipele să fie gata şi ţine-mă la curent cu desfăşurarea evenimentelor. Ah, şi trimite un elicopter pen tru mine la Vatican.

— Recepţionat, trei elicoptere. Nu vrei să ştii ce mai fac e Claudio?

— Merda, am uitat. Cum îi mai e?

— Nu prea bine, şefu'. Încă nu au reuşit să îl stabilizez e. Are o infecţie virală foarte rară.

— Sursa ei?

— Nu a fost stabilită încă.

Rossi respiră din nou adânc.

— Ia la tine şi nişte vaccinuri antidot de la departament ul pentru arme biologice. Pentru orice eventualitate.

— În caz că s-ar întâmpla ce, şefu'?

— Doar dacă bănuiala mea este corectă.

— Ai avut un mesaj.

— Spune.

— Era o femeie. Dante a observat că avea o voce foart e sensuale[146].

— Scuteşte-mă de comentarii.

— Ne-a zis să îţi transmitem: „As Time Goes By..."[147]

Rossi înghiţi în sec. Inimai se opri o clipă în loc.

— A lăsat vreun număr?

---

[146] Vulnerabilitatea, în limba italiană în text (n. red.).

[147] Cântec pe versurile lui Herman Hupfeld, compus pentru musicalul Everybody's Welcome de pe Broadway din 1931, prezent pe coloana sonoră a filmului Casablanca, unde era interpretat de Dooley Wilson (n. red.).

— Nu, e cam ciudat... a spus că are numărul tău de mo bil şi că va vorbi cu tine.

Rossi închise.

Uşa se trânti şi în cameră se năpusti Giovanni, cu ochii strălucind că ai Pălărierului Nebun.

— Cred că ştiu unde este Scarlotti. Este cineva amabil să îmi dea şi mie o copie a casetei audio?

Nimeni nu se mişcă.

Rossi îl săgetă cu privirea pe Brazi, care dădu din cap şi zbieră:

— Să îi dea careva o casetă omului, şi mişcaţi-vă odată!

Telefonul zbârnîi şi una dintre gărzi răspunse. Se albi la faţă, sări în picioare şi spuse de câteva ori: „Imediat, domn ilor”, apoi închise.

Se întoarse către Rossi.

— Am primit ordin să vă conduc până la biroul lui com mandante...

— Imediat? îi termină Rossi vorba.

În timp ce se îndreptau către uşă, celularul lui Rossi su nă.

Când a răspuns, o voce moale îi şopti:

— As Time Goes By, Nico.

CAPITOLUL 58

Vocea femeii trecu peste el ca un val de apă rece ca gh eaţa. Faţa ei, cu ochii ei de safir, reci, strălucitori, cu pielea ei fină, cu buzele senzuale, îl făcură să se înfioare. Trecuse ră ani buni de când o întâlnise, în adolescenţa lui tumultuo asă. Prima iubire, aceea care nu se uită niciodată. Apoi, di n întâmplare, se întâlniseră din nou, când el era în misiune la Cairo. Lucrurile nu stăteau chiar pe roze cu soţia sa, Isab ella; ei nu îi plăcea să fie lăsată singură şi munca lui îl purt a prin toate colţurile lumii. Relaţia lor era încordată. Îşi sp useseră vorbe grele, cuvinte dure, care niciodată nu aveau să poată fi reparate, iertate. Ea îi aruncase o privire lungă şi înlăcrimată atunci când ieşise pe uşă şi plecase spre aer oport. Fără cuvinte de rămas-bun, fără o îmbrăţişare, fără un sărut. Doar o privire udă de lacrimi şi ea se întorsese cu spatele. Cu două zile mai înainte, sătul ca ea să-i tot închi dă telefonul de cum îi auzea vocea, plecase mai devreme de la birou ca să o întâlnească. Îşi dăduse prea târziu sea ma de marea greşeală pe care o făcuse. Regreta că aflase adevărul. Nu îşi dorise vreodată să o vadă cu şeful ei, ţinân du-se de mână şi intrând într-un hotel mizerabil de pe o al ee dosnică. Imaginea lor îl rănise îngrozitor. Şi ştia că avea să îi bântuie pentru totdeauna memoria.

Misiunea din Cairo era de maximă importanţă. Nava de pasageri sub pavilion italian Achille Lauro fusese deturnată în apropierea ţărmului egiptean de patru terorişti OEP[148]. U n pasager american de origine evreiască, Leon Klinghoffer, fusese împuşcat şi apoi aruncat peste bord, cu tot cu căruc iorul cu rotile în care se afla. Preşedintele Mubarak le gara ntase teroriştilor un culoar de trecere prin Egipt şi aceştia se predaseră autorităţilor portuare. Liderul FEP[149], Abu Abb as, zburase din Tunis la Cairo pentru a-i escorta. Cum Ross

[148] Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei (n. red.).

i mai lucrase în capitala Egiptului şi mai avea oameni de le gătură pe acolo, fusese ales să monitorizeze mişcările tero riştilor.

Rossi îşi amintea noaptea aceea ca şi când ar fi fost un peisaj static dintr-un glob de sticlă pe care, dacă îl scuturi, prinde viaţă şi începe să ningă peste căsuţele din interiorul lui. Era în barul hotelului Salam Hayat şi aştepta ca persoa na de contact de la liniile aeriene egiptene să îşi facă apar iţia. Atunci observase cum printre toţi reporterii care împâ nzeau barul se strecurase o femeie de o frumuseţe răpitoa re. Când a trecut pe lângă el, îi aruncase un zâmbet şi îl lă sase să se desfete în dâra de parfum pe care, ca o leoaică marcându-şi teritoriul, o lăsase în urmă.

În timp ce se îndepărta, îi aruncase o ocheadă peste u măr. Îi ochii ei lucea o sexualitate feroce. Era vrăjit. Era la mii de kilometri de casă, şi părea că avea să fie ceva fără vreo implicare sentimentală, fără niciun fel de aşteptări. D e ce nu? Şi totuşi nu se simţea în largul său. I se părea că o cunoaşte de undeva.

Se aşezase la masa ei, îi comandase o băutură, începus eră să vorbească. Îi spusese că o cheamă Alexis, că e jurn alist independent şi se ocupă de ştirea despre deturnarea vasului. El ştiuse că îl minte, dar nu îi păsase. Când priviril e li se întâlniră pentru mai mult de o secundă, el simţise în ochii ei ceva ca o sclipire. Ca şi când l-ar fi recunoscut de u ndeva. Aerul din jurul lor pulsa încărcat de tensiune sexua lă. Pianistul interpreta As Time Goes By, piesa din filmul Ca sablanca. La un moment dat, ea mersese până la toaletă.

— Vei mai fi aici când mă întorc? îl întrebase şi plecase fără ca el să aibă timp să-i răspundă.

El comandase încă un rând de băuturi şi îşi privise ceas ul de la mână. Persoana de legătură întârzia. Dusese mâna spre şold şi pipăise, cu un gest reflex, locul în care ţinea ar

[149] Frontul de Eliberare a Palestinei (n. red.).

ma. Apoi îşi aduse aminte că lucra „gol”. Fără arme.

Pentru a evita înregistrarea şi monitorizarea de către se rviciile secrete egiptene, călătorise sub acoperire, sub iden titatea falsă a unui reporter. Nu-şi folosise paşaportul diplo matic. Oricum l-ar fi percheziţionat la intrarea în ţară şi, cu m nu avusese nici timpul nici dispoziţia necesară unui dru m până la ambasadă, nu avea arma la el. Lucrurile nu erau ca în filme. Indiferent de agenţia din care făceau parte şi ţ ara pe care o serveau, agenţii erau, în ceea ce privea trans portul armelor, complet dependenţi şi tiranizaţi de aparatu l birocratic al ţării în care aveau misiunea sau pe care o tra nzitau. În funcţie de cât de neprietenoasă era ţara şi de câ t de restrictivă era legislaţia privind armele de foc, condiţiil e erau de la neplăcute la imposibile când venea vorba de găsitul unei arme. În ţările din America Latină nu era deloc uşor să intri cu o armă, în Europa era relativ simplu şi în Or ientul Mijlociu situaţia era imposibil de complicată. Rossi şt ia că, dacă ar fi fost descoperită vreo armă asupra lui, într eaga misiune ar fi fost compromisă.

Atunci îşi zărise persoana de legătură, un tip mic, cu f aţă ascuţită, ca de şoarece. Individul se mişca cu greu prin înghesuiala din bar. În timp ce sonda prin încăpere cu ochii lui de viezure, informatorul îi comunicase detaliile privind paza transportului de terorişti şi în ce avion aveau aceştia să părăsească Egiptul. Apoi mâzgălise informaţiile esenţial e pe o bucată de hârtie şi i le întinsese peste masă. Rossi îi întinsese plicul cu banii înfăşuraţi într-un ziar. Omul îl luas e, se ridicase, făcuse o mică plecăciune şi se pierduse în fu mul albăstrui de ţigară care umplea camera.

O căutase din priviri prin bar şi atunci îşi dăduse seama că ceva era în neregulă. I se zburlise părul de pe ceafă. Ins tinctiv, sărise din scaun şi se îndreptase către toaletă. Băg ase capul pe uşa toaletei pentru femei şi o strigase. Nu pri mise niciun răspuns. Atunci auzise ceva. Un ţipăt înăbuşit.

Venea de undeva din afară.

Fără să se mai gândească, se năpustise pe uşă, cu mân a pipăind locul gol în care ţinea arma. Îşi adusese aminte că nu era înarmat şi înjurase în gând.

Un alt ţipăt se auzise de după colţul holului. Se întorses e şi se repezise către locul de unde venea ţipătul.

Se auziră mai multe urlete.

Izbise cu piciorul o uşă şi se trezise pe o alee.

Acolo, lipit de un zid, zărise sursa ţipetelor. Un tânăr ar ab, imobilizat de către Alexis, care îl ameninţa cu un cuţit l a câţiva milimetri de cornee. Părul ei era ciufulit, faţa ei fru moasă era schimonosită de ură şi transpira abundent. Urla în arabă, de parcă l-ar fi întrebat ceva pe tânăr. El răspund ea cu greu, bâlbâit şi incoerent. Rossi observase pe jos o s eringă goală, aruncată la câţiva centimetri de picioarele lui Alexis.

Rossi făcuse un pas înainte. Brusc, ea întorsese capul şi privirea ei îngheţată îl făcuse să se oprească.

— Nu te băga, lătrase ea. N-ai ce să cauţi aici. Du-te îna poi în bar, bea ceva.

Deşi în mod vizibil drogat, arabul înţelesese că aceea e ra şansa lui. Îi izbise un pumn din lateral, în gât. Ea se înec ase, făcuse un pas împleticit înapoi. Scăpase cuţitul.

Arabul înşfăcase cuţitul şi se năpustise către ea. Lama t recuse peste pieptul ei, sfâşiindu-i bluza.

Rossi îşi scosese haina şi urlase:

— Gata, Abdul, las-o în pace pe doamna.

Ca două hiene, faţă în faţă, se rotiseră în cercuri, cu oc hii mijiţi şi privirea fiecăruia era focalizată pe celălalt. Arab ul ţinea cuţitul destul de jos şi încercase să jongleze cu el, trecându-l ameţitor de repede dintr-o mână în alta. Rossi u rmărise concentrat mişcările mâinilor arabului. Atunci când arabul se repezise înainte cu cuţitul ridicat în aer, Rossi se ferise, îl prinsese de încheietură şi, cu un zgomot de cartila

gii rupte, cuţitul căzuse pe jos.

În timp ce arabul se chircise de durere şi ţipa, Alexis se mişcase calmă până în spatele lui şi îl lovise cu forţă între picioare cu tocul cui al pantofului.

Cu vocea rece şi privindu-l dispreţuitor, ea îi spusese:

— Situaţia era sub control.

Rossi se aplecase şi culesese de pe jos cuţitul.

— Da, desigur. Nu m-ar mira dacă mi-ai spune că de fa pt îi dădeai lecţii de dans.

Ea începuse să îi spună ceva pe un ton îngâmfat, însă s e oprise. Era calmă.

— M-a atacat atunci când ieşeam din baie, m-a târât pe alee şi aproape m-a...

Arabul urlase:

— Târfă mincinoasă!

Ea se întorsese şi îl lovise, furioasă, cu piciorul în faţă. E l începuse să ţipe, agonizând.

Stătea acolo, cu bluza sfâşiată, din care îi ieşeau sânii s tropiţi de sânge. Rujul îi era întins grotesc pe faţă.

— De ce nu iei asta pe tine?

Şi Rossi îi pusese pe umeri jacheta lui. După care îi întin sese o batistă şi îi făcuse semn către buze. De pe holul hot elului se auzeau voci.

El o luase brutal de braţ şi, împreună, se pierduseră în î ntunericul aleii.

Câteva minute mai târziu, el sunase la ambasadă de la un telefon public din holul hotelului. Atunci băgase mâna î n buzunar, în căutarea hârtiuţei cu datele despre zborul cu care aveau să plece teroriştii. Dar hârtia nu mai era în buz unar. Începuse să caute, furios, în toate buzunarele.

Atunci o văzuse, în celălalt capăt al holului, pe Alexis. V orbea cu un bărbat scund, cu părul grizonant. Individul ave a sprâncene dese şi un nas mare şi aplatizat. Rossi îl recun oscuse pe reprezentantul Mossadului, kasta. Ea îi strecuras

e ceva în palmă. El zâmbise, mai schimbaseră câteva cuvi nte, după care se despărţiseră, luând-o fiecare în altă dire cţie.

Rossi pusese receptorul la loc în furcă şi o interceptase în hol. Pe faţa ei nu se putea citi vreun fel de reacţie.

— Sper că informaţia aceea va ajunge pe mâini bune, îi spusese Rossi.

Ea ridicase din sprâncene şi zâmbise inocent.

— La o oră de la decolare, patru avioane F-14 Tomcat a le Statelor Unite vor intercepta zborul şi îl vor deturna către o bază NATO din Sicilia. Apoi ţintele vor fi predate guver nului italian pentru a fi judecate. Intenţionam să aruncăm î n aer avionul cu totul, dar cowboy-ul de la Casa Albă s-a o pus.

El dăduse din cap scârbit.

— Deci a fost o înscenare.

— Mulţumeşte-i lui Langley. Ei au contactat Mossadul.

— Şi, ca de obicei, au lăsat pe dinafară OSI. Cine era de fapt tipul de pe alee?

— Era aşa cum ţi-am spus. M-a urmărit până în baie şi a vrut să mă violeze.

— Cu o seringă?

— Bănuiesc că preferă femeile aflate în comă. Probabil voia să mă drogheze şi să mă vândă ca sclavă. Nu am făcu t decât să-l bat cu propriile arme.

Când ajunseră în camera de hotel, se îmbrăţişaseră şi a vansaseră împleticindu-se către pat. Ea se lovise cu capul de tăblia patului, dar râsese. Femeia îi sărutase blând buza de sus, apoi îşi croise drum cu limba în gura lui, explorând u-l, lăsând să se scurgă salivă umedă pe buzele lor. El îi ră spunsese ezitant, marcat de o vagă senzaţie de vină. Ea îi muşcase uşor buza, gemând încetişor.

Atunci când îi prinsese sânii în căuşul palmelor, Alexis g emuse încet.

— E în regulă, nu e decât o zgârietură. Nu mai sângere azǎ.

Apoi îi condusese mâna în jos, peste abdomen.

Plimbându-şi degetele peste curba lină a şoldurilor ei, îi observase semnul din naştere. Ea tremura energică, plină de aşteptări. Îi şoptise printre gemete adânci:

— Sunt numai a ta.

După ce făcuseră sex, fumaseră şi vorbiseră în patul rǎ văşit.

Ea îl privise în ochi.

— Nico, a fost mai bine acum decât atunci?

Imperturbabil, el spusese:

— Josie, atunci, la Roma, eram nişte copii. Atunci am fă cut dragoste. A fost pentru prima oară că am făcut-o şi nu cred că ceva ar putea depăşi momentul acela.

Femeia făcuse ochii mari, nevenindu-i să creadă. Se tră sese puţin mai departe de el, apoi îl pălmuise.

— Când ţi-ai dat seama că eu sunt?

El îi pusese degetul pe semnul în formă de inimă de pe coapsa ei. Ea zâmbise şi îl plesnise din nou.

— Aia a fost pentru că te-ai prefăcut juma de seară şi a sta este pentru că m-ai părăsit pentru îngâmfata aia.

Rossi îşi frecă obrazul.

— Nu te-am părăsit. Tatăl tău a aflat de noi şi te-a trimi s rapid în State, îţi mai aduci aminte?

— Şi puştoaica? Micuţă, creaţă şi cu dinţii mari?

Rossi se încruntase, încercând să-şi amintească.

Josie se apropiase.

— V-am văzut când ieşeaţi din bibliotecă. Ea te-a sărut at!

Rossi începuse să râdă tare. Ea îl lovise uşor cu pumnul în muşchii braţului. El îi pusese mâinile în jurul taliei ei şi o trăsese mai aproape. Ea se zbătuse, făcuse câteva manevr e agile şi scăpase din strânsoarea lui. Era deasupra lui, ţint

uindu-l cu coapsele pe saltea.

— Creaţa era verişoara mea, Lucia, îi spusese el, respi rând greu. O ajutasem cu nişte teme. Îţi jur că asta a fost t ot.

Ea deschisese gura să zică ceva, dar el îi împinsese uşo r cu degetele maxilarul în sus şi o sărutase tandru. Ea trem ura, cu buzele lipite de gâtul lui, cu răsuflarea ei fierbinte p e pielea lui. Făcuseră dragoste din nou.

După aceea, stăteau pe spate, ţinându-se strâns de mâ nă, şi în momentele acelea liniştite şi relaxante vorbiseră d espre trecut, despre cariera lor, despre probleme. Despre soţia lui care îl înşela cu şeful ei. Fuseseră surprinşi, dar nu şocaţi, de faptul că ambii se înrolaseră în serviciile secrete. Într-un final, adormiseră îmbrăţişaţi între cearşafurile răcor oase.

Dintotdeauna el avusese un somn uşor. Lucru care îi fol osise din plin, dată fiind profesia periculoasă.

Îl trezise din somn un semnal de avertizare inconştient. Deschisese ochii, dar nu făcuse nicio mişcare, şi privise îna inte, în întuneric. Aşteptase ca mintea lui să localizeze cau za pentru care instinctele îl treziseră din somn.

Şoapte încete, un geamăt. Prin întuneric pluteau cuvint e pe jumătate rostite.

Încercând să localizeze sursa sunetelor, se ridicase în c apul oaselor şi sondase întunericul cu privirea.

Dar nu era niciun intrus în cameră. Sunetele murmurat e, bolborosite ieşeau dintre buzele lui Josie. Se zbătea şi se răsucea, pupilele i se mişcau în spatele pleoapelor strânse, cu pumnii strânşi. Buza ei de sus lucea de transpiraţie.

El întinsese o mână către ea, apoi se trăsese înapoi.

Ea respira greoi şi se înecase, horcăind. Brusc se calma se. Trăsăturile ei erau acum mai liniştite. Vorbea cu voce t are.

— Camera neagră. Zidurile, se mişcă zidurile. Aproap

e... prea aproape.

Era vocea lui Josie, dar tonul era mai gros, ca şi când ar fi vorbit altcineva din străfundul sufletului ei.

Spatele i se arcuise şi începuse din nou să se zvârcolea scă şi să murmure cuvinte neinteligibile.

El decisese să rişte. Să o trezească. O apucase de umer i, strigându-i în şoaptă numele. Tremura în mâinile lui. Apo i se trezise brusc.

— E în regulă, eşti în siguranţă, îi spusese el. Apoi îi dăd use la o parte părul ud de transpiraţie de pe frunte. O mân gâiase pe obraz şi simţise lacrimile care se scurgeau peste degetele lui.

— Am coşmaruri, spusese ea cu o voce pierdută, în tim p ce se forţa să zâmbească slab.

El încuviinţase tăcut.

Îi povestise cum fusese capturată de către militanţi. Cu m o îngropaseră de vie două zile, cu o ţeavă subţire care îi aducea de la suprafaţă aer fierbinte, închis. Despre cum fu sese salvată şi despre faptul că fusese diagnosticată cu tul burări cauzate de stresul posttraumatic.

El ascultase, fascinat de la vulnerabilita[150] de care dăde a dovadă ea.

La un moment dat, adormise ghemuită în braţele lui.

Îl trezise lumina dimineţii. Se întrebase dacă o mai chin uiseră coşmarurile. Când se întorsese către ea, patul era g ol. Femeia plecase.

— Nico, eşti acolo?

Vocea ei răsună în telefonul mobil şi îl smulse din visar e. Era puţin ameţit.

— Josie? reuşi el să îngaime. Unde eşti?

— Aproape... foarte aproape.

Giovanni se uita la el, perplex. Rossi ridică mâna către el pentru a-l face să înţeleagă că e o convorbire importan

[150] Vulnerabilitatea, în limba italiană în text (n. red.).

tă.

Când Giovanni începu să protesteze, Rossi îl reduse la tăcere printr-o privire furioasă.

— Nico, am nevoie de ajutorul tău. L-au capturat pe un chiul Lotti, suspină Josie.

— Cine l-a capturat? Al-Qaeda?

— Nu, fir-ar să fie! Frăţia. Trebuie să îl găsim... Înainte c a... Se opri, suspinând.

— Frăţia?

Reuşi să se adune.

— E prea complicat. Dar verifică ce se întâmplă la Instit utul E şi nu-i lăsa să te aburească. Nu pot decât să îţi spun că lucrurile nu sunt deloc aşa cum par. Şi, Nico...

— Da, te ascult.

— L-au ucis şi pe tatăl meu.

— Condoleanţele mele. Vrei să îi spun unchiului meu?

Tăcu preţ de câteva clipe.

— Tatăl meu îl respecta sincer pe profesore Giovanni şi ştiu că el, este, ca şi tatăl meu, un om foarte deştept. Dar Nico...

— Crezi că vor vrea să se debaraseze şi de el.

Urmă o pauză lungă, întreruptă de păcănituri. Îşi imagi na cum chipul ei frumos se întunecă, plin de îngrijorare.

— Dacă ştie prea multe îl vor considera un pericol... Tat a mi-a spus că îi trimisese lui Giovanni un colet. Un anume Nemo Bugenhagen voia să îl ajute să rezolve un puzzle. Da că unchiul tău a primit coletul şi dacă a descifrat gravurile alea...

— Crezi că Nemo ăsta e implicat în vreun fel?

— De fapt îl cheamă Ahriman, e doctor şi lucrează pent ru Institutul E şi Nico...

— Îl voi găsi pe Lotti, să nu...

— Ahriman mi-a ucis tatăl.

Nu ştia ce să spună. Îi auzea în sfârşit vocea, după atâţi

a ani, şi era plină de tristeţe şi nesiguranţă. Simţea că îi s fâşie inima.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, spuse el. Se înjură în gând. Ştia că răspunsul lui fusese în cel mai bun caz mizer. Ce tip sensibil eşti, băiatule.

— Nu! Promite-mi că îl vei găsi.

— Nu am...

— Promite-mi!

El respiră adânc.

— OK, Josie. O să îl găsim. Poate ar trebui să îmi spui m ai...

Ea îl întrerupse.

— Pun la cale ceva foarte mare. Însă, până acum, e doa r o bănuială de-a mea. Şi nu pot fi în mai multe locuri în ac elaşi timp. Dar dacă îl găseşti pe nenorocitul de Ahriman...

Vocea ei se opri brusc.

— Josie, nu înţeleg nimic din ce spui.

— Păstrăm legătura.

Şi îi închise.

El rămăsese nemişcat, privind în gol.

— Cine era? vru să ştie unchiul lui.

Rossi oftă.

— O fantomă din trecut.

Reflectoarele montate sus pe perete le captară atenţia.

Giovanni îşi feri ochii cu mâna. Apoi răspunse la telefon ul pe care îl avea la el. Puse, ţipând, câteva întrebări scurt e, apoi se întoarse către ei. Avea faţa albă ca varul.

— Ce se întâmplă? ceru explicaţii Rossi.

— Sfântul Părinte se simte foarte rău. L-au dus la spital.

CAPITOLUL 59

Stato îi întâmpină în faţa uşii biroului. După ce se salută cordial cu Giovanni, Stato îl privi îngrijorat pe Rossi şi îi an unţă:

— Sfântul Părinte este grav bolnav. Oamenii mei şi trup ele de la GIS îl duc la Gemelli chiar acum.

Rossi dădu din cap.

— Am aflat şi noi. Aveţi cum să îl localizaţi pe Scarlotti?

Stato privi spre Giovanni, care făcu, grav, un semn apro bator cu capul, apoi vorbi cu Rossi.

— Domnule Rossi, Sfântul Părinte şi unchiul dumneavo astră vă consideră o persoană demnă de încredere. Se uită la ceas. Nu avem decât puţin timp la dispoziţie. Teroriştii n e-au dat o oră, din care ne-au mai rămas mai puţin de 40 d e minute, deci voi vorbi pe şleau. În ciuda aparenţelor şi a ceea ce vă spun agenţiile de informaţii, trebuie să vă infor mez că nu avem de-a face cu Al-Qaeda. Ameninţarea vine din altă parte.

Rossi, care începuse şi el să creadă că lucrurile erau m ult mai complicate decât păreau, nu schiţă niciun gest.

Stato se încruntă.

— Da, m-am uitat şi eu la televizor şi ştiu ce ne-au ceru t, dar...

— Telefonul a fost dat de undeva din Vatican, rosti abru pt Rossi.

— Merda! înseamnă că sunt mai mulţi decât am crezut, concluzionă Stato.

— Cine sunt ei?

— Cred că v-aş putea explica, interveni Giovanni. Dar, c ommandante, va trebui să ne spuneţi şi nouă ce ştiţi. Ca să ne putem mişca mai repede.

Stato suspină.

— În regulă. În interiorul Vaticanului există un grup sub

versiv, Protocollo Diciassette sau P-17. Sfântul Părinte ave a dovezi legate de activităţile lor. Mă tem că Scarlotti, care încerca să se infiltreze în rândurile lor, a fost descoperit. V or face tot ce le stă în putinţă pentru a defăima şi distruge Biserica. Scarlotti nu este singurul care se află în mare peri col.

Se întoarse brusc către Giovanni.

Giovanni îşi strânse buzele:

— Hai, acum spune-i.

Stato începu.

— Scarlotti şi unchiul tău Giovanni sunt urmaşi direcţi a i cardinalilor care i-au condamnat pe Templieri. Am jurat în faţa Pontifului că voi avea grijă ca unchiul tău să nu păţeas că ceva. Profesore, vă aşteaptă două gărzi elveţiene care vă vor proteja de acum încolo. Vor fi bodyguarzii dumneav oastră.

— Nu găsesc că ar fi necesar...

Rossi se împotrivise.

— Unchiul tău va asculta dorinţele papei, mă aştept să faci la fel.

Giovanni suspină şi dădu apatic din cap.

— Câtă nesăbuinţă. Aşa să fie, dar mai bine discutăm c hestiunile urgente. S-ar putea să ştiu unde l-au dus pe Sca rlotti... dacă vreţi să îmi acordaţi un minut şi să ascultaţi c e am de spus...

Giovanni se duse spre birou şi scoase gravurile. Apoi le puse să asculte caseta cu cerinţele răpitorilor.

— Stato, adu-mi te rog o hartă a Romei.

Stato apăsă pe un buton din consola de pe birou şi un p anou din perete glisă dezvăluind o hartă detaliată a Romei.

— E bine?

— Tehnologia asta, pufni Giovanni. Cuvintele răpitorului mi s-au părut destul de ciudat alese.

Stato şi Rossi schimbară priviri mirate.

— A spus rotund şi cu faţa de ţap, le explică profesorul, descriere care nu se potriveşte nici cu Scarlotti, nici cu Sfântul Părinte.

— Să înţeleg că ar fi vorba de vreun mesaj ascuns? întrebă Rossi.

Giovanni încuviinţă şi îl întrebă pe Rossi:

— Văd că ai început să le desluşeşti modul de operare. Mai ţii minte că în gravura pe care ţi-am arătat-o era un personaj cu faţă de ţap?

— Papa Clement al V-lea?

— Exact.

— Vrei să spui că de fapt îl vor pe papă? întrebă deloc convins Stato.

Rossi explică:

— Eu am chemat, mai degrabă din instinct, GIS-ul aici. Deci, commandante, să vă spun acum ce ştiu eu. Un agent extrem de eficient din Al-Qaeda se află în oraş. Cred că a fost în Vatican chiar azi.

Stato îşi frământa mâinile.

— Dar dacă nu este o afacere Al-Qaeda, atunci trebuie să fie... Privi către Giovanni. Dar Protocollo Diciassette nu avea cum să opereze...

Giovanni îi confirmă suspiciunea sumbră.

— Fie au operat împreună, fie au găsit un mod de a-i fraieri şi implica pe teroriştii în planurile lor.

Stato întinse mâna către telefon.

— Trebuie să ridicăm nivelul de ameninţare.

Rossi îi prinse braţul lui Stato.

— Deja ne-am ocupat de asta. Maiorul Brazi de la GIS se ocupă deja de instaurarea unei stări de alertă maximă şi a unor măsuri de securitate extraordinare.

Giovanni tuşi. Priviră cu toţii către gravuri.

— Apropo de al doilea termen... rotund. La ce vă duce cu gândul?

Stato îşi muşcă buza şi scutură din cap.

— Poate la termenul rotondă?

— Exact. Panteonul, la fel ca şi în cazul celuilalt inciden t, formulă Rossi.

— Nu cred. A spus că martirii vor fi martori, le reaminti profesorul.

Ochii lui Stato se luminară.

— Atunci Colosseumul. Are formă circulară şi mulţi creş tini au fost martirizaţi acolo.

Se îndreptă grăbit către hartă, urmat de Rossi. Rossi îşi scoase celularul şi sună la Ombra. Atunci observă că Giova nni se uita în continuare la gravuri.

Stato suspină.

— Nu va fi atât de simplu. Colosseumul e un labirint en orm, cu subterane. Dar o echipă a carabinierilor ar putea a junge acolo în trei minute.

Giovanni ridică brusc privirea de pe gravuri. Îl privi pe S tato, apoi se uită la ceas.

— Ce ai spus?

— Carabinierii ar putea ajunge...

— Nu, înainte.

Stato stătu pe gânduri o secundă.

— Nu va fi uşor?

— Exact. Am greşit, spuse dramatic profesorul. Am făcu t o greşeală.

Rossi privea cu ochii holbaţi, confuz.

— Nu la Colosseum, ci la templul rotund al lui Faunus, z eul roman Pan, pe care papa Simplicius l-a redenumit San Stefano Rotondo!

Rossi căscase gura.

— Numit după Sfântul Ştefan al Ungariei. Unul din primi i martiri ai creştinismului. Primul martir din Ţara Sfântă. Bi serica a fost construită după planurile Sfântului Mormânt d in Ierusalim.

— Eşti sigur? întrebă Rossi şi se uită la ceas. Giovanni ri dicase o gravură cu Pan cel cu cap de ţap care ţinea capti vă o fecioară într-un templu masonic.

— Acolo era locul de adunare al celor care îl venerau pe Simion Magul. Cel care s-a duelat cu Sfântul Petru, chiar ai ci, în Roma, în anul 60 al erei noastre. Făcu o pauză, pentr u efect. Acolo sacrificau capre. Cât despre trimiterea la ca pul de taur, pe aceeaşi locaţie fusese un templu mithrais t[151]. Când s-au făcut săpături, a fost descoperit un cap de t aur din aur.

Giovanni îi privea cu un zâmbet de mulţumire de sine c are îi lumina faţa.

Stato îl privi pe Rossi, care ridică din umeri. Se întoarse către îl profesore.

— Dar nu era vorba despre ochii martirilor? La plural?

Giovanni închise ochii, ridică degetul arătător şi începu să fluiere o arie din Rossini. Era cufundat în gânduri. Brusc, deschise ochii şi zise:

— Ah, da. Frescele. Uitasem de ele. Niccolò Pomerancio a decorat colonada ambulatoriului cu fresce ale supliciilor martirilor. În 1510, atunci când Iezuiţii trimiteau călugări m isionari prin lume, aceştia erau trimişi înainte de plecare să privească scenele de agonie, ca să ştie ce îi aşteaptă pe cei care răspândeau cuvântul lui Iisus. Le-am privit şi eu. D estul de deranjante. Irod cu capul lui Ioan Botezătorul, Jael, care îl asasinează pe fuseră adormit, Petru chinuit pe cruc e, Sebastian cu săgeţile înfipte în corp, Bartolomeu ars de viu... un cerc de priviri ale celor torturaţi, care privesc în jo s, spre centru, către altar.

Rossi şi Stato schimbară priviri întrebătoare. Apoi încep ură să caute cu privirea pe hartă.

— Aici, spuse Stato şi puse degetul pe locul unde se afl

[151] Religie antică bazată pe cultul zeului Mithra, cunoscută şi sub numele de mazdeism (n. red.).

a biserica.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Avanti, lătră Stato.

Intră un soldat din gardă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, însă un elicopter tocma i a aterizat în piaţă. Le-am ordonat să părăsească...

— Da, pentru mine au venit, explică Rossi şi se uită din nou la ceas.

Limba cea lungă se mişcă puţin, cu un ticăit.

Rossi se îndreptă către uşă.

— Spune-le că vin imediat, să pregătească elicopterul p entru decolare.

Soldatul se uită către Stato, care aprobă cu o mişcare a capului.

Cu Giovanni lângă el, Rossi se opri în cadrul uşii.

— Commandante, veniţi cu noi?

Stato îi privi rece.

— Mai am nişte lucruri de rezolvat aici. Şi am un drum de făcut. E o promisiune pe care am făcut-o papei. Se îndr eptă cu paşi solemni către Rossi. Îi puse o mână pe umăr ş i îl privi în ochi. Ştiu că papa se află pe mâini bune. Dar mi-a cerut să îmi găsesc un om de încredere care să mă ajute în aceste momente critice. Aş vrea să preiei îndatoririle me le cât timp voi lipsi. Eşti de acord, signore Rossi? Vrei să-m i ţii locul cât lipsesc?

Rossi era uimit. Rămase mut câteva momente, încercâ nd să îşi găsească cuvintele.

— Am multe pe cap. Atacul teroriştilor, un agent Al-Qae da care se află în libertate...

Stato îl ţintui cu privirea sa pătrunzătoare, de culoarea prunelor uscate.

Rossi trase adânc aer în piept şi expiră cu zgomot.

— Maiorul Brazi este un om de încredere, capabil. Dar p oate ar trebui...

Stato clipi.

— Domnul fie cu tine.

Îl bătu pe spate şi se îndreptă spre biroul lui. Staţia pă căni scurt şi se auzi vocea soldatului:

— Domnule, doresc să ştie destinaţia.

Rossi spuse, cu ochii întunecaţi şi vocea metalică:

— Spune-le că merg în Iadul de pe pământ. Şi că acest a este la San Stefano, o biserică.

CAPITOLUL 60

Spitalul Gemelli fusese dintotdeauna clinica favorită a P ontifului. Nu puţini vorbeau despre el ca fiind „al treilea Va tican”, după Sfântul Scaun şi reşedinţa de vară de la Caste l Ganddolfo, din apropierea Romei. Aflat la 6 kilometri de V atican, în nordul Romei, spitalul îşi luase numele de la teol ogul şi doctorul franciscan Agostino Gemelli, care înfiinţase Universitatea Vaticanului în 1922. Imensul complex de clă diri se întindea pe 90 de acri[152] declaraţi parc naţional şi in cludea o biserică, laboratoare de cercetare, o bancă, o bibl iotecă şi o frizerie. Doctorii de la spitalul Gemelli îi salvase ră viaţa papei după atentatul din 1981, atunci când Pontifu l fusese împuşcat în abdomen.

Spitalul avea 1.900 de paturi grupate în două aripi şi un personal de 5.000 de oameni, de la doctori şi asistente la p ersonalul administrativ.

Atunci când se afla internat, papa ocupa un apartamen t de la etajul al zecelea. Apartamentele papale includeau o capelă, o bucătărie şi numeroase camere de dormit pentru măicuţe şi restul suitei papei.

În faţa spitalului, printre care de transmisie TV, purtător ul de cuvânt al spitalului răspundea întrebărilor puse de o puzderie de reporteri. Era un bătrân elegant cu păr negru şi rar, ale cărui rădăcini gri dezvăluiau faptul că acesta se vopsea.

Reporteriţa avea eleganţa incisiv-agresivă a unui om d e ştiri profesionist, obişnuit cu transmisiunile în direct. Era la fel de atrăgătoare ca orice actriţă care păşea pe covorul roşu la premiile Oscar. Ochii ei de animal de pradă erau ce nuşii şi abordase un zâmbet la fel de sincer ca al oricărui f otomodel celebru.

După ce îşi aranjă bluza astfel încât decolteul să iasă în

[152] Circa 0,4 hectare (n. red.).

evidenţă, îşi şterse rujul de pe dinţii din faţă cu degetul şi î şi mai verifică încă o dată notiţele, faţa ştiristei se schimbă radical şi expresia plictisită lăsă loc unui aer dulce, naiv da r sexy, la fel ca cel al unei candidate la un concurs de frum useţe. Cameramanul numără din degete până la trei, făcâ ndu-i semn cu braţul de fiecare dată. Apoi întinse scurt br aţul cu arătătorul îndreptat către prezentatoare.

— Sunt Ronda Stewart şi ne aflăm în transmisiune direc tă din Roma. Mă aflu în faţa Spitalului Gemelli împreună cu Giuseppe Bardino, purtătorul de cuvânt al spitalului. Se înt oarse către Bardino. Domnule Bardino, a fost funcţionarea spitalului afectată în vreun fel de recentele vizite ale pape i?

Cu colţul ochiului privea spre un monitor pe care se ved ea prezentatorul emisiunii de ştiri, aflat în studioul din New York. Dacă nu ar fi nimerit la Ştiri, în mod cert şi-ar fi găsit un rol principal în vreo telenovelă. În timp ce vorbea, dinţii lui albiţi străluceau puternic. În josul ecranului, se anunţau căsătoriile şi divorţurile starurilor, procesele celebre în car e erau implicate personalităţi din Hollywood şi scandalurile de la Naţiunile Unite. El privea intens către cameră, mimân d interesul, cu afectare plină de „profesionalism”.

Pe monitor apăru un prim-plan cu Bardino.

Bardino dădu din cap şi zâmbi.

— Fără a nega importanţa tratării papei, mai avem şi a lţi pacienţi care au nevoie de îngrijire. Etajul al zecelea, pe care îl ocupă Sfinţia Sa, este doar parţial închis. Nici nu se poate pune problema întreruperii unor tratamente sau pert urbării serioase a activităţilor desfăşurate în spital.

Ea începu să vorbească, dar zgomotul puternic al siren elor care se apropiau îi acoperi glasul. Automat, privi către sursa zgomotului. Îi făcu un semn discret cameramanului să filmeze. Un Jeep Renegaţie, o ambulanţă şi o Alfa Rome o cu linii elegante soseau însoţite de un grup de carabinieri

pe motociclete.

— Se pare că ceva serios se întâmplă chiar acum, rosti Ronda, cu o voce sobră dar impacientată, care avea să mă rească dramatismul momentului. După cum vedeţi, o coloa nă oficială tocmai a oprit în faţa spitalului. Domnule Bardin o, nu cumva pe uşile Jeepului este stema Vaticanului?

Pe monitor, prezentatorul se aplecase în faţă. Ronda îl auzea în cască.

— Ronda, ne poţi spune cine a sosit cu acest convoi ofi cial?

Ronda îşi menţinu o expresie îngrijorată şi spuse:

— Chad, cred că este vorba de papă.

Lângă purtătorul de cuvânt se strecură un tip în costum şi şopti ceva la urechea acestuia. Bardino înlemni.

— Îmi cer scuze, însă trebuie să închei interviul chiar ac um.

În spatele lor, din maşinile oprite coborau soldaţi ai Găr zii elveţiene în costume închise la culoare şi agenţi GIS. Fă cuseră un cerc în spatele ambulanţei din care era scoasă o targă. Aceasta a fost direcţionată rapid spre interiorul spita lului, cu zidul protector de agenţi de pază cu tot. În timp ce Bardino se îndrepta către intrarea în spital, reportera stri gă în urma lui:

— Ştiaţi de sosirea papei? Ne puteţi spune dacă starea l ui este gravă?

Bardino privi peste umăr, se împiedică şi aruncă un con fuz:

— Nu am de făcut niciun comentariu. Vă mulţumesc.

După ce termină transmisiunea, Ronda fumă grăbită o ţ igară. Cameramanul strângea grăbit echipamentul. Era mu lţumită de sine: tocmai realizase un reportaj care avea să fie preluat şi retransmis pe majoritatea marilor canale de ş tiri din lume. Scoase din poşetă câteva bancnote şi i le înti nse operatorului cu un zâmbet rece.

— Grasule, fă rost de nişte ţigări şi cafea. Rămânem aic i toată noaptea. Şi vezi să nu o mai dai în bară ca data trec ută.

El ridică din umeri, îşi aranjă cureaua de la pantaloni şi porni ursuz către un chioşc de ziare aflat la marginea parc ului. Din spatele lui, ea comentă:

— Nu pot să înţeleg cum de mi-au pus în cârcă un moto tol ca tine, care nici măcar să aducă o cafea nu e în stare.

Se îndreptă către dubiţă, deschise uşa din spate şi ur că. Atunci văzu ţeava unui pistol cu amortizor îndreptată către ea din penumbră.

— Închide uşa, auzi o voce.

Cu mâinile tremurându-i, Ronda trase de mânerul uşii şi aceasta se închise. Stătea chircită în întunericul slab lumin at de un spot de pe tavanul dubei. Cabina şoferului era izol ată printr-un geam despărţitor fumuriu, care bloca lumina de afară. Încerca să desluşească faţa din spatele armei.

— Dezbracă-te până la sutien şi chiloţi. Rapid!

Ronda înghiţi în sec şi reuşi să rostească:

— Nu poţi să mă violezi, dementule. Ai idee cine sunt e u?

— Dezbracă-te! o ameninţă vocea, îndreptând pistolul către ea.

Cu degetele tremurând, Ronda îşi descheie nasturele şi fermoarul, poticnindu-se la fiecare mişcare. Respirând gre u, Ronda îşi dădu jos bluza de mătase.

— Şi fusta, şopti autoritar vocea.

Ronda simţi cum o cuprinde panica. Îl imploră:

— Te rog, nu...

— Mai repede... sau mă ocup eu.

Ezitând, îşi duse mâna la spate şi îşi desfăcu nasturii fu stei. Clătinându-se, se lăsă pe vine şi îşi dădu jos fusta.

Stătea ghemuită, cu buza de jos tremurând, cu picioare le lungi şi zvelte protejându-i sânii, cu palmele cuprinzând

u-şi umerii, cu sânii plini aproape ieşindu-i din sutienul pus h up.

— Am nevoie de ciorapi şi de pantofi.

— Eşti bolnav, replică împleticindu-se Ronda.

Şi se retrase, lipindu-se cu spatele de peretele dubiţei.

Silueta se aplecă înspre ea şi, în lumina vagă, de lângă o perdea de păr negru sclipiră doi ochi de culoarea topazul ui.

Cu o voce moale, Josie Schulman o lămuri:

— Nu eşti genul meu. Dă-mi hainele şi legitimaţia de pr esă şi poate apuci emisiunea de ştiri de diseară, ca să pov esteşti ce ţi s-a întâmplat.

Ceva mai târziu, cameramanul se întoarse la locul în ca re fusese parcată dubiţa.

— Fir-ar să fie! Dădu de pământ cu paharul de plastic c u cafea şi cu pachetul de ţigări. Da, iar a dat de vreun pont şi m-a lăsat cu ochii în soare, îşi spuse.

Dând din cap dezaprobator, se îndreptă spre cele câtev a taxiuri parcate în depărtare.

CAPITOLUL 61

Elicopterul vopsit în alb şi negru, pe care era scris cu lit ere îngroşate CARABINIERI, survola oraşul. Pe coadă avea pictată o ţintă colorată în alb şi roşu, cu centrul verde. Soa rele care apunea colorase într-o nuanţă gălbuie norul de s mog cenuşiu care plutea ca un giulgiu de înmormântare d easupra Romei.

De la Vatican, elicopterul se îndreptase spre sud, urmâ nd cursul Tibrului. Zgomotul elicelor spinteca susurul fluviu lui de dedesubt. Prins cu centura de siguranţă pe un scaun aflat în spatele elicopterului, Rossi se gândea că, dacă într- adevăr Dumnezeu ar fi privit de sus şi ar fi văzut elicopter ul, i s-ar fi părut că seamănă cu o viespe gigantică îndrep tându-se către cuib.

Se uită la ceas.

— Dă-mi ETA[153], îi ceru Rossi pilotului.

— ETA cinci minute, domnule.

Rossi se întoarse către Giovanni şi îi arătă căştile care a târnau lângă scaun.

— Pune-le, îi spuse, strigând.

Giovanni ridică din umeri.

— Ce? Nu aud nimic.

Rossi râse şi mimă punerea căştilor.

Giovanni îl privi, luă apoi căştile şi le puse pe urechi.

— Ei? Cum e? ţipă el în microfon.

Rossi îi făcu cu ochiul.

— Zio, nu mai e nevoie să ţipi.

Direcţia curenţilor de aer se schimbă şi resimţiră turbul enţa. Lui Rossi i se întorcea stomacul pe dos. Mişcările viol ente îi făceau rău. Nici măcar de parcurile de distracţii şi d e carusele nu se putuse bucura vreodată.

Privi în jos şi văzu Isola Tiberina. Observă că aceasta ch

[153] Estimate time of arrival, ora estimată a decolării (n. red.).

iar avea forma unei pupe de vapor.

Elicopterul se aplecă abrupt în partea stângă. Se îndrep tau spre Templul Fortunei şi Colina Palatină, în câteva clip e, în faţa lor răsări Colosseumul.

— CC – 80 de la CC – 90, ETA două minute. Ar trebui să ne vezi. Terminat, se auzi prin căşti vocea lui Dante.

Rossi ceruse unei unităţi Ombra să îi aştepte la locul de aterizare.

— Lima Charlie[154], CC – 90, confirmă pilotul.

Rossi îl întrebă pe copilot:

— Echipa tactică a ajuns la sol?

— Să vedem, spuse acesta. Deschidem canalul 2.

Din aer se auzi vocea grăbită a unuia dintre membrii ec hipei tactice.

— S-au tras focuri. Avem ofiţeri loviţi. Mandare un amb ulanza rápidamente![155]

În căşti se auzi calmă vocea dispecerei de la centru car e anunţa sosirea paramedicilor.

— Ajungem la ţintă acum, domnule, îl informă pilotul.

Din biserica de dedesubt se ridicau coloane de fum.

— Aterizează acum! urlă Rossi către pilot.

Elicopterul se îndreptă abrupt spre sol.

Lui Rossi i se făcu rău. Înghiţi în sec şi se simţi uşor elib erat. Se făcuse alb la faţă.

Spre ei se năpusteau coroanele verzi ale copacilor. Se a propiau nebuneşte de un parc din spatele bisericii. Elicopte rul se echilibră şi se lăsă greu peste iarba răvăşită de elic e. În apropiere ateriză al doilea elicopter, în care se afla ec hipa lui Dante.

Rossi ieşi primul din elicopter. Echipa Ombra coborî rapi

---

[154] Termen militar folosit în comunicaţii, mai ales de U.S. Marine Corps, care înseamnă „Te văd/ te aud foarte bine, fără probleme” (n. red.).

[155] Trimiteţi o ambulanţă repede, în limba italiană în text (n. red.).

d din al doilea elicopter şi Dante se grăbi către el. Giovann i, cu piciorul lui beteag, rămăsese mult în urmă.

Rossi puse mâna hotărât pe pistolul său Beretta. Îl smul se din toc şi trase piedica. Înainta, cu pistolul îndreptat înai nte, în căutarea unor posibili atacatori, în faţa lor era un ga rd masiv din zidărie, cu o poartă impunătoare. Când trecură prin poarta întredeschisă văzură cadavrul unui ofiţ er întins pe jos, lângă maşină, într-o baltă de sânge. Intra ră în biserică şi Rossi simţi miros de kerosen. Fumul înecăc ios îi înţepa ochii. De undeva se auzea un geamăt dezartic ulat, scos parcă de un animal rănit. Pentru o clipă, şi el şi Dante rămaseră pe loc, încercând să audă şi să distingă ce va prin fumul dens.

Gemetele se apropiau, parcă vrând să-l înconjoare, iar Rossi se cutremura, presimţind pericolul malefic care îi aşt epta, răbdător, bine ascuns în fumul dens. Un geamăt mai ascuţit şerpuia spre el de undeva din spatele perdelei de f um.

Zgomotul venea de la cineva care deja nu mai putea să ţipe, care nu mai avea aer în plămâni, care ţipase, implora se, se rugase. De la cineva care suspina, agoniza, după tor tură.

Atunci veni mirosul care fusese camuflat sub straturi de fum înecăcios. Carne arsă. Carne pârjolită şi mirosul de gră sime arsă, acru, unsuros şi înţepător. Şi mai era un miros. Cel al fricii.

Se întoarse către Dante. Acesta ţinea într-o mână un ex tinctor şi în cealaltă, strâns, arma lui semiautomată MP – 5. Rossi răcni:

— Cred că este în faţa noastră, începură să înainteze pr ecauţi, în spaţiul larg din nava centrală a bisericii fumul er a mai rarefiat. Cupola bisericii era deasupra lor. Singura lu mină venea de la ferestrele mici de la baza acesteia şi lum ina ce trecea prin perdeaua de fum dezvăluia o scenă par

că desprinsă dintr-un coşmar.

Rossi se îndreptă spre altarul cuprins de flăcări şi sursă a fumului înecăcios. Apoi, uimit de frescele macabre care îl înconjurau din toate părţile, începu să se învârtă în cerc. În jocul de lumini şi umbre al flăcărilor, imaginile de pe pereţi păreau că se mişcă, îşi aminti de Giovanni, care îl citase m ai devreme pe Charles Dickens şi descrierea pe care scriito rul o făcuse bisericii după ce o vizitase: „O temniţă umedă, pe jumătate îngropată, ale cărei ziduri hidoase exhibă o pa noramă a ororilor şi masacrelor pe care niciun om nu şi-ar putea-o imagina în somn, nici măcar dacă ar mânca la mas a de seară carnea crudă a unui porc întreg. Bărbaţi cu băr bi grizonante care sunt fierţi, prăjiţi, puşi în proţap, dezme mbraţi, striviţi, mâncaţi de animale sălbatice, îngropaţi de vii, sfâşiaţi de cai, tăiaţi cu pumnale; femei ai căror sâni su nt smulşi cu cleşti de metal, cu limbile tăiate, cu urechile z drenţuite”[156].

Lui Rossi i se ridicase părul de pe braţe.

Dante ţipă:

— Mi-o Dio în Paradiso[157], altarul!

Rossi se întoarse şi se repezi către altar, dar dogoarea i nsuportabilă a focului îl împinse înapoi. Printre fuioarele de fum, distorsionat de căldura flăcărilor, se vedea monsignor e Scarlotti, dezbrăcat şi legat de un scaun de metal, în mijl ocul altarului octogonal. În jurul său ardeau mocnit flăcăril e unui rug funerar improvizat. Era aproape de nerecunosc ut. Pielea de pe piept îi era sfâşiată şi atârna în fâşii dezgu stătoare. Rossi observă că abdomenul lui Scarlotti era o m asă de carne crudă, plină de băşici.

Rossi se opri pentru o clipă, încremenit de scârbă.

---

[156] Charles Dickens, Pictures from Italy, 1846, trad. în rom. Impresii din Italia (n. red.).

[157] Dumnezeule din ceruri, în limba italiană în text (n. red.).

La auzul fâsâitului stingătorului, Rossi se mobiliză. Fugi să îl ajute pe Scarlotti. Ajunsese în faţa lui. Scoase un cuţit şi tăie curelele de piele care îi ţineau mâinile şi picioarele l egate de scaun. Încerca să nu îşi lase privirea să alunece s pre carnea crudă, spre grăsimea gălbuie topită şi spre oas ele care ieşeau pe alocuri de sub pielea carbonizată.

Scarlotti clipi şi îl privi pierdut. Enrico pusese o pătură p e podea. În imensitatea edificiului răsunau paşi grăbiţi. Min ireflectoarele de deasupra amortizoarelor armelor celor din Ombra treceau cu greu prin fumul întunecos.

O voce strigă:

— Liber!

Altcineva spuse tot strigând:

— Am aici un alt carabinier lovit.

Din depărtare, se apropiau în crescendo sunetele unor sirene care sfâşiau aerul.

Când Rossi şi Dante încercară să îl ridice pe monsignor e de pe scaun, se auzi un sunet înfundat, ca un pleoscăit.

De undeva răsună o voce cunoscută:

— Scaunul de fier a condus căldura ca un fier pentru în semnat vitele, a topit pielea de pe spate, fese şi braţe. Teh nica a fost inventată pentru spectacolele sângeroase ale lu i Nero. Îi făcea o deosebită plăcere să vadă cum se vânzol esc şi urlă martirii creştini torturaţi în mijlocul arenei în tim p ce publicul aplauda în extaz.

Rossi se întoarse. Giovanni stătea privindu-l de după o batistă pe care o ţinea cu o mână tremurătoare în dreptul nasului.

— Mai întâi sedaţi-l, le spuse Giovanni, tuşind.

Din trusa medicală standard încorporată în vesta unifor mei, Dante scoase o seringă şi îi injectă lui Scarlotti o doză de morfină. Lăsară să treacă câteva minute, pentru ca dro gul să amorţească simţurile preotului, apoi îl ridicară de pe scaun şi îl puseră pe pătură pe o parte, pentru ca pătura

să nu îi atingă rănile complete.

Rossi îngenunche lângă Scarlotti, care clipi din pleoapel e îngreunate de droguri şi mişcă uşor din buze. Rossi se ap lecă şi îşi apropie urechea la câţiva centimetri de gura pre otului.

Scarlotti reuşi să şoptească stins:

— Papa... răsuflarea de foc a dragonului... avertizea ză... apoi se cufundă în tăcere.

— Nu încercaţi să vorbiţi, spuse Rossi cu o voce blândă, compătimitoare.

Dar Scarlotti înghiţi în sec şi articulă cu greu:

— Josie... sceptrul în... flăcări al Satanei. Malachy... ram ura de măslin. Spune-i să... implorau ochii lui apoşi.

Rossi simţea cum prin vene îi trece un frison rece, ca şi cum ar fi căzut brusc în apele îngheţate ale Mării Arctice.

Giovanni îngenunche lângă Rossi şi îi spuse lui Scarlott i:

— Doctorii sunt pe drum, bătrâne. Vom lupta împreună cu răul. Va fi ca pe vremuri.

Scarlotti închise ochii şi îşi pierdu cunoştinţa.

Mai târziu, după ce Scarlotti fusese transportat la ambu lanţă şi aceasta se îndepărtase, Rossi se apropie de unul di ntre paramedici, care îl îngrijea pe unchiul lui. Giovanni av ea pe faţă o mască de oxigen. Îi făcu cu ochiul; faţa lui pali dă, mânjită cu funingine şi părul alb răvăşit îl făceau să ara te ca un clovn cuprins de demenţă.

Rossi îl întrebă pe paramedic:

— Preotul... o să supravieţuiască?

Acesta îl privi grav pe Rossi, apoi răspunse:

— Depinde de forţă, de cât de mult vrea să trăiască şi d e starea generală de sănătate. Nimeni nu moare din cauza unor arsuri. Dar mai este şi şocul, şi dacă are inima slăbi tă... există oameni care s-au recuperat bine deşi aveau ars uri pe jumătate din suprafaţa corpului.

Rossi dădu din cap.

— Am văzut oameni care, deşi răniţi, au reuşit să iasă d in clădiri în flăcări.

— Ce se va întâmpla cu el acum? vru Rossi să ştie, du pă care îşi puse o ţigară între buze şi o aprinse.

— Va fi pus într-o cameră hiperbarică pentru a combate hipoxia ţesuturilor şi pentru a-i oxigena sângele. După car e i se vor administra intravenos o cantitate mare de acid a scorbic, vitamina C... şi antibiotice. Oxigenarea masivă a ţ esuturilor va preveni necrozarea arsurilor de gradul 3. Sub escare, ţesutul se va regenera. Acidul ascorbic va combate efectele intoxicaţiei cu fum.

Rossi îşi privi unchiul, apoi se uită la ţigara pe care o ţin ea între degete. O aruncă pe jos şi călcă apăsat pe ea.

Dante veni de undeva din lateral.

— Victime? îl întrebă Rossi.

— Am avut noroc... avem doi ofiţeri răniţi şi se pare că unul dintre ei va supravieţui.

Un preot scund, grăsun, cu faţa boccie, venea şchiopă tând spre ei.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă sâsâit. Vorbea un diale ct florentin. Sunt părintele Fallace, pastorul bisericii.

— Părinte, mă tem că biserica dumneavoastră a fost lo cul unei tentative de asasinat, răspunse Rossi.

— Ce grozăvie! A fost cineva rănit?

Rossi răsuflă adânc.

— Da, au existat răniţi. Dar ce nu înţeleg este cum de a u avut atacatorii atâta timp la dispoziţie. Biserica nu este v izitată de turişti?

Preotul dădu din cap.

— În mod normal avem zilnic sute de vizitatori... dar su ntem în renovare şi de vreo două zile echipa de muncitori nu a mai venit la lucru. Din cauza unui conflict de muncă.

— Da, asta ar explica multe, îi spuse Rossi lui Dante.

— Am cercetat toată zona, spuse Dante. Nu avem mart ori. Nimeni nu a văzut nimic neobişnuit.

Rossi se întoarse către preot.

— Dar un custode, un îngrijitor... cineva care ar fi putut vedea ce s-a întâmplat?

Preotul îşi mângâie bărbia şi privi în jos, gânditor. Apoi î şi ridică privirea.

— Doar sora Maria Isabella, o bătrână ciudată, curios a[158].

— Putem vorbi cu ea? vru să ştie Rossi.

O bătrână băgăcioasă era exact de ce avea nevoie.

Preotul râse.

— Îmi pare rău, domnilor, dar mi-e teamă că va fi impo sibil să aflaţi ceva de la ea; este şi surdă şi oarbă ca un lili ac.

Rossi oftă şi îl privi pe Dante dându-şi ochii peste cap.

— Dar avem o cameră video, adăugă preotul.

Rossi îl privi mut de uimire.

Îi sună telefonul mobil.

— Trebuie să răspund. Părinte, mă scuzaţi o clipă?

— Certamente.

Rossi purtă o scurtă conversaţie, apoi închise.

— Dante, tocmai a fost găsit un cadavru.

— Unde?

— Spânzurat de Ponte Fabricius[159] la Insula Tiberină. Ple ci acum. Ia un elicopter. Rămân aici să văd ce avem pe ca mera video. Cum afli ce s-a întâmplat acolo mă anunţi, da?

Dante făcu un semn aprobator cu capul.

— Ce nenorociţi. Perpelesc un preot în mijlocul unei bis

---

[158] Ciudat, curios, indiscret, în limba italiană în text (n. red.).

[159] Podul lui Fabricius, construit în anul 62 î.H., este cel mai vechi pod folosit până în zilele noastre, a fost construit la comanda lui Lucius Fabricius, membrul al Fabricienilor romani (n. red.).

erici şi mai şi execută pe cineva de cel mai vechi pod din R oma!

— Încă nu ştim dacă există vreo legătură, îl corectă Ros si. Du-te şi vezi ce s-a întâmplat!

— Da, domnule... am plecat.

Plin de vioiciune şi prospeţime, proaspăt oxigenatul Gio vanni veni lângă Rossi, ştergându-şi faţa cu o batistă.

Privindu-l pe Dante care fugea spre Rossi, spuse: – Pări nte, camera aceea este conectată la un aparat de înregistr are video?

Părintele confirmă entuziast: – Desigur. Este la mine în birou şi cred că toţi avem nevoie de câte un păhărel de co niac, nu? Giovanni plusă:

— De ce nu un pahar de Porto? Rossi râdea pe înfundat e.

— După dumneavoastră, Părinte.

CAPITOLUL 62

Rossi încerca să-şi dea seama ce se întâmplase. Era în casa parohială a bisericii San Stefano, împreună cu unchiul său. Sorbeau din paharele cu coniac şi aşteptau ca preotul să revină cu caseta video. Aruncă o privire către biroul pre otului. Peste tot erau ziare şi plicuri nedeschise, peste care se aşezase un strat gros de praf. Pe un colţ al biroului era o scrumieră mare plină cu mucuri de ţigară.

Rossi bătea gânditor cu degetele în braţul fotoliului.

— Am impresia că sunt un amărât de pion pe o tablă de şah. Că există nebuni şi regine şi că cineva reuşeşte întotd eauna să ne manevreze.

Giovanni, aşezat într-un alt fotoliu, se întinse spre el şi î l bătu prieteneşte pe umăr.

— Faci şi tu tot ce poţi. Cască ochii, ciuleşte urechile şi nu te încrede decât în jumătate din lucrurile pe care le afli cu ajutorul simţurilor.

Apoi dădu peste cap ultimele picături de coniac şi puse paharul pe jos.

— Dacă aş putea afla ce pune la cale Bast... care va fi u rmătoarea lor mişcare...

Rossi se întoarse către unchiul său:

— Tu ai reuşit să înţelegi ceva din ce a zis Scarlotti?

— Din păcate, cel mai probabil delira.

Giovanni începuse să fredoneze ceva din Wagner şi să studieze camera de lucru. Se ridică, făcu cu greu câţiva p aşi spre birou şi scoase mai multe gravuri de Dürer pe care le avea cu el.

— Ce faci? îl întrebă Rossi.

— Instinctul mă îndeamnă să rezolv aici şi acum ghicito area asta, spuse el, parcă ignorând întrebarea nepotului, a poi arătă spre gravuri. Aici avem Melancolia I, greşit intitul ată, dar teribil de interesantă. Dacă te uiţi la faţa personaj

ului angelic care stă cu cartea în mână... pare foarte tulbur at. Personajul

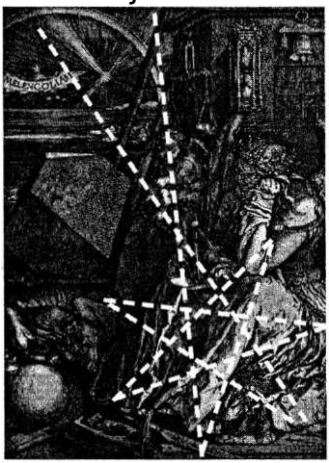

reflectă suferinţa sa şi căutarea adevărului. La fel ca tin e, încearcă să descifreze semnele pe care le întâlneşte pe drum. Lângă el sunt uneltele simbolice ale alchimiştilor, da r acestea nu oferă decât răspunsuri greşite: balanţa semni fică echilibrul gnosticilor, şi în spatele lui, pe perete, este o tabletă magică. Este tableta pătrată, tableta Diavolului. Da că aduni numerele de pe coloane, rânduri şi diagonale obţi i 54. Dacă aduni două câte două pătratele numerelor din c olţuri, obţii din nou 54. Ca şi tine, Dürer, sub forma unui fil osof angelic, vrea să ne spună că a întâlnit ceva din afara credinţelor lui religioase. Poate un rău fără remuşcări care nu se supune regulilor naturale ale societăţii, căci el vede î ntreaga materie ca fiind rea, şi deci nimic bun nu poate re zulta din materia rea.

Rossi îşi privi palmele şi îi spuse apoi lui Giovanni:

— O adunătură de ucigaşi şi nemernici cu inimile întune cate.

Giovanni îl privi cu simpatie.

— Încearcă să îţi imaginezi ce este de fapt P-17. O elită ultrasecretă, neofascistă, masonică, cabalistă, implicată î

n...

— Spălare de bani, asasinate şi manevrarea teroriştilor pentru atingerea unor scopuri proprii.

Privirile li se întâlniră.

— Să înţeleg că ai dubii în ce priveşte implicarea teroriş tilor fundamentalişti în atacurile din Roma şi de la Vatican?

— Altcineva trage sforile, spuse Rossi pe un ton sumbr u. Zio, m-a sunat Josie Schulman.

Sprâncenele unchiului său se ridicaseră, faţa îi străluce a.

— Ce mai face tatăl ei? Poate ar trebui să îl sun pe Max să văd dacă el înţelege mai multe din toată încurcătura ast a. Râse.

Rossi îşi muşcă buza de jos şi îi evită privirea.

— E mort, zio. A fost asasinat.

Giovanni îşi puse bărbia în piept, apoi ridică privirea.

— Atunci am de îndeplinit o promisiune solemnă pe car e i-am făcut-o lui Max. Trebuie să vorbesc ceva între patru ochi cu Josie.

Rossi se simţi sfredelit de privirea unchiului său.

— Josie mi-a spus că moartea tatălui ei ar putea fi o ma nevră a Institutului E. Tu înţelegi ceva din toate astea?

Giovanni închise ochii; obrajii îi tremurau. Apoi se stăpâ ni şi îl privi pe Rossi.

— Da. A fost vorba de o crimă ritualică?

— Nu mi-a spus. Dar de ce întrebi?

Giovanni scutură din cap.

— Sunt ani buni de când suspectez că Institutul E nu es te decât o organizaţie de faţadă, cu rădăcini care vin din m asoneria germanică, dintr-o grupare numită OTO. Îi trădea ză simbolurile. Membrilor li se cere să intre în contact cu T hayton-ul propriu, cu adevărata lor natură. Oamenii aceşti a au un simţ al umorului straniu şi deloc plăcut. Dacă rost eşti Satan cu limba între dinţi... seamănă cu... Înţelegi...?

— Thayton, răspunse Rossi şi dădu ochii peste cap.

Unchiul suspină.

— În cel mai bun caz e un joc de cuvinte evident şi dest ul de facil. Drago Volante, fondatorul Institutului, nu şi-a tr ecut în CV-ul său ucenicia în rândurile OTO. Cel mai infam şef al OTO din secolul XX îşi spunea „Stăpânul Therion”.

— Cine era individul?

— Aleister Crowley, un ocultist englez.

Rossi fluieră.

— Am citit despre el. În timpul Primului Război Mondial pretindea că lucrează pentru serviciile secrete britanice. A fentat înrolarea în război şi s-a dus la New York. A fost red actor-şef al unui ziar german care-l susţinea pe Kaiser, dar pretindea că de fapt s-a infiltrat în agenţiile germane şi că slujeşte interesele Angliei.

— Cam aşa ceva. Cel mai corect ar fi să spunem că era agent dublu şi că a fentat războiul cât a putut, formulă Gio vanni.

— Îmi aduc aminte că Ian Fleming, creatorul lui James B ond, care a lucrat în spionajul naval britanic în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a sugerat ca acest Crowley să îl interogheze pe Rudolf Hess, care era captiv în Anglia. Se paraşutase dintr-un avion de luptă german şi aterizase în S coţia. Acolo trebuia să se întâlnească cu ducele Hamilton, şi asta se întâmpla în 1941. Hess a fost capturat şi ţinut în incommunicado[160].

— Ai o memorie foarte bună, nepoate. Naziştii erau ma eştri în folosirea anumitor tehnici oculte întunecate. Flemin g şi ducele ştiau şi ei asta. Dar buldogul bătrân de Churchil l a interzis interogarea.

— Politicieni cretini care se bagă unde nu le fierbe oala, spuse Rossi.

---

[160] Adjectiv provenit din spaniolul incomunicado, participiul trecut al incomunicar – a interzice comunicarea (n. red.).

— Volante a adoptat rangurile masonice şi cele de la O TO în sistemul lui psihologic new age, şi nu le-a camuflat d ecât într-un mod stângaci.

— Crezi că au vreo legătură cu ce se întâmplă aici, în R oma?

Giovanni ridică din umeri.

— Nu m-ar surprinde deloc să aflăm că şi-au băgat coa da.

Privi din nou către gravuri.

Rossi se ridicase în picioare şi mersese până lângă unc hiul său. Se schimonosea, privind atent gravurile.

— Să înţeleg că şi aici e vreun mesaj secret, ca la cealal tă gravură?

Unchiul dădu din cap.

— Melancolia este cea mai enigmatică şi plină de simbo luri dintre toate gravurile lui Dürer. A fost un adevărat mae stru şi operele lui sunt pline de mesaje, de simboluri ale că ror sensuri se întrepătrund şi de metafore. Dar hai să ne ui tăm puţin, pentru început, la alte gravuri ale lui Dürer. Ară tă spre o altă lucrare şi continuă: a fost un farsor foarte su btil. Şmecherul probabil că se strica de râs... tot clerul şi p ublicul îi lăudau portretul Sfântului Hieronymus, cunoscut ş i ca Sfântul Ieronim, despre care se spune că a fost primul traducător al Bibliei din greacă în latină.

— Deci Dürer era, la fel cum mi-ai spus şi despre Leona rdo da Vinci, atent să îşi ascundă adevărata credinţă de In chiziţie.

— Da. Din nou adevărul este ascuns în faţa ochilor privi torului, şi doar cei care ştiu cum îl pot descifra. Dacă te uiţi la cartellino[161], în colţul gravurii, este semnătura lui Dürer, A.D., şi o dată: 1514. La fel ca în cazul celeilalte gravuri la care ne-am uitat mai devreme, Cavalerul, Moartea şi Diavo

[161] Aici cartuş, loc unde se află semnătura artistului, în limba italiană în text (n. red.).

lul, data conţine un mesaj secret.

— Care este mesajul?

— Că acela aplecat în studiu asupra cărţii nu este Sfânt ul Ieronim. Iar Dürer nu arată aici respectul pentru Biserica Catolică şi Evanghelie. De fapt, Dürer comemorează moart ea unui membru celebru al Iluminaţilor şi o face condus de propriile convingeri gnostice.

Rossi dădu din cap.

— N-ar fi rău să-mi explici şi mie despre ce este vorba.

— În primul rând, sunt câteva indicii evidente. În limbaj ul adepţilor gematriei din Cabală, valoarea lui A.D. este un u plus patru, adică cinci. Dacă adaugi cinci la data de 151 4, atunci...

— Avem 1519. Care ce vrea să însemne?

— Dacă te uiţi la fiara care stă aşezată confortabil în ju mătatea de jos a gravurii...

— Leul?

— Care este un semn zodiacal, nu?

— Da, este.

Giovanni aştepta un răspuns din partea lui Rossi, dar, c um acesta tăcea, se gândi să îi arunce un mic indiciu:

— De la leu vine Leo care este o prescurtare de la...

— Leonardo...

— Da Vinci... care a murit în 1519 şi care l-a pictat pe S fântul Ieronim rătăcind prin deşert în anul...

Rossi oftă resemnat.

— Lasă-mă să ghicesc. 1514?

Giovanni adăugă:

— Dacă luăm ca referinţă singura imagine existentă a l ui Leonardo, autoportretul său şi ne uităm la gravura lui D ürer... asemănarea este izbitoare.

Mobilul lui Rossi scoase un sunet aparte, special ales pe ntru a-i semnala primirea unui mesaj însoţit de imagine.

— E ceva de la Dante care este la locul crimei, explică unchiului său.

Scoase telefonul şi îl butonă, pentru a deschide mesaju l. Telefoanele mobile ale celor de la SISDE aveau camere f oto de ultima generaţie şi puteau stoca într-un mesaj atât text, cât şi cinci minute de înregistrare audiovideo. Giovan ni privi peste umărul nepotului său. Pe ecranul telefonului era o imagine cu Ponte Fabricius şi Insula Tiberină. Apoi im aginea se mişcă şi se apropie de un corp îmbrăcat în negru spânzurat de un picior de marginea podului. Mâinile cadav rului erau legate la spate şi corpul se bălăngănea greţos. A

poi apăru textul:

Expeditor: DANTE. PUNGI Cu 34 DE MONEDE DE ARGIN T LEGATE DE TALIA CADAVRULUI. IDENTIFICARE IMPOSIBI LĂ. CAP LIPSĂ. TĂIAT DE LA BAZA GÂT. ÎNCEPUT CĂUTĂRIL E În APĂ. BILET PRINS DE PIEPT... AESCULAPIUS, VINDECĂ-TE.

Giovanni îl privi pe Rossi.

— Urât moment. Ne-au fraierit din nou.

— Cum aşa? întrebă Rossi.

— Atunci când zburam pe deasupra Insulei Tiberine ai o bservat că are formă de navă, da? Legenda spune că acolo s-a scufundat odată o galeră. De fapt, mare parte din insu lă a fost ocupată de o clădire în formă de navă. Era templu l zeului roman Aesculapius, ridicat în secolul trei înainte de Hristos. Au mai rămas vestigii ale faţadei de marmură. Te mplul avea în mijloc un obelisc, care era catargul navei de piatră.

— Ei şi?

Giovanni ridică degetul arătător.

— Podului i se spune Ponte Quattro Capi[162].

Rossi dădu din cap.

— Podul celor patru capete.

— Exact. La extremităţile podului sunt aşezate pe baluş tri câte două capete. Deşi sunt statui vechi romane, nu au fost puse acolo de la început. Nu erau prevăzute în planuril e iniţiale ale podului. Papa Sixtus al V-lea le-a pus acolo, d upă renovarea din secolul al XVI-lea. Angajase patru arhite cţi care se certau încontinuu. Drept care Sixtus i-a decapit at. Atunci când podul a fost terminat, papa a cerut ca portr etele lor să fie puse pe pod.

Rossi se încruntă.

— Bine, bine. Înţeleg legătura. Dar asta nu face decât să ne spună că avem de-a face cu nişte oameni care ştiu f

[162] Podul celor patru capete, în limba italiană în text (n. red.).

oarte multă istorie?

Giovanni se uită iritat spre tavanul camerei, apoi îl privi pe nepotul său.

— Aesculapius... era zeul roman al medicinei.

— Era doctor?

Giovanni aprobă tăcut.

— Este o simplă bănuială, dar, dacă aş fi în locul tău...

Rossi continuă sobru:

— Ai verifica dacă nu cumva doctorul Vaticanului a dis părut.

CAPITOLUL 63

Sfântul părinte zăcea în patul său din spitalul Gemelli, c u faţa acoperită de transpiraţie şi cu obrajii albi, parcă fără viaţă. Lângă pat, un monitor lansa semnale acustice şi afiş a valorile ritmului cardiac. Un burduf se contracta şi se des tindea în ritmul respiraţiei slabe a Pontifului. Acesta ajunse se la spital cu căile respiratorii atât de inflamate, încât me dicii fuseseră nevoiţi să execu te o traheotomie. Ioan-Paul strângea în pumn scapularul[163] Sfintei Fecioare, cel despre care Secretele de la Fatima spuneau că era cheia către că derea URSS-ului şi salvarea lumii doar dacă destui credinci oşi se rugau zilnic pentru intervenţia ei divină. Pretutindeni în lume, milioane de catolici umpluseră bisericile şi străzil e, imiţi în rugăciune, cu lumânări aprinse în mâini. În piaţa Sfântul Petru, o mulţime de luminiţe punctau noaptea cu mici flăcări pâlpâitoare. Lumina unduitoare şi tremurătoare a acestora părea oglindirea cerului înstelat de deasupra Va ticanului.

Cardinalul Stanisław, prieten, colaborator şi conaţional polonez, stătea îngenuncheat lângă patul papei, rugându-s e în şoaptă, cu un rozariu strâns în mână. Apartamentul pri vat era plin de doctori, servitori, clerici. Toţi aşteptau un m iracol.

Pe podea, lipită de şoldurile lui Stanisław, se afla o serv ietă neagră, destul de mare. Stanisław arunca din când în când câte o privire rapidă spre aceasta, pentru a verifica d

---

[163] Scapularul (de la latinescul scapula – umăr) este un veşmânt purtat de călugării anumitor ordine religioase, ca de exemplu cel al Sfântului Benedict. Termenul se aplică şi variantei în miniatură a veşmântului, care poate fi purtat şi de către credincioşi, formată din două bucăţi mici de stofă sau pânză, legate între ele cu două panglici sau şnururi, care se poartă la gât, atârnând într-o parte şi alta a corpului, la nivelul inimii (n. red.).

acă mai era acolo. În servietă erau închise documente sem nate de papă care cereau demiterea tuturor celor din cadr ul Vaticanului care fuseseră găsiţi vinovaţi. Stanisław fuses e luat pe nepregătite de boala papei. Reuşise totuşi să îşi păstreze sângele rece în mijlocul debandadei care însoţise transportul acestuia spre spital şi luase servieta cu el înain te de a ieşi în fugă din birou.

În faţa uşii şi de-a lungul coridorului, trupele GIS ale ma iorului Brazi asigurau paza. Ceva mai în josul coridorului, G arda elveţiană instalase un cordon de pază care-i verifica p e toţi cei care intrau şi ieşeau. Deşi garda şi GIS-ul folosea u un protocol strict de securitate creat de serviciile secrete americane, birocraţia, încăpăţânarea şi neatenţia făcuseră ca anumite părţi ale procedurii să fie încălcate.

Brazi se indignase în nenumărate rânduri atunci când o bservase încălcări ale protocolului de securitate de către G arda elveţiană. Cu nicio lună în urmă, văzuse la ştiri cum p apa era transportat într-un Jeep Renegaţie alb, pe locul de lângă şofer, în timp ce commandante Stato, împreună cu a lt membru al serviciului de pază, stăteau cuibăriţi pe banc heta din spate.

Expus oricărei primejdii, papa făcea cu mâna celor strâ nşi pe trotuare. Brazi ştia că obiectivul principal trebuia pu s întotdeauna pe locul din dreapta spate şi că şeful pazei e ra cel care trebuia să stea lângă şofer. Şi că numai agenţi special antrenaţi ar fi trebuit să conducă vehiculul în care s e afla obiectivul principal.

Serviciile secrete dădeau ecusoane diferitelor categorii de persoane cărora li se permitea accesul la obiectivul prin cipal. Ecusoane diferite pentru membrii importanţi ai staful ui, vizitatori şi membrii cu grad inferior ai suitei papale. For ma, culoarea şi dimensiunile ecusoanelor erau schimbate î n mod frecvent pentru a elimina orice tentativă de falsifica re. Ecusoanele celor însărcinaţi cu paza şi protecţia şi ale

membrilor serviciilor secrete aveau aceeaşi valoare ca oric e insignă. Oricine ar fi purtat, indiferent de circumstanţe, u n ecuson fără a avea o aprobare prealabilă, era arestat. Le gea interzicea asumarea falsă a identităţii şi statutului de ofiţer federal.

Dorind să evite o confruntare, Garda elveţiană şi GIS-ul cedaseră în faţa dispreţului oficialilor Vaticanului faţă de re spectarea acestor protocoale de securitate şi le încălcase ră flagrant. Nu acceptau să fie deranjaţi cu asemenea „pro stii”. Dar Brazi nici nu voise să audă protestele acestora şi, indiferent de statutul spitalului de „a doua casă” pentru pa pă, ceruse liste complete cu personalul şi verificarea acest ora de câteva ori, preventiv. Un element periculos ar fi put ut să se strecoare cu uşurinţă în spital. Ar fi trebuit să i se raporteze zilnic rezultatele verificărilor tuturor celor care a veau acces în spital. Dar Secretarul de Stat şi Secretarul g eneral de la Vatican consideraseră absurde solicitările echi pei de pază şi refuzaseră începerea procedurilor.

Uşile liftului se deschiseră cu un bâzâit şi pe hol apăru o călugăriţă şi un preot bătrân.

Soldatul Gărzii elveţiene de la capătul coridorului scoas e lista şi li se adresă autoritar:

— Numele dumneavoastră, vă rog?

Cu o voce tristă, călugăriţa răspunse:

— Sora Mary Benedict. Apoi făcu un gest către preot şi adăugă: ... şi dumnealui este monsignore Charles O’Malle y, din Arhiepiscopia Bostonului, trimis al Eminenţei Sale ca rdinalul Lawless.

Atunci când observă privirea rece a soldatului, O’Malley adăugă rapid:

— Nu trebuie să fii atât de formală, soră. Toată lumea î mi spune Chuck.

Soldatul se încruntă şi îşi plimbă degetul peste listă. În j osul paginii erau scrise numele celor doi. Cu creionul, şi în

dreptul lor era un simbol pentru cardinalii cu grad înalt. Sol datul îi privi, apoi le ceru actele de identitate.

Acestea îi fură prezentate.

După cele le examină cu ochii mijiţi, paznicul le înapoie actele celor doi. Le dădu două ecusoane şi îi instrui pe scur t despre procedurile cărora trebuiau să li se supună. La ju mătatea holului, cei doi întâlniră un alt preot.

— Părinte, avem mare nevoie să bem o cafea tare. Eşti bun să ne spui unde putem găsi? întrebase călugăriţa, cu u n zâmbet amabil.

Preotul îi conduse către o bucătărie.

Odată plecat preotul, sora Mary Benedict vorbi abia atu nci când sunetul paşilor acestuia se stinse.

— Uite care e planul. Am vorbit cu unul din doctorii de j os. Starea papei a fost stabilizată, dar, în ansamblu, se în răutăţeşte. A intrat în şoc septic de la o infecţie urinară, de ci probabil că în scurt timp organele îi vor ceda unul după altul.

Preotul făcu o grimasă.

— Mare păcat, spuse el, şi în voce i se citi o falsă milă, grotesc mimată. Să ne rugăm ca inima lui să fie destul de puternică.

— Nu este. Doctorul mi-a zis şi că ar fi auzit zvonuri cu m că papa îşi doreşte să moară în patul său de la Vatican.

Monseniorul oftă.

— Ştii ce trebuie să facem, spuse ea.

— Lista de demiteri de care ziceai? şopti el.

— Exact.

— Dar cum? spuse el şi aruncă priviri fugare prin came ră. Ziceai că e păzită cu mare grijă de cardinal.

Privirea ei împietrită spunea totul. El se cutremură.

Ea vru să îi spună ceva, dar un doctor şi un cardinal intr ară, îşi turnară câte o cafea şi se aşezară pe o canapea.

— Dă-mi ceştile şi tava de acolo, îl instrui ea pe monsig

nore.

El puse cu grijă pe tavă ceştile, lapte pentru cafea şi câ teva pliculeţe de zahăr. Apoi îi întinse tava. Cu îndemânar e, sora scoase dintr-un pliu al veşmântului două capsule, l e sparse între degete, şi, după ce se asigură că nimeni nu observă, le turnă într-una din ceşti. Apoi turnă cafea în toa te ceştile şi clăti recipientul în care fusese cafea în chiuve tă. Puse ceaşca cu cafeaua în care turnase otrava în spatel e celorlalte două, lângă mâna sa, şi ridică tava.

Ridică din umeri şi spuse hotărâtă:

— Cardinalului Stanisław i-ar prinde foarte bine o cană de cafea tare.

Monsignore Johnny Brett se hlizi în surdină.

— Dumnezeule... În niciun caz nu ar trebui să îl biruie s omnul în asemenea momente, nu?

CAPITOLUL 64

Sora Mary Benedict se îndrepta umilă spre apartament ul papal. În dreptul unui agent GIS, făcu un semn discret c u capul către tava cu cafele şi o întinse către el. Acesta pu se mâna pe o ceaşcă, îi mulţumi şi mai luă una, pe care i-o dădu colegului său. Atunci ochii lui se cufundară în albastr ul adânc al ochilor ei. Pentru o clipă, plutiră, înconjuraţi de tăcere. Apoi ea sparse vraja, zâmbindu-i ruşinoasă. El luă b rusc poziţie de drepţi şi îi deschise uşa. Îi simţea privirea a rzătoare în ceafă în timp ce intra în cameră. Cum se închis e uşa în urma ei, continuă să meargă încet prin camera în care zăcea papa. Încerca să se controleze, să nu privească în direcţia patului. Virusul acţiona cât se poate de bine, îşi zicea mulţumită. Acţiunea lentă a acestuia trebuia să fie a semănătoare cu cea a unui virus gripal. Doar că nu prevăz useră nici dorinţa papei de a se întoarce la Vatican, nici pr ezenţa de spirit a cardinalului, care luase după el servieta cu documentele incriminatoare. I se spusese că document ele trebuiau luate cu orice preţ.

În timp ce înainta spre cardinal, schimbă abil poziţia tă vii, astfel încât cafeaua care conţinea otrava era singură în partea dinspre el a tăvii. Pe faţă i se strecură un mic surâs. Îşi amintea cum o lăudaseră antrenorii pentru dexteritatea sa de invidiat.

Ajunsă în faţa cardinalului Stanisław, se înclină uşor şi î ntinse tava spre el.

— Dzişkujş. Jestes taka uprzejma[164], spuse el în polone ză, fără să-şi dea seama, confuz din cauza stresului şi a ob oselii.

Puse mâna pe ceaşca cea mai apropiată de el.

---

[164] Vă mulţumesc, sunteţi foarte amabilă, în limba poloneză în text (n. red.).

— Proszţ[165], răspunse ea în şoaptă.

— Vorbiţi poloneza, soră?

— Puţin, Eminenţă. Am lucrat într-un spital din Chicago unde mulţi dintre pacienţi erau polonezi.

— Ah, da. Frumos oraş. L-am însoţit odată pe Sfântul Pă rinte într-o vizită acolo.

Cu vocea tremurătoare, ea întrebă:

— Mai e vreo speranţă?

Şi ochii ei se umplură de lacrimi. Nici nu ştie că sunt lac rimi de fericire, se gândea ea.

— Copilă, întotdeauna există speranţă. Ca noi toţi, Sfân tul Părinte se află în mâinile Domnului.

— Pare atât de liniştit. Şoaptele ei erau însoţite de fâşâi tul aparatelor care umpleau cu aer plămânii Pontifului boln av.

Văzu undeva, la marginea câmpului ei vizual, cum un d octor scotea din salon un grup de călugăriţe şi gărzi elveţie ne.

— Sfinţia Sa are nevoie de linişte. Vă rog aşteptaţi pe c oridor.

Cardinalul aruncă o privire către papa Ioan Paul şi, la vă zul chipului palid al acestuia, ochii începură să îi lăcrimeze.

— Să ne rugăm ca lunga sa călătorie să aibă un sfârşit l iniştit.

Apoi căscă şi mai luă o gură de cafea. În timp ce îndepă rta cana de la buze, începu să clipească, apoi închise ochii.

— Jestem spiqcy[166] mai apucă el să spună înainte de a cădea în leşin.

Cu o mişcare rapidă, Sora Mary luă ceaşca din mâna ca rdinalului înainte ca acesta să o scape pe podea. Nimeni n u observase nimic. După o privire aruncată prin cameră, e

---

[165] Cu plăcere (n. red.).

[166] Mi-e somn, în limba poloneză în text (n. red.).

a se duse către o masă şi lăsă acolo tava. Apoi se întoarse lângă cardinal.

Cu măiestria unui magician, luă servieta de pe podea şi dispăru într-o baie din stânga camerei. Ajunsă acolo, închis e uşa, răsuci cheia în broască şi începu să scoată documen tele din servietă. Le ascunse cu dexteritate sub veşmântul de călugăriţă. Servieta o puse într-un dulap, după un rând de prosoape.

O uimi o bătaie uşoară în uşă. Un fior îi trecu pe şira spi nării.

— Soră, vă simţiţi bine? răsună de dincolo de uşă vocea familiară a lui monsignore O'Malley.

— Cretinule, şopti ea printre dinţi. Da, Monseniore. Revi n îndată, spuse ea cu un geamăt surd.

Apoi îşi surprinse chipul reflectat în oglindă şi ceva se î ntâmplă. Sora, Basha deghizată, se scufundă în propria im agine în oglindă, căzu în adâncurile albastre al acelor ochi reci, lipsiţi de pasiune. Ceva se întâmpla. Începuse să se m icşoreze, de parcă întreg corpul ar fi început să i se usuce şi să se stafidească sub piele. Ce mi se întâmplă? Din gât îi ieşea o voce de copil care îngâna, ca într-un cântecel. „Nu spune... să nu spui nimănui, este secretul nostru. Eu nu voi spune niciodată". Începu să îşi pipăie faţa cu mâinile, trecâ ndu-şi degetele peste tenul perfect, asemenea unui pictor care îşi mişcă pensula peste un portret aproape finalizat. Î ncepu să plutească înspre marginile lucidităţii. Pentru o cli pă, privi în jur ca şi când nu ar fi fost decât un spectator la tot ce i se întâmpla. Un fior rece îi trecu prin trup. În minte a ei, Basha începuse să fugă, şi, în fuga ei, se intersectă cu imaginea înceţoşată a unei fetiţe care trecu de ea, fugind î n direcţia opusă.

Basha se trezi în mijlocul unei păduri întunecate. Vocea de copil ieşea dintre buzele ei. „V-aţi ascunselea. V-aţi asc unselea". Basha se pierdu între copacii impunători, încercâ

nd să-şi recapete vocea. În timp ce fugea, întunericul din j urul ei se umplea de viziuni groteşti, fantomatice. Feţe def ormate de frică, ai căror ochi înroşiţi de plâns cereau îndur are. Apoi, din întuneric, ţâşni înspre ea o mână prelungă, f antomatică, înarmată cu o seringă. Fulgere de durere îi tre ceau prin piept, în timp ce se chircea panicată.

De undeva din capul ei răsună vocea de copil: „Trei, do i, unu... cine nu e gata, îl iau cu lopata!”

Totul în jurul ei se balansa. Din oglindă o privea faţa ino centă a unei fetiţe. Basha reuşi să îngaime, cu vocea spar tă: „Dar asta nu sunt eu”.

Ca prin minune, faţa copilei dispăru şi, dintr-un fum, înc epură să apară feţe. O succesiune de feţe de femei tinere. Feţele ei. La unison, toate chipurile rostiră prin buzele Bas hei: „Aici nu e vorba de tine. E vorba de noi. Ce vrem noi! Nu ce vrei tu, curvă egoistă”.

I se înmuiaseră genunchii şi se prinse cu mâinile de ma rginile chiuvetei. Îi era rău. Se înecă şi vomită, îşi privi mâi nile. Vomită din nou şi culoarea lichidului înecăcios se întu necase. Devenise roşu. Sânge. Nu. Spală-te, fată! Spală-te, îi repeta obsesiv, ca pe o mantră, mintea. Dădu drumul ro binetelor şi le răsuci până ce zgomotul apei acoperi vocile. Aşteptă până ce apa deveni aproape opărită, apoi îşi înfips e mâinile sub jetul fierbinte. Frecă plină de furie, obsesiv, până ce aproape îşi jupui pielea. În jurul ei, aburul se ridica din chiuvetă şi se lipea de oglindă, înceţoşând-o. Se adu nă, îşi şterse mâinile de veşmânt, apoi şterse oglinda, tre când o palmă peste suprafaţa aburită. Îşi privi reflexia. Din oglindă o privea faţa blândă şi miloasă a unei călugăriţe. D in ochi începuseră să izvorască lacrimi şi Basha îşi frecă faţ a cu palmele. Stătea acolo, suspinând, confuză. Eşti obosi tă. Prea mult stres, se minţi ea, forţându-se să şoptească a ceste cuvinte.

Fu smulsă din starea sa de o altă bătaie în uşă.

Totul este pentru Hamal... adu-ţi aminte, îşi spuse. Se a dună, îşi şterse ochii şi îşi aranjă veşmântul.

Când ieşi din baie, monseniorul nu mai era la uşă. Arun că o privire prin cameră şi îl descoperi într-un colţ, vorbind cu un doctor. Nenorocitul nu se poate abţine. Trebuie să se fudulească, să îşi joace rolul, se gândi ea. Străbătu camera cu o faţă acră şi se opri lângă falsul monsenior.

— Nu ştim ce s-a întâmplat cu el, spunea doctorul, aran jându-şi ochelarii. Nu că ar fi fost ceva ce doctorul Cornelii ar fi putut face şi noi nu am încercat.

— De cât timp este medic principal al Vaticanului? vru să ştie monseniorul.

— I-am slujit şi pe Ioan Paul I şi pe Sfinţia Sa.

Încruntat, prelatul întrebă:

— Îmi iertaţi curiozitatea morbidă, dar ce se va întâmpl a dacă statul va cere o autopsie a Sfântului Părinte dacă T atăl nostru al tuturor îşi va chema Fiul în ceruri?

Basha se lupta să îşi controleze furia, cu unghiile înfipte în palme. Cum stătea aşa, cu pumnii strânşi, vocile îi şopti ră în ureche: Ştii, va trebui lichidat.

Doctorul dădu violent din cap.

— În niciun caz. Niciodată un papă nu a fost şi nu ar tre bui să fie... supus unei asemenea umilinţe. Dar de ce între baţi?

Basha îl izbi discret dar cu forţă pe Monsenior în gambă şi avansă un pas. Făcu o mică plecăciune.

— Mă scuzaţi, domnilor. Se întoarse către Monsenior. M onseniore O'Malley, sunteţi căutat de urgenţă la telefon.

Intensitatea cu care şoptise politicos cuvintele şi zâmbe tul ei straniu creaseră un efect bizar.

Reuşind să nu icnească de durere, O'Malley îngăimă:

— Cred că este Eminenţa Sa, cardinalul Lawless. Soră Mary, după dumneata.

Rossi îl sunase pe maiorul Brazi pe mobil.

— Pronto.

— Brazi, sunt Rossi. Ascultă cu atenţie. Avem încă o cri mă şi credem că victima ar putea fi un doctor. Află pe und e este doctorul papei.

— Cu se numeşte?

— Doctor Cornelii.

Pe linie se auzise un click.

— Rămâi pe fir, am un alt apel, îi spuse Rossi.

După câteva secunde, Rossi reveni:

— Brazi, te pun în legătură cu Dante, unul dintre agenţi i mei.

— Bine, spuse Brazi.

Rossi şi-l imaginã pe Brazi ascultând în poziţie de drepţ i.

— Dante, repetă ce mi-ai spus, ca să audă şi maiorul.

— Am găsit capul victimei. Adică l-a găsit Garda elveţia nă.

— Cum adică? se inflamă Brazi, care înţelesese implicaţ iile situaţiei.

— La picioarele unei statui din bazilica Sfântul Petru. Înt r-o cutie de pălării. Am reuşit să îl identificăm... este...

— Doctor Cornelii, clarifică Rossi.

— Da, dar cum de...

— Stai puţin, ordonă Rossi, stai să pun telefonul pe spe aker.

Giovanni interveni cu o voce obosită:

— Te rog să continui, tinere. Care statuie?

— Se pare că Venus de la Vatican. Am izolat zona.

— Adică Venus de Milo? întrebă Rossi.

— Nu, nu cred că era aceea. Staţi puţin... să întreb paz nicul. Se auzi un murmur de voci, apoi Dante reveni. Pazni cul spune că este vorba de reprezentarea Justiţiei. Este un deva, sub o statuie de bronz a papei Paul al III-lea.

Giovanni spuse:

— Ne-au transmis un mesaj, nu degeaba au pus pachet ul acolo. Într-un final s-a făcut dreptate. Uitasem de infam ul papă Alexandru Borgia şi de Iulia Farnese, amanta şi ver işoara sa, cu care a şi avut un copil nelegitim, o fiică pe nu me Laura. E foarte ironic, în timp ce papa oficiază slujba, I ulia îl priveşte cu un zâmbet lasciv. Statuia de marmură o î nfăţişează pe un divan, cum aproape că scapă din mână si giliul dreptăţii. Sculptorul a ascuns acolo un comentariu fo arte subtil. Papa Alexandru nu a comandat el însuşi acea s culptură, dar a avut grijă ca Iulia să fie pictată ca Madonna şi Laura ca pruncul Iisus într-una dintre frescele lui Pinturic chio, care este încă pe pereţii Galeriei Misterelor din Vatica n.

— Dar cine ar fi putut trece neobservat şi neinterpelat de Garda elveţiană, de zecile de turişti şi de personalul de la Vatican... cu o cutie de pălării la subraţ? întrebă sarcasti c Brazi.

— Nu ar avea cum să fie un terorist arab, nu-i aşa? obs ervă Rossi. Oamenii tăi şi-ar fi dat seama.

— Cred că Brazi tocmai şi-a răspuns singur la întrebare. A fost cineva capabil să nu trezească nicio suspiciune şi ca pabil să treacă neobservat, formulă Giovanni.

— Doar nu vreţi să spuneţi... Începu îngrijorat Dante.

— Un membru al Gărzii elveţiene, formulă Brazi cu voc ea tremurând de furie.

— Hai să nu tragem concluzii pripite, îl admonestă Ross i. Dante, mai ai ceva să ne spui?

— Pe cutie erau scrise nişte cuvinte... Bocca della Verit a.

— Gura Adevărului, îngăimă Rossi. Zio, crezi că ar trebu i să trimitem o echipă la biserica Sfânta Maria şi să verifică m lespedea de marmură?

Rossi se mira de ironia sinistră a momentului. Îşi aduce a aminte de figura lui Andrey Hepburn din ritmul Roman H

oliday, când Gregory Peck scosese mâna ascunsă în mâne ca sacoului din Bocca della Verita şi o păcălise. Şi acum uci gaşii cu sânge rece pângăreau şi acest test al dragostei.

Apoi Rossi întrebă:

— Sau ar trebui să-l punem pe Dante să se uite în gura victimei?

— Mă uit acum, răspunse Dante. Doar să îmi pun o măn uşă nouă. Aşa... deschidem gura. Ţine-mi lanterna mai apr oape, te rog. Da, se pare că este ceva aici...

— Nu! răcni Giovanni. Ca să le dea o lecţie tinerilor am orezi care băgau mâna în gura statuii, preoţii obişnuiau să...

— Mannaggia! ţipă Dante. Mă scuzaţi...

Rossi îl şi putea vedea pe Dante cum smulgea mâna di n fanta statuii şi făcea rapid semnul crucii.

— Zi-mi ce se întâmplă! îi ceru Rossi.

— Din gura victimei tocmai a ieşit cel mai mare scorpio n negru pe care l-am văzut vreodată.

— Unchiul meu avea dreptate, spuse Rossi. Nu strică să fii precaut. Trimite dihania la laborator şi raportează-mi rez ultatele testelor.

Pe linie răsunară sunete de paşi şi voci alarmate. Rossi putea auzi cum Brazi lătra nişte ordine. După câteva clipe, Brazi explică furios:

— Alte veşti proaste. Tocmai l-am găsit pe cardinalul St anisław căzut lângă patul papei.

— Bătut? întrebă Rossi.

— Nu, se pare că a fost otrăvit.

— Suspecţi?

Brazi mârâi ezitant:

— O călugăriţă şi un preot.

— Doar atât? Nu ai o descriere?

Brazi oftă din străfundul sufletului.

— Unul din oamenii mei a spus că era... senzaţională.

Că avea cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-a văzut vreodată.

— Dante, alertează toate unităţile, ordonă Rossi.

Scutură din cap. Senzaţională. Cuvântul îl izbise în sto mac asemenea unui pumnal. Trebuie să fi fost Gina, ştiu el instinctiv. În oraş nu sunt decât câteva mii de preoţi şi, de când cu boala papei, sosesc alte mii şi mii la fiecare oră, îşi spuse. La care se adaugă şi milioanele de credincioşi veniţi în pelerinaj. Vreo 4 milioane de oameni. Străzi blocate, hot eluri pline, parcuri în care răsar adevărate oraşe de corturi, poliţia şi serviciile de urgenţă suprasolicitate. Chipul ei îi pl utea în faţa ochilor. Dante, trimite-le celor de la presă port retul-robot. Vreau ca faţa ei să fie pe prima pagină a tutur or ziarelor, vreau să fie difuzată la emisiunile de ştiri. Şi, D ante...

— Vrei ca asta să se întâmple în regim de maximă urge nţă, ştiu. Voi verifica dacă sunt pe vreuna din casetele ca merelor de supraveghere video de la spital. Ah, mai că era să uit. Când termin, îţi aduc maşina.

— Ai mare grijă de ea, Dante.

— Acum ne uităm la casete, spuse Brazi.

— Mulţumesc. Avem nevoie de un portret al preotului. Carabinierii trebuie să ştie că suspecta este înarmată şi pe riculoasă. Şi, Dante, pentru echipele noastre... Cod-00 şi in trăm pe protocoalele antitero.

Rossi luase clasificarea cu dublu 0 de la SIS, care însem na permisiune de eliminare instant.

CAPITOLUL 65

După ce îşi îndepliniseră misiunea, Basha şi Johnny Bret t plecaseră de la spital. Ascunseseră documentele într-un l oc prestabilit apoi se schimbaseră în dubiţă. Basha ştia că cel mai rapid mod de a te schimba nu implica scoaterea un ui rând de haine şi punerea altora. Secretul vitezei şi al efi cienţei schimbărilor era aplicarea unor straturi multiple de haine, unele peste altele, prinse cu arici. Stratul de la supr afaţă, cel vizibil, era smuls şi îi luă locul, fără vreun efort, u n alt strat, complet diferit, de haine. Unii magicieni aju nseseră la performanţa de a purta până la şase straturi de haine, unele peste altele.

— Ce zici, şeful tău s-ar supăra dacă mai stau puţin pe aici, cu tine? întrebase Johnny, apoi trăsese o duşcă din sti cluţa cu medicamentul Maalox şi se ştersese la gură cu do sul palmei.

Opriră la un semafor şi atunci ea îi spuse:

— Tu şi gura ta bogată mai aveaţi puţin şi ne dădeaţi d e gol. Prostiile pe care le-ai spus doctorului ăluia au fost şi cretine şi deloc profesioniste.

Semaforul se făcuse verde.

Când maşina demară, ea observă că Johnny o dezbrăca din priviri. Atunci când îşi schimbase hainele apăruse felin a. Era îmbrăcată din cap până în picioare în haine Roberto Cavalli: o fustă neagră foarte scurtă, cu volane, un maiou v işiniu cu un decolteu generos, ornat cu strasuri şi o căm aşă neagră, cu mâneci lungi, care abia îi acoperea abdome nul. Se fardase puţin. Se cutremurase dezgustată când pri virea lui îi coborî lubrică peste picioare şi se oprise asupra sandalelor. Sentimentul de revoltă îi stârnise gânduri adân ci. În baia spitalului se minţise. Nu era pentru prima oară când se deconecta total de la realitate şi când avea sentim ente brutale şi confuze. Noaptea, în vis, chipuri, o multitudi

ne de feţe se uneau într-o mare faţă care o viola cu o privir e fixă, sticloasă.

Mâinile ca de ceară ale bărbatului îi coboară de pe faţă pe piept, îi zăbovesc peste sânii mici, pentru ca, la final, să coboare peste abdomenul ei plat. Pe măsură ce imaginile o bântuie, plămânii i se umplu cu un zbierăt mut. Înghite în sec, se îneacă, mâinile îi mângâie coapsele, apoi îşi croiesc drum între ele. Este zguduită de un amestec sublim de ter oare, dorinţă şi abandon. Juisează gemând cutremurată de plăceri. Juisează din nou. Şi din nou. Şi din nou. Apoi, din st omac îi pornesc valuri de greaţă.

Viziunile se repetau.

Dar nu aceasta era problema cea mai mare. Mai erau şi minutele, orele, zilele... uneori chiar săptămânile pierdute. Îşi pierdea cunoştinţa. Stătea vorbind la telefon sau uitând u-se la televizor cu ţigara în mână... apoi, brusc, se pierde a. Revenea de nicăieri trezindu-se uimită atunci când chişt ocul incandescent al ţigării îi ardea degetele.

Cea mai ciudată experienţă de acest fel avusese loc la Paris, excursie din care nu îşi amintea absolut nimic. Se tre zise într-o cameră de hotel stranie. În jurul ei erau valize pl ine de haine pe care nu le cumpărase ea, în baie erau fard uri în culori pe care nu le folosise vreodată şi patul era plin de mirosul unui bărbat cu care nu se culcase.

Îşi amintea cum îmbrăţişase ca o şcolăriţă perna, încer când să îşi dea seama, după mirosul din aşternuturi şi du pă mirosul lui care încă persista pe pielea ei, cum arăta ac el bărbat. Înspăimântată şi confuză, îşi făcuse bagajul şi m ersese la recepţie. Acolo ezitase, dar până la urmă ceruse nota. Recepţionerul îi zâmbise călduros:

— Oui, mademoiselle[167]. Dar deja aţi plătit, de dimine aţă. Doriţi să vă fac o copie după chitanţă?

Dăduse din cap fără să scoată vreun cuvânt. Vedea în f

[167] Da, domnişoară, în limba franceză în text (n. red.).

aţa ochilor pete negre care parcă dansau. Respirase adân c. Numele de pe chitanţă îi era complet necunoscut.

Se grăbise către barul hotelului şi ceruse un bourbon d ublu. După ce îl dăduse peste cap, se uitase la ultimele pi cături de lichior chihlimbariu de pe fundul paharului de cris tal. De când beau eu bourbon? Paşaportul, îşi amintise de el. Cotrobăind neîndemânatic prin poşetă, îl găsise şi îl des chisese. Era acolo poza ei. Dedesubt, un nume de care nu auzise vreodată. Laylah Thomas. Îşi privise poşeta. Nu era poşeta ei. Arăta ca poşeta ei, dar nu era aceeaşi. Şi acum, viziunile se întorseseră. Respiraţia fierbinte care îi răsufla î n faţă, gemetele şi sunetele împreunării, mirosul înţepător al transpiraţiei, greutatea celuilalt apăsându-i corpul. Apoi mirosul acru. Aroma grea a dorinţelor împlinite.

Un claxon strident o readuse la realitate. Simţi ceva şi privi în jos. O mână se retrase rapid de sub fusta ei. Johnny Brett îşi împreunase mâinile pătate de vârstă şi abordase o expresie îngrijorată.

— Scumpiri, nu m-am putut abţine. Eşti atât de bună, d e frumoasă...

În faţa dubiţei se deschidea o alee. Basha trase dur de volan şi maşina zvâcni în alee. Pavajul neregulat făcea dub iţa să se zgâlţâie. Când coti într-o altă alee, caroseria maşi nii se frecă de cărămida zidurilor care mărgineau aleea îng ustă. În faţa lor se afla o fundătură, dar Basha nu încetini, ci apăsă acceleraţia până la podea.

— Ce dracu’ faci, târfă dementă? urlă Johnny.

În zona prohabului îi înflorise o pată umedă.

În ultima secundă, Basha apăsă frâna. Dubiţa se opri br usc, într-un scârţâit de cauciucuri. Johnny cel cu mâinile u mblătoare se izbi de bord. Încercase să se adune şi să se ri dice cu sângele şiroindu-i din tâmplă. Brusc, faţa Bashei se schimbase cumva. Îi vorbi, cu o voce de copilă:

— Nu ar fi trebuit să ne atingi.

Înainte ca el să poată reacţiona, Basha mişcase brusc d in încheietură. Pumnalul cu lamă subţire ieşise din brăţara-teacă. Cu o mişcare lejeră, îndelung repetată în trecut, lam a îi secţionă în lungime gâtul. Dădu din cap dezamăgită.

— Om rău, susurase şerpeşte vocea de copil în timp ce îşi ştergea mâna de bluza mânjită de sânge. Uite ce mi-ai făcut cu hăinuţele mele drăguţe.

Chiar atunci telefonul SATCOM începu să vibreze. Mira tă, micuţa Basha întinse mâna după aparat, îl studie puţin, apoi, după ce apăsă câteva butoane, o voce se auzi din dif uzor. Se aplecă înainte şi întrebă uimită şi precaută: – Alo?

Doctor Ahriman şopti:

— Bombonică?

Pe faţa ei se lăţi un rânjet.

— Da, tati, aşa mă cheamă. Râse vesel.

— Bombonica lu’ tati a fost cumva neastâmpărată? îşi ţ uguie buzele, îşi privi încheietura pătată de sânge şi spuse sec:

— Omul rău nu o să ne mai deranjeze. Visătoare, şterse lama de pantalonii lui Johnny, apoi o apăsă de bordul maşi nii, făcând-o să reintre în brăţara care o camufla.

Urmă o pauză lungă. La un moment dat, Ahriman spus e, plin de afecţiune părintească:

— Eşti o fetiţă cuminte. Acum, Bombonico... hai să jucă m un joc.

Ea se îmbăţoşă, cu ochii lipsiţi de orice expresie.

— Ascult.

— Basha nu-şi va aduce aminte nimic din ce ai făcut. Îţi cânt cântecelul tău favorit şi îi dai voie Bashei să se întoar că...

— Bine. Nu are decât să mai cureţe şi ea mizeria de dat a asta.

— Exact, Bombonico. Şi acum... eşti gata pentru cântec el?

— Mda.

Ahriman cânta cu o voce melodioasă, dar cadenţa cânt ecelului şi vocea lui schimonosită făceau ca versurile să ai bă ceva răutăcios, malefic.

— Sunt un ceainic mic şi voinic, răstoarnă-mă şi toarnă-mă... Las-o să curgă, Bombonico... las-o să curgă.

Ea fredona plină de elan. Brusc, se opri şi căzu flască în scaunul şoferului. Capul îi căzu cu bărbia în piept. Când îl ri dică, Basha era cea care vorbea.

— Ascult, zise cu o voce gravă.

— Debarasează-te rapid de actor. El a fost eliminat, nu?

Ea înghiţi în sec şi căută un semn de viaţă în ochii opaci ai actorului mort.

— Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte... şi expresia ei uimită se transformă într-o încruntare sumbră. Porcul bă trân a pus mâna pe mine. Privirea îi alunecă peste fusta ca re fusese odată neagră, dar era împestriţată cu pete roşiet ice. Apoi îşi privi braţul pătat de sânge care începuse să se închege. Îşi închise ochii, încercând să îşi amintească, dar cum nu reuşi, pufni furioasă.

— Şi-a pus pantofiorii de dans în cui şi s-a pensionat pe ntru totdeauna.

— Da, nu a fost o ocazie prea fericită pentru el, dar acu m starea lui este irelevantă. După ce termini cu el vreau să...

În timp ce-l asculta, cel de-al şaselea simţ intră în aler tă.

— Rămâi pe linie, spuse ea.

În retrovizoare se vedea apropiindu-se un poliţist. Bash a smuci scurt din braţ şi lama ieşi ca mânată de o voinţă p roprie din brăţară. Apoi aşteptă ca poliţistul să se apropie, ca fereastra să coboare, ca el să se aplece spre ea. Atunci lama îi crestă dintr-o mişcare beregata.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Ahriman.

— M-am ocupat de un poliţist băgăcios.

La celălalt capăt al firului urmă o scurtă pauză, apoi Ahriman spuse:

— Basha, vreau să te întâlneşti cu cineva.

— Cu cine?

— O, e vorba doar de o pasiune mai veche.

CAPITOLUL 66

Josie privi fluturaşul scris în engleză şi italiană care zăc ea aruncat pe scaunul din dreapta şoferului în dubiţa pe ca re o furase şi care aparţinea echipei de la televiziune.

Institutul E îi invită pe toţi cei interesaţi în această după -amiază, la orele 2: 00 Post Meridian, în camera mare de c onferinţe a templului, cu ocazia unei prelegeri a invitatului nostru de marcă Doctorul F. Ahriman, psihiatru de renume mondial.

Ronda Stewart, care zăcea legată în spatele dubiţei, sc oase un guiţat care implora atenţie. Josie îşi verifică machi ajul şi coafura în oglinda retrovizoare şi zise:

— Ronda, stai liniştită. Eşti pe punctul de a intra în istor ia jurnalelor de ştiri.

Apoi îşi ajustă ecusonul de presă astfel încât fotografia Rondei să fie ascunsă sub unul dintre reverele jachetei. Ap oi ieşi din maşină şi traversă strada.

Parcase vizavi de intrarea principală a templului şi aşte ptase sosirea lui Ahriman. Deja se prezentase celor care se ocupau de primirea oaspeţilor templului, doi membri entuz iaşti şi miraţi care tocmai fuseseră trimişi la eveniment de la sediul Institutului E din India. Erau încântaţi că faimoasa Ronda Stewart dorea să ia un mic interviu invitatului speci al al serii. Josie aflase cu aceeaşi încântare că cei doi nu şti au cum arată Ronda, deoarece la sediul Institutului din Indi a nu li se permisese accesul la televizor. Josie inventase o scuză penibilă legată de lipsa cameramanului şi se arătase exasperată de întârzierea acestuia. Totuşi, spera că individ ul va reuşi să ajungă la timp. Îşi manifestase de altfel şi do rinţa ca interviul să aibă loc într-o cameră liniştită. Cei doi gemeni Bobbsey[168] vorbeau repede şi dădeau din cap tot ti

[168] Bobbsey Twins sunt personajele principale ale romanelor pentru copii publicate între 1904 şi 1979 de Stratemeyer Syndicate sub

mpul.

— Am aranjat ca interviul să aibă loc în biroul personal al domnului Volante. Sperăm că sunteţi mulţumită.

Josie zâmbi şi privi către ceasul de la încheietură. Sosea în două minute.

Absentă, trecu o mână peste conturul revolverului Sig S auer pe care îl ţinea ascuns sub jachetă.

Atunci văzu cum limuzina îşi croia drum prin trafic către ea. Începu să respire greu. Unul dintre indieni spuse ceva î ntr-un walkie-talkie.

Limuzina luă curba exact în dreptul ei, apoi o depăşi câţiva metri. Muşchii i se încordaseră. Ca un bici mânuit cu pricepere de un toreador, ea aştepta momentul potrivit în care avea să zvâcnească.

Mâna îi alunecă sub jachetă şi prinse ferm patul armei. Se uită de jur-împrejur. Nu e niciun agent de pază. Nicio a doua maşină în spatele limuzinei. O să-l termin aici, pe loc.

Uşa limuzinei se deschise. Întâi apăru un picior scurt, a poi se văzu tot corpul pipernicit. Pe sub pelerina elegantă avea un costum negru mat. La gât purta o eşarfă albă.

Înaintă un pas, fixând ţinta cu privirea.

Mai sunt doar câţiva paşi, se gândi. În câteva secunde, nemernicul îmbrăcat fiţos avea să ajungă direct în iad.

Mai erau doar câteva clipe. Pe scări se adunase lume d estulă. Tocmai scotea revolverul din jachetă când... un puh oi de studenţi şi membri ai personalului se năpustiră să ia să prin uşile templului şi umplură trotuarul. Unul dintre indi eni îi tăie grăbit calea. Ea se feri şi înaintă cu pistolul lipit d e şold.

Ahriman îşi dădu pelerina peste umăr cu un gest teatral şi făcu cu mâna spectatorilor.

Atunci privirile li se întâlniră pentru o clipă şi se trezi că priveşte lung în ochii gri spălăciţi ai lui Ahriman. În acea cli

---

pseudonimul Laura Lee Hope (n. red.).

pă, el încremeni. O recunoscuse. Privirea lui căuta pistolul, pe care ea îl scotea încet. În jurul ei apăruseră oameni neş tiutori, care nu-şi dădeau seama ce se întâmplă.

Tocmai când era pe punctul de a apăsa pe trăgaci, o fet iţă cu un buchet mare de trandafiri îi tăie calea şi se aşează între ea şi ţintă. Fără să ezite, Ahriman se aplecă şi luă cop ilul în braţe. Zâmbi larg în direcţia lui Josie şi continuă să m eargă înainte, cu fetiţa în braţe. O folosea ca pe un scut şi avansa prin mulţime.

Josie îngheţase.

De la îmbrânciturile spectatorilor, din buchet începuse să alunece o ploaie de petale. Lumea încremeni timp de o secundă. Ţipetele deveniseră şoapte distorsionate. Autom at, ea puse pistolul la loc în toc şi începu să se îndepărtez e. Se împiedica lamentabil, cu furia neputinţei pulsându-i î n venele gâtului. Fiecare fibră a corpului ei urla să scoată l a loc arma, să golească încărcătorul în pieptul lui, indiferen t de consecinţe. Dar mergea împleticit, îndepărtându-se de el. Înainta cu spatele. Reuşise să îl fixeze în continuare cu privirea pe Ahriman. Acesta se întoarse odată ajuns în cadr ul uşii de la intrare a templului. Cu acelaşi rânjet sinistru, e l o privi fix, apoi îi făcu cu mâna şi dispăru în interior.

Nu are niciun rost să mai intri, îşi spuse. Ahriman alerta se deja paza. Se băgă la loc în dubiţă şi porni în trombă, în zgomotul cauciucului frecat de asfalt. Mai târziu, opri într-o parcare izolată. Lăcrimând de furie, izbi cu pumnul în vola n, apoi coborî şi intră în spatele dubei. Mai devreme îi servi se Rondei o doză serioasă de Rophenal, şi isterica Ronda d evenise la fel de inofensivă ca un căţeluş. Josie se dezbră că de hainele Rondei şi se îmbrăcă la loc cu ale ei. O dezle gă şi o îmbrăcă la loc pe Ronda, apoi o scoase din maşină şi o aşeză pe bancheta din spate a unui Fiat vechi plin de a bţibilduri ale unor susţinători ai unei echipe de fotbal italie ne. Ronda se uită la ea.

— Ce se întâmplă?

— Dacă nu se duce efectul medicamentului, cel mai pro babil o să te distrezi cum nu te-ai mai distrat în viaţa ta de acriturâ scârboasă, îi răspunse Josie şi trânti uşa maşinii.

Ronda zâmbea privind în gol.

Josie conducea cu viteză. Atunci mintea i se limpezi. Îşi dădu seama de greşeala făcută. Emoţiile îi întunecaseră m intea.

Nu reuşise să facă pe Justiţiarul singuratic[169]. Data viito area avea să-şi asigure spatele.

[169] În original: Lone Ranger, personaj al serialului american de radio (1933) şi televiziune (începând cu 1949) creat de George W. Trendle (n. red.).

CAPITOLUL 67

Maşina ambasadei, fără numere de înmatriculare, se târa prin traficul aproape blocat al Romei. Din boxe răsunau trilurile CD-ului Greatest Hits of Donny and Marie Osmond[170]. La volan se afla agentul Kyle. Chelălăiturile terifiante ale piesei A Little Bit Country, A Little Bit Rock and Roll îl călcau pe nervi pe Manwich. Furibund, acesta coborî geamul, începu să bată cu pumnul în portieră şi să urle injurii la adresa celorlalţi participanţi italieni la traficul gâtuit. Cu o indiferenţă sublimă, capul lui Kyle se mişca în ritmul lent al muzicii.

Manwich se întoarse exasperat spre Kyle:

— Da' tu ce dracu' ai? Eşti cumva vreun client al căminului de bătrâni?

— Nu, şefule. Sunt mormon.

Manwich pufni dezgustat.

— Mare rahat.

Scoase din buzunar un baton Snickers pe jumătate mâncat şi îl devoră din două înghiţituri. Apoi apăsă butonul de eject şi apucă CD-ul cu mâinile murdare de ciocolată şi îl în locui cu unul scos din servieta sa. Ritmurile nepământene ale trupei Eurythmics răsunară din difuzoare.

— Vezi, asta e muzică. Apoi adăugă cu un accent italian grosolan. Mie mi-au prins foarte bine anii '80.

Kyle se uită la CD-ul pătat cu ciocolată aruncat pe bord, apoi la şeful său.

— Nu am priceput niciodată dacă solistul principal era un nene sau o duduie.

— Duduie? Fii atent aici, ţărane. Gagica nu avea un dita i bustu, ca Marie, dar... era cât se poate de femeie. În fine,

[170] Duet al artiştilor pop Donny & Marie, frate şi soră, care, de asemenea, au avut o emisiune de varieteu, transmisă de ABC din ianuarie 1976 până în mai 1979 (n. red.).

cred că sărea şi într-o parte şi-n ailaltă...

— Deci era şi gimnastă?

Manwich se holbă la chipul de copil al lui Kyle, la zâmbe tul tălâmb care îl înfuria de fiecare dată când îl vedea.

— Las-o baltă, mucosule. Hai să ajungem la timp la bise rica aia. Cum ar fi să te ocupi de asta?

Răspunsul nu avu timp să vină căci telefonul SATCOM î ncepu să sune. Aparatul era echivalentul ultimei generaţii de telefoane codate ale NSA. Folosea un semnal non-liniar şi game de 128 de biţi. Opri muzica. Manwich îşi amintea d e Green Scrambler, telefoanele codate de odinioară, care a veau anexat un dispozitiv de codare de dimensiunile unei unităţi exterioare de aparat de aer condiţionat. Vremurile s e schimbaseră. Totul era altfel. Mai puţin tipul cel nou, age ntul Kyle, care era o reîncarnare a personajului jucat de Br endan Fraser în Dudley Do-Right[171].

Deşi se aflau la mii de kilometri distanţă de cartierul ge neral din Maryland, vocea Omului cu răspunsurile se auzea clar.

— Agent Manwich?

— Mda.

— Am interceptat nişte informaţii care schimbă alarma nt situaţia. Părţile implicate folosesc un algoritm de cifrare de ultimă generaţie, dar noi...

— Aţi reuşit să găsiţi un corespondent în baza de date.

— Exact.

— Cine era ţinta?

— Vechiul nostru amic, Drago Volante, şeful de la Instit utul E.

— Şi cealaltă parte implicată?

— Doctorul Singer de la Universitatea din Arizona.

— Pe ce specialitate?

---

[171] Comedie din 1999 cu Brendan Fraser, Sarah Jessica Parker, Alfred Molina, Eric Idle (n. red.).

— Genetică.

— Sună cunoscut, remarcă Manwich.

— Păi da. A participat la programul secret de arme biol ogice. Dar a fost concediat.

— De ce?

— Nu a trecut de evaluarea psihologică anuală.

— Ce diagnostic?

— Schizofrenie paranoică asociată cu manifestări psiho tice şi complex mesianic.

— Exact genul de partener de care are nevoie Volante, aş zice. Probabil că se pregătesc să ghicească în Piazza nu mele viitorului papă.

— Este la Roma... pe punctul de a se îmbarca la bordul unui zbor către Pakistan.

Manwich se încruntă.

— Cum dracu' de a ieşit din ţară? Nu putem să-l lăsăm să le dea nenorociţilor de fundamentalişti islamici arme bio logice. Pentru numele lui Dumnezeu, Islamabadul colcăie d e agenţi Al-Qaeda. Trimit o echipă să îl ia pe sus pe idiot.

— Nu. Avem deja o echipă care îl aşteaptă la destinaţi e. Vrem să vedem cine îl întâmpină odată ajuns acolo.

— Cum aveţi deja dovada că oamenii lui Volante folose sc cipurile de codare pe care m-aţi trimis să le recuperez, nu trebuie decât să pun mâna pe unul din sclavii lui Volant e care are în telefon cipul secret. După care văd ce pot sto arce de la el.

— Obiectivul misiunii tale a fost schimbat.

— Deci ce vreţi de la mine? întrebă Manwich.

— Ordinele vin de sus. Acţionează în sensul anihilării op eraţiunilor lui Volante din Italia. Se pare că Volante este, d e fapt, Cobra!

— OK, şi cu ce resurse fac astea? Mai exact cu cine? Da că italienii îl vor pe Cobra eliminat, de ce Paştele mamii lor au nevoie de mine?

— Limitarea accesului la informaţii joacă un rol importa nt. Vei lucra cu o echipă Mossad.

— Da, cum de nu mi-a trecut prin cap aşa ceva? întrebă retoric şi caustic Manwich. Aţi luat-o razna cu totul?

— Pentru moment, nu trebuie decât să te ocupi de un c az de extrădare.

— Vrei să răpim pe cineva şi să îl ducem într-o ţară te rţă?

— Da.

— Dacă nu mă înşel, cinci agenţi CIA au fost condamn aţi absentereo de guvernul italian pentru că l-au răpit pe t eroristul ăla egiptean? Anul trecut?

— Şi ce-i cu asta...?

Kyle apăsă brusc frâna, evitând pe muchie de cuţit imp actul cu un autobuz care le tăiase calea.

— Ce morţii mă-sii? urlă Manwich.

— Crede-mă, nu este cazul să foloseşti un asemenea li mbaj.

Manwich spuse, privind în continuare scârbit la Kyle:

— Nu vorbeam cu dumneavoastră, domnule. Cum stă tr eaba cu Mossadul?

Pe linie intră vocea aspră a lui Loveday, Şeful Directora tului de Operaţiuni, şi Manwich clipi nedumerit.

— Agent, avem nevoie de un om de legătură, de cineva care să ia un colet. Mossadul are deja un agent pe teren. U n agent motivat de o răzbunare personală. L-au eliminat p e tatăl ei. Când le-am pus celor de la Tel Aviv în vedere că putem să-i dăm de gol şi să-i lăsăm cu curul gol în Roma a u fost de acord să lucreze cu noi. Agentul Mossad este pe cont propriu. E însetat de sânge. Nu ştiu dacă ai observat s au nu, dar nu suntem prea populari în Italia zilele astea. Tr ebuie să vorbeşti cu un agent OSI, un anume colonel Rossi care te-ar putea ajuta.

Manwich privi în oglinda retrovizoare şi observă maşina

galbenă care se ţinuse după ei din momentul în care ieşise ră din ambasadă.

— Cred că avem deja pe urme o echipă de supravegher e italienească. Chiar acum suntem în drum spre Rossi.

— Cum adică?

— Un cleric de la Vatican a fost răpit... unu... Scarlotti. I -am pus pe băieţii de la tehnic să monitorizeze transmisiile radio ale împuţiţilor de macaronari. Suntem pe drum spre l ocul în care a fost găsită victima. Dacă avem noroc, se pre a poate ca Rossi să mai fie acolo. Manwich se înjura în sine a lui pentru că scăpase aceste insulte rasiale.

— Ne-ar prinde bine ceva noroc, nu?

— Domnule, cum contactez agentul Mossad?

— Te va găsi ea.

Absolut minunat, gândi Manwich. M-au cuplat cu o par aşută chitită pe vendetta. Adică neatentă şi isterică. Abia a tunci se gândi Manwich să pună o întrebare esenţială.

— Cine e tipu’ pe care vrei să-l luăm pe sus?

— E o femeie. Un agent folosit pe post de momeală. Nu me de cod Bast. Cred că ar trebui să primeşti acum un por tret-robot.

— Aştept.

— Şi, agent Manwich...

— Aici sunt, domnule.

— Avem nevoie de tipă vie. Indiferent de riscuri şi circu mstanţe, avem nevoie de ea vie. Ai înţeles?

— Indiferent cine se bagă pe fir, domnule?

— Afirmativ. Şi încă o chestie... chiar dacă nu intervine î n vreun fel, îl vreau pe Ahriman eliminat.

Manwich se uita la ecranul laptopului. Se încărca imagi nea unei femei. Ochi migdalaţi, trăsături acviline.

Dădu din cap.

— În cârca cui punem toată operaţiunea?

— Manwich zâmbea plin de el. Ştia deja răspunsul.

— Nu mă interesează.

Legătura se întrerupse.

Manwich privi prin parbriz. Ajunseseră în curba de lângă biserica San Stefano.

Kyle îl întrebă:

— S-a schimbat treaba?

— Cred că s-ar putea să intri şi tu în rândul bărbaţilor.

Kyle se holba fără să înţeleagă.

O maşină a poliţiei se opri vizavi de locul lor de parcare. Se uitară spre vehicul şi văzură cum din maşină coboară un poliţist. Erau aproape şi părul strâns sub şapcă nu putea ascunde faptul că în uniformă era o femeie. Se mişca cu graţia şi agilitatea unei pantere. Manwich luă un binoclu ultimul răcnet şi îl cablă la laptop. Apoi îl puse la ochi şi îl îndreptă spre femeie. Programul de identificare facială din computer găsise o corespondenţă în baza de date.

Manwich făcu din cap un semn în direcţia poliţistei.

— Nu te uita fix la ea. Cred că ţi-a venit partenera.

Îşi scoase Glockul de 9 milimetri din tocul de umăr DeSantos şi îl încărcă cu gloanţe din suportul suspendat la subsuoară. Apoi puse arma la loc în toc. Manwich prefera să îşi ţină arma şi muniţiile suspendate pe lângă corp. Dacă le-ar fi purtat la cureaua pantalonilor, aceştia ar fi avut mare nevoie de o pereche de bretele care să îi ţină pe el. Şi o pereche de bretele l-ar fi făcut să pară un avocat bătrân şi gras care pleda în vreun tribunal din Louisiana, uitat de lume şi infestat cu ţânţari. Ar fi arătat exact ca tatăl său.

Privind silueta poliţistei care se îndepărta, Kyle repetă şi colăreşte mişcările pe care le executase cu precizie Manwich.

— Nu te lăsa păcălit de uniforma fetei, spuse Manwich. Kyle, aco/o e o pisică dată dracu’. Hainele nu-s decât deghizare.

Kyle îşi linse buzele crăpate. Ca un dulău care prinsese

mirosul unei vulpi, sări brusc din maşină şi traversă strada, evitând în ultima clipă o maşină care era cât pe-aci să-l lovească. Manwich se grăbi în urma lui, aproape alergând, ma i mult împletic indu-se.

Dincolo de ocean, la Fort Meade, Loveday, şeful Direcţi ei de operaţiuni, bătea nervos cu degetele în tăblia biroulu i.

Omul cu Răspunsurile tuşi.

— L-ai trimis pe Manwich la Roma ca să răpească un ag ent Al-Qaeda şi să-l elimine pe Ahriman, dar echipa de ope raţiuni ai trimis-o în India. De ce? Nu văd legătura.

Jucându-se nervos cu inelul de pe deget, şeful se încrun tă dar rămase tăcut. Privi în gol.

— Este o chestiune între mine şi... Dumnezeu.

Apoi îşi privi mâinile butucănoase, deformate de artrită. Cu aceleaşi mâini îl strangulase pe Kenny cu coarda de pia n.

Inelul de pe mâna lui dreaptă purta sigiliul Cavalerilor d e Malta. Îl privi şi înlemni. Nu trebuia să uite de Jurământul tăcerii pe care îl depusese. Apoi privi către Omul cu Răspu nsurile. Acesta îl privea încă nedumerit. Loveday se prefăc u adâncit în studiul unor documente. Chestie care voia să î nsemne că discuţia luase sfârşit.

Ce nu ştiau nici Omul cu Răspunsurile, nici Manwich, ni ci majoritatea membrilor NSA era că Ahriman fusese angaj at cu ani în urmă de Loveday ca şef al Departamentului de operaţiuni Psy al NSA şi pentru a avea acces discret la fina nţări pentru experimentele sale secrete legate de controlul mental. Bast era, de fapt, cel mai bun rezultat al experime ntelor lui Ahriman. Acesta intenţionase să schimbe vârsta subiecţilor experimentelor, convins fiind de maleabilitatea superioară a copiilor. Ahriman ştia că Bast, sau Basha, şi fr atele ei, Hamal, fuseseră descoperiţi într-o tabără de refug iaţi palestinieni. Basha fusese adusă în State. Mâna dreap

tă a şefului era Carl Rothstein, pe atunci şef al biroului din Tel Aviv. El căutase prin tabere. Testase sute de copii, dar numai doi se dovediseră excepţionali. Inteligenţi, sănătoşi şi dornici de afecţiune.

Existase încă o soră, dar cercetările lui Rothstein nu d useseră nicăieri. Fusese adoptată de o familie israeliană cu legături politice puternice şi dosarul fusese făcut pierdut. A dopţia fusese parte dintr-un program de Relaţii Publice me nit să arate generozitatea israeliană şi dorinţa lor de pace. Totuşi, Rothstein mirosise implicarea în acest caz a Mossa dului. Numeroşi copii palestinieni erau luaţi din taberele di n Liban şi adoptaţi de evrei şi apoi trimişi spre îndoctrinare în kibbutzuri. Operaţiunea Moise. Rothstein nu fusese capa bil să pună mâna pe băiat şi Hamal ajunsese la MI-6.

Cel mai probabil, Ahriman juca pe două fronturi, dar ur mărea şi un scop propriu. Era agent dublu care lucra şi pen tru NSA, şi pentru Volante, şi cu MI-6. Şeful bănuia că Ahri man le vându-se tuturor celor trei părţi secretele sale. Vola nte devenise un risc major. Volante se credea un om extra ordinar şi că e de datoria lui să îşi folosească darurile şi po ziţia pentru a salva lumea. Şi, ca majoritatea oamenilor ext raordinari, nu reuşea să acţioneze în limitele morale impus e de societate. Era cu mult deasupra oamenilor obişnuiţi; p rivea lumea de sus, credea că are puterea de a crea. Nu cr edea în existenţa norocului. Credea că avea puterea de a-ş i crea singur norocul, şansele, soarta. Şi, ca majoritatea cel or care se credeau extraordinari, devenise obsedat de put ere. De fapt, era cât se poate de nebun.

Dar mecanismul fusese pus în mişcare. Nu mai conta ci ne pe cine elimina. Şi miza pe talentul lui Manwich. Care a vea să se asigure că fie italienii, fie Mossadul, urmau să p lătească pentru tot haosul. Da, este problema mea cu Du mnezeu, îşi zise.

Reverenţios, îşi luă rozariul în mână şi începu să se roa

ge.

La o stradă distanţă, ascunsă după un camion parcat, s tătea o maşină banală cu două uşi. Agentul MI-6 de la vola n formă un număr pe telefonul SATCOM.

O voce răguşită răspunse:

— Vorbeşte.

— Domnule Childress, lucrurile încep să se precipite.

— Deci aţi localizat ţinta?

— Bast tocmai a sosit. Dar se pare că avem complicaţii serioase.

— Cum aşa?

— Fort Meade şi-a trimis nişte agenţi la faţa locului. Mai exact, pe Peter Manwich.

Oftă din toţi rărunchii.

— Amatorul ăla cretin!

— Da, şefule.

— Să nu-l laşi pe goriloiul ăla să îţi stea în drum, n-au d ecât să stea la rând. Prindeţi agentul Bast cu orice preţ.

— E ca şi făcut.

— Rahat! Atunci ai grijă ca lucrurile să meargă bine. Ur mă o pauză lungă. Încă o chestie. Sună-l pe Apicultor la Le goland şi spune-i că, în ce mă priveşte, situaţia este încân tătoare. Am avut nişte probleme cu nişte amărâţi de pe-aic i, dar totul s-a rezolvat. Am neutralizat echipa NSA de aici. Suntem pe poziţii şi aşteptăm să vină doctorul.

În acest timp, pe bancheta din spate, stătea un tânăr ar ab care o privea fix pe poliţistă. Ochii lui căprui aveau o ex presie tragică. Înlemni şi, din colţul ochiului, i se rostogoli pe obraz o lacrimă. Nu putea să îşi lase adevăratele intenţi i la vedere, nu faţă de aceşti oameni.

CAPITOLUL 68

Giovanni auzi uşa deschizându-se şi se întoarse. Părinte le Fallace intră în goană, cu răsuflarea tăiată. Se apropie d e masă, îşi puse mâinile în şold şi zâmbi.

— Văd că studiaţi arta. Opera lui Dürer m-a obsedat şi pe mine ani buni.

Giovanni îl privi fără să spună nimic.

Fallace făcu un gest din cap în direcţia uneia dintre gra vuri.

— Deşi toate sunt remarcabile, cred că, dintre toate, Cr ucificarea este cea mai uimitoare gravură a lui Dürer. Atât a atenţie la detalii şi atâta mister încifrat în ea.

— Mister? întrebă Rossi şi avu un schimb rapid de privir i cu unchiul său.

— Nu sunt specialist în istoria artei, dar se ştie că Dürer era la curent cu apariţia şi dezvoltarea a ceea ce, în lipsa u nui termen mai potrivit, ar putea fi numit francmasonerie. Î n adâncul sufletului său era, ca mai toţi pictorii renascentiş ti, un eretic. Era chiar puţin rebel.

Giovanni îl studia atent pe preot. Îi observa fiecare tic n ervos, fiecare gest, felul în care îşi apropia uşor mâinile ca de ceară, mirosul puternic de colonie, inflexiunile din voce. Colţurile gurii i se ridicau diabolic atunci când zâmbea.

— Sunt chiar unii care susţin că a avut o pasiune pentr u mentorul său, dar cum Alberti a murit, aceasta nu a fost vreodată consumată. Poate doar în gravuri.

Preotul râse şmechereşte.

Giovanni îl întrerupse.

— Vă referiţi la lucrarea Căderea Omului. Cum şi-a pus chipul pe corpul Evei şi cum pe corpul lui Adam a pus chip ul lui Leon Battista Alberti. În Grădina Raiului...?

— Exact, confirmă Fallace. Doi bărbaţi goi care se uită prosteşte unul la altul.

Şi schiţă o privire tâmpă.

— Cuplul de îndrăgostiţi, opină Giovanni. Dar Dürer nu a fost în vreun fel implicat în relaţii cu Alberti. Nici măcar n u s-au întâlnit. S-a născut în anul morţii lui Alberti. Care, pe lângă importanţa şcolii pe care a iniţiat-o şi pe lângă faptul că a fost arhitect, a fost un personaj interesant. Membru al unui ordin secret.

Rossi îşi dădu ochii peste cap, de parcă ar fi vrut să spu nă: Iar o dăm în diverse.

— Bravo, profesore Giovanni Battista Alberti. Observ că şi dumneavoastră sunteţi un om al Renaşterii. Ochii preotu lui luciră. Deci cel mai probabil ştiţi micul secret al lui Düre r legat de moartea lui Iisus.

— Dar, părinte... îi întrerupse Rossi. Ne grăbim. Putem vedea caseta?

Giovanni îi făcu semn să tacă:

— Dar vă rog, părinte... continuaţi. Şi îmi puteţi spune Giovanni.

Preotul se întoarse şi îl privi pe Rossi, dar Giovanni îi fă cuse deja nepotului cu ochiul.

Deci preotul continuă. Arătă spre o gravură care părea

a fi Cina cea de Taină.

— Dragul meu profesore Giovanni, dacă aşa doriţi, se s pune că cel mai adânc secret al lui Dürer este ascuns în ac eastă lucrare. Mărturisesc că pe mine mă depăşeşte. Deoa rece avem o pasiune comună, mă puteţi ajuta?

Giovanni îşi dăduse seama că interesul lui Fallace pentr u lucrările lui Dürer era mult prea mare ca să poată fi o si mplă coincidenţă. Dar se decise să intre în joc. Privi spre g ravură. Îşi mângâia bărbia, căzut pe gânduri. În faţa lui era u piesele puzzle-ului.

— Să începem cu ceva elementar, cu compoziţia. Simet ria este perfectă: şase apostoli de-o parte, şase de cealal tă. Privirea ne este atrasă către centru, unde este Iisus...

Fallace scoase un sunet mirat.

— O, Doamne, cum de nu am văzut? Este cât se poate de evident.

Rossi se apropie.

— Dacă avem 12 apostoli în jurul său, atunci pe cine ţin e Iisus în braţe?

— Excelentă deducţie, Nico. Giovanni zâmbea. Ca şi în Cina cea de Taină a lui Leonardo da Vinci, indiciul este asc uns, dar se află la vedere.

— Vrei să spui că e Maria Magdalena şi aici?

Fallace tuşi.

— Deloc. Pare să fie...

— Continuă, îl încurajă Giovanni. Îţi aminteşti adagiul er metic „precum în sus la fel şi în jos”?

— Da, acum înţeleg. Arcurile de cerc, simboluri ale pânt eculuі, Vesica Pisce! spuse entuziast Fallace şi începu să mâzgălească o diagramă pe o bucăţică de hârtie.

I-o înmână lui Rossi, care îl privea uimit. Pe hârtie erau desenate semicercuri care se intersectau.

Fallace împunse cu degetul în diagramă.

— Domnule colonel Rossi, dacă vă uitaţi pe gravură o

să găsiţi, exact aici... o gaură neagră, o fereastră... un can al al naşterii, o poartă... dedesubt este Iisus care ţine ceva ce trebuie să fie...

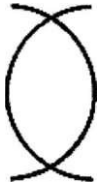

Giovanni interveni cu o voce conspirativă:

— Unicul său fiu...

Fallace râse şi se cutremură amuzat, exact ca o şcolăr iţă.

— Minunat, profesore, pur şi simplu minunat!

— Logică elementară. Giovanni ridicase din umeri.

Apoi se întoarse către Fallace şi îl privi cu răceală.

— Desigur, nu-i decât o erezie.

Tonul lui era pe jumătate afirmaţie, pe jumătate întreba re. Aştepta o reacţie a preotului. Se va da de gol, spera Gi ovanni.

Fallace zâmbi şi îşi recăpătă alura sobră.

— Desigur. Dar este atât de frumos când rezolvi aceste mici ghicitori.

Ţuguie buzele şi se întoarse către Rossi.

— Mai am o ghicitoare pentru dumneavoastră.

Fallace îşi frecă bucuros mâinile şi se îndreptă spre biro ul acoperit de gravuri.

— Uitaţi-vă la imaginea răstignirii. Vedeţi, în spatele cru cii este un personaj. Ţine mâinile ridicate.

Rossi oftă şi dădu din cap aprobator.

— Un gest neobişnuit... pentru cine nu îi cunoaşte semn ificaţiile ascunse, explică preotul. Este Marea Chemare, un semn secret al Masonilor. Care desigur l-au moştenit de la Templieri.

— Semnul lor de alarmă, adăugă Giovanni.

— Chiar aşa, spuse preotul. Acum, tinere, priviţi atent c

hipul Mântuitorului.

Rossi se apropiase de birou, se aplecase peste acesta. Murmură:

— E destul de ridat şi obosit pentru un bărbat de treize ci şi ceva de ani.

— Da, continuaţi.

— Dacă mă gândesc la ce aţi zis adineauri despre Ada m şi Eva... ar trebui să fie portretul lui Dürer.

Rossi privi către unchiul său, aşteptând o confirmare a i potezei sale, dar Giovanni tăcea. Privirea unchiului său se plimba peste birou şi se oprise pe scrumiera plină ochi cu mucuri de ţigară. Giovanni se căută prin buzunare, apoi zis e:

— Offf! Se pare că iar mi-am uitat ţigările la birou. Părin te, pot să îndrăznesc? Rossi făcu o faţă mirată, dar nu apu că să spună nimic. Giovanni interveni abrupt: Da, ştiu, o să mă las de săptămâna viitoare.

Fallace răspunse plin de modestie prefăcută:

— Oh, regret, dar nu vă pot ajuta. Nu sunt fumător.

Rossi duse încruntat mâna spre buzunar. Giovanni îi făc u un semn împăciuitor lui Rossi. Privindu-l pe preot şi apoi din nou pe unchiul lui, Rossi dădu din cap.

— Tinere, aţi observat corect o primă parte a probleme i, dar aţi identificat greşit modelul.

Preotul arătă către o altă gravură de pe masă. Faţa stră

lucitoare a lui Iisus, încadrată de plete, cu o barbă şatenă, o imagine tipică, dar totuşi diferită...

— Domnilor, acesta este Albrecht Dürer, spuse Fallace râzând.

— Un autoportret? întrebă Giovanni.

Fallace infirmă.

— Nu este cazul. Ar fi fost mult prea evident pentru con temporani.

— Deci al cui este chipul de pe cruce? vru să ştie Rossi.

— Este chipul de pe Giulgiul din Torino, acelaşi chip car e este venerat în toate templele masonice din lume... Jacq ues de Molay, Mare Stăpân şi Miel jertfit al Cavalerilor Tem plieri.

La auzul acestor cuvinte, Giovanni avu o revelaţie. Toc mai i se dezvăluise o altă bucată din puzzle-ul pentru rezol varea căruia murise Max. Templierii avuseseră dovezi desp re falsa înviere a lui Iisus şi Dürer, punându-l pe Molay pe c ruce în locul lui Iisus, codase adevărul într-o păcăleală pen tru ca ochii celor ştiutori să poată vedea adevărul.

CAPITOLUL 69

Rossi îl privea pe părintele Fallace.

— Aţi spus că sunt şi Templierii implicaţi?

Radiind, Fallace confirmă:

— Exact. Să înţeleg că sunteţi interesat de subiect, colo nele?

— Să spunem că este mai degrabă o obsesie recentă a mea.

Rossi observă că unchiul său îl privea fix pe preot.

Fallace se duse spre birou şi scoase dintr-un sertar o ca rte, Secretul lui Hiram, pe care o deschise la o pagină cu o reproducere a Giulgiului din Torino.

— Fotografia de sus este imaginea inversată, negativul imaginii unui bărbat, despre care mulţi cred că este Iisus. Cumva, inexplicabil, imaginea sa a rămas întipărită pe giul giul în care a fost îngropat. Dar dacă vă uitaţi la gravura ca re îl înfăţişează pe Marele Maestru Molay, în imaginea de d edesubt... ochii, nasul, forma ciudată a bărbii, cum se desp arte în partea de jos... În 1988, Vaticanul a permis efectuar ea a trei teste de datare cu carbon a Giulgiului de la Torin o. S-a descoperit că este un mare fals. Datează de pe la s fârşitul anilor 1200. Perioada în care Molay a fost arestat di n ordinul papei Clement şi adus pe continent din Cipru, de la Limassol. Odată arestat şi întemniţat, Molay a fost tortur at de către Guillaume Imbert, mâna dreaptă a regelui Fra nţei, marele şef al Inchiziţiei. După o descindere la Templul Templierilor din Paris, oamenii lui Guillaume i-au prezentat acestuia o descoperire interesantă. O bucată de material î mpăturită cu grijă, păstrată într-o cutie, sub un craniu şi alt e oase. La fel ca omologul său spaniol Torquemada, Guilla ume era un geniu sadic preocupat de utilizarea a cât mai multor metode de tortură. Cum Templierii negau răstignire a şi ritualurile lor de iniţiere includeau scuiparea pe crucifi

xul catolic, inchizitorul i-a pregătit ceva special lui Molay, o punere în scenă scabroasă şi blasfemică a răstignirii lui Hri stos. După ce a fost biciuit bine, Molay a fost încoronat cu o coroană de spini şi bătut în cuie pe cruce. Guillaume l-a î njunghiat cu o suliţă, apoi l-a forţat să bea oţet. Într-un fin al, Molay a mărturisit şi a fost coborât de pe cruce şi înfăşu rat în giulgiul pe care oamenii papei îl luaseră din templul masonic.

Giovanni interveni:

— Toate acestea au avut loc înainte să fie ars pe rug în centrul Parisului?

Fallace clipi afirmativ şi zâmbi uşor.

— Exact. Mi se pare că aceasta este o explicaţie mult m ai rezonabilă decât...

— Teoria implicării lui Leonardo în falsificarea giulgiului, remarcă Giovanni pe un ton uşor sarcastic. Da Vinci cunoşt ea camera obscură, invenţia lui Roger Bacon, precum şi su bstanţele necesare... sărurile de argint, nitraţii... continuă Giovanni. Dar să crezi că el a creat această imagine prin e xpunerea pânzei la radiaţiile ultraviolete din razele soarelu i...

Preotul interveni.

— Este o mare aberaţie... testele cu lumină neagră ar fi scos la iveală urmele de arsură. Acestea ar fi fost înconjura te de o strălucire fosforescentă. Dar nici imaginea, nici pet ele de sânge nu reacţionează în acest fel.

Rossi îşi dădu seama că unchiul său şi preotul erau imp licaţi într-un duel intelectual riscant. Ar fi pariat pe Giovan ni, care cel mai probabil era foarte aproape de administrar ea loviturii de graţie.

Fallace respiră adânc.

— Dragă profesore, în ciuda tonului destul de academic al acestei discuţii, nu mă pot abţine să nu remarc în argum entaţia dumneavoastră o oarecare punere la îndoială, o inc

ertitudine privind răstignirea?

Giovanni răspunse, lipsit de orice emoţie:

— O întrebare ciudată dacă ne gândim că vine din part ea unui preot. Vreţi să spuneţi că îmi împărtăşiţi dubiile?

Fallace se cufundă într-o tăcere îndelungată, dar Rossi observă din semnalele transmise prin limbajul corpului că părintele era pus în încurcătură: avea umerii rigizi, i se zbă tea ochiul drept şi îşi dusese mâna către buze.

Ca şi când ar fi vrut să alunge un ţânţar enervant, Falla ce scutură brusc din cap. Apoi avu loc o transformare subti lă. În faţa lor se afla un preot umil şi bătrân. Se uită la ceas ul de la mână. Era un Patek Philippe placat cu aur.

— O, Doamne. Cât de târziu s-a făcut. Ce-ar fi să ne ui tăm la casetă? în curând trebuie să plec spre spital, să vizi tez câţiva enoriaşi bolnavi.

Preotul se îndreptă spre aparatul video şi Rossi îşi duse instinctiv mâna spre pistolul Beretta, pe care-l pipăi pe sub haină. Apoi îşi regăsi stăpânirea de sine şi îi adresă un poli ticos:

— Vă rog, părinte.

Apoi se mişcă precaut spre unchiul său.

Pe ecranul televizorului apăru imaginea pâlpâitoare a c apelei. Era goală.

— Derulaţi-l până se observă vreo mişcare, îl îndemnă Rossi.

Aparatul era vechi şi imaginea se mişca, plină de purici şi linii.

Brusc, în colţul din dreapta jos al ecranului apăru o silu etă.

— Gata, apăsaţi play, îi ordonă Rossi.

Fallace se trase cu câţiva paşi mici în spate, spre ei. Ro ssi privea imaginile de pe ecran. O siluetă îmbrăcată în ne gru stătea în genunchi în faţa altarului. Părea un preot car e se roagă. Rossi aproximase că silueta era a unui bărbat î

nalt şi foarte slab, numai piele şi os.

O altă figură traversă ecranul cu spatele la camera vide o. Deşi imaginea era plină de purici, Rossi simţea ceva am eninţător în mişcarea lentă şi calculată a celei de-a doua si luete, care se apropia pe furiş de cel care se ruga. Brusc, s ilueta ridică mâna în aer. Era chiar în spatele primului pers onaj intrat în cadru. Deşi acela era îngenuncheat, al doilea părea destul de scund, cât să trebuiască să se ridice pe vâ rfuri pentru a domina. Urmă strălucirea de neconfundat a unei lame de pumnal care coborî în viteză spre silueta înge nuncheată.

Priveau uimiţi scena sângeroasă, şi, în ciuda calităţii pr oaste a imaginii alb-negru, lupta celor două siluete avea c eva ireal, ceva din fascinaţia morbidă a unui film de groa ză. Lama se înfipse de mai multe ori cu cruzime în corpul căzut al bărbatului înalt.

Răgetul ca de animal sălbatic pe care-l scoase Fallace îl smulse pe Rossi din reverie.

Rossi tuşi pentru a crea un moment de pauză şi privi pe furiş în spatele său.

În timp ce ei se uitau la imaginile crimei, părintele Falla ce se strecurase în spatele lor. Acum stătea cu braţul întin s şi încordat. În mână avea un dispozitiv ciudat. Privirea lui era sălbatică. În ochi îi strălucea o dementă feroce.

Pe ecranul televizorului, silueta ucigaşului se îndrepta î ncet către camera de supraveghere. Aceasta surprinsese f aţa deformată de un rânjet grotesc a lui Fallace.

CAPITOLUL 70

Briza de seară se unduia sub cerul gălbui, ca de toamnă. Îngerii lui Bernini, colonadele, acoperişurile, umbrele Vaticanului erau toate cufundate într-o tăcere adâncă.

În Piaţa Sfântul Petru, sub ferestrele apartamentului papal, o puzderie de feţe tinere priveau în sus, pline de nerăbdare sau adâncite în rugăciuni. Sperau că deasupra lor se va lumina din nou dreptunghiul ferestrei de la care apărusese de atâtea ori faţa blândă a papei. Faţa aceea, nu imaginea papei sau simbolul creştinătăţii sau diplomatul tăcut, era ceea ce voiau să revadă: chipul unui om care marcase generaţia lor. Un om care călătorise mai mult decât orice alt pontif, care condusese Biserica pentru aproape la fel de mult timp ca Sfântul Petru. Un om care domnise între pereţii Vaticanului încă de dinainte ca mulţi dintre ei să se nască.

În apartament, călugăriţele poloneze cu feţele livide încercau cu disperare să-şi facă de lucru. Marko, valetul personal al papei, era ocupat cu inventarierea bunurilor lumeşti ale acestuia. Puterea obişnuinţei îşi spusese cuvântul: aranjase un rând de veşminte pentru a doua zi. Nu suporta să privească spre biroul bogat ornamentat, deci îşi găsise câteva de făcut în jurul dressingului. Pe birou, într-o cutie baroc ornamentată, se afla testamentul papei. Lângă aceasta era o altă cutie, simplă, în care se găsea un reportofon. Atunci când îşi dăduse seama că i se apropie sfârşitul, papa Ioan Paul ceruse aparatul pentru a înregistra ultimele cuvinte pe care voia să le adreseze turmei sale.

Şambelanul intră în cameră însoţit de generalul Spears şi de cardinalul Drechsler. Înaintau încet, cu ochii plecaţi. Şambelanul îi făcu un semn discret lui Marko în direcţia uşii. Acesta trebuia să plece.

Marko îl sfredeli cu privirea.

— S-a dus?

O încuviinţare mută, solemnă.

— Ultimele sale cuvinte... care au fost?

Şambelanul tuşi uşor dregându-şi glasul.

— A spus... „Urmaţi-mă”.

— Cuvintele lui Iisus către Petru, remarcă Marko, cu pri virea în podea. Apoi ridică fruntea şi spuse, cu un zâmbet, printre lacrimi: A vorbit pentru...

— Tânăra sa turmă. Până în ultima clipă s-a considerat un păstor.

Şambelanul se apropie de Marko, îi puse mâinile pe um eri şi îl direcţionă ferm spre uşă.

— Du-te la el. Lasă-ne pe noi, bătrânii, să vorbim despr e viitorul Bisericii.

Închise uşa în spatele lui Marko şi se îndreptă, împreu nă cu ceilalţi doi, spre birou.

Generalul Spears luase cutia în mâinile sale masive. Cu mare grijă, dădu la o parte capacul. Ceilalţi aşteptau în lin işte, în timp ce mâinile butucănoase ale lui Spears scoteau din cutie un rozariu şi câteva hârtii împăturite cu mare gri jă. Le desfăcu, apoi le puse pe birou şi le netezi cu mâinile.

Spears recunoscuse scrisul papei. Începu să citească.

Lieber alter freund[172].

Spears auzi o respiraţie adâncă, şuierată şi se întoarse. Cardinalul Drechsler înghiţea în sec, cu mărul lui Adam înţ epenit la mijlocul gâtului. Spears înţelesese că papa i se ad resase special lui Drechsler în germană, limba maternă a c ardinalului. Cardinalul îl privea fix, cu o privire stoică şi pe faţa sa încadrată de păr grizonant plutea o durere stranie. Apoi Drechsler a făcut un semn de aprobare şi Spears reîn cepu citirea testamentului. Textul se schimbase, era scris î n engleză.

Deşi mulţi consideră cel de-al treilea secret de la Fatim a ca pe o profeţie a Judecăţii de Apoi pe care noi o ţinem s

[172] Drag şi vechi prieten, în limba germană în original (n. red.).

ecretă şi a cărei existenţă o negăm, adevărata profeţie vin e din altă parte. Soarta papalităţii va fi pusă în mâinile unu i singur om, în mâinile unui aducător de pace.

Drechsler începuse să se apropie de Spears şi acesta îi simţea respiraţia în ceafă.

Spears se întoarse către Drechsler şi observă că faţa ca rdinalului împietrise.

— Poate doriţi să citiţi singur...

— Nu, te rog, continuă, spuse Drechsler, cu o voce mel odioasă, dar forţată şi fragilă.

Spears citi în continuare:

Sfântul Malachy, episcop irlandez din secolul al doispre zecelea, a avut o viziune despre ultimii doi papi de la Vatic an. Penultimul avea să fie „Gloria Olivae", victoria ramurii de măslin. Preasfânta Fecioară Maria mi s-a arătat într-o vi ziune şi mi-a vorbit despre acest papă. El are să ducă o pa ce de moment, dar el va fi semnul începutului sfârşitului. F ecioara ţinea în mâini o carte deschisă. Acolo era un catre n al lui Nostradamus.

„În scurt timp, doctorul răului cel mare şi lipitoarea ordi nii inegale vor da foc ramurii de măslin. Locul papei va fi m utat de pe o coastă pe cealaltă şi imperiul lor va fi lovit de un foc atât de mare, încât căldura lui le va evapora saliva din guri".

Ultimul papă, Petrus Romanus sau Petre Romanul, va fi părtaş la o ultimă luptă îngrozitoare. Malachy a scris: „La v remea ultimelor persecuţii ale Sfintei Biserici Romane, acol o va sta Petru al Romei, şi în mijlocul dezastrului îşi va hră ni oile, şi când toate acestea vor fi trecut, Oraşul celor şapt e coline va fi distrus şi teribilul Judecător va judeca oameni i". Am învăţat câte ceva din viaţă şi din istorie. Cu mintea î nceţoşată am pornit lupta, pentru a învinge marea bestie c omunistă. Dar, făcând astfel, inima mi s-a umplut de ură p entru natura lor cea fără de Dumnezeu. Am permis scopul

ui să justifice mijloacele, am permis adversarului să păşea scă între zidurile acestea sfinte, să îşi facă sălaş în inimile şi minţile celor din Curia. Pentru prea multă vreme, din eg oism şi respectând tradiţia, am continuat ţinerea femeilor departe de inima acestei Biserici. Ultima mea dorinţă este ca femeile să se întoarcă în sânul Bisericii. Li se va permite să îşi reia locul de preotese de care le-am privat atunci cân d am respins rădăcinile noastre păgâne timpurii. Regretele nu ne vor ajuta, căci am făcut jocul Adversarului: am demo nizat femeile, am ascuns parte a adevărului propovăduit d e Iisus, am declarat eretice texte sfinte autentice. Nu uitaţ i: DE-O, NON FORTUNA, prin Dumnezeu, nu prin noroc. Aş adăuga: prin dreptul naşterii, nu prin tradiţie falsă. A venit vremea să nu le mai blamăm pe surorile noastre întru Iisu s. Femeile trebuie să poată fi hirotonisite.

Ajuns la sfârşitul paginii, Spears se opri şi se uită în jur.

— Se pare că Sfântul Părinte se răzgândise. Dacă acest ea ar fi făcute publice...

Şambelanul tăcea sumbru. Spears se miră de capacitat ea acestuia de a fi capabil să pară mulţumit şi împăcat, în ciuda furiei care îi fierbea în ochi. Apoi Spears îl privi pe Dr echsler, care îl ţintuia cu o privire rece. Nu scosese niciun sunet, dar expresia sa spunea destule.

Drechsler reuşi să spargă, tenebros, tăcerea apăsătoar e:

— Nimic nu va fi făcut vreodată public.

Spears îşi îndreptă spatele şi îi răspunse cu o privire gla cială.

— Oricât de departe ar fi, oricare ar fi densitatea întune cimii, lumina reuşeşte să ajungă la noi din cele mai îndepă rtate galaxii. Şi, indiferent de opreliştile pe care universul i le aruncă în cale, lumina întotdeauna...

— Va triumfa, întrerupse indiferent şambelanul.

Apoi aruncă o privire prin cameră şi se adânci la loc în

muţenie.

Drechsler se uitase la ei înainte să vorbească. Părea a mabil şi un zâmbet stins îi străbătea chipul de marmură.

— Se poate. Da, aceste lucruri trebuie studiate atent. T otuşi, domnilor, să nu ne pripim. Citeşte şi pagina următoa re.

Pagina era umplută de rânduri de litere.

— Ce...? se miră Drechsler.

Spears apropie hârtia de ochi şi o studie intens. Scoase un creion din roba sa crem, puse foaia pe birou şi începu să încercuiască litere.

— Cu grijă, îi ceru Drechsler. Mâzgăleşti testamentul lui Karol!

Spears îl ignoră şi continuă, cu privirea încruntată, să în cercuiască litere.

— Gata, spuse cu un zâmbet satisfăcut. Nu l-am mâzgă lit, cardinale, l-am descifrat.

Foaia semăna cu unul dintre puzzle-urile din paginile zi arelor.

— Un cod biblic... foarte simplu, spuse Spears dând din cap. Nu ştiam că Sfinţia Sa ştia de existenţa lui. Uimitor.

Drechsler aruncă o privire peste hârtie şi replică sarcas tic:

— Da, avea atâtea talente şi preocupări.

— Cum funcţionează? vru să ştie şambelanul.

— Ingenios şi, totuşi, elementar. Tot ce trebuie să faci e ste să introduci într-un soft special creat versete din Biblie. Acesta va stabili frecvenţa şi modelul după care se repetă anumite litere şi grupuri de litere.

— Cuvinte încrucişate, opină Drechsler şi dădu ochii pe ste cap.

— Dar, cardinale, acestea sunt cuvintele Domnului. Făc ute pentru a fi văzute doar de către aceia care sunt capabi li să le vadă cu ochii şi mintea.

Drechsler oftă:

— Şi care ar fi mesajul secret pe care Dumnezeu i l-a tr ansmis Sfântului Părinte?

Spears arătă spre foaie:

— Ceva neimportant, numele viitorului papă.

Drechsler rămase încremenit. Apoi reuşi să

Îngaime:

— Benedict şaisprezece.

Inima i se zbătea, îl treceau fiori de gheaţă pe şira spi nării. Cu ani în urmă, când avea insomnii şi stătea treaz, c ufundat în gânduri, la orele dintre noapte şi zi, Drechsler d ecisese că, dacă ar fi devenit vreodată papă, ar fi ales num ele Benedict al XVI-lea. Încercă să-şi înăbuşe torentul tumu ltuos de emoţii şi să-şi recapete masca de marmură. Îl într ebă pe Spears, privind peste umărul acestuia:

— Mai e şi altceva?

Spears apucă cea de-a treia foaie. Avea în faţa ochilor

două coloane de cuvinte, una în ebraică, alta în engleză. S pears citi cuvintele scrise în engleză:

— Giulgiul din Torino. Sânge. Cheie către fiica lui Iisus.

Drechsler îşi frecă bărbia, îşi îndreptă spatele şi vorbi c u dicţia şi prestigiul unui actor dintr-o piesă de Shakespear e:

— Cred că este în interesul tuturor celor implicaţi ca ac este documente să se afle în grija mea.

Înainte ca Spears să poată protesta, cardinalul Drechsle r înşfăcă hârtiile de pe masă, le îndesă la loc în cutie şi pus e capacul. Apoi luă cutia la subraţ.

Şambelanul oftă înainte să vorbească.

— Şambelane, îi tăie vorba Drechsler. Cred că trebuie să ne pregătim pentru ritualurile funerare ale papei, pentr u novemdiales, cele nouă zile de doliu.

Şambelanul intră imediat în priză. Îşi frecă bucuros mâi nile şi spuse, fericit că îi recunoaşte cineva meritele:

— Da, aveţi dreptate. Trebuie să ne ocupăm. Aruncă o privire prin cameră, apoi se îndreptă către uşă mormăind c a pentru sine. Da, sunt atâtea de făcut. Cu ce să începem?

Spears trase adânc aer în piept, apoi îl privi pe Drechsl er inert, mai mult privind dincolo de el, prin el:

— Cardinale, vom vorbi despre aceste lucruri cu alte oc azii. Pe moment... să spunem că trebuie să mă ocup de tre buri mai urgente.

Şi, zicând acestea, se răsuci pe călcâie şi plecă grăbit p e uşa deschisă, mişcându-şi silueta masivă drapată în alb c u o graţie şi cu o viteză demne de o fantomă care tocmai c e îşi dăduse seama că întârziase la o şedinţă de bântuit.

Rămas singur cu gândurile sale, Drechsler aruncă o priv ire spre sutana albă şi spre acoperământul care erau aşez ate cu grijă pe marginea patului. Se apropie şi mângâie m aterialul. Îşi imagină cerul dimineţii şi fumul alb care avea să se ridice spre ceruri. Se văzu într-o sutană făcută la co

mandă de Gamarelli, apărând la balcon cu braţele larg des chise, imediat după ce unul dintre cardinali avea să anunţ e: „Habemus Papam!”[173]

Îşi imagină murmurul care avea să străbată mulţimea a tunci când Servus Servorum Dei[174], Benedict al XVI-lea, av ea să oficieze prima sa binecuvântare în calitate de papă.

Dar apoi, ca de nicăieri, o umbră întunecată îşi deschis e aripile deasupra lui, şi frigul îi ajunse până în măduva oa selor. Umbra părea că se năpusteşte spre sol şi, pe măsu ră ce se apropia, frigul creştea şi cerul devenea din ce în c e mai întunecat. Se văzu pe sine, cu faţa palidă şi contorsi onată, cum stă în sicriu şi pe lângă el trece o mare mulţim e. Îngheţat, dar încă lucid, pipăi în jurul său. Nu era la Vati can. Pentru numele lui Dumnezeu, unde sunt?

Apoi, din direcţia uşii, se auzi un sunet slab, ca o tuse, c are-l trezi din vis. Simţi o ciupitură pe gât, ca şi când l-ar fi înţepat o albină.

Începu să alunece în leşin.

Întinse mâinile să se agaţe de pat. I se tăiaseră genunc hii. Cuvertura aluneca odată cu el spre podea, îşi simţea c orpul acoperit cu o sudoare rece. Inima îi bătea neregulat. I se muiară genunchii. Căzu pe podea şi scăpă din mâini cu tia, care se răsturnă.

Sunet de paşi.

Zăcea căzut, cu obrazul lipit de covor, incapabil să se mişte. Privirea începuse să i se înceţoşeze.

Cizme. În dreptul ochilor era o pereche de cizme negre. Văzu nişte mâini care ţineau un pistol aplecându-se spre c utie. O ridicară. O voce subţire care bolborosea cuvinte nei nteligibile plutea în jos spre el. Apoi nişte pete negre încep ură să îi danseze în faţa ochilor. La început mici, apoi din c

---

[173] Avem papă! în limba latină în original (n. red.).

[174] Servitorul servitorilor lui Dumnezeu, în limba latină în text (n. red.).

e în ce mai mari. Orbise. Întunericul era pretutindeni.

CAPITOLUL 71

Rafalele puternice de vânt tăios biciuiau dealurile şi zgu duiau dubiţa televiziunii. Ploaia curgea pe parbrizul în spat ele căruia un tip masiv privea atent printr-un binoclu cu inf raroşu. Copacii se contorsionau sub vântul neînduplecat.

Prin binoclu, totul se vedea ca un război între umbre ne gre-verzui şi pete de verde fosforescent. Vântul urla cu furi a explozivă a tunetului.

Şoferul spuse cu o voce guturală:

— Avem vizitatori.

Cei doi bărbaţi ascunşi în dubiţă schimbară rapid priviri. Instinctiv, şoferul puse mâna pe armă.

Josie monitoriza dispozitivul de ascultare cu raze laser c are acţiona asupra vilei lui Volante şi se întreba dacă nu gr eşise, dacă fusese corect din partea ei să-i ceară lui Schlo mo să o ajute cu misiunea de supraveghere, dacă ar fi treb uit să îl cheme să o asiste fără acoperire în Italia. Atunci câ nd un informator, fost coleg de-al ei de clasă de la Academ ia Mossadului, actualmente agent dublu al NSA, îi spusese despre legătura lui Ahriman cu Institutul E şi despre sosire a recentă la Roma a lui Volante, hotărâse că trebuia să acţ ioneze singură. Cel mai probabil, după ce dăduse greş la t emplu, Ahriman se ascunsese, bine păzit, pe undeva în uri aşa clădire a Institutului E. Aflase de la sursele ei unde se afla casa de vacanţă din munţi a lui Volante. Atunci îl suna se pe Un Dar Un era în misiune şi i-l trimisese în ajutor pe Schlomo, fratele său, care tocmai se întorsese dintr-o misi une la Londra. Când îl luase pe Schlomo de la aeroport, fus ese uimită de înfăţişarea acestuia. Capul lui Schlomo avea multe trăsături în comun cu reconstituirile din muzee ale O mului de Neanderthal. Avea tenul deschis la culoare, bolnă vicios. Era o namilă de om, cu umerii laţi, şi lăsa impresia că ar fi putut cu uşurinţă face cu capul o gaură în tavan. C

u mâinile lui cât nişte lopeţi şi corpul gigantic dar puţin dis proporţionat, Schlomo părea o atracţie de bâlci. Josie se gândise că semăna surprinzător de mult cu monstrul lui Frankenstein şi se uitase atentă, încercând să ghicească locuril e unde fuseseră făcute cusăturile.

Schlomo era genul dur şi tăcut. Un Goliat care se exprima mai mult prin mormăituri şi mârâituri... Când se întâlni seră la aeroport, Schlomo reuşise cu greu să emită un rânjet anemic. Apoi o ignorase aproape complet.

Închiriase un garaj pentru ca Schlomo să poată face cât eva modificări dubiţei TV pe care o împrumutase. El reuşise să obţină, de la nişte contacte mai vechi, echipamente de ascultare şi arme.

Înghesuită în dubiţă, pe Josie o cuprinse premoniţia unei morţi sigure. Schlomo, cu o mişcare rapidă, scosese arma de 9 milimetri. Cu Uzi-ul semiautomat în poală, îşi băga glonţele în cureaua modificată pe care o purta prinsă de un umăr. Josie se întoarse cu spatele la consola de ascultare şi trase din rastel un Micro-Uzi.

ALERTĂ DE PERIMETRU... INTRUS... scria de-a lungul consolei cu litere roşii groase. Frica li se strecurase în măduva oaselor. Arma din mână începu să îi vibreze, tremurându-i în palmă. În jurul ei, aerul începuse să zbârnâie. Brusc, ferestrele din spatele dubei făcură simultan implozie. O bucată de geam îi zgârie tâmpla.

Un sunet puternic de metal zgâriat, frecat, contorsionat, umplu dubiţa. Venise din spate şi se oprise la câţiva cent imetri de scaunul şoferului. Era ca şi cum ghearele metalice ale lui Freddy Krueger[175] ar fi lăsat dâre adânci în caroserie.

Peretele despărţitor, apoi acoperişul se curbară spre interior, ca izbite de un gigantic ciocan invizibil. I se părea că

[175] Personaj al filmului horror A Nightmare on Elm Street (1984) (n. red.).

însăşi structura moleculară a metalului caroseriei suferă m odificări, că metalul se înmoaie. Aruncau priviri în jur, încer când să înţeleagă ce li se întâmplase. Ca şi cum claustrare a din spaţiul mic al dubei nu ar fi fost de ajuns, situaţia ine xplicabilă îi înnebunea. Claustrofobia lui Josie îşi făcuse si mţită prezenţa: era practic paralizată de frică.

Lui Schlomo îi transpiraseră mâinile. Se chinuia să nu s cape Uzi-ul, se ţinea cu disperare de el. Prin parbrizul spar t, rafalele de ploaie îi izbeau faţa şi ochii. Apoi, ţevile pisto alelor s-au ridicat la unison.

Linişte. Vibraţiile încetaseră, înlocuite de o senzaţie stra nie de tremur intern. Era ca şi când pielea şi tot ce era sub ea ar fi început să fiarbă. Simţea că era pe punctul de a se coace pe dinăuntru.

Respira cu mare greutate şi în urechi îi răsuna ticăitul c easului ei Rolex Chronometer.

Timpul se oprise în loc.

Groaza îi bântuia furibund. Tâmplele le pulsau dureros.

Tic... Tic... Tic.

Aveau corpurile acoperite de transpiraţie.

Josie îşi simţi gâtul blocat, uscat. Fă un calcul. Două Uz i, 30 de focuri în încărcător, plus muniţia de rezervă, înlocu ieşti încărcătorul şi tragi. Făcuse asta de sute de ori. Dura cam o secundă. În total 120 de gloanţe... În rafale bine con trolate.

Dar undeva, adânc în sufletul ei, dincolo de raţiune, ins tinctul îi şoptea că ce se întâmpla nu era ceva obişnuit. D uşmanul nu era un muritor ca toţi ceilalţi. Era altceva... un monstru invizibil care intrase în lumea ei ordonată, care în cepuse să distorsioneze şi să maltrateze realitatea. O fiară pe care o simţea aproape.

Tăcerea totală se lăsă peste ei. Era ca şi cum o gaură n eagră ar fi absorbit toate sunetele, vântul, ploaia. Totul dis păruse: timpul, bătăile inimilor.

În tăcere, un sunet ascuţit începu să răsune din ce în ce mai puternic, până când acoperi totul. Ţiuitul le pulsa în sânge, în oase, în dinţi. Milioane de ace microscopice li se înfigeau în creier. Atunci au auzit izbiturile. Un sunet de mare dezlănţuită. Dubiţa se zguduia şi se balansa în toate părţile. Josie nu se putea ridica de pe podea. Ea şi Schlomo îşi goliră încărcătoarele în tavanul şi lateralele dubiţei, încercând să ghicească poziţia şi natura atacatorilor.

Pocnetul gloanţelor le zguduise timpanele. Erau orbiţi de focurile mitralierelor Uzi, sufocaţi de aerul încărcat de praf de puşcă, se înecau în fumul albăstrui. Schlomo ţipă:

— Gevalt![176] Josie, ajută-mă!

Tavanul dubiţei se prăbuşise, ca izbit de un pumn enorm, şi îl prinsese pe Schlomo în scaunul şoferului.

Încerca disperată să ajungă la el, dar zguduiala continua şi, atunci când reuşi să avanseze, îşi dădu seama că nu îl mai putea salva. Atunci începu să tragă în tavanul dubiţei. Josie căzu pe jos. Maşina era zguduită şi izbită cu o furie inexplicabilă. Valuri puternice de sunet o izbeau din toate părţile. Atunci dubiţa începu să se strângă, ca un acordeon, spre ea.

Urechile îi erau torturate de sunetul metalului contorsionat. Pereţii dubiţei se apropiau din ce în ce mai mult de ea. Josie căuta isterică. Atunci văzu trapa pe care Schlomo o tăiase în podea, pentru a putea scăpa de orice obiecte incriminatorii sau, în caz de nevoie, pentru a permite accesul mascat în canalizare. Ceva căzu şi i se înfipse în gleznă. Apucă şi dădu la o parte bucata diformă de metal şi fire care fusese înainte un echipament ultraperformant şi se eliberă. O izbitură o aruncă în peretele mototolit al dubiţei. Se mişcă rapid şi reuşi să se strecoare prin trapă, cu transpiraţia care-i curgea de pe frunte pe obraji, afară din masa de metal de nerecunoscut care devenise dubiţa. Era cât pe ce

[176] Sau Gewald – Ajutor! în idiş în text (n. red.).

să fie strivită de podea. Se rostogoli câţiva metri, apoi sări în picioare şi alergă până ce se adăposti sub copaci. Ghem uită în întuneric, căuta cu privirea prin ploaia neagră. Nu găsi nimic. În afară de rămăşiţele dubiţei nu mai era nimic. Spuse în gând o rugăciune pentru Schlomo.

Josie înconjură locul cu dubiţa, la adăpostul copacilor. L a fiecare pas o durere ascuţită îi sfredelea glezna. La un m oment dat îi văzu. Un grup de oameni în negru duceau un dispozitiv mecanic bizar. Cel mai probabil un tun sau un ar uncător de grenade. Echipa de pază a lui Volante, cel mai probabil. Luă pistolul cu amortizor, ţinti şi trase. Trei pocne te mu te şi erau toţi morţi. Fusese rapidă.

Aruncă o privire, în căutarea altor ţinte, apoi se îndrep tă către dispozitiv. Scoase o minilanternă cu lumină roşie d in buzunar. ULTRAPHONIC M-12. Un rotisor? Halal demon i nvizibil, se gândi, mustrându-se pentru că se lăsase din no u pradă fricii.

Auzise de aceste dispozitive. Dar nu o interesase prea mult subiectul. Nici măcar nu văzuse vreunul, însă tocmai aflase pe pielea ei cum e să intri în aşa ceva. Era o armă „ nonletală” aflată încă în stadiu de cercetare. Nenorocirea e mitea o undă sonoră potenţată de microunde şi era destin ată liniştirii maselor de oameni periculoşi. Putea să prăjeas că pielea şi să fiarbă sângele din vene. Cineva se gândise să mărească de zeci de ori puterea sonică şi să o facă astf el capabilă să îndoaie metale.

Stomacul i se zbătea în spasme; capul îi era greu şi o d urea. Căută până găsi un vehicul de teren negru... sări la v olan şi demară, lăsând în urmă şanţuri cu roţile masive şi î mproşcând cu noroi. Dispăru în viteză în pădure.

CAPITOLUL 72

Părintele Fallace stătea rânjind mai ceva ca pisica Ches hire[177] cu dispozitivul din palmă aţintit spre Rossi şi Giovan ni.

— Domnilor, mă aşteptam să vă daţi mult mai rapid se ama că joc teatru.

Rossi stătea încordat.

— Fără mişcări bruşte, dragul meu colonel Rossi, spuse preotul şi îndreptă dispozitivul către acesta. Şi ţineţi mâinil e la vedere. Colonele, scoate pistolul şi aruncă-l spre mine pe podea.

Rossi îl privi uimit.

— Şi de ce aş face asta?

— Pentru că... dacă mai comentaţi mult, unchiul dumne avoastră va muri!

În acea secundă, preotul apăsă cu un deget pe un buto n al dispozitivului pe care îl îndreptă către Giovanni. Acest a duse mâna spre inimă, cuprins de agonie. Căzu în genun chi.

Preotul le oferi o explicaţie.

— Acesta este un mic transmiţător care emite microun de sincronizate cu ritmul cardiac, şi le poate emite până câ nd inima încetează să mai bată. Fallace îşi privi ceasul. Cre d că va mai dura vreo două, maxim trei minute.

Rossi îl privi pe unchiul său care se chircea pe podea. În cet-încet Rossi îşi scoase pistolul şi îl lăsă să lunece pe pod ea spre preot.

Cu transmiţătorul aţintit către Giovanni şi cu privirea fix ată pe Rossi, Fallace luă arma de pe podea. Opri transmiţă torul pe care îl băgă într-un buzunar şi aţinti arma spre ei.

— Ai fost băiat cuminte, spuse Fallace şi făcu un semn

[177] Personaj din romanul Alice în Ţara Minunilor de Lewis Carroll (n. red.).

cu capul în direcţia lui Giovanni, care începuse să îşi revi nă. Fii bun şi ajută-l să se ridice în picioare.

Preotul îşi scoase obrajii falşi din silicon, ochelarii şi per uca şi le aruncă pe rând pe podea.

— Ah, e mult mai bine... Îşi trecu degetele prin părul rar şi apoi aruncă pe jos gulerul preoţesc alb. Foarte puţin con fortabilă drăcia asta.

Giovanni tuşi. Printre respiraţii greoaie reuşi să rosteas că cu o voce stinsă.

— Bănuiesc că sunteţi doctorul Ahriman? Sau poate pre feraţi să mă adresez cu profesor Nemo?

Ahriman scoase o batistă de mătase din buzunar şi îşi ş terse fruntea acoperită de broboane de transpiraţie.

— Să înţeleg că v-aţi dat seama cine sunt, profesore?

Giovanni stătea inert, masându-şi uşor pieptul.

— Şi totuşi... aţi căzut în capcana mea, spuse Ahriman plescăind din limbă.

Giovanni ridică din umeri.

— Da, şi numai din cauza orgoliului.

Ahriman încetă brusc să zâmbească.

— Bănuiesc că vă aşteptaţi ca acum, exact ca în filmele de mâna a doua, să mă apuc să monologhez verzi şi uscat e despre planurile noastre. Din păcate vă voi dezamăgi. În scenariul după care joc eu nu scrie decât că vă voi executa rapid pe amândoi.

Rossi râse.

— Cam melodramatic, nu credeţi?

Ahriman ridicase pistolul şi luase poziţie de tragere, cu ambele mâini pe armă.

— Nu cred că vă puteţi permite să mă lichidaţi, spuse G iovanni.

Ahriman oftă scârbit.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că Max Schulman nu a rezolvat enigma. Bănu

iesc că ştiţi asta, doar l-aţi torturat înainte de a-l ucide...

Ahriman îl privea nedumerit.

Giovanni arătă către gravurile lui Dürer.

— Am descifrat mesajul ascuns din operele lui Dürer. D acă îmi permiteţi...

Avansă un pas către birou.

— Vă rog, profesore.

Şi Ahriman îi făcu semn cu arma către birou.

— Chiar dimensiunile Melancoliei sunt un indiciu import ant. Giovanni îşi plimbă un deget peste marginile gravurii. Este un cod gematrial simplu, venit din Cabala, un simbol matematic al lui Insous Christos, cum îi zic grecii lui Iisus H ristos.

— Continuaţi.

— E vorba de pătratul magic, a cărui valoare este întot deauna 34, numărul mistic al lui Iisus. Apoi avem curcubeu l, simbol al divinităţii feminine, al lui Venus şi al lui Isis. Cur cubeul care porneşte din cer şi intră în lumea pământea nă. Îngerul care stă aşezat poate fi încadrat într-o pentagr amă, care este un alt simbol al lui Venus. Simbolizează ad evăratul scop al căutării Sfântului Graal. Actul sacru al iubi rii carnale în care bărbatul şi zeiţa trebuie să se unească p entru ca aceştia să poată da naştere lui Hristos, „unsului D omnului”.

— Bla, bla, bla. Gata cu poveştile de adormit copiii! Nu f aceţi decât să bateţi câmpii, profesore, observă Ahriman.

— Dar chiar dumneavoastră aţi spus că cel de pe cruce nu este Iisus. Giovanni ridică gravura cu răstignirea. Arată că Iisus nu a fost...

— Răstignit sau că de fapt nu a murit pe cruce. Ahrima n începuse să gesticuleze cu arma în mână, pe măsură ce se lăsa din nou prins în discuţie. Nu faceţi decât să trageţi de timp.

— Şi dacă v-aş spune că Max mi-a trimis partea lipsă di

n puzzle şi că, cel mai probabil, răspunsul a fost tot timpul la dumneavoastră?

Ahriman păru uimit. Îşi mângâie absent burta.

Giovanni surâse, plin de sine.

— Da, exact cum bănuiam. Bănuiesc că aveţi la dumne avoastră Le Cahier, nu-i aşa?

— Este acolo un pasaj care începe... Giovanni fluieră în cet. Începe... „O, sfânt grijuliu care ai îmbătrânit printre pr oştii lui Iehova”.

Rossi tresări. Ahriman îi făcu un semn cu pistolul, atenţi onându-l:

— Ai grijă, dragul meu colonel.

Apoi se întoarse către profesor, scoase din buzunarul d e la piept caietul şi i-l întinse. Profesorul îl privea, aşteptân d.

— Nu cred că este cazul să vă atrag atenţia asupra sim bolurilor de pe copertă care trebuie citite corect pentru a-l deschide.

Giovanni dădu din cap, apoi privi atent semnele şi apă să, într-o anumită ordine, anumite zone de pe copertă. Pe f runte i se scurgea transpiraţia. Se opri pentru o clipă, arun că o privire caietului, apoi întinse ezitant mâna spre margi nea coperţii.

— Profesore, vă rog să fiţi cât se poate de atent. Moart ea dumneavoastră nu se află pe lista mea de priorităţi. Am avut mare grijă să ajungem în acest moment şi a fost difici l să vă direcţionez. Sunteţi sigur că aţi parcurs toate etapel e necesare?

Giovanni îl privi impasibil.

— Ce-ar fi să oprim jocul acesta?

Apoi, cu un gest energic, deschise neglijent caietul. Ahr iman se holba la el.

— După cum am zis, aveţi nevoie de mine. Dacă aş fi fă cut vreo mişcare greşită, m-aţi fi oprit.

— Touché[178]. Acum să continuăm.

Giovanni căuta pasajul răsfoind grăbit paginile. Îl găsi şi puse caietul deschis pe masă. Lângă pasajul în franceză er a o traducere făcută de Max:

„O sfânt grijuliu care ai îmbătrânit printre proştii lui Ieh ova. Cel primit din pericol al nevoii. A dus la certuri sterpe, i-a supărat pe evrei, el, fiul învins al corului preoţesc. Pentr u glorie şi preamărire, un ev înfricoşat al Oamenilor Nebun i şi convinşi, născuţi din tufişul celor optzeci de câini. Cau tă poetul Cretin, greoi. Găseşte cele mai atroce lucruri tole rabile. Fii tu în legendă. BucuRă-te de siguranţa adevărulu i. Vezi adevărul necrozei Ferice a artistului

Emma Nuel umblă prin ceruri. O, cel zdrenţăros este Ră u mut-Surd”.

Profesorul şi Ahriman schimbară priviri contrariate.

Giovanni observă, pe ultimul rând, mica glumă a fostul ui său coleg, semnătura codată a lui Max: A Merry XMAS. N umele lui, anagramat MAX S.

— Profesore, sunt plăcut surprins de intuiţia dumneavo astră. Şi eu mi-am bătut capul cu acest pasaj. Este comple t rupt de restul cărţii.

Giovanni zâmbi cu ochii strălucitori.

— Şi v-ar prinde teribil de bine dacă l-aş descifra eu, n u?

— Dacă sunteţi atât de amabil.

Ahriman făcu sarcastic o plecăciune umilă.

— Aveţi la îndemână un calculator cu conexiune la Inter net?

Ahriman îi aruncă o privire rece, apoi ocoli biroul, avân d tot timpul arma îndreptată spre Rossi, care îi urmărea cu atenţie mişcările. Scoase o cheie din buzunar, deschise un sertar şi scoase un laptop. Îl deschise şi i-l arătă lui Giovan ni.

---

[178] Atins, în limba franceză în text (n. red.).

— Este conectat la o imprimantă.

— Prea bine, spuse profesorul şi aruncă o privire spre R ossi.

Fără să mai aştepte vreo invitaţie, luă caietul şi se pos tă în faţa laptopului. Degetele îi fugeau peste tastatură.

— Desigur, pentru a găsi soluţia aveam nevoie de un co ntext, de un cadru de referinţă. Trebuia să aflu ce anume căutam. Un nume, un loc, o persoană... un mormânt?

Ahriman privea atent monitorul. Giovanni deschisese u n site intitulat Anagram Genius.com şi începu să introducă bucăţi din pasajul pe care îl citise.

— Un nume şi un loc, spuse.

Giovanni explica, în timp ce tasta febril.

— Cuvintele scrise cu italic nu sunt modificate. Anagra mele sunt separate între ele de virgule. Nu trebuie decât să le introducem în calculator.

Rossi îi întrerupse brusc:

— Vrei să ataci Vaticanul. Institutul E îi manipulează pe fundamentaliştii islamici ca pe nişte pioni pe o tablă de şa h.

Tonul lui Rossi nu lăsa loc de dubii sau interpretări.

Ahriman strâmbă din nas.

— Nu vreau să comentez. Apoi privirea i se mută de la ecran la Giovanni. Hai odată, introdu textele!

Profesorul dădu din cap:

— Nu, nu cred că o să le introduc. Cel puţin nu acum. N u aş vrea să te holbezi la prea multe informaţii.

Cu faţa roşie de mânie, Ahriman îndreptă pistolul spre Rossi.

— Termini sau îl împuşc.

— O, nu am niciun dubiu că vei trage, replică Giovanni cu tupeu.

— Nu glumesc.

Şi degetul lui apăsă pe trăgaci.

Clic.

Clic.

Faţa lui Ahriman se congestionase şi mai tare de furie.

Rossi scoase Beretta de rezervă de la spate şi apoi bă gă mâna în buzunar.

— Doar nu credeai că ţi-aş fi dat un pistol încărcat!

Atunci Rossi deschise pumnul. Ţinea în palmă un încăr cător de Beretta.

Ahriman îngheţase cu privirea pierdută. Scoase încărcă torul pistolului. Era gol.

Rossi ordonă:

— A venit rândul tău. Împinge pe podea spre mine pisto lul şi chestia aia. Şi repede.

Ahriman se conformă, ezitant.

Rossi se aplecă rapid, puse pistolul la loc în toc, apoi îl privi pe Ahriman, cu arma îndreptată spre el. Ridică picioru l şi izbi cu forţă dispozitivul care rămăsese pe podea.

Giovanni spuse:

— Îmi păreai cunoscut, dar la început nu am ştiut de un de să te iau. Apoi, când ai spus că nu fumezi dar pe birou e ra o scrumieră plină cu mucuri de ţigară mi-am dat seama că îl eliminaseşi pe adevăratul preot Fallace.

Ahriman rânji nervos.

— Un obicei de care nu scapi, fumatul ăsta.

— Mi-am dat seama cu cine am de-a face atunci când a i început să ţii discursuri despre Giulgiul din Torino. Citise m o lucrare de-a ta pe acest subiect şi atunci mi-am adus aminte, continuă Giovanni. Ai dat greş din cauza propriei a roganţe, doctore. Ai pus la cale un plan complicat şi m-ai a tras aici doar pentru că aveai nevoie de cineva care să-ţi d ecodeze acel fragment. Am venit de bunăvoie, căci fără ca iet nu aş fi avut cum să descifrez mesajul secret al lui Dtire r.

Rossi observă că Ahriman privea fix undeva, în spatele

lui. Apoi doctorul spuse:

— Slavă Domnului că aţi ajuns. Aceşti doi oameni sunt nişte criminali.

Rossi simţi apăsarea unui obiect dur şi rece în ceafă. Ap oi, o voce cunoscută:

— Aruncă arma acum.

Vocea îl făcu pe Rossi să se cutremure, fulgerat de un f rison. Aruncă arma într-un colţ al camerei. Era percheziţion at de mâini experte, brutale. Îi smulseră pistolul de rezer vă din tocul de la spate.

Cu colţul ochiului o văzu pe poliţistă cum face o mişcar e rapidă. Acum stătea în faţa lui şi îşi înfipsese amortizorul armei în obrazul său.

De sub cozorocul chipiului îl priveau doi ochi albaştri, in tenşi.

Ochii de pisică ai Ginei.

CAPITOLUL 73

— Gina, oftă Rossi confuz.

Câteva clipe ea privi prin el, în gol. Apoi, ca şi când l-ar fi recunoscut, ochii ei se îmblânziră pentru o clipă. Apoi continuă să se uite fix la el.

— Taci din gură. Nu te cunosc şi nu cunosc nicio Gina.

Rossi încremenise, mut de uimire şi pe punctul de a-şi pierde echilibrul.

— Dragul meu colonel, nu vă mai obosiţi. Înţelegeţi, ea chiar nu îşi aduce aminte de mica dumneavoastră aventu ră, explică Ahriman, apoi începu să râdă copios. Femeile s unt prin natura lor schimbătoare. Domnişoara Schulman, c ealaltă prietenă a dumneavoastră, aproape că a reuşit să mă ucidă. În timp ce mă aşteptaţi în birou, m-am urcat într -o limuzină şi am făcut o mică excursie până la Templul Ins titutului E. Domnişoara Schulman mă aştepta cu o armă în mână. I-am dejucat planul şi am plecat de la conferinţa pe care urma s-o susţin, spunând că sunt bolnav. Apoi m-am î ntors aici.

Rossi îngăimă:

— Josie este în...

Ahriman hohoti scurt.

— În viaţă şi foarte decisă să mă găsească din nou. Se î ntoarse către Giovanni şi îi făcu acestuia un semn către Gi na. Profesore, aveţi vreun diagnostic pentru tânăra mea aj utoare?

Giovanni o privi din cap până în picioare, apoi o privi di n nou. Îl fascinau trăsăturile ei. Înfăţişarea ei i se părea foa rte familiară, deşi el era sigur că nu o mai văzuse niciodată. Apoi spuse:

— Tulburare disociativă. A fost programată să ucidă fol osind multiple personalităţi. Identităţi distincte care nu au capacitatea de a-şi aminti acţiunile celorlalte.

Ahriman fluieră admirativ.

— Remarcabilă deducţie, domnule profesor. Primele me le experimente efectuate pe subiecţi adulţi s-au bucurat d e un oarecare succes, dar ştiam că dacă aş putea lucra cu subiecţi de o vârstă mai mică...

— Ai folosit copii?

Lui Giovanni nu-i venea să creadă.

— Desigur. Minţi tinere, maleabile, dornice de atenţie şi afecţiune. Pe care eram dispus să le ofer. Ahriman rânji sin istru. Odată indusă subiecţilor o stare de falsă siguranţă...

— I-ai burduşit cu droguri, le-ai maltratat minţile cu me dicamente psihoactive şi i-ai manevrat ca pe nişte marione te! Giovanni îşi încleştase pumnii. Te-ai folosit de teroare ş i de traumele psihologice şi i-ai distrus. Frica şi teroarea po t sfâşia mintea unui copil în bucăţi. Incapabil să facă faţă a buzului, copilul se extrage din personalitatea agresată şi cr eează alte personalităţi, pentru a bloca amintirile dureroas e. Dar rămân cu traume... viziuni întunecate care le sfâşie psihicul şi le învenineză sufletul.

Ahriman aplaudă încet cu mâinile lui mici. Apoi se întins e către Gina.

— Ascultă-mă cu atenţie. Nu înţelegi nimic din ce vorbi m noi aici. Vorbim într-o limbă străină pe care nu o cunoşt i. Dar să fii atentă la fiecare mişcare pe care o fac aceştia doi.

Gina încremeni cu arma în mână.

— Nu vei înţelege decât propoziţia „Hai să jucăm un jo c”, şi atunci când o vei auzi vei începe să înţelegi ce spune m noi. Aşa. Acum putem discuta fără nicio problemă. Ahri man surâse şi continuă dialogul cu Giovanni. Adevăratul n ume al Ginei este Basha. S-a născut într-o tabără de refugi aţi palestinieni. Era exact ce căutam. Dragostea ei copleşit oare pentru sora şi fratele de care fusese separată era che ia. Băiatul fusese adoptat de o familie din Anglia şi fata de

către o familie de israelieni.

Giovanni deveni livid. Pentru o clipă i se înmuiară genu nchii şi Rossi îl prinse de braţ.

— Te simţi bine? întrebă impacientat Rossi.

Giovanni încuviinţă şi respiră adânc.

Ahriman afişă o îngrijorare falsă.

— Profesore, aveţi grijă. Încetişor. Sunteţi atât de sensi bil. Atât de emotiv. Ce moment emoţionant!

Giovanni îl privi cu răceală.

— Termină povestea.

— Am creat în mintea Bashei o amintire falsă. Am intro dus o întreagă lume în memoria ei. Crede că fratele ei a fo st ucis ca urmare a unor maşinaţiuni ale Bisericii Catolice. Una dintre personalităţile sale este Laylah Thomas, despre care crede că este sora ei pierdută.

— Doctore, iar te joci cu cuvintele. Giovanni dădu dezg ustat din cap. Layiah Thomas înseamnă Geamăn de Noapt e. Un doppelgänger[179].

— Văd că apreciaţi ironia. Să facem o mică demonstraţi e?

Rossi se tot holba la Gina, o privea din cap până în picio are, încerca să înţeleagă situaţia. Chiar şi aşa, având arma la tâmpla lui, tot nu se putea abţine să nu se gândească la ea cu afecţiune. Trebuia să fie cinstit faţă de sine însuşi: Gi na trezise ceva puternic în adâncurile fiinţei lui. Şi totuşi s tătea în faţa lui, rece şi nepăsătoare, ca un robot program at să ucidă. Dacă aş putea ajunge la ea, dacă am putea vo rbi... atunci poate ar mai fi o şansă.

— Doctore, nu cred că cu sau nepotul meu ne putem î mpotrivi. Aveţi un avantaj net, deci faceţi cum doriţi, spuse cu o voce uscată Giovanni.

Ahriman spuse:

---

[179] Dublul unei persoane în viaţă, geamănul rău care-o bântuie, din germ. doppel – dublu, Gänger – care merge, care se plimbă (n. red.).

— Hai să jucăm un joc.

Gina înlemni, apoi clipi scurt de câteva ori.

— Ascult.

Personalitatea ei fusese spartă de izbiturile repetate ale traumelor la fel cum ai izbi într-o oglindă cu un ciocan. Co nştientul ei era acoperit de personalităţile fragmentate: Ba st, Gina, Laylah, Basha, erau toate acolo, prinse în pânzele de păianjen ale minţii; şi toate nu erau de fapt decât una si ngură, o tânără cu foarte mari probleme care privea fanto matic prin ochii ei albaştri.

Ahriman o întrebă pe Gina:

— Cine eşti?

— Cine sunt?

— Nu, spune-mi tu cine eşti, o corectă Ahriman.

— Sunt Basha.

— Nu. Eşti ofiţer Ricci. Spune.

Într-o secundă, ochii de un albastru glaciar au devenit a lburii, maţi, fără pic de strălucire; păreau suflete pierdute î n Purgatoriu.

— Sunt ofiţer Ricci.

— Spune-mi ce ordine ai primit, Ricci.

Gina înghiţi în sec şi strânse şi mai tare arma în mâini. Î n ochii ei dansau strălucirile confuziei.

— Eu... nu ştiu.

— Trebuie să-i capturezi şi să-i neutralizezi pe aceşti do i terorişti. Un anume colonel Rossi şi un profesor pe nume Giovanni. Sunt nişte elemente foarte periculoase.

Ea clipi şi mişcă încet din cap.

— Ricci, tocmai i-ai descoperit. Sunt chiar lângă tine.

— I-am găsit.

— La comanda mea, îţi vei duce la îndeplinire ordinele. Îl vei neutraliza pe colonelul Rossi.

— Când comandaţi.

Ahriman vorbi cu Giovanni:

— Vedeţi, se află complet sub... vraja mea, dacă vreţi să îi zicem aşa.

— Eşti un nemernic, scuipă Rossi.

— Vorbe, dragul meu colonel. Numai vorbe.

Giovanni tuşi, apoi îşi linse buzele. Se întoarse către Gi na şi spuse, imitând la perfecţie vocea lui Ahriman:

— Hai să jucăm un joc.

Rossi îşi amintea cum, cu ani în urmă, copil fiind, unchi ul său imita vocile vedetelor de cinema şi ale personajelor din desenele animate pentru a-l distra, în tinereţe câştigas e şi bani cu acest talent, dând spectacole prin baruri, bani care-l ajutaseră să termine facultatea.

Ahriman se năpusti spre ea şi urlă:

— Nu! Nu îl asculta!

— Ascult, spuse Gina privindu-l ţintă pe Giovanni.

— Vei lăsa jos arma, îi ordonă Giovanni.

Gina lăsă arma în jos.

— Nu! spuse Ahriman şi se repezi spre ea.

Rossi sări spre el, se încleştară, apoi îl imobiliză.

Ahriman gemea şi se zbătea, dar Rossi îi suci braţul, de loc impresionat de tărăboi. Cu celălalt braţ îl apucă pe doct or de gât, apoi făcu rapid un pas înapoi. În câteva secund e, circulaţia sângelui prin gâtul doctorului fusese aproape blocată. Rossi aşteptă încă două-trei secunde, până ce pici oarele doctorului încetară să se mai zbată şi îl lăsă să cadă greoi pe podea, îl încătuşă pe Ahriman şi îi băgă în gură un căluş făcut dintr-o batistă.

Apoi Rossi se întoarse respirând greoi către unchiul să u.

— O să-şi revină din leşin, dar nu are cum să vorbeas că.

Giovanni dădu aprobator din cap şi o privi din nou pe Gi na.

— Dă-mi arma ta.

Gina se execută imediat.

Rossi luă pistolul de la unchiul său, apoi îşi recuperă cel e două Beretta.

Tocmai când se aplecase sub un scaun şi era pe punctu l de a-şi recupera a doua armă, o voce grosolană şuieră:

— Ce-ar fi să rămâi tu exact în poziţia asta, Rossi?

Rossi se întoarse în viteză. În cadrul uşii stătea cel mai urât coşmar al lui, nenorocitul în persoană, agentul Manwic h, însoţit de un alt individ.

CAPITOLUL 74

Rossi se ridicase deja în picioare.

— Manwich, ce-ar fi să nu te bagi? Ce se întâmplă aici n u e treaba ta.

Manwich făcu un gest cu palmele ridicate şi lansă un râ njet de mâncător de căcat.

— Hei, dar de ce te superi, colonele... Sunt aici doar pe ntru a te ajuta.

— Nu ştiu de ce, dar nu te cred, spuse Rossi încleştând mâinile pe armă şi căutând cu privirea alte ţinte. Cred că a i fi ceva mai credibil dacă amicul tău nu ar avea Sig-ul îndr eptat spre boaşele mele.

Manwich îi aruncă o privire lui Kyle.

— Dă deoparte chestia aia.

— Da, ai face bine să îţi asculţi şeful, se auzi o voce din spatele agentului Kyle.

Era Dante. Trecu pe lângă Kyle şi Manwich privindu-i cu amestecul de silă şi ură cu care ciorile privesc spre speriet orile de ciori. Ajuns lângă Rossi, îi aruncă o privire Ginei, ca re rămăsese împietrită.

— Merdal E chiar Bast.

— Mai mult sau mai puţin. Îţi explic ceva mai târziu, ac um...

— Şefule, am veşti proaste.

— Cum aşa? întrebă Rossi, ocupat cu încărcarea propri ului pistol cu gloanţele din arma falsei poliţiste.

— E vorba de sora dumneavoastră.

— Bianca?

— A fost răpită. Plecase din Kabul către casă şi atunci a u luat-o din maşină. Credem că este implicat acelaşi grup care a mai făcut recent şi alte răpiri. Cei care i-au luat osta tici pe angajaţii de la Naţiunile Unite şi care l-au executat p e clericul acela musulman care i-a criticat pe rebelii taliban

i.

Giovanni era lângă imprimanta care tipărea anagramel e decodate. Se uită la pagini, clipi de câteva ori, miji ochii, apoi făcu nişte notiţe pe margini. Se duse la fax şi formă u n număr de la Vatican. Se întoarse spre Ahriman care îl pri vea de pe podea şi apăsă butonul Send. Mesajul fu trimis. Adună foile, gravurile şi caietul, le puse într-o borsetă şi îl privi pe Rossi.

— Sora ta lucrează la CARE International, nu-i aşa?

Rossi, încuviinţă cu ochii închişi.

— Nu contează. Se întoarse spre Dante. Trăieşte?

— Au pus un filmuleţ cu ea pe Tolo TV, unul din posturil e lor independente.

— Continuă.

Dante scoase o fotografie din buzunar şi i-o întinse lui R ossi.

— Este făcută după filmul pe care l-au transmis.

Rossi privi fotografia. Sora lui stătea într-o poziţie ciuda tă, încadrată din lateral de două AK-47 îndreptate către ca pul ei acoperit cu o eşarfă albastră. În ochi i se putea citi fr ica. Rossi simţea cum ea îi cere ajutorul. Îi aruncase acee aşi privire lui Rossi cu ani în urmă, atunci când, copii fiind, rămăsese captivă în gardul de sârmă ghimpată al unui vec in pe care îl săriseră ca să fure roşii. I se rupea inima, stom acul îi era scurtcircuitat de spasme.

— Nasol moment, comentă Manwich. Dacă putem să te ajutăm...

Fu întrerupt de soneria unui mobil. Toţi priviră spre Ahri man. Sunetul venea din direcţia lui. Ahriman se zbătea nep utincios şi încerca să bolborosească cu căluşul în gură.

Rossi se smulse primul din starea de prostraţie şi se înd reptă spre Ahriman.

Căută în buzunarul lui, deschise clapeta telefonului.

— Pronto?

De la celălalt capăt al firului, o voce tenebroasă spuse:

— Aş dori să vorbesc cu doctorul Ahriman, vă rog.

Rossi acoperi receptorul cu mâna şi se aplecă spre Ahri man. Îi puse ţeava pistolului la tâmplă, îi scoase căluşul.

— Te caută cineva. Dacă încerci ceva dubios, dacă vorb eşti cu Gina, îţi împrăştii creierii ăia bolnavi pe podea. Ai î nţeles?

Ahriman zâmbi subţire şi dădu din cap. Rossi ţinea telef onul între faţa lui Ahriman şi urechea sa, pentru a putea a uzi conversaţia.

— Spune.

După câteva secunde, Ahriman îi spuse lui Rossi:

— M-a întrebat dacă sunt bine.

Rossi dădu din cap, indicându-i să comunice situaţia.

— Da, sunt oarecum indispus şi colonelul Rossi a luat în custodie unul din bunurile noastre. Ahriman îl privi pe Ross i. Vrea să vă vorbească.

Uimit, Rossi se ridică şi duse telefonul la ureche.

— Aici Rossi. Cu cine vorbesc?

— Aspect neimportant. Totuşi ne-ar plăcea să negocie m un schimb.

— Nu avem nimic de negociat.

— Vă sugerez să vă reevaluaţi poziţia. Domnule Rossi, eu vă propun un simplu schimb de ostatici.

— Ce ostatic?

Inima lui Rossi bătea cu furie. O premoniţie sumbră îi st răbătu mintea în stare de şoc.

— Desigur, mă refer la sora dumneavoastră.

Rossi înţepenise.

— A fost răpită în Afganistan.

— Dar acum este aici, în Roma, afirmă, în deplină cun oştinţă de cauză, vocea.

CAPITOLUL 75

Rossi rămăsese fără cuvinte. Prin minte îi trecea în goa nă o tornadă de emoţii, de la frică la furie şi de la milă la n eputinţă.

— Domnule Rossi, mai sunteţi pe fir?

Tremura uşor şi reuşi cu greu să răspundă:

— Vreau o dovadă că este încă în viaţă.

— Prea bine.

Rossi auzi un schimb de replici şi ordine, apoi o voce ti midă:

— Nico, tu eşti?

Era Bianca. Era ea, fără nicio îndoială.

— Eşti bine? întrebă el.

Ea tuşi, îşi drese vocea.

— Da, dar... ei...

Se opri brusc, urmă o pauză şi vocea tenebroasă reven i:

— Cred că este suficient. Deoarece capcana pe care o p regătisem era pentru unchiul dumneavoastră, am bănuit că veţi fi implicat. A trebuit să mă asigur că sora dumneav oastră este la noi pentru a putea efectua un eventual schi mb. Deci sunteţi de acord? Ahriman şi Bast în schimbul sur orii dumneavoastră?

Rossi îşi muşcase până la sânge buza de sus.

— Unde şi când?

— Luaţi metroul pe Linea B până la staţia Piramide[180]. A colo coborâţi şi schimbaţi trenul cu cel pentru Lido care m erge până la Ostia.

— Şi apoi?

— Luaţi telefonul acesta cu dumneavoastră. Veţi mai pr

[180] Piramida lui Cestius, Piramide di Caio Cestio sau Piramide Cestia a fost construită între 18-12 î.H. ca mormânt al lui Gaius Cestius Epulo, magistrat şi membru al Septemviri Epulonum (n. red.).

imi informaţii pe traseu. Aduceţi numai ostaticii şi caietul. Nu uitaţi că suntem cu ochii pe dumneavoastră. Fără elico ptere, fără echipe tactice. Numai dumneavoastră, unchiul şi ostaticii.

— Deci vom face schimbul în tren?

— Cred că nu este momentul pentru atâtea întrebări. Vă sfătuiesc să vă grăbiţi. Aveţi exact cincizeci de minute, nicio secundă în plus, pentru a vă salva sora.

Legătura se întrerupse.

Rossi puse aparatul în buzunar, se duse spre Ahriman ş i îl ridică în picioare.

Dante interveni nerăbdător:

— Deci care-i planul?

— Au luat-o pe Bianca. Nu ştiu cum, dar e la ei. Eu fac s chimbul de ostatici.

Dante îşi scoase telefonul.

— Mă ocup eu. Chem echipa acolo.

— Nu! Merg doar eu cu unchiul. Fără supraveghere, fă ră echipe. Ţi-e clar?

Dante dădu din cap în silă.

Giovanni oftă prelung şi o luă uşor pe Gina de mână.

— Vino cu mine, dragă. Avem de făcut un mic drum.

În timp ce spunea asta, îşi pipăia absent borseta.

— Facem un drum, spuse ea cu o voce pierdută în timp ce se îndreptau către uşă.

Manwich şi Kyle se uitară unul la altul. Kyle făcu un pas către Gina şi Manwich dădu nemulţumit din cap.

— Rossi, mergem cu tine. Avem motive să credem că D rago Volante se află în spatele acestei şmecherii, deci, de dragul securităţii naţionale, a ţării mele, dar şi a ţării tale, t e vom însoţi. Insist.

Manwich se mişcă spre Rossi, blocându-i înaintarea. Sc oase ceva ce semăna cu o agrafă din buzunarul de la piept şi o fixă pe interiorul reverului lui Rossi.

— GPS, dispozitiv de urmărire. Te avem în vizor din m aşină de la noi, de la mare distanţă.

Rossi pufni, apoi trase aer în piept.

— Da, bine, la dracu'. Dar fă bine şi păstrează distanţa. Dacă vă localizează...

— Nici n-or să ne simtă... acum hai să mergem odată.

Rossi îl luă pe Ahriman de braţ şi îl trase. Acesta se ridi că în picioare. Îl descătuşă. În timp ce îşi masa încheieturil e julite, Rossi adăugă:

— Nu uita că aş fi mult mai fericit să te omor decât să îţ i văd mutra.

Doctorul dădu din cap. Ieşiră în stradă şi urcară în maşi ni diferite.

Ajunseră în timp record la staţia de metrou de la Coloss eum. Rossi ieşi din Mustangul pe care i-l adusese Dante. P arcară maşinile pe un trotuar, cumpărară bilete de la auto mat şi se îmbarcară.

Rossi se uită la ceas. Mai aveau 38 de minute.

În timp ce metroul se oprea, în lumina gălbuie a staţiei subterane, Manwich privi spre grupul lui Rossi, care arăta c a din altă lume: un preot fără guler alb, o femeie în unifor ma carabinierilor, condusă, ca în transă, de un profesor ho dorog, toţi se reflectau în geamurile metroului ca un grup de manechine într-o vitrină a unui magazin. Manwich şi Kyl e se întoarseră la maşină. Dante îi urma.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum o să-l eliminăm p e Ahriman? Şi cum punem mâna pe fată? întrebă Kyle în ti mp ce se aşeza la volan.

— Stai tu liniştit, măi, puţă. Am avut grijă şi i-am pus şi ei transmiţător, explică mândru nevoie mare Manwich. O să ştim în orice moment unde este. Şi când e momentul ăl mai bun, punem mâna pe ea. Până atunci hai să vedem cu m evoluează situaţia. Poate bifăm mai multe chestii cu o si ngură mişcare.

Părăsiră trotuarul şi intrară în trafic. Kyle întrebă:

— Şi cu Mossadul ce facem? spuneai că avem ordin să f acem echipă cu ei.

— După cum a zis directorul, o să dea ea de noi. Şi nu ş tiu de ce, dar sunt aproape sigur că o să ne găsească.

Kyle nu apucă să răspundă, căci ceva dur îl lovi în cea fă. De pe bancheta din spate se auzi o voce:

— V-am găsit deja, băi, puţă.

Kyle încercă să se uite spre bancheta din spate, dar si mţi ceva metalic rece în ureche.

— Fii atent la drum, spuse Josie şi înfipse şi mai mult a mortizorul armei în urechea lui Kyle.

Manwich vru şi el să se întoarcă.

— Valabil şi pentru tine, grasule. Sau poate vreţi să vă zbor creierii.

Josie se uită la indicatorul de viteză. Maşina încetinea.

— Cale-o. Trebuie să prindem trenul.

CAPITOLUL 76

Stato intră în birou şi văzu în spatele mesei de lucru sil ueta masivă a lui Spears. Era aplecat asupra tastaturii şi b utona rapid. Merse către cardinalul Moscato şi îi luă pulsul. Mulţumit, se aşează pe un scaun lângă Spears.

— Ai mai scos ceva de la el? întrebă Stato.

Spears nu îşi ridică ochii de pe ecranul calculatorului.

— Am auzit ce aţi vorbit. Mulţumesc că aţi dat pe interc om.

— Şi?

— Trebuia să ne gândim. Ar fi trebuit să îl întrebăm mai devreme. Dar oricum, e bine că se îndreaptă în direcţia cor ectă. Vrei să îi contactăm prin radio?

— Nu. Dacă am face aşa, ar trebui să ne dezvăluim sur sele. Aruncă o privire către faţa zdrelită a lui Moscato, apoi continuă conversaţia cu Spears. Şi, da' te fiind circumstanţ ele, ar putea fi destul de greu de făcut.

— Cam aşa, fu de acord Spears şi accesă un alt site.

— Totuşi, există o complicaţie. Răpitorii au dat telefon de undeva din Vatican, vorbisem despre asta înainte să int ru pe intercom.

Spears se opri.

— Asta ar însemna că...

— Înseamnă că mai avem de demascat câţiva intruşi. M oscato nu putea să dea acel telefon.

Spears pufni.

— Bertone. Viezurele ăla mic. Bag mâna în foc că el a f ost.

Stato întinse mâna către telefon.

— Cer să îl aducă aici cu escortă.

Spears ridică mâna.

— Nu, ar fi mai bine să... se ocupe secretarul meu pers onal de el. Să îl urmărească. Dar poţi să îl ţii sub urmărire

şi să-i ascultăm telefoanele, nu?

Stato confirmă şi întinse din nou mâna către telefon. Pu se la punct detaliile, apoi închise.

Zbârnâitul faxului îl făcu să tresară.

Mirat, Stato se duse spre aparat şi luă paginile primite.

— Ce este? întrebă Spears.

— Ceva pentru tine.

Stato îi dădu paginile.

Spears citi în tăcere câteva minute, cu mâinile tremurâ nd. Când termină, îl privi îngrijorat pe Stato.

— E de la profesore Giovanni. A descifrat un pasaj din L e Cahier Rose. El şi profesorul Schulman se ocupau de asta când un agent de la Protocol 17 l-a ucis pe Schulman. Giov anni spune că Schulman nu descifrase decât câteva rândur i înainte să fie ucis şi că apoi caietul a fost furat. Giovanni s-a folosit pe sine ca momeală pentru a recupera caietul.

— Şi...

— Nu a reuşit să adune toate piesele din puzzle.

Spears îşi muşcă buza de jos.

Lui Stato îi străluciră ochii.

— Zici că era ceva legat de caietul care lipseşte? Ocoli biroul şi scoase o bucată de hârtie dintr-un sertar. Apoi se î ntoarse şi i-o dădu lui Spears.

— Cu tot haosul de aici, am uitat complet de asta. Am găsit-o la locul crimei, sub cadavrul lui Pico.

— Este pagina lipsă din Le Cahier Rose la care se refere a Giovanni. Profesorul a spus că acel caiet este foarte vech i şi că paginile s-au desprins.

Spears puse pagina pătată de sânge pe birou şi o exam ină.

Apoi alese una dintre paginile sosite prin fax şi o puse p e birou, lângă pagina plină de simboluri din carte. Pe ea er a scris:

O Satan Lucifer care Iehovafals zeu. El dezamăgit de G

rădina Raiului. Codul Bibliei arată că Iisus a plâns pentru c el absent din Sfânta Scriptură. Pentru Sfântul Graal, mariaj cu Maria Magdalena, fiica lipsă a lui Dumnezeu cel din înalt uri. Caută Oraşul Şarpelui. Găseşte valea tribului pierdut. F ii iluminat. Învierea lui Iisus. Vezi adevărul falsei

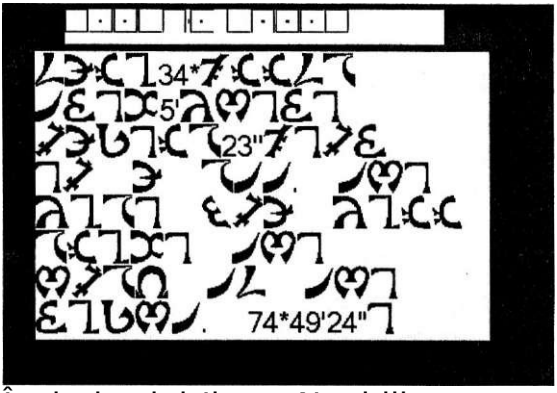

Învieri a lui Iisus. Nephilim merge printre noi. Fiice ale Mariei Magdalena.

Cu Stato privind peste umărul lui, Spears începu să exp lice:

— Giovanni a descifrat anagramele din carte. Deşi fraza rea este stranie, mesajul este clar. Reia o credinţă gnosti că: Iehova este de fapt Satana, conducător al unei lumi im perfecte. Se referă şi la căsătoria lui Iisus cu Magdalena. N e spune că în Oraşul Şarpelui, în valea unui trib pierdut al l ui Israel, vom găsi dovada falsei învieri. Şi dovezi că nephil imii, care sunt copii rezultaţi din împreunarea îngerilor cu f emei, se află printre noi.

Stato îşi drese vocea.

— Singurul lucru care ar putea dovedi falsitatea învierii ar fi...

Spears termină fraza.

— Ar fi mormântul lui Iisus.

Stato se gândi o clipă.

— Şi copiii care au rezultat din mariajul fiinţelor celeste

cu femei ar fi...

— Desposynii, copiii lui Iisus cu Maria Magdalena.

Stato întrebă nesigur:

— Dar unde este Oraşul Şarpelui?

Spears începu să tasteze furios la calculator.

— Simbolurile din susul paginii sunt un cod masonic. Hieroglifele ciudate sunt scriitură enochiană, limbaj angelic pe care l-au folosit John Dee[181] şi alţi ocultişti. Toate astea nu sunt decât praf în ochi. Noi căutăm numere.

— Sunt coordonate geografice! exclamă Stato.

Spears zâmbi şi îi arătă ceva pe monitor.

— Mormântul este aici.

Puse degetul pe ecran.

Stato privi harta:

— Srinagar, Kashmir.

Spears apucă telefonul şi formă rapid un număr. Se întoarse cu spatele către Stato şi vorbi în şoaptă. Conversaţia fu scurtă. Apoi se aşeză la loc la calculator.

Stato era nedumerit.

— Ce faci?

— Băiete, ţi-am rezervat un loc într-un avion spre Pakistan. Şi ţi-am făcut rost de o altă identitate.

Îi întinse un paşaport fals şi o carte de credit.

— Părintele Devlin? întrebă Stato.

— Un iezuit... dar şi unul dintre cei mai buni preoţi pe care îi cunosc. Aveţi cam aceeaşi statură, deci nu a trebuit decât să schimb fotografia. Este destul de bine falsificată cât să treacă de controlul standard. Şi nu cred că pakistanezii or să ia la întrebări un om al veşmântului. Devlin a fost atât de amabil încât ne-a lăsat şi cartea lui de credit American Express. Este pentru o cauză nobilă.

---

[181] 1527-1608, matematician, astronom şi scriitor englez, autorul unui număr de 49 de lucrări de ştiinţă, matematică, alchimie, divinaţie, astrologie şi rosacrucianism (n. red.).

Stato era neîncrezător.

— Cum adică un om al...

Spears îşi mişcă greoi corpul masiv până în baie. Apoi s e întoarse cu o geantă. O deschise şi scoase din ea un veş mânt de preot şi un guler alb.

— I-am rugat să mi le aducă prin spate. Încearcă-le să v edem dacă îţi vin.

Stato dădu energic din cap.

— În niciun caz. Doar nu crezi că...

Pe unul dintre monitoare apăru imaginea coloanei ofici ale care oprea în faţa spitalului. Spears îşi puse autoritar mâna masivă pe umărul lui Stato şi făcu un semn din cap către monitor:

— Nu te-a rugat să duci la îndeplinire o misiune sacră?

Stato oftă şi se ridică în picioare, cu geanta în mână. În timp ce se îndrepta către baie, Spears spuse:

— Nu uita de pălărie! Şi îi aruncă o pălărie neagră de fe tru. Dacă ţi-o îndeşi pe cap, poate nici n-o să ţi se mai va dă mutra urâtă de sub boruri.

Stato ieşi din baie câteva minute mai târziu, costumat. Băgă degetul arătător între gât şi gulerul preoţesc.

— Mă cam strânge la gât.

Spears râse.

— Asta-i situaţia, băiete. Îi făcu semn să se aşeze. Hai să îţi fac instructajul.

Părintele „commandante” se aşeză lângă Spears. Pe ec ran se vedea imaginea unei uşi boltite, roase de vreme.

— Pare a fi ceva din arhitectura islamică, spuse el.

Spears zâmbi.

— Poate pentru că se află fix mijlocul unei ţări islamice zguduită de războaie şi obişnuită cu vărsarea de sânge. Un butoi cu praf de puşcă pentru care se bat două „tinere” pu teri nucleare, Pakistanul şi India. Aici există un vechi locaş de cult musulman în partea veche a oraşului Srinagar din

Kashmir. Srinagar înseamnă „oraş al celui luminat”, al înţel eptului. Al şarpelui.

Clădirea este Rozabal, o prescurtare a Rauza Bal, care î nseamnă „mormânt al profetului”.

— Al cui mormânt? întrebă Stato şi se aplecă spre moni tor.

Spears apăsă pe mouse şi pe ecran apăru o altă imagin e. Făcută de sus, fotografia înfăţişa un sarcofag lung între paravane din lemn sculptat.

— Sfântul Issa, sau Yuz Asaf, spuse Spears.

— Nu am auzit niciodată de el.

— Ba da, ai auzit, doar că sub un alt nume. Iisus Hristo s.

Înainte ca Stato să poată răspunde, se auzi o bătaie în uşă.

— Cine e?

— Sergentul-major Klientz, domnule.

Stato se ridică şi deschise uşa. Klientz intră împingând o targă pe care trona o trusă medicală de proporţii.

Când îl văzu pe Moscato, sergentul-major făcu ochii ma ri.

— Ţine braţul cardinalului ca să îi pot administra un sed ativ, îi ordonă Stato în timp ce scotea o seringă din trusa medicală.

Sergentul se conformă, uimit.

După ce îi făcu injecţia, Stato spuse:

— Klientz, trebuie să înţelegi că toate acestea sunt ordi ne directe ale Sfântului Părinte. Ai auzit?

Sergentul dădu din cap, în continuare circumspect.

Stato aruncă seringa în coşul de gunoi.

— Bine. Acum bandajează-i toată faţa şi acoperă-l cu o pătură ca să-l scuteşti de ruşine. Caporalul Schmidt te va a juta la transport.

— Domnule, unde îl ducem?

Spears interveni:

— Doctorul Lazar şi sora-şefă de la Azilul Surorilor Milei vă aşteaptă. Va fi pus într-o rezervă din clinica de psihiatri e. După cum vezi, cardinalul a suferit o cădere nervoasă m ajoră. Şi-a făcut singur toate aceste răni. Spears închise oc hii şi îşi plecă fruntea. Este ceva foarte trist.

Sergentul înghiţi în sec.

— Deci e periculos?

— E în stare să ucidă, îi răspunse Stato. Şi dement. Se c rede urmărit de însuşi Diavolul.

— Halucinaţii paranoice, adăugă Spears, plescăind din l imbă.

După ce Moscato fu scos din cameră, se auzi o altă băt aie în uşă. Asistentul lui Spears intră, îi dădu acestuia o ag endă uzată, legată în piele, şi apoi se scuză şi părăsi came ra. Spears aruncă o privire peste paginile agendei şi i-o în mână lui Stato.

— Ceva de citit pe drum. Este jurnalul unui explorator r us. Te va ajuta să înţelegi situaţia din Kashmir.

Stato privi spre agendă, apoi se uită la Spears.

— Altceva?

— Doctorul Singer te va aştepta la aeroport. Sfântul Păr inte avea încredere în el. Sper că te-ai ocupat de transport area într-un loc sigur a Giulgiului din Torino?

Stato vru să răspundă, dar îi sună mobilul. Când răspun se, o centralistă îi spuse că era căutat din Torino.

Stato aştepta încremenit ca vocea de la celălalt capăt a l firului să spună ceva. Pe măsură ce liniştea se prelungea, simţea cum încep să-l lase nervii.

— Pronto?

— Commandante Stato, perfavore?

— La telefon.

Cu răsuflarea tăiată, o voce îi spuse:

— Commandante, a dispărut! L-au luat!

— Vă rog să vă stăpâniţi şi să îmi spuneţi clar ce-au lua t!

— Giulgiul din Torino. A fost furat.

CAPITOLUL 77

Câteva ore mai târziu, stătea privind pe fereastră, cu mâinile la spate, ascuns în spatele biroului. Părea atât de a dâncit în gânduri, încât caporalul Schmidt ezită, neştiind d acă să-l întrerupă sau nu. După ce puse cu grijă cutia sculp tată pe birou, Schmidt îşi drese vocea şi luă poziţia de rep aus a Gărzilor elveţiene.

Bărbatul se întoarse teribil de încet, cu faţa încă ascun să în umbră. Dezvăluită încet, pata purpurie care îi acoper ea obrazul avea ceva rece şi reptilian, era ca o şopârlă car e ieşea de sub o piatră. Schmidt nu-şi putea muta privirea de pe faţa pătată – era ca şi cum apariţia cardinalului Mosc ato ar fi întunecat şi mai mult camera. Schmidt ghicea, pri n semiîntuneric, sclipirea jucăuşă care dansa în ochii Cleric ului.

Moscato spuse cu o voce obosită:

— Schmidt, scuză-mă. Nu te-am auzit intrând.

Schmidt luă poziţie de drepţi.

— Sper că te-ai ocupat de tot ce trebuie făcut cu cadav rul sergentului Klientz.

Ochii mijiţi ai cardinalului erau reci şi vocea lui, lipsită d e orice inflexiune, avea o muzicalitate stranie. Ca şi cum d rogurile pe care i le administrase Stato i-ar fi pulsat din no u prin vene, Moscato icni scurt şi îşi masă uşor tâmplele cu degetele. Apoi îl privi pe Schmidt, care se holba la el.

Moscato înlemni.

— Spune.

— Când ne-am întors l-am dus în barăci, i-am pus o stic lă de alcool în faţă şi am împrăştiat nişte antidepresive pe masă.

— Şi arma?

— L-am împuşcat cu pistolul lui, în ambulanţă, de aproa pe.

Schmidt revăzu expresia panicată de pe faţa lui Klientz atunci când, înghesuiţi în spatele ambulanţei, înţelesese că îi luase pistolul din toc şi că i-l proptise în tâmplă. Mai târziu, Schmidt curăţase arma de amprente, se debarasase de vehicul şi se spălase foarte bine pe mâini, frecându-se cu o perie, pentru a elimina orice urmă de praf de puşcă. Îl trezise pe Moscato şi îl ajutase să se strecoare la loc în Vatican prin tunelurile care porneau din subteranele de la castelul Sant'Angelo.

— S-a sinucis, opină sarcastic cardinalul, dând dezaprobator din cap. Ar fi al doilea caz în ultimii doi ani. Şi tot în cazarma Gărzilor elveţiene.

Apoi Moscato aruncă o privire spre cutie. O ridică de pe birou. Pe faţă îi apăruse un rânjet. Apoi privi spre Schmidt şi surâsul i se stinse, înlocuit de o falsă nepăsare.

— Bine lucrat, caporale. Ai fost discret?

Schmidt ezită şi ochii cardinalului se îngustară.

Simţise că fuseseră nişte probleme.

Schmidt începu, după o mică pauză jenată:

— Eminenţă, nu au fost martori. L-am împuşcat pe cardinalul Drechsler cu arma cu tranchilizante şi era inconştient...

Moscato se aplecă înainte şi îşi propti palmele pe birou.

— Ziceai ceva de cardinalul Drechsler?

Schmidt confirmă:

— Da, domnule.

— L-ai împuşcat cu tranchilizante?

Schmidt dădu din cap şi mâinile începură să îi tremure.

Cardinalul se holba, aşteptând continuarea.

— A trebuit să improvizez... era singur şi avea cutia cu el.

Moscato se lăsă pe spate în scaun şi întinse mâna către unul dintre sertare.

Schmidt făcu involuntar un pas înapoi.

— Am scos săgeata. Doza a fost destul de puternică în cât să-l ameţească şi să-l paralizeze. Nu mi-a văzut faţa.

Moscato începuse să caute ceva prin sertar, privindu-l fi x pe caporal.

— Le-am spus călugăriţelor că l-am găsit aşa, reuşi să s e bâlbâie Schmidt. Le-am spus că probabil a fost copleşit d e durere.

Când Moscato termină de căutat în sertar şi ridică braţu l, Schmidt se feri, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Vă rog, Eminenţă, nu mă împuşcaţi! Am familie.

Moscato înlemnise. Pe chip avea o mască de dezgust pr ofund.

— Dumnezeule! Caporale, adună-te! spuse şi ocoli biro ul. Puse o mână pe umărul lui Schmidt, râse scurt şi îl pocn i cu putere peste omoplat. Chiar credeai că te voi ucide?

Schmidt făcuse un pas înainte de la forţa loviturii şi acu m încerca să se liniştească. Se şterse la nas şi cu manşeta îşi îndepărtă câteva lacrimi. Atunci văzu Schmidt că Mosca to ţinea un plic în mână.

Moscato îl conducea, împingându-l de la spate spre uşă. În acelaşi timp, îi strecură plicul în mână.

— Iată, o mică recompensă. Să cumperi ceva drăguţ co piilor, da? zâmbi ca un bunic grijuliu şi îi făcu cu ochiul.

Când Schmidt vru să spună ceva, Moscato îl reduse la tăcere punându-i un deget peste buze, apoi închise uşa în urma lui.

Zâmbetul i se topi în secunda în care se auzi uşa închi zându-se. Traversă rapid camera, până la birou. Ridică rec eptorul telefonului şi formă un număr.

După ce sună a treia oară, vocea lui Volante răspunse î ntr-o şoaptă:

— Buon cugino.

— Buon cugino, spuse şi cardinalul.

— Ai pachetul? vru să ştie Volante.

— Da, este la mine.

— Excelent. Să nu scapi cutia din ochi.

— Nicio grijă.

Volante vorbi după o lungă pauză:

— A apărut o problemă. Doctorul şi asul nostru din mân ecă au fost... reţinuţi.

— Foarte neplăcut. Vor exista urmări asupra operaţiunii Respiraţia Dragonului?

— Nu. Situaţia se află sub control. Ne vom folosi de un schimb de captivi pentru a scăpa de băgăcioşii ăia.

— Vă urez vânătoare plăcută.

Cardinalul puse receptorul la loc în furcă şi se îndreptă spre fereastră. În faţa lui se întindea Piaţa Sfântul Petru. În că plină de o mulţime de credincioşi îndoliaţi.

Îşi ridică mâna şi studie inelul. Întoarse grijuliu cu deget ul blazonul. Era unul dintre inelele familiei Borgia cu blazo nul lor. Apăsă precaut şi, din mijloc, ţâşni un ac minuscul. I nelul era un dispozitiv diabolic, folosit de Lucreţia Borgia p entru a-şi elimina peţitorii nedoriţi.

Moscato apăsă la baza monturii şi acul se retrase la loc între bucăţile de onix. Atunci când îl bătuse pe umăr pe Sc hmidt, acul se înfipsese, pe nesimţite, în carnea acestuia. Î n câteva ore o otravă puternică avea să îi circule prin ven e. Era o chestiune de zile până când caporalul avea să sfâ rşească în chinuri groaznice.

Zâmbi ca pentru sine şi privi cutia.

Tresări atunci când se auzi uşa închizându-se.

În faţa lui stătea o siluetă fantomatică.

Pentru o clipă, încremeni şi îi rânji prosteşte lui Spears, care se holba la el.

Spears urlă furios:

— Nu înţeleg cum de ai scăpat, dar de data asta mă voi asigura că...

Instinctiv, Moscato se întinse după cutie.

Spears făcu un salt şi îl lovi cu forţa unui urs furios pe Moscato.

În timp ce se luptau, faţa lui Moscato era roşie de furie. Îl zgârie pe Spears pe faţă şi acesta începu să sângereze. Gâfâia ca un pitbull turbat. Îl tăbăcea cu pumnii enormi. Spears îl apucă de guler şi atunci cardinalul îl muşcă puternic de încheietura mâinii, până la os. Acesta ignoră durerea şi începu să strângă din ce în ce mai tare gâtul lui Moscato. A poi îşi aruncă trupul masiv peste cardinal, pe care îl izbi cu putere de un dulap cu geamuri de sticlă. Moscato se lupta să respire, în timp ce covorul se umplea de stinghii de lemn şi cioburi de sticlă.

Moscato începuse să se sufoce. Atunci îi veni ideea. Se prefăcu că leşină. Făcu ochii mari, trase puternic aer în piept şi făcu un pas înapoi.

Spears îngăimă respirând greoi şi plin de ură:

— Pentru numele lui Dumnezeu, am ajuns să mă cobor la nivelul tău. Stătea aplecat, cu palmele proptite de genunchi, încercând să respire normal. Când l-am văzut pe Schmidt ieşind din biroul tău, am ştiut că ai scăpat.

Moscato se înecă violent şi încerca să îşi maseze gâtul. Dar când Spears privi în jos spre el, cardinalul îl izbi cu un pumn în gură. Apoi, cu viteza unei cobre, îi înfipse un genunchi între picioare.

Spears gemea înecându-se, prăbuşit pe podea.

De dincolo de uşă se auzeau voci care se apropiau.

Cu saliva scurgându-i-se pe la colţurile gurii, Moscato se aplecă deasupra gigantului prăbuşit.

Respira greu.

— Eşti slab, Spears. De aceea noi câştigăm întotdeauna.

Generalul se lupta să îşi ridice capul de pe podea. Cu ochii înlăcrimaţi, Spears îl vedea pe cardinal cum se juca cu inelul. Îl văzu că se apropie şi văzu cum mâna acestuia se

repede spre faţa lui.

Braţul lui Spears ţâşni în ultima secundă şi îl prinse cu p utere de încheietura mâinii pe Moscato. Apoi răsuci cu ură mâna cardinalului. Aceasta se curbă într-un unghi neobişn uit. Generalul se ridicase în picioare. Oasele încheieturii po cniră. Faţa cardinalului se albi. Ochii i se înecau în teroare, în timp ce Spears îi împingea mâna din ce în ce mai aproa pe de propria faţă.

— Dumnezeule, nu! urlă Moscato când Spears îl izbi cu propria mână în faţa îngrozită.

Spears îl împinse în spate şi se ridică în picioare.

Moscato se prăbuşi în genunchi. Îşi privea mâna flască. O balansa încet înainte şi înapoi în timp ce pe buze îi apăru se un rânjet. Îşi pipăi obrazul cu mâna sănătoasă. O privi, pătată de o mică dâră de sânge. Apoi ridică privirea spre S pears.

— Cretinule. M-ai omorât.

— Nu-i decât o mână ruptă. Şi câteva zgârieturi. O să supravieţuieşti.

Moscato râse delirant şi se împletici către fereastră.

Spears îl privea descumpănit.

Se auzeau bătăi cu pumnii în uşă.

Moscato deschise rapid fereastra şi se căţără greoi pe p ervaz.

— Nu! urlă Spears. Dumnezeu te va ierta.

Moscato privi peste umăr cu un zâmbet acru pe buze.

— Inelul meu. Mi-ai făcut felul cu propriul meu inel. Est e dotat cu un ac otrăvit. Îşi ridică mâna ruptă, îndoită grot esc, şi-şi pipăi obrazul. Cine ar fi crezut că sărutul şarpelui va muşca stăpânul? făcu un pas mic. Privi în jos. Apoi urlă peste umăr: ne vedem în Iad! Şi sări.

Uşa zbură din ţâţâni. Soldaţi din Garda elveţiană, în fru nte cu maiorul Brazi de la GIS, se năpustiră în cameră. Bra zi stătea în mijlocul camerei şi evalua situaţia: mobilele răs

turnate, cioburile. Apoi i se adresă lui Spears:

— Sunteţi în regulă, domnule?

Spears dădu din cap. Maiorul privea către fereastra des chisă. Fugi până la pervaz şi privi în jos.

Spears profită de momentul în care toţi se duceau la ge am după Brazi şi ascunse cutia în faldurile robei.

Maiorul fluieră lung şi îşi făcu semnul crucii.

— Cardinalul Moscato?

— Mă tem că bunul cardinal şi-a pierdut credinţa, spuse încet Spears. Aflase că suferă de cancer în ultimul stadiu ş i, mai ales, după moartea Sfântului Părinte...

Maiorul oftă scurt şi se întoarse.

— A încercat să îşi ia viaţa şi dumneavoastră încercaţi să îl opriţi... Făcu un semn cu braţul întins către camera ră văşită... De unde şi lupta.

— Exact. Dar nu am vrea să ne spălăm rufele murdare î n public... Înţelegeţi?

Maiorul se uită pe fereastră spre corpul strivit al cardin alului.

— L-a văzut o mulţime de lume căzând de la fereast ră... Nu va fi uşor de explicat.

— Poate... un accident tragic? oferi Spears o acoperire i pocrită.

— Aşa a fost, domnule. Bănuiesc că vă veţi ocupa dum neavoastră de reporteri, da?

— Desigur.

Brazi se îndreptă spre Spears şi privi mâna muşcată a g eneralului, care începea să se umfle.

— Ar trebui să vă vadă un doctor. Se poate infecta. Spe ars îşi privi mâna muşcată, apoi se uită la

Brazi, căutând vreun semn de suspiciune, dar, cum nu găsi niciunul, îi zâmbi acestuia şi încuviinţă.

CAPITOLUL 78

Îi privea încordat pe ceilalţi pasageri din tren, atent la fi ecare mişcare, expresie, gest. Căuta semnalele cunoscute. Priviri care se fereau, oameni care se uitau pe furiş. Nu găs ise niciun semn suspect. Doar învălmăşeala obişnuită de t urişti. La fiecare staţie privea feţele celor care se urcau în vagon.

Se întoarse către Gina sau cum o fi chemat-o. Stătea n emişcată, rigidă ca o statuie. În spatele aparenţei reci şi du re mai era ceva. Profilul reflectat în geam părea, într-un fe l, vulnerabil. Era ceva trist ascuns în spatele chipului ei. Tr ebuia să recunoască. Găsea combinaţia foarte atrăgătoar e. Dar undeva, în mintea lui, o voce îl tot avertiza. Era tens ionată, ca şi cum undeva s-ar fi dus o luptă interioară pute rnică. Şi simţea că oricine ar fi încercat să se apropie de ea ar fi căzut victimă acestui război invizibil.

Rossi zâmbi, amuzat de idee. Te comporţi ca şi când ai mai avea ceva de făcut, ca şi când ai putea da înapoi acu m. E prea târziu, schimbul se va face, afacerea a fost deja încheiată. În spatele lui, auzea murmurul vocilor pasagerilo r.

Giovanni sparse tăcerea.

— Este într-o stare de amnezie disociativă.

Amândoi priviră spre Ahriman, care stătea liniştit, cu mâinile împreunate în poală; doar ochii i se mişcau, privind atent în jur.

— Profesore, vrei să mă întrebi ceva?

Giovanni îl privi în ochi.

— Vreau să ştiu numele. Cuvântul pe care-l foloseşti ca să ajungi la nucleul identităţii ei.

Ahriman nu spuse nimic. Apoi, după o lungă pauză, râs e.

— Mă surprindeţi. Sunteţi versat şi în domeniul artelor ş

i al istoriei. Şi, pe lângă toate acestea, vă mai pricepeţi şi l a psihologie. Mă tem că totuşi sunteţi prea naiv dacă vă im aginaţi că vă voi dezvălui ceva.

Fără să ezite, Rossi, care era pe scaunul de lângă Ahri man, îl împunse cu putere pe acesta în coaste cu Beretta, care se afla sub haină.

— Fă-i pe plac, şopti încrâncenat, cu o privire oţelită.

Ahriman privi spre locul în care îl împungea arma lui Ro ssi.

— Dragul meu... colonel, mergi la cacealma. Fără mine nu îţi vei mai vedea vreodată sora în viaţă.

Rossi se împinse cu totul în doctor şi îşi apropie faţa de a acestuia.

— Nu-mi amintesc că înţelegerea să fi inclus predarea t a într-o bucată. Rossi scoase un cuţit. Încet îi puse lama în spatele genunchiului lui Ahriman. Dă-mi un motiv să nu te las handicapat pentru tot restul vieţii tale. După care trec ş i la celălalt picior. Dragul meu doctor, vei fi surprins să afli cât de multă durere pot provoca.

Ahriman inspiră scârbit şi se întoarse către Giovanni.

— Deja cunoaşteţi fraza declanşatoare.

Rossi apăsă cu lama pe materialul pantalonilor doctorul ui.

Numele!

Ahriman spuse, transpirând puternic:

— Mariamene.

— Mariamene? repetă Giovanni.

La auzul numelui său, Gina – devenită Mariamene – tre sări şi se întoarse către profesorul aşezat în faţa ei. Ochii e i îl priveau atent.

Giovanni îi luă încetişor mâna în mâna lui şi spuse încet işor:

— Pipăie-mi palmele. O să-ţi verşi toată ura în palmele mele. Nu ţine nimic în tine.

Ea clipi cuminte.

Giovanni tresări ca şi când mâinile i s-ar fi aflat sub un şuvoi de apă rece.

— Acum vorbesc cu Mariamene.

În ochii ei apăru o strălucire ciudată, se înecă şi pieptul începu să i se ridice şi să i se coboare precipitat. Respira r apid.

Giovanni îi strângea mâinile într-ale lui.

— Eşti liniştită, Mariamene. Linişte. Lasă tensiunea şi fri ca să treacă din mâinile tale în palmele mele.

În câteva secunde, respiraţia ei se linişti. Obrajii tinerei, încordaţi, se destinseră. Fruntea i se descreţi.

— Sunt liniştită, repetă ea în şoaptă. Schimbarea fu atâ t de bruscă şi atât de dramatică, încât Rossi avu impresia că de pe faţa ei căzuse o mască şi că altcineva îl privea, o altă femeie, lipsită de tensiunea şi ferocitatea de dinainte. Cineva care aşteptase cu răbdare să îi vină rândul, ca un c opil care aşteaptă la coadă într-un parc de distracţii, lângă maşinuţe.

— Ce se întâmplă cu ea? întrebă Rossi, uimit şi plăcut s urprins.

— S-a schimbat, o altă personalitate a preluat controlul, îi explică unchiul său.

Chipul lui Giovanni pluteşte înaintea ochilor Ginei. O stri gă cu un alt nume. La început, are senzaţia că va muri. Ap oi simte cum se ridică din străfundurile întunecimii. Pe reti nă îi sclipesc străluciri mai puternice decât razele de soar e. Lumina descreşte în intensitate şi, ca printr-un geam ap roape opac, întrezăreşte o faţă. Ca o amintire veche, în mi nte îi răsună o voce blândă care cântă. Este vocea mamei ei, cea mai frumoasă voce pe care a auzit-o vreodată. Ved erea i se limpezeşte. Un vânticel cald îi mângâie pielea şi t rece peste iarba din jurul ei. Aude o altă voce, la fel de blâ ndă. Îi vorbeşte tatăl ei. „Fiica mea, ai ochii mamei tale şi f

rumuseţea ei dulce. La fel ca mama ta, Magdalena, tu şi ur maşii tăi veţi fi purtătorii înţelepciunii spiritului”.

„Da, Tată”, aude cum răspunde vocea unui copil, vocea ei. Se străduieşte să înţeleagă.

„Magdalena, mama ta cea virgină, mama, văduva, va d omni peste toţi discipolii mei şi peste toţi cei care vor primi iluminarea secretă a Inefabilului. Omul îţi va spune că eşti profană, te va condamna, dar nu trebuie să pui la suflet. Căci adevărata cale către Tatăl meu este prin tine”.

Se simţea împăcată aici, plutind în acest timp trecut.

Şopteşte:

„Mama Magdalena”...

* * *

Trenul se opri într-o staţie. Rossi privi spre uşile care se deschideau cu un fâşâit. În vagon intră fantomatic un bărb at înalt. Rossi îl privi circumspect. Avea părul blond-deschi s şi pielea palidă. Era aproape albinos şi Rossi se aştepta c a ochii lui să fie rozalii că ai iepurilor, dar aceştia erau gri metalic. Bărbatul îl văzu pe Rossi holbându-se şi se mişcă r apid spre uşa care făcea legătura dintre vagoane.

De acolo continuă să se uite la Rossi. Ochii lui cenuşii e rau capabili de o concentrare neomenească şi Rossi simţe a cum privirea acestuia îl ţintuieşte în scaun. Bărbatul era bine făcut şi sub haina lungă şi neagră, oricum inutilă în vr emea caldă de afară, se putea ascunde o armă.

Rossi simţea cum ceva rece îi coboară în stomac.

Din capătul opus al vagonului intră, cu câteva secunde înainte ca uşile să se închidă, un alt bărbat. Era foarte slab şi oasele feţei îi împungeau pielea, ascuţite. Păreau capabi le să taie prin sticlă. Avea ochii verzi, sticloşi şi toată înfăţ işarea sa degaja o senzaţie apăsătoare de pericol şi ameni nţare. Era îmbrăcat din cap până în picioare în negru. Cu c

oada ochiului, Rossi observă că Ahriman îl recunoscuse. Pe faţa scheletică a bărbatului apăru un surâs subţire. Se post ase în dreptul unei uşi, pe care o bloca.

Giovanni dădu drumul mâinilor Ginei şi ea se lăsă moal e în scaun.

Rossi, fără a-şi lua ochii de la cei doi bărbaţi, îi şopti din colţul gurii unchiului său:

— Ce tot bolborosea? Nu am fost atent.

Giovanni dădu din cap.

— Las că-ţi spun mai târziu.

Simţindu-se privit de ochii goi şi reci ai asasinilor, lui Ro ssi începu să îi bată puternic inima. I se zburlise părul de p e braţe. Cel de-al şaselea simţ îl făcu să privească pe gea m. În paralel cu trenul alerga nebuneşte maşina lui verde. Din spatele volanului Mustangului, Dante făcea semne disp erate, încercând să îi atragă atenţia.

CAPITOLUL 79

De pe bancheta din spate, Josie văzu cum agentul Kyle o privea în oglinda retrovizoare. Gonea în paralel cu trenul, pe latura opusă aceleia pe care era Dante. Brusc, o motoci cletă le tăie calea. Kyle frână panicat şi trase de volan spre dreapta, aruncând-o pe Josie cu umărul în portiera maşinii. Apoi, în timp ce partea din spate a maşinii se deplasa de la stânga la dreapta, frână din nou şi apoi porni iar motorul. Recâştigase controlul asupra maşinii.

— La dracu'! Fii atent la drum, mă, puţă! De unde drac u' a venit şi imbecilu ăla? zbieră Manwich.

Josie se adună de pe jos, îşi ridică pistolul şi spuse sarc astic:

— Frumos mai conduci... puţă.

Kyle se înroşise la faţă. Maşina accelera.

Manwich se întoarse în scaun şi o privi pe Josie. Făcu un semn din cap către pistol.

— Pentru moment, suntem parteneri. Deci ce-ar fi să l aşi tu pistolul ăla, că nu se ştie când puţă ăsta mai face vr eo manevră – îi aruncă o privire scârbită lui Kyle – cretină ş i mă trezesc că-mi înfigi un glonte în spate.

Josie lăsă arma în jos.

— Aşa e mai bine. Cum de ai dat de noi atât de repede?

Josie zâmbi.

— Italienii v-au pus un transmiţător şi vă urmăresc toat e deplasările. Nu a trebuit decât să îl rog pe partenerul me u să intre în reţeaua lor şi să vă găsească.

Scoase din buzunar un computer de mici dimensiuni. P e ecran apărea o porţiune din harta oraşului pe care clipea un punct roşu. Era locaţia lor exactă. Josie îi povesti rapid despre cum ea şi Schlomo fuseseră atacaţi în dubiţă. Le sp use şi cum îi asasinaseră tatăl în Chicago.

Manwich îşi scărpină ceafa groasă.

— Am ordin să capturez fata. Indiferent de context. Ai i dee de ce o vor atât de mult? De ce e atât de importantă v ie?

Josie dădu din cap.

— Nu. Faci ce vrei cu fata, dar Ahriman e al meu.

Îl privi şi în ochii ei lucea o ură sălbatică.

Scannerul care monitoriza frecvenţa radio a italienilor î ncepu să piuie. Apoi se auzi un mesaj.

Josie traduse. Faţa i se albi brusc.

— Tocmai au primit un telefon. O ameninţare cu bom bă. În trenul de Lido!

— Trenul încetineşte, observă Kyle.

Josie se uită la ecranul computerului de mici dimensiun i.

— Or să se urce la staţia următoare.

CAPITOLUL 80

Trenul încetini, apoi opri în staţie. Uşile se deschiseră şi pasagerii începură să coboare. La una dintre uşi, omul pali d se postase în aşa fel încât nimeni nu se putea urca în va gon. Rossi se holba la bărbat şi la uşă. Începură să-i vină în minte gânduri neliniştitoare. Îşi băgase cuţitul la loc în tea că, dar arma era în continuare înfiptă în coastele lui Ahrim an.

Bărbatul palid se dădu la o parte şi în vagon intră o fem eie neagră ca abanosul, înaltă. Îmbrăcată în haine ceremo niale africane din satin roşu şi negru, avea o siluetă impu nătoare. Se mişca autoritară şi graţioasă. Aruncă o privire prin vagon şi ochii i se opriră asupra lui Rossi. Pomeţii erau bine conturaţi şi buzele cărnoase ar fi ajutat-o oricând să îş i găsească de lucru ca fotomodel. Dar obrajii îi erau desfig uraţi, plini de simboluri tribale. Cicatrice închise, ca nişte s olzi.

Pielea ei întunecată, acoperită de o peliculă subţire de t ranspiraţie, trezi în el gânduri senzuale. Dar când trase aer în piept, Rossi simţi o duhoare care-l făcu să se gândească la o leoaică sfâşiindu-şi prada încă vie undeva în mijlocul s avanei. Aerul se umpluse cu mirosul sângelui proaspăt. Ea aruncă o privire rapidă către Ahriman şi ceilalţi. Aparent m ulţumită de cele văzute, se întoarse rapid şi trase pe cinev a de pe peron în vagon.

Era o femeie cu capul ascuns de o broboadă albastră. Când ridică privirea, Rossi recunoscu faţa Biancăi.

Uşile se închiseră.

Bianca îşi duse mâna către gură. Degetele îi tremurau î n timp ce îşi pipăia buzele. Se înecă de câteva ori. Abia re uşi să vorbească:

— Nico?

În acel moment, negresa o prinse pe Bianca de braţ şi o

împinse departe de Rossi. Acesta sări în picioare, dar bărb atul palid scoase o armă de sub haină şi făcu un pas către el. Rânjetul lui strâmb lăsa să se zărească un şir de dinţi g albeni. Dădu mustrător din cap. Rossi înţelese perfect mes ajul şi se aşeză la loc.

Atunci negresa vorbi cu o voce răguşită, dar mătăsoasă şi lascivă:

— Mi se spune Oba.

Rossi o ignoră.

— Bianca, eşti bine? Ţi-au făcut vreun rău?

* * *

Josie sărise din maşină în secunda în care trenul se opri se în dreptul peronului. Dar, cum puse piciorul pe peron, tr enul se repusese în mişcare. Alergase spre tren, făcându-şi loc printre pasagerii coborâţi, împingându-i cu sălbăticie. F ugea din tot sufletul, cu respiraţia întretăiată. Reuşi să se agaţe de ultimul vagon şi se ridică, sprijinindu-se de balust radă.

Manwich privise toată scena şi izbi cu pumnul în capota maşinii, lansând un lung şir de înjurături. Apoi îşi mută şun cile înapoi în maşină şi urlă:

— Ţine-te după trenu ăla!

CAPITOLUL 81

Ochii speriaţi ai Biancăi aruncau priviri panicate prin va gon. Părea stoarsă de puteri.

Din spatele vagonului se auzeau nişte voci care purtau o discuţie în contradictoriu. Un controlor corpolent îşi făcu l oc în vagon pe lângă bărbatul scheletic. Începu să vorbeas că tare, înjurând în italiană. Apoi, brusc, se arcui şi-şi duse mâna spre ceafă. Rossi văzu că scosese de la spate un cuţi t cu mâner negru. Cu o mişcare fluidă, slăbănogul ajunse î n spatele controlorului, puse o mână pe umărul acestuia şi cu cealaltă începu să învârtă de mânerul cuţitului. Apoi îl î mpinse pe controlor, care căzu la podea. Cu un zâmbet dia bolic pe buze, scoase cuţitul din spatele mortului şi îl şters e tacticos de pantaloni.

Oba clipi furios. Tăie aerul cu mâna.

— Destul! Ochii ei erau reci, de marmură, ca ai unei co bre.

Se întoarse către ei şi pe faţă i se lăţi un zâmbet perfid.

— Cred că suntem aici ca să facem un schimb, nu? spu se ea cu un uşor accent franţuzesc.

Exact atunci telefonul lui Rossi sună. Duse mâna spre b uzunar, dar bărbatul palid împunse aerul cu arma în direcţi a lui.

— Lasă-l să răspundă, ordonă Oba.

Răspunse. Era Dante.

— Tocmai am aflat că în tren este o bombă. Vom opri tr enul şi vom evacua pasagerii.

Rossi închise, fără a schiţa vreun gest.

Josie îşi croia brutal drum prin vagoane, urlând în italia nă către pasageri să se ducă spre ultimul vagon al trenulu i. Când ajunse în vagonul de lângă cel în care erau Rossi şi ceilalţi, se opri şi începu să avanseze în patru labe. În faţă se afla individul slab, aşezat în mijlocul uşii dintre vagoan

e. Acesta aruncă o privire în vagonul în care era ea, apoi îş i reluă poziţia.

Îşi băgă arma la loc în toc. Se târî până la uşa dintre va goane, o deschise şi se strecură pe tampon. Apoi se sui, pe scară, deasupra vagonului în care erau ceilalţi. Deşi nu-şi d orise asta, fu nevoită să privească în jos şi văzu cum teras amentul alerga în direcţia opusă. Din cauza vitezei, imagin ea era puţin neclară.

Se ridică în picioare pe acoperişul vagonului, cu părul fl uturând în bătaia vântului. Apoi se chirci şi începu să înaint eze în patru labe spre mijlocul vagonului. O rafală de vânt o izbi şi crezu că îşi va pierde echilibrul.

Ajunsă la jumătatea vagonului, se lăsă pe burtă şi se ap lecă spre marginea trenului. Sângele îi cobora în gât şi înc erca să privească, cu vântul răvăşindu-i părul, prin fereastr a laterală a trenului. Observă poziţiile ţintelor, apoi se tras e la loc pe vagon.

Ajunsă la celălalt capăt, coborî pe o altă scară din meta l şi se chirci în spatele uşii, în spaţiul dintre vagoane.

Îşi scoase pistolul Sig Sauer şi aruncă o privire prin gea mul uşii. Un bărbat cu o armă îndreptată spre Rossi şi Giov anni îi bloca drumul. Fir-ar să fie. În spatele lor, îl zări pe A hriman, care stătea atent şi plin de sine, de parcă ar fi fost la vreunul din cursurile pe care le preda.

Cu inima cât un purice, simţi cum degetul ei caută auto mat trăgaciul. Într-o clipă, corpul i se încordă şi era gata să se năpustească în mijlocul vagonului. Dar ştia că dacă greş ea, odată împuşcat, individul cu arma ar fi putut apăsa pe trăgaci şi rafalele automate l-ar fi retezat în două pe Rossi. Aşa că înghiţi în sec. În gât simţea gustul de fiere al urii şi neliniştii. Se aşeză cu spatele lipit de uşă, cu mâinile tremu rându-i, aşteptând momentul potrivit.

CAPITOLUL 82

Ascuns sub haină, Rossi ţinea strâns pistolul Beretta. D ante îl avertizase că Volante avea să facă vreo manevră. O privea pe Oba. Oare ştia că undeva în tren ticăia o bombă? Ceilalţi ştiau? Oare cum îşi putea avertiza unchiul?

Ahriman începu să se ridice.

— Dacă tot ne-am adunat cu toţii, ce-ar fi să terminăm odată? oftă el.

— Nu aşa repede, spuse Rossi şi ridică Beretta spre Ahr iman.

Acesta trase adânc aer în piept şi se opri.

Individul palid era în mod clar nervos. Rossi privi spre ti pul scheletic, care se juca concentrat cu unul dintre cuţite.

Oba se foi pe scaun şi zâmbi. Privirea ei era în continua re rece. Corpul ei, ferm ca o statuie, era arcuit, gata de ata c.

Rossi spuse:

— Bianca, ridică-te şi vino spre mine.

Cu frica în suflet, Bianca se întoarse către Oba, cu o pri vire de şcolăriţă care-şi cere voie să meargă la baie.

— Bianca, ridică-te şi vino spre mine! repetă el.

Oba dădu drumul braţului Biancăi şi se uită neliniştită l a ceasul de la încheietura mâinii. Rossi ştia

Femeia număra minutele până la detonare. Oba aprobă tăcută.

Cu genunchii tremurându-i, Bianca parcurse scurta dist anţă. Se prăbuşi în braţele deschise ale lui Rossi suspinân d. Rossi îi simţea respiraţia caldă pe obraz. Într-o clipă, nu mai era în stare să-şi controleze emoţiile. Simţea cum ochii i se umplu de lacrimi.

— O reîntâlnire cât se poate de emoţionantă, spuse Ahr iman şi se mişcă de pe loc.

Dar înainte să facă un al doilea pas, Josie se năpusti pri

n uşa vagonului. Ţinea cu ambele mâini Sig Sauer-ul întins în faţă.

Omul palid se întoarse către Josie. Ahriman îi bloca ţint a. Era exact în linia focului.

Ce se întâmplă în următoarele câteva secunde păreau mişcările încetinite ale unui balet subacvatic. Luminile din tavanul vagonului clipiră nervos. Rossi o aruncă pe Bianca în poala lui Giovanni, se răsuci şi ţinti spre tipul scheletic. Braţul acestuia făcu o mişcare bruscă înainte. Rossi simţi p e obraz sărutul oţelului rece al lamei cuţitului. Apoi, într-o f racţiune de secundă, trase două focuri în pieptul cuţitarulu i.

Rossi îşi îndreptă arma în partea opusă.

Ahriman, cu braţele ridicate deasupra capului, îi urlă tip ului albinos care îndrepta pistolul-mitralieră spre Rossi, şi i mplicit spre el:

— Nu!

Josie se lăsă pe un genunchi. Sig-ul lătră şi un glonţ se î nfipse în umărul individului palid, învârtindu-l şi făcând ca arma din mâinile lui să se declanşeze cu un zgomot asurzit or.

Degetele lui Ahriman şi jumătate din faţa acestuia fură smulse de rafala turbată de gloanţe mici. Cu pielea lichefia tă prin care se vedeau bucăţi de os, cu somnul ladului arzâ ndu-i în ochi, Ahriman zburase prin aer către Josie, cu limb a atârnându-i grotesc câţiva centimetri prin maxilarul zdro bit. Josie căzu izbită de corpul doctorului. Apoi începu să tr agă de sub acesta. Nu-şi ratătinta şi două gloanţe nimeri ră în fruntea albinosului, ieşindu-i prin spatele capului, oda tă cu mici curcubeie de sânge.

Oba scoase un sunet înfricoşător, gutural, ca de pante ră, şi sărise. Mâinile ei puternice găsiseră beregata lui Ros si şi corpul ei se izbise cu forţă de al lui, trântindu-l la pode a.

Stătea deasupra lui şi rochia i se ridicase până deasupr a şoldurilor. Îi apăsa cu furie laringele cu degetele. Lui i se părea că momentul nu era tocmai lipsit de oarecare senzu alitate. Apoi privirea i se întunecă.

O explozie sfârtecă aerul şi zgudui trenul, unda de şoc măturând totul în calea ei, ca un val uriaş. O masă de căld ură trecu cu furie prin vagoane, sfâşiind totul şi lăsând în u rmă grămezi de oţel, sticlă şi metal.

Vagonul lor se ridică, sări de pe şine, se prăbuşi pe o pa rte. Oba fu azvârlită către tavanul vagonului, care avea ac um o formă verticală, devenind perete.

Rossi îşi duse mâinile spre gât, încercând să respire.

Vagonul era instabil şi se balansă din nou; un jet de scâ ntei ţâşni, ca sângele din rana unui monstru metalic.

Apoi vagonul rămase nemişcat.

Rossi stătu pe loc pentru o clipă, clipind ca să alunge u n şuvoi de sânge care îi inunda ochii. Era o rană mică, dar rănile de la cap aveau prostul obicei de a sângera teribil d e mult. Aruncă o privire în jur. Unchiul lui stătea cu capul î n poala Biancăi. Se târî către ei.

— Se simte bine? reuşi să întrebe, în ciuda durerii atroc e pe care o simţea în gâtlej.

Bianca privi către el şi dădu din cap.

— Are un cucui mare, dar nu văd semne de contuzie.

Rossi o mângâie pe obraz şi zâmbi.

Giovanni se mişcă şi tuşi. Aerul era plin de fum înţepăto r.

— Nu o să mă dărâme pe mine un accident de tren.

Tuşi şi îşi duse mâna la tâmplă. Apoi rămase împietrit şi arătă cu degetul.

Rossi privi în direcţia în care arăta unchiul său. Spre ca pătul vagonului desluşi, prin perdeaua subţire de fum, silu eta lui Oba, care o împungea cu pistolul pe Gina, îndemnâ nd-o să se grăbească. Căţărată pe umerii ei, aceasta era p

e jumătate ieşită printr-una dintre ferestrele sparte din tav anul devenit perete al vagonului.

Din spatele său auzi un geamăt. Se întoarse şi o văzu p e Josie prăbuşită, aproape inconştientă.

CAPITOLUL 83

Urletul sirenelor umplea aerul. Luminile albastre ale gir ofarurilor pictau noaptea.

Împingând-o pe Gina cu pistolul, Oba îşi croia drum disc ret prin haosul echipajelor de salvare. Atunci văzu, chiar în faţa lor, maşina neînmatriculată. Agentul Kyle era aşezat î n dreapta şoferului. Manwich se îndrepta grăbit spre trenul răsturnat. Kyle nu îşi dădu seama că cineva se apropie. Câ nd privi în direcţia lor îşi izbi nasul de ţeava armei automat e.

— Treci la volan, tu conduci, spuse ea, amenin ţându-l c u arma.

Kyle o privea prostit.

Oba deschise brusc portiera şi îl lovi cu furie în umăr cu patul puştii. Kyle urcă la volan şi îşi masă umărul.

Oba făcu un semn ferm cu capul către Gina şi o împins e în maşină.

— Femeie, tu stai la mijloc!

Dar Gina îşi recăpătase cunoştinţa, adrenalina îi pulsa p rin vene şi avea din nou control total asupra propriului cor p. Se aşează pe banchetă lângă Kyle, aşteptând momentul prielnic.

Oba se aplecase ca să intre în maşină. Pusese un picior înăuntru şi mutase arma dintr-o mână într-alta. Atunci Gin a acţionă.

Se întinse peste Kyle, care stătea nemişcat ca o statui e. Puse maşina în marşarier şi apucă volanul. Îşi strecură r apid un picior peste cel al lui Kyle şi apăsă acceleraţia pâ nă în podea.

Maşina dădea cu spatele, accelerând din ce în ce mai mult. Portiera se trânti dureros peste piciorul încă rămas af ară al lui Oba. Aceasta se izbi de spătarul scaunului.

Gina apucă arma cu mâna dreaptă.

Cu vârful degetelor de la piciorul stâng, Gina apăsa din ce în ce mai mult acceleraţia.

Vitezometrul indica 90 de kilometri la oră.

Roti cu forţă volanul.

Apoi îl roti în direcţia opusă. Maşina se învârtea în cerc, scârţâind şi lăsând în urmă dâre de cauciuc fierbinte. Aerul se umpluse de fum înecăcios. Uşa din dreapta şoferului se deschise brusc.

Un foc de armă le izbi timpanele. Parbrizul explodă. Kyl e ţipă, cu spatele lipit de scaun.

Oba se aplecase spre uşa deschisă a maşinii. Gina făcu din nou un şir de manevre rapide şi maşina începu să se ro tească.

Gina dădu drumul armei şi, încă ţinând de volan cu stâ nga, o împinse pe Oba cu mâna dreaptă. Oba căzu din m aşină şi se rostogoli pe asfalt. Încă mai avea arma în mâ nă.

Gina frână brusc. Se uită la Kyle.

— Eşti bine?

El dădu din cap, alb ca varul.

În lumina farurilor se vedea Oba, ghemuită pe asfalt, în fumul scos de cauciucurile maşinii. Se ridică încet în picioa re, cu arma în mână. Părea ameţită şi nu era foarte sigură pe picioare. Fruntea îi era acoperită de sânge închis la culo are. Ochii îi străluceau sălbatic. În ei, ura şi furia ardeau cu flăcări gălbui.

Poliţia şi carabinierii se apropiară de Oba şi o încercui ră.

— Pune arma jos.

Gina ştia ce avea să urmeze. Oba clipi scurt, apoi ridică arma. Se auzi zgomotul gloanţelor care se înfigeau în ea. P arcă trasă în sus de o forţă neomenească, Oba se ridică pe ntru o clipă, apoi, izbită de o nouă rafală, se prăbuşi la pă mânt.

Poliţiştii se apropiară de ea cu armele pregătite ca şi câ nd Oba s-ar fi putut ridica din nou, mânată de furia ei anim alică.

Cu coada ochiului, Gina văzu ambulanţa parcând lângă ei. Kyle coborî prosteşte geamul. Instinctul îi spuse Ginei să se ferească, dar atunci văzu faţa lui. Crescuse, dar ochii nu i se schimbaseră, erau la fel de mari şi bântuiţi de o tris teţe nepământeană.

Strigă:

— Hamal!

Fratele ei dispărut zâmbi şi ieşi din ambulanţă, îndreptâ ndu-se către ea. Oare era un vis? Se putea ca momentul a cesta să fie real? După atâţia ani?

Gina observă prea târziu ţeava puştii cu tranchilizante c are apăruse la fereastra ambulanţei. Brusc, în gât o fulge ră o durere ascuţită. O cuprinse leşinul, însă încercă să se concentreze privindu-l pe Hamal. Apoi vederea i se întune că.

Arma cu tranchilizante tuşi din nou şi îl nimeri pe Kyle. Căzură unul lângă altul, ca două păpuşi de cârpă.

În mijlocul haosului general, nimeni nu observase nimi c. Un agent britanic deghizat în paramedic, sărise din amb ulanţă, şi, cu ajutorul lui Hamal, o luă pe Gina şi o urcă în s patele ambulanţei. Sirena începu să urle şi maşina se pierd u în întuneric.

Raza unei lanterne tăie întunericul din vagon. Rossi era aplecat peste Josie. Ea îşi recăpătase cunoştinţa. Vocea cu noscută a lui Dante ajunse la el de undeva din ceaţa fumur ie.

— Colonnello... Rossi.

— Aici sunt, strigă Rossi.

Dante îngenunche lângă ei, în timp ce Giovanni era con sultat de paramedici.

— Cum se simte, şefule?

Rossi privi în jos către Josie şi încuviinţă.
— Va fi bine. Hai să ieşim dracu’ de aici.

CAPITOLUL 84

Rossi se trezi la primele ore ale dimineţii. Văzu tavanul alb, frumos şi ornamentat. Nu era la el acasă. Atunci îşi am inti de tren, de Bianca, de Josie, tot ce se întâmplase. Se ri dică în capul oaselor şi privi în jur. Ea unde dispăruse? auzi din depărtare vocea unei femei care fredona dincolo de uş a băii. Era Josie. Erau în apartamentul unchiului său.

Ea ieşi din baie, cu părul castaniu ud răsfirat pe umeri. Purta un halat de baie din prosop care de-abia îi acoperea sânii. Picioarele ei erau lungi şi bronzate. Era desculţă.

— Josie, eu... se poticni Rossi.

— Şşş, nu spune nimic, spuse ea, şi se apropie de pat.

Se aşează pe margine, lângă el.

Nu aveau nevoie de cuvinte. În adâncul sufletelor lor, e rau amândoi măcinaţi de aceeaşi dorinţă, tânjeau după ac elaşi lucru. Rossi întinse mâna şi îi dădu la o parte de pe f aţă o şuviţă umedă. Apoi o trase încet către el.

Ea nu se opuse şi se cuibări în braţele lui.

Pentru o clipă rămaseră aşa, îmbrăţişaţi tandru, fără să se mişte, fără să vorbească. Ajunseseră într-un punct în ca re cuvintele nu îşi aveau rostul.

Ar fi putut vorbi despre tristeţe şi despre pierdere, desp re dorinţe şi fantezii, despre speranţe şi vise. Dar nu era m omentul şi Rossi ştia că dacă i-ar fi putut citi gândurile, şi e a ar fi fost de acord. Îi simţea bătăile inimii pe pieptul lui. Îi simţea respiraţia uşoară pe gât. Mirosul proaspăt de săpun care emana din pielea şi sânii ei îl incita. Dar nu era capabi l să transforme gândurile şi dorinţele în intimitate fizică. C el puţin nu încă.

Rossi încercă să se ridice. Ea îl împinse încet dar cu fo rţă la loc. Buzele ei se apropiau de ale lui. Nu îl sărută. Pur şi simplu îşi odihni buzele pe buzele sale. Inspirau şi expira u la unison. Sufletele aveau acelaşi ritm. Atunci el o sărută

delicat pe buze, pe obraz... apoi urcă încet, cu săruturi mic i, pe gât, spre lobul urechii. I-l supse şi îi exploră urechea c u limba. Ea se înfioră, se trase de lângă el şi coborî din pat. Îşi dădu jos halatul de baie, expunându-şi sânii mici şi ferm i. Sfârcurile lor erau tari. Se ridică la loc în pat şi se aşeză p este el. Apoi se aplecă şi îşi coborî încet sfârcurile către gu ra lui, care le aştepta răbdătoare. Începu să le sugă şi să le mângâie cu limba cu o pasiune evlavioasă.

Apoi întinse mâinile şi îi cuprinse sânii în palme. Se gân di la Isabella, soţia lui moartă. Se gândi la Gina, şi la ochii ei care ardeau ca două flăcări albastre. Dar şopti numele l ui Josie.

Mâna ei alunecă leneşă peste abdomenul lui, apoi i se c uibări între coapse. Îi cuprinse bărbăţia. Cu un geamăt, ea se lipi de el şi începu să se legene uşor. Atunci el o pătruns e. În liniştea camerei, pulsau doar şoaptele şi gemetele lor.

Ea îşi impuse ritmul şi începeau să se îndrepte spre poa rta Raiului, spre extazul total. Intrară la unison pe tărâmul paradiziac al plăcerii.

Terminară aşa cum începuseră, într-o tăcere catifelată, cu o şoaptă moale şi un sărut prelung. Ea zăcea cu părul răsfirat peste faţa şi pieptul lui. El trăgea adânc aer în piep t, savurându-i parfumul. Femeia se lăsă să alunece lângă e l; o peliculă de transpiraţie îi acoperea sânii şi abdomenul plat. Pluteau împreună, uniţi ca de un cordon ombilical invi zibil al amintirilor şi al iubirii. Stăteau aşa, întinşi, privindu-se şi, închizând apoi ochii, fiecare îşi amintea de chipul cel uilalt. În acele clipe nu-şi dădeau seama de trecerea timpu lui. Pentru că timpul nu se mai scurgea peste ei.

Ea oftă şi se ridică. Stătea sprijinită într-un cot şi îl prive a din cap până în picioare. Ea se întinse şi îşi trecu degetul peste o broboană de sudoare de pe umărul lui. Rossi tresă ri, gâdilat.

— Ştii, începu ea, am putea face asta toată ziua.

— Pentru totdeauna, confirmă el.

Rossi oftă.

— Nu am mai văzut vreo femeie care să se simtă la fel de bine ca tine, care să... se implice la fel de mult.

El îşi lipi capul de stomacul femeii şi îi mângâie buricul cu nasul.

— Dar câte ai... testat?

— Adică femei? zise el şi îi suflă în buric.

— Nu. Vaci! De femei vorbeam. Îi dădu un bobârnac pe ste frunte. Vrei să spui că sunt mult prea sexuală?

— Ah, nu. Dar în mod cert nu eşti asexuală.

— Deci a fost Gina, parcă aşa o chema?

— Da, dar tu eşti...

— Sunt cum, Nico? Intelectuală?

— Nu...

— Adică spui că sunt proastă?

— Nu, eu doar...

— Sunt atât de irezistibilă?

— Nu...

— Nu?

— Adică, da, eşti. Dar e ceva mai mult de atât. Eşti atât de vie, atât de plină de viaţă, vibrezi... şi, mda... faci atât d e mult pe şmechera...

Ea întinse mâna către buzele lui. Îi apucă buza de sus î ntre degetul mare şi arătător şi trase înspre ea. Nu îi trebui a mai mult. Era gata pentru runda a doua.

CAPITOLUL 85

Rossi şi Josie stăteau la masa din bucătărie. Ea purta bl uza lui de pijama, avea un picior pe podea şi celălalt îndoit proptit de marginea scaunului. Îşi ţinea bărbia în palma br aţului sprijinit de masă. Îi plăcea să numească poziţia „pos tura hollywoodiană pentru dimineaţa de după". Giovanni le umplu ceştile de cafea şi puse între ei o carafă cu suc pe f aţa de masă galbenă. Apoi îşi trase un scaun şi îşi aprinse pipa, încercând să nu se holbeze la coapsele expuse ale lui Josie.

— Ia zi, nepoate. Ai dormit bine? Ar cam fi cazul să te si mţi şi tu ceva mai odihnit.

Rossi aruncă un surâs bovin către Josie, apoi îşi privi un chiul.

— Da, foarte bine, îţi mulţumesc pentru că ne-ai lăsat să stăm la tine, în camera de oaspeţi.

Profesorul zâmbi şi îi făcu deloc discret cu ochiul lui Josi e. Ea roşi uşor.

— Domnişoară, aţi visat cumva ceva?

Ea se crispă, îşi schimbă poziţia şi, dintr-o postură com plet decentă, îi răspunse miratã:

— Nu credeţi că întrebarea aceasta e cam... bizară?

El ridică din umeri.

— Mă întrebam dacă nu cumva intuiţia feminină v-a tri mis vreun vis prevestitor.

O privi fix cu ochii lui apoşi, dar, cum ea nu părea a-i as cunde ceva, se lăsă păgubaş.

Rossi îi spuse:

— Văd că eşti încă îngrijorat. Încerci să găseşti vreo logi că în tot ce s-a întâmplat?

Giovanni se ridică subit în picioare şi începu să se plimb e prin bucătărie.

— Sunt ferm convins că moartea papei a fost orchestra

tă de Volante.

— Nu avem nicio dovadă. Era bătrân şi bolnav încă dina inte de a afla noi despre complot, analiză Rossi situaţia.

Giovanni flutură cu lehamite din mână.

— Prostii. Avea o voinţă uimitoare de a trăi. Apoi plescă i din limbă. Dacă aş fi reuşit să stau mai mult timp cu fata aceea!

— Vom continua să o căutăm, spuse Josie. Mâine ajung la Tel Aviv şi adun o echipă de capturare.

Josie observase privirea dură pe care i-o aruncase Rossi când auzise cuvântul mâine şi se luptă cu dorinţa de a-l pri vi în ochi. Nu trebuia să facă asta, pentru că, dacă s-ar fi ui tat la el, atunci ar fi fost prinsă în capcană de privirea lui pl ină de dorinţe. Deci se ridică şi se îndreptă către chiuvetă.

Mima grosolan indiferenţa, ca şi când inima ei nu ar fi tr esărit la fiecare privire a lui, ca şi cum n-ar fi tânjit după ac ele atingeri. Căută prin dulapul de deasupra chiuvetei un p ahar, îl găsi şi apoi îl umplu cu apă de la robinet. Spera că apa îi va potoli dorinţele.

Pune capăt acum, o sfătui o voce. Omoară totul din f aşă. Dar inima ei era surdă. Îşi aduse aminte de îmbrăţişar ea lui puternică dar totuşi delicată şi se tulbură. Cu capul p lecat şi umerii lăsaţi, stătea cu spatele la el, muşcându-şi b uzele cu dinţii mici şi albi.

— Gina era oricum bună de balamuc, spuse într-un final Rossi. Ce crezi că ai fi putut afla de la ea?

Giovanni făcu ochii mari.

— Cu tratamentul potrivit ar mai putea fi salvată. O co mbinaţie de hipnoterapie cu EMDR[182].

Josie îşi recăpătă controlul emoţional şi se întoarse, îi zâmbi lui Rossi, privindu-l în faţă. Apoi îl privi pe Giovanni.

---

[182] Eye Movement Desensitization and Reprocessing, terapie psihoterapeutică inventată de Francine Shapiro pentru a trata stresul posttraumatic (n. red.).

— Asta e ceva ca o reprogramare, nu? întrebă ea distra tă.

Rossi o privea tânjind ca un copil.

— Folosesc mişcările ochilor pentru a desenzitiva şi apo i reprogramează episoadele şi amintirile traumatice, expli că unchiul. Le înlocuiesc cu amintiri pozitive şi cu respect d e sine. Olazapina şi zyprexa sau alţi neuroleptici atipici aju tă şi ei la reintegrarea personalităţilor fragmentate. La un moment dat, personalitatea este reîntregită şi reconfigura tă. Ştii, mă neliniştesc bolboroselile ei din tren. Atunci era î n transă.

Rossi pufni şi îşi dădu ochii peste cap.

— Zio, pe bune. Nu a fost decât o manevră, praf în och i. O altă înscenare. Ca şi artefactele alea pe care le-au găsi t în Palestina despre care au existat scurgeri în presă.

Josie interveni:

— S-ar putea să aibă dreptate. Am primit o telegramă d e la Mossad. Au făcut un raid în casa dealerului de antichi tăţi. Şi au aflat că, la fel ca în cazul osuarului fals în care ci că găsiseră oasele lui Iisus şi ale lui Iacob, totul este o făcă tură. Au descoperit substanţe folosite pentru a patina amul eta aia de care tot vorbesc ziarele. L-au descoperit şi pe ex pertul în ebraică veche care a scris inscripţiile. Era acelaşi tip care a falsificat inscripţiile de pe tableta lui Joshua. Tot el a făcut şi rodia de fildeş pe care au zis că o scoseseră di n templul lui Solomon şi mai are la activ câteva inscripţii c are la o cercetare atentă s-au dovedit a fi nişte falsuri.

Rossi aprobă.

— În zilele noastre, relicvele contrafăcute se vând pe b ani grei.

Giovanni zâmbi uşor, dar vorbi pe un ton serios:

— Nu m-aş grăbi să zic că au dat numai de falsuri. Guv ernul israelian are şi el planurile lui. Şi totuşi, de unde pâ nă unde interesul celor de la NSA pentru Gina? Şi de ce au

răpit-o agenţii britanici?

Rossi scuturǎ din cap.

— Nu pot nici eu să-mi explic. Chestia foarte ciudată es te că englezii nu s-au întors în Marea Britanie.

Giovanni îşi arcui uimit sprâncenele.

— Atunci ce s-a întâmplat cu ei?

— Se pare că se îndreaptă spre Pakistan.

Giovanni se plesni uşor peste bărbie.

— Trebuie să îi spun şi lui Spears. Se poate să fie o info rmaţie foarte importantă.

— Şi mie când aveai de gând să îmi spui toate astea? îl întrebă uşor iritată Josie. Mă duc să mă îmbrac. Făcu câţiva paşi, apoi se opri. Înainte să plec, vreau să trec pe la spital să îl vizitez pe unchiul Lotti. Îi aruncă o privire lui Rossi.

Acesta se uita în ochii ei. Avea un zâmbet firav. Ea se h otărî să nu se lase. Nu, iubite. De data asta nu-ţi merge.

— Cum se simte?

Josie ridică din umeri.

— Doctorii cred că va supravieţui.

— Te duc eu. Vreau să văd cum se simte Bianca, îi spus e Rossi cu o privire plină de dorinţă.

— Îmi chem un taxi, îi răspunse ea rece şi se îndreptă s pre dormitor.

Giovanni se apropie de Rossi şi îi puse o mână pe umă r.

— Doar n-ai să accepţi să iasă pe uşă şi să te lase bal tă, nu?

Rossi privi obrajii palizi ai unchiului său, încercând să îi evite privirea. Apoi trase adânc aer în piept şi privi către uşa pe care ieşise ea.

— Poate aşa e cel mai bine. Niciunul dintre noi nu este pregătit. Niciunul dintre noi nu-şi poate permite luxul acest a.

Giovanni se îndepărtă şi oftă.

— Vibrează aerul în jurul vostru când sunteţi în aceeaşi cameră, te topeşti după ea, ea se uită la tine într-un fel... d ar nu, tu nu eşti pregătit!

Rossi se forţă să zâmbească.

— Nepoate, ascultă aici la mine. Chestia care este un lu x pe care nu ţi-l poţi permite este să te mai minţi în halul ă sta.

— Şi ea?

— Unul din voi trebuie să facă prima mişcare. Giovanni adoptase o atitudine părintească. Apoi schimbă brusc tonu l. Am primit un telefon de la Spears. Părea foarte îngrijora t.

— Cred şi eu că este. După cum a murit cardinalul Mosc ato...

— Nu prea are legătură. Aş zice că nu erau foarte aprop iaţi.

— Zio, de când te ştiu ai fost mare diplomat.

— Spears este, ca şi mine, îngrijorat că ne scapă ceva. Î n câteva zile e înmormântarea papei...

— Am luat măsuri extraordinare de securitate. Mâine mă întâlnesc cu şefii din poliţie şi de la armată.

Giovanni îşi încreţise fruntea.

— Spears crede că... cum să îţi spun... că s-ar putea ca descoperirea Evangheliei lui Q să nu fie o simplă manevră. Şi mai este şi pasajul acela pe care l-am descifrat din Le C ahier. Încă nu am apucat să discutăm detaliile şi să punem lucrurile cap la cap, dar ne vom întâlni în scurt timp. Spear s l-a trimis pe Stato într-o misiune. Care are legătură cu cel e descoperite în caiet.

Rossi înlemni.

— Eu rămân la părerea mea. Toată afacerea asta cu dr agoni şi roze nu e decât un paravan, o diversiune care să l e mascheze adevăratul scop.

Giovanni îl privi amuzat.

— Exact, asta mă nelinişteşte şi pe mine. Îmi poţi spun e care ar fi acest scop adevărat?

Rossi rămăsese interzis.

— Să nu uiţi că au ucis câţiva nevinovaţi doar pentru a ajunge la caiet. Spears mi-a cerut să te avertizez să fii cu o chii în patru, adăugă solemn unchiul.

— Şi el ce crede că fac?

— Nu cred că se referă la supravegherea grupului cond us de Volante. Cred că vorbea despre un dezastru, o catas trofă.

— Să existe vreo altă grupare cu intenţii opuse nouă?

— Se poate, dar adu-ţi aminte de avertismentul ascuns din lucrările lui Dürer. Al unei răzbunări a Infernului.

— Luăm toate măsurile de precauţie posibile. Le va fi i mposibil să incendieze sau să pună vreo bombă. Securitat ea a fost în alertă maximă. Vaticanul va fi impenetrabil.

Giovanni îi aruncă o privire obosită.

— Nepoate, mă voi ruga să nu te înşeli. Spears a spus că a găsit în calculatorul lui Moscato anumite dosare şi că are să-mi dea veşti deloc îmbucurătoare. Cred că are legăt ură cu implicarea britanicilor în toată chestia asta.

Josie apăru în cameră, îmbrăcată, cu o geantă de voiaj pe umăr. Îi aruncă o ocheadă lui Rossi şi râse.

— Sper că nu ai de gând să mă duci la spital îmbrăcat î n pijama, nu?

Giovanni îi făcu cu ochiul lui Rossi. Apoi începu să fredo neze „Our Love is Here to Stay”[183], îşi luă pălăria din cuier şi ieşi din apartament.

---

[183] Celebră melodie jazz, pe muzică de George Gershwin şi versuri de Ira Gershwin, interpretată, printre alţii, de Frank Sinatra şi Ella Fitzgerald (n. red.).

CAPITOLUL 86

Cele nouă zile de doliu, novemdiales, trecuseră. Inelul p apal fusese distrus. Şambelanul îi sigilase biroul şi dormito rul. Papa zăcea în coşciug în mijlocul Bazilicii Papale de la Vatican, Biserica Sfântul Petru. Faţa cenuşie şi mâinile pali de contrastau puternic cu roşul aprins şi albul strălucitor al veşmintelor.

Afară, ecrane gigantice amplasate în Piaţa Sfântul Petr u şi în alte în pieţe din oraş difuzau nonstop imagini cu mu lţimea care umplea oraşul. Populaţia Romei de 3, 7 milioan e de locuitori se dublase în ultimele zile. Pelerinii soseau n eîncetat. Şi episcopii, şi credincioşii trebuiau să treacă prin detectoarele de metale instalate între coloanele de la intra rea în piaţă. Deşi vizitatorilor li se ceruse să lase orice fel d e bagaj acasă, scannerele cu raze X controlau neîncetat ge nţile şi obiectele personale ale pelerinilor.

La comandamentul special al poliţiei din Roma, cincizec i de monitoare afişau în flux continuu chipuri ale miilor de pelerini. Acestea erau studiate şi de privirile concentrate al e poliţiştilor, şi de programul de identificare facială. Conce put pentru a compara trăsăturile suspecţilor cu cele stocat e într-o bază de da te în care se aflau fotografii şi semnalm ente ale majorităţii teroriştilor sau suspecţilor de terorism, programul lucra la capacitate maximă.

Sub unul dintre monitoare, o lumină roşie începu să pâl pâie violent. Găsiseră o corespondenţă.

Deasupra sălii cu monitoare era centrul de comandă, pl in de console şi dispozitive de comunicaţii. În mijlocul lui tr ona Rossi.

— Domnule, avem identificare la camera zero-nouă, sp use un tehnician grăsun, fără gât, cu ochii ascunşi în dosul unor lentile groase.

— Să vedem, ordonă şeful SISDE.

Pe jumătate de ecran apăru imaginea unui tânăr arab, cu faţa suptă şi buză de iepure. Pe cealaltă jumătate îşi făc u apariţia binecunoscutul chip al Gertei Van Diesel, clientă fidelă a saloanelor de frumuseţe, devenită peste noapte co respondent special al unui canal de ştiri. Femeia vorbea di n colţul gurii, ca şi când ar fi avut obiceiul deloc feminin de a mesteca tutun. Era în fruntea recentului val de corespon dente frumoase dar deloc profesioniste pe care canalele d e ştiri la angajau febril în ultimele luni: obraznică şi incisi vă, cu o privire de animal de pradă, cu şuviţe şi un ten bro nzat în exces la solar.

— Fir-ar să fie. E o eroare, spuse şeful, apoi îşi aprinse grăbit o altă ţigară.

Rossi ajunse în spatele ofiţerului şi îi puse o mână pe u măr. Simţi prin cămaşa acestuia transpiraţia lipicioasă. Om ul asuda din greu, cu faţa roşie ca miezul de pepene copt.

Rossi arătă către imaginile din program.

— Confuzia asta nu a pus canalul de ştiri Fox într-o lumi nă prea favorabilă, nu? Rossi încerca să glumească cu ofiţ erul pentru a detensiona situaţia. Dacă aş fi terorist, cred că m-aş simţi foarte ofensat.

Ofiţerul râse nervos.

— Cum te cheamă?

— Pompenni, domnule. Tomaso Pompenni. Tomaso sco ase un inhalator din buzunar, îl duse la buze şi trase puter nic aer în piept. Astm, spuse el scuzându-se.

— Ei bine, Tomaso, ai face bine să te relaxezi. Mai ave m mult de muncă. Dă pe canalul de ştiri ca să vedem ce zi ce fătuca noastră.

Gerta lua un interviu primarului Romei şi unuia dintre o ficialii Forţelor Aeriene italiene, pe care Rossi îl recunoscu. Era generalul de brigadă Luca Masseraţi.

Gerta îl întrebă pe primar:

— Ce măsuri de securitate au fost luate?

— Din acest moment şi până la orele şase după-amiaz a, toate străzile din centru sunt închise. Circulaţia trenurilo r nu va fi perturbată, dar, în afară de maşinile serviciilor de urgenţă şi cele ale serviciilor speciale, numai autobuzelor l e este permis să se deplaseze în zonele centrale. Şi aceste a vor avea staţii în locaţii schimbate. Pe lângă aceste măs uri, avem în teren 15.000 de poliţişti şi militari. Membri ai echipelor de elită ale carabinierilor sunt staţionaţi în fiecar e intersecţie. Mi s-a comunicat că aproximativ 1.000 de lu netişti au fost amplasaţi în puncte strategice din oraş.

Gerta se întoarse cu microfonul către generalul de brig adă:

— Din câte am înţeles, în această după-amiază vor part icipa la funeralii peste 100 de preşedinţi şi şefi de stat. Pr eşedintele Bush, împreună cu Prima Doamnă, fostul preşe dinte Clinton.

Generalul dădu solemn din cap, dar rămase nemişcat, î nţepenit, cel mai probabil timorat de prezenţa camerei de l uat vederi. Cele 15 minute de glorie[184] începeau să se scur gă încet.

Cu un rânjet care îi unea urechile, primarul se aplecă s pre general şi spuse în microfon:

— Da, dar vor veni şi fostul preşedinte Bush, şi prinţul C harles, însoţit de noua sa soţie, ducesa de Cornwall.

Baborniţa aia, Carmilla[185] Parker Bowles, îşi spuse Rossi şi se abţinu cu greu să nu se strâmbe. Încă o amantă cu un

[184] Expresia 15 minutes offame parafrazează o declaraţie din 1968 a artistului Andy Warhol şi se referă la faptul că celebrităţi şi evenimente beneficiază de atenţie de scurtă durată din partea media (n. red.).

[185] Probabil se face referire la Carmilla, femeia-vampir din nuvela gotică omonimă a lui Joseph Sheridan Le Fanu, publicată în 1872 în revista The Dark Blue, care a avut o mare influenţă asupra lui Bram Stoker (n. red.).

titlu nobil se plimbă pe la Vatican.

Generalul de brigadă îşi drese glasul şi îl împinse ferm pe primar în afara cadrului. Se prefăcu gânditor, îşi scărpi nă nasul, apoi spuse:

— Sunt destul de uşurat de când am aflat că lideri ai un or state islamice precum Libia, Iran şi Siria şi-au anunţat p articiparea.

— Uşurat? insistă Gerta cu o voce piţigăiată.

Generalul replică dând solemn din cap.

Rossi înţelesese ce voia să spună generalul. Dacă şefii statelor din „axa terorii” erau şi ei prezenţi la Vatican, ame ninţarea reprezentată de grupările teroriste finanţate de a cele state ar fi dispărut. Rossi se simţi brusc cuprins de o n elinişte crescândă. Le ceruse generalului Spears şi unchiul ui Giovanni să găsească odată răspunsul la dilemele care îl măcinau. Singurul indiciu era un catren enigmatic despre c are Spears le spusese că îl citise în testamentul papei. Unc hiul său credea că era scris de marele Nostradamus: „Răsu flarea fioroasă a dragonului va face cele şapte dealuri să a rdă generaţii de-a rândul”. Şi dacă nu reuşesc să-i dea de capăt? Poate că mă tem aiurea.

De la televizor se auzi vocea nazală a Gertei:

— Aţi luat în calcul şi posibilitatea unui atac aerian, do mnule general?

— Deasupra oraşului zboară 24 de ore din 24 patrule co mbatante aeriene. Avioanele noastre F-16 sunt realimenta te în aer şi NATO ne-a sprijinit cu AWACS, avioane de recu noaştere ghidate prin radar. Evident că restricţiile asupra s paţiului aerian vor fi extrem de severe. Nicio găoază de po rumbel nu va trece neobservată... Generalul se opri, faţa i se înroşi, de parcă ar fi primit un bocanc în gură pentru ob scenitatea debitată pe un post mare de televiziune... ei bin e, de ieri a fost impusă o zonă în care va exista interdicţie aeriană totală. Zona include şi aeroportul Da Vinci, precum

şi cele două aeroporturi secundare, Ciampino şi Ubre.

Rossi râse încet. Şi-l putea imagina pe general în faţa o glinzii, numai în boxeri, cu pistoalele prinse în dreptul şold urilor şi şosetele negre prinse de jartiere, repetând discurs ul pentru cele 15 minute de glorie. Cel mai probabil, undev a în cameră ar fi trebuit să fie un televizor din care să se a udă vocea lui George C. Scott rostind cu patos discursul ge neralului Patton[186].

— Şi apărarea de la sol? întrebă Gerta, neavând nici ce a mai vagă idee ce însemnau cuvintele pe care i le spunea în cască producătorul şi pe care doar le repeta papagaliceş te.

— Totul a fost controlat, securizat, pregătit. Am amplas at în jurul oraşului baterii de rachete Hawk şi Spada pentru a preveni orice intruziune în zona interzisă de survol.

Primarul îşi mângâie mustaţa subţire şi bărbia osoasă, apoi interveni:

— Nu cred că s-au mai depus vreodată în Italia atâtea e forturi pentru protejarea vreunei locaţii. Dădu din cap către general. Am început cu lucruri elementare, apoi am trec ut la...

— Scenariile cel mai puţin probabile dar şi cele mai cat astrofale, spuse prompt generalul.

— Într-adevăr, au fost luate în calcul atacuri din aer, de pe uscat, de pe apă... au fost luate în calcul toate posibilel e tentative.

Un prim-plan al Gertei umplu ecranul.

Faţa îi deveni sobră, şi începu, cu vocea plină de pioşen ie prefăcută:

— Cu numai două zile înainte de moartea Sfântului Pări nte, Mehmet Ali Agca, mercenarul turc care a încercat să îl

---

[186] Actorul George Campbell Scott (1927-1999) a câştigat (şi a returnat) în 1970 Oscarul pentru rolul generalului George S. Patton-jr. în filmul Patton (n. red).

asasineze în 1981, a dat o declaraţie prin care îi ura pontif ului însănătoşire grabnică. În aceeaşi declaraţie îl mustra p e un ton ameninţător pe acesta pentru că nu a avertizat lu mea de apropierea iminentă a zilelor Judecăţii de Apoi. Dor iţi să comentaţi aceste afirmaţii?

Primarul chicoti imatur, ca o şcolăriţă zburdalnică, apoi se uită lung spre cerul de deasupra lor, ca şi când ar fi cer ut ajutor cuiva din înalturi. Răspunse plin de condescende nţă:

— Nu îmi pot da cu părerea cu privire la sfârşitul lumii, dar în ce priveşte o ameninţare apropiată... cred că papa v eghează asupra noastră.

Unul dintre monitoarele auxiliare începu să pâlpâie şi a păru un text roşietic: LIBELULA FAZA TERMINALĂ COBORÂ RE. Rossi gândi cu voce tare:

— Watson, acum să te vedem. Jocul începe.

— Nu am înţeles, spuse Tomaso şi îşi puse mai bine pe nasul transpirat ochelarii cu rame groase, cu degetele scur te tremurându-i şi strănutând puternic.

— Nimic. E doar o expresie de Baker Street[187].

În aer plutea triunghiul protector format din avioane ale Serviciilor Speciale. În urma unui VC – 25A erau patru avio ane de luptă Tomcat ale forţelor navale, staţionate la cinci mile deasupra solului. În faţa Libelulei erau unităţi AWACS care se asigurau că nici musca nu se putea apropia de ea. „Libelula” era de fapt numele de cod pentru Air Force One.

Echipa de înaintare SS sosise cu săptămâni în urmă. Lu aseră legătura cu forţele de securitate italiene, testaseră tr asee, verificaseră şi răsverificaseră pe toţi dementii, pe toţ i posesorii de arme şi pe toţi infractorii. Apoi, după ce relua seră absolut toate scenariile posibile, ajunşi în pragul epui zării nervoase, cu ochii înroşiţi de nesomn, erau gata să îl

[187] Referire la adresa (fictivă) a lui Sherlock Holmes (221b Baker Street, Londra) (n. red.).

primească pe Săltăreţ şi pe soţia acestuia (al cărei nume d e cod era Eleva eminentă). Cum tatăl preşedintelui, Lupul cenuşiu, sosea împreună cu ei, echipajul se asigurase că la bord existau destule provizii de coaste de porc, mâncarea favorită a seniorului şi destule feluri de sos. Air Force C-17 adusese limuzina blindată şi celelalte maşini. Acum străluc eau toate pe pistă în soarele după-amiezii. În spatele limuz inei prezidenţiale era camionul cu arme, o maşină de teren plină cu muniţie de rezervă şi arme puternice: mitraliere, U zi şi câteva modele de arme strict secrete. Cu toate trupel e italieneşti care se aflau pe pistă şi răspândite prin aerop ortul închis s-ar fi putut câştiga o revoluţie în vreuna din în cercatele republici bananiere.

Turnul de control al bazei militare de la Practicadi-Mare era plin de agenţi de rezervă. Preşedintele şi Prima Doam nă erau încadraţi în cercuri de securitate concentrice.

Rusty, şeful echipei de înaintare, îşi simţea capul greoi de la numeroasele beri băute împreună cu echipa de înaint are a preşedintelui german Kohl. Stătea pe pistă, aşteptân d lângă limuzină. Trebuia să aibă grijă de obiectivele princi pale şi de AIC[188] din momentul în care aceştia intrau în lim uzină. Schimbul lui aştepta la Vatican. O altă echipă era po stată într-un spital, în caz că ceva ar fi mers prost.

De-a lungul traseului principal, dar şi pe marginea trase elor secundare, fuseseră amplasate puncte de control ale poliţiei militare. Aveau să îi însoţească şi alte maşini identi ce, care îi aşteptau în anumite puncte ale traseului. Împreună cu poliţiştii pe motocicletă, acestea aveau să meargă î naintea limuzinei.

Dintr-un microfon de mici dimensiuni ascuns în palmă, Rusty dădu semnalul „Totul OK” către agenţii de la bordul Libelulei. Tu mori, noi zburăm, îşi aminti el mottoul serviciil or secrete care se ocupau de Libelulă şi de vicepreşedinte.

---

[188] Atlantic Command Intelligence Center (n. red.).

Era o glumă veche: dacă agenţii ar fi luat toate florile de p e mormintele oamenilor pe care îi eliminaseră, şi-ar fi putu t deschide un lanţ internaţional de florării.

Deasupra lui, un elicopter AB-206 al carabinierilor şi un avion de vânătoare american AC-130U Spooky se învârtea u pe cerul galben ca lămâia. Pe Rusty îl liniştea zgomotul i nsuportabil scos de Spooky. Tunul General Electric Gatling GAU-12/U care era montat la bordul avionului, pe care echi pajul îl alinta numindu-l Egalizatorul, era capabil să tragă 1 800 de gloanţe de 25 de milimetri pe minut. Tot Spooky la nsa rachete PGU – 20/U capabile să treacă prin orice tip de blindaj. Era sigur că cineva din aer s-ar fi putut ocupa efici ent de oricine ar fi îndrăznit să se apropie prea repede şi p rea aproape de nivelul solului.

Săltăreţul ieşise din Libelulă şi îl privi pe Phil, AIC-ul să u. Aplecat să intre în limuzină, Săltăreţul îl salută pe Rusty, făcându-i un semn cu capul.

— Phil, mi se pare mie sau bătrânul nostru Rusty este c am verzui la faţă. Poa că s-a îndopat cu cine ştie ce cârnaţi dubioşi?

Phil râse fals şi îi aruncă lui Rusty o privire care spunea: „Te-am luat în colimator, băiete”.

Rusty îşi aminti de berea germană care curgea în halbe şi îşi dădu seama că şi cariera sa se poate scurge la fel de uşor în jos ca licorile cu mult alcool. Duse pe furiş o mână l a gură şi suflă, verificând dacă nu cumva respiraţia îi mai mirosea a alcool.

— Rusty, spuse preşedintele ferm, dând din cap. Iar te-ai dus să înfuleci grătar la ambasador?

Săltăreţul îi făcu semn lui Phil să închidă uşa maşinii.

Rusty se uită în retrovizoare şi văzu silueta masivă a a mbasadorului care se chinuia să intre într-o altă limuzină. Pe faţă avea un rânjet cretin. Apoi zgomotul motoarelor Lib elulei acoperi vocea preşedintelui, care începuse să critice

obiceiurile culinare ale ambasadorului.

Apoi motocicliştii porniră girofarurile şi începură să ava nseze. Rusty oftă şi căută pastilele mentolate.

Drago Volante şi Honora se apropiau de elicopter. Roto arele biciuiau aerul şi corpurile lor simţeau din plin furia cu rentului provocat de elice. Urcară şi elicopterul decolă cu b otul uşor aplecat în faţă. Nu aveau mult de parcurs. Aerop ortul particular pe care îi aştepta avionul era aproape.

Ea se întoarse către Volante.

— Nu-mi place că plecăm din Italia.

El zâmbi.

— Ne vom întoarce.

Ea îl strânse de mână.

— Te-ai ocupat de aprovizionarea avionului?

— Da, m-am asigurat că la bord va fi o sticlă de şampa nie Cristal... vom putea să toastăm în cinstea victoriei noas tre din mijlocul cerului.

— Păcat că Ahriman nu va fi cu noi, spuse ea sarcastic. S-ar fi bucurat mult să vadă artificiile.

Volante ridică nepăsător din umeri.

— Şi-a dat viaţa pentru o cauză nobilă. Ei vor fi cu toţii cuibăriţi confortabil în pătuţurile lor, siguri că ne-au dejuca t planurile.

— Te-ai ocupat şi de paza mormântului?

— Ahriman a eşuat la acest capitol. Dar ne vom descur ca.

CAPITOLUL 87

Pentru a-l îmbarca pe Stato în primul zbor spre Islamab ad, Spears fusese nevoit să folosească unele dintre relaţiil e Vaticanului. Ajuns la aeroport, Stato se trezise aşezat înt r-un colţ al salonului VIP într-un mare fotoliu acoperit cu im itaţie din piele. Sorbea din ceva ce părea a fi un Merlot foa rte fin şi arunca în gură nuci de Macadamia, uşor râncede. Atunci când paharul i se golea pe jumătate, o stewardesă s enzuală şi voluptuoasă apărea zâmbind şi i-l umplea la loc. Când se apleca să îi umple paharul, Stato îşi clătea ochii c u imaginea ademenitoare a sânilor ei, parţial ieşiţi din dec olteul generos al unei bluze mulate. Avea ochii verzi catifel aţi, pometi înalţi şi se deplasa cu graţia provocatoare a un ui fotomodel de primă mână. Atunci când îi luă comanda, e a se frecă parcă din greşeală de umărul lui şi se prefăcu no nşalantă că nu observă reacţiile lui evidente.

În timp ce-i studia şoldurile care se depărtau unduindu- se, se gândea că stătuse prea mult timp pe bară. Desigur nu fusese uşă de biserică, dar avea impresia că şi uniform a sa jucase un rol important în interesul pe care îl trezise î n tânăra stewardesă ai cărei ochi verzi erau plini de mister e jucăuşe. Îşi privi biletul de clasa 1 şi surâse. Apoi oftă şi s e lăsă moale în scaunul confortabil. Sfântul Părinte e mort, Monseniorul a fost răpit, eu tocmai ce am pus cruce unui c ardinal şi unui membru cu rang înalt al Vaticanului, şi iată- mă cum stau aici, curgându-mi balele după o păpuşă Barbi e în mărime naturală. Partea cea mai neplăcută este că su nt pe punctul de a ajunge într-o bombă cu ceas numită Kas hmir, în timp ce la Vatican situaţia este gravă. Îşi înfipse u nghiile în mânerul scaunului. Şi nu pot face absolut nimic p entru ca lucrurile să se îndrepte. Râse în sinea lui atunci câ nd îşi aminti că nu avusese timp să îşi facă nici măcar vacc inurile obligatorii înainte de astfel de călătorii. Avea mari ş

anse să moară răpus de vreo familie de bacterii cuibărită p rin maţele lui. Sau la fel de bine, ar fi putut cădea victimă f ebrei cauzate de malarie, a hepatitei sau a febrei galbene.

Nişte voci îi atraseră atenţia.

În colţul de lângă bar al salonului VIP stătea un domn în vârstă, care îşi turna puţină apă într-un pahar de whisky. A vea ochii albaştri spălăciţi şi o barbă care ar fi trebuit tun să de ceva timp. În colţul gurii ţinea o pipă. Privirile li s-au i ntersectat. Bătrânul zâmbi prietenos şi ridică paharul spre Stato. Apoi se întoarse brusc către barman şi zăngăni cubu rile de gheaţă din pahar, semnalându-i acestuia că era gat a pentru încă unul.

Stato numără cinci zăngănituri, urmate de cinci pahare reumplute.

Apoi scoase dintr-o geantă de umăr carnetul cu coperţi de piele roase de ani pe care i-l dăduse Spears. Paginile ac operite de un scris copilăresc conţineau memoriile unui ist oric şi colecţionar de cărţi vechi. Rusul călătorise în Tibet. Î ncepu să citească.

Nikolai Notovici în Anul Domnului 1887

Atunci când am auzit de existenţa unui sul tibetan numi t „Oglinda de sticlă, „în care se spunea că ar fi fost povesti te călătoriile de după crucificare ale Domnului nostru Iisus Hristos în Orient, am pornit spre Lhasa, capitala Tibetului, pentru a demasca această blasfemie. Spre surprinderea m ea, întrebările mele au fost tratate cu răceală şi am fost in vitat să părăsesc oraşul. Începusem să pierd orice spera nţă de a găsi acel sul. Plecând de la lamaseria Palatului Pot ala, lăsam în urmă o clădire ca un castel cu acoperişuri aur ite şi mai mult de o mie de camere. Dar atunci un tânăr s-a apropiat de mine. Mi-a şoptit că îmi poate fi ghid şi interpr et şi că sulul există cu adevărat.

Am străbătut călare, în urma ghidului meu, trecătorile p itoreşti ale Bolanului, am trecut prin Punjab, pentru ca apoi

să coborâm pe pământul arid şi pietros din Ladak.

„Sahib”[189], mi-a spus ghidul meu, „călugării nu au încredere în tine căci eşti alb şi ei te cred englez. După secole de pericole şi prădăciuni ale Imperiului Chinez ei cred că englezii nu sunt decât un alt imperiu care îşi aşteaptă la porţi le lor rândul pentru a le jefui ţara. Dar nu îţi pierde speranţa, căci ascuns în străfundul chiliilor se află Comoara neagră şi multe alte suluri. Unul dintre aceste suluri este o colecţie de scrieri hinduse... i se spune Puranas. A noua carte, pe numele ei Bhavisha Mahapurana, a fost scrisă în 115 după Hristos şi este povestea unei întâlniri care a avut loc prin anul 50. Atunci regele Shalivahana a fost vizitat de un străin, Yuz Asafsau Issa, era numele lui şi povestea îl arată ca fiind inteligent şi blând”.

Inima mi-a stat în loc atunci, căci auzisem numele dat de musulmani domnului Hristos, şi mi-am dat seama, de ar fi fost acestea adevărate, atunci Domnul nostru Iisus ar fi fost în Orient mult după anul crucificării sale. „Unde avuses e loc întâlnirea?” cerusem să ştiu.

„În India, în nord, la Srinagar”.

„Atunci acolo mă vei duce”.

„Toate la timpul lor, sahib. Mai întâi vei vedea sulurile. Dacă eşti în căutarea adevărului Dumnezeu te va ajuta, nu?” mi-a şoptit el şi a dat pinteni calului, îndepărtându-se pe un povârniş sterp. Apoi a privit peste umăr şi a strigat către mine, ca să acopere sunetul copitelor: „Sahib, să fii atent. Dincolo de coasta dealului este destinul. Eşti pregătit să afli adevărul?”

Am înghiţit în sec şi am strigat către el: „Da!”

Stato auzi sunetul cuburilor de gheaţă de undeva din spatele lui. Se întoarse şi constată că bătrânul de la bar cite

---

[189] Termen ce provine din arabă şi a însemnat la origine prieten, tovarăş, este folosit acum în sudul Asiei ca formulă de politeţe, putând fi tradus cu domnule, onorate (n. red.).

a din cartea sa, aplecat peste umărul lui. Stato închise rapi d coperţile din piele ale jurnalului.

— Fascinantă povestioară, nu-i aşa, părinte? Văzând pri virea uimită a lui Stato, bătrânul continuă: Vai, cât sunt de nepoliticos. Am uitat complet de bunele maniere. Mă puteţ i ierta? Ocoli scaunul şi îi întinse cordial mâna. Doctor Sing er, la dispoziţia dumneavoastră. Nu vreau să mă bag, dar s e pare că noi doi avem ceva în comun, părinte.

Stato îi strânse circumspect mâna lui Singer şi îi făcu se mn să ia loc.

— Ce spuneaţi? întrebă Stato cu o voce în care strecura se o undă de confuzie.

Doctor Singer zâmbi şi îşi înfipse degetele mari în buzu narele hainei.

— Ah, nimic important, părinte...?

— Devlin, minţi Stato pentru a nu-şi periclita acoperire a.

— Ei bine, părinte Devlin... apoi privi în paharul cu whis ky pe care îl ridicase deasupra capului, în lumină... cunoaş terea este ca un whisky bun, vechi. Odată cu vârsta, vine ş i maturizarea însoţită de claritate. Apoi coborî paharul şi îl privi pe Stato. Nu sunteţi de acord, domnule?

Stato evită întrebarea.

— În ce sunteţi specializat, doctore?

— Domnule, sunt genetician. Examinez trecutul prin len tila ştiinţei şi cu ajutorul geneticii. Părinte, chiar nu este ne voie să mă luaţi de departe. Sunt sigur că Spears v-a spus totul despre mine.

Scoase din buzunarul de la piept o legitimaţie universit ară.

Stato luă la cunoştinţă cu un zâmbet fragil.

— Pare un domeniu interesant.

— Nici nu ştiţi cât de interesant poate fi.

Îşi puse legitimaţia la loc în buzunar.

— Sunteţi cumva unul dintre aventurierii în căutarea „tr iburilor pierdute” ale lui Israel?

Stato încercă să însoţească întrebarea cu un zâmbet.

— Părinte, sunt exact cum mă vedeţi. Singer îşi suflecă mâneca şi îi arătă manşeta cămăşii. Vezi? râse tare. Serio s, recent am avut marea onoare de a participa la analiza c omparativă a ADN-ului mumiei lui Tutankamon şi al mumie i lui Amenhotep IV, cunoscut şi ca Akhenaton, despre care se presupunea că i-ar fi fost tată.

— Şi?

— Rezultatele au fost pozitive. Micul Tut era de viţă nob ilă într-adevăr.

— Deci aţi putea afla dacă eu mă trag din evreii triburil or pierdute ale lui Israel?

— Dumneavoastră vorbiţi despre Cohen Model Haploty pe, semnătura genetică standard a familiilor preoţeşti sem ite. Putem folosi metoda pentru a găsi genele evreieşti de oriunde din lume.

— Cu câte generaţii puteţi merge înapoi?

— Ho-ho! Putem ajunge foarte departe. Mutaţiile sau sc himbările merg înapoi cu până la 106 generaţii, care ocupă mai bine de 3.000 de ani. Desigur, putem folosi şi analiza mitocondrială a ADN-ului.

— Mitoco...?

— Deci avem un ou de-al mămicii. Mitocondriile fiecărui embrion vin din celulele mamei, deci mamele şi fiicele au s tructuri mitocondriale identice.

— Deci aşa poţi să iei mostre de ţesut de la fetiţe orfan e sau de la un ştiu ce terorist şi poţi să mergi înapoi pe lini a maternă...

— Teoretic, putem merge până la Grădina Raiului. Privit e retrospectiv, schimb ările genetice dispar şi astfel, dacă l uăm câte un individ din fiecare generaţie, ajungem la un st rămoş comun, mitologica Eva mitocondrială.

— Nu sunt sigur că am înţeles cum funcţionează toate c hestiile astea genetice. Dar cum obţineţi o mostră suficient de mare dintr-o mumie?

— Pe înţelesul tuturor... prin clonare. Evident că noi, în mediul academic, nu îi spunem aşa, ci i-am pus un nume l ung şi pompos PCR[190], adică reacţia în lanţ a polimerilor. Fr umoasă găselniţă, nu? Aşa putem să facem dintr-un fragm ent mic-mic de piele, dintr-un fir de păr sau dintr-un strop de sânge milioane de copii ale ADN-ului.

— Dar nu văd să existe vreo aplicare practică a acestor cercetări.

— Bunul meu domn, trebuie să ştiţi că celor de la FBI n u li s-a părut deloc muncă în zadar. Am lucrat cu ei la pune rea pe picioare a unui proiect important. Sistemul CODIS.

— CODIS? întrebă Stato.

— Combined DNA Index System, adică Sistemul de com binare indexată a mostrelor de ADN. Au luat probe de ADN ale copiilor dispăruţi, ale infractorilor, ale suspecţilor de ter orism. Şi să ştiţi că am avut chiar ocazia de a lucra pe o m ostră din Giulgiul de la Torino.

Stato înlemni.

— Vrei să spui că probele ADN prelevate de pe giulgiu s unt stocate în sistemul CODIS?

Singer îl aprobă tăcut.

— Aţi găsit cumva şi o corespondenţă? întrebă Stato sa rcastic. Poate daţi de stră-strănepoata sau stră-strănepotul lui Iisus? Asta dacă am considera că toate poveştile despre căsătoria lui Iisus cu Maria Magdalena şi toate legendele d espre descendenţa merovingiană sunt adevărate...

Singer râse calm.

— Vă referiţi la desposyni, numele grecesc al moştenito rilor Mântuitorului. Pe scurt: nu. Dar aşa, de dragul discuţie i, să presupunem că am fi găsit o potrivire între bărbatul d

[190] Polymerase chain reaction (n. red.).

e pe giulgiu şi un anume alt bărbat din zilele noastre.

— De ce nu o femeie?

— Pentru că lucrurile nu funcţionează aşa. Ar trebui să găsim întâi o potrivire Y-ADN bărbat-bărbat. Înţelegeţi? Ap oi, dacă acest bărbat imaginar ar avea o soră, aceasta ar fi o rudă îndepărtată a lui Iisus. Să nu-mi ziceţi că nu este int eresant!

Stato remarcă dând din cap încet:

— O ipoteză destul de prostească, aş putea spune.

— Cum adică, domnule?

Stato îşi lărgi gulerul preoţesc.

— Doctore, la urma urmei suntem cu toţii fraţi şi surori î ntru Hristos.

Singer se plesni peste genunchi şi râse cu poftă.

— Bine zis, părinte. Spears cu ce se mai ocupă? Nu l-a m mai văzut de ani buni.

— Mi-a spus că Sfântul Părinte avea mare încredere în t alentele dumneavoastră şi că ar trebui să colaborăm.

Singer îi aruncă o privire prin care-i arăta că ştie despre ce e vorba, apoi făcu semn către geanta în care Stato puse se la loc jurnalul.

— Da, părinte. Şi se pare că suntem foarte potriviţi pen tru treaba asta. Cred că ne vom înţelege de minune!

Stato privi în jur. Oamenii se îndreptau către ieşire.

— Cred că a început îmbarcarea, spuse şi îşi ridică gea nta de umăr de pe podea.

Doctor Singer ridică paharul ca pentru un toast.

— Pentru secrete demult pierdute şi ghicitori străvechi ale căror răspunsuri le susură cu voci nepământene fanto mele.

În timp ce se îndreptau împreună către poartă, steward esa cu ochii verzi puse mâna pe telefonul mobil, formă un număr şi aşteptă. Urmărindu-le fiecare mişcare, spuse, cu mâna acoperind receptorul:

— Domnule, chiar acum se îmbarcă.

CAPITOLUL 88

Un flux continuu de coloane oficiale transportau, adăpo stiţi în spatele geamurilor fumurii din sticlă incasabilă, ved ete, personalităţi şi mai mult de 80 de şefi de stat şi monar hi. Trecură toate prin piaţă, într-o succesiune rapidă. Opt mii de agenţi de pază lucrau într-un singur schimb. Fiecare centimetru din bazilică fusese cercetat de echipe dotate c u câini capabili să detecteze explozibilii. Măsurile de securi tate şi controalele deveneau din ce în ce mai aspre odată de apropierea de Vatican.

Dante fusese detaşat pe lângă o agenţie foarte discre tă, foarte eficientă şi teribil de importantă, NEST – Nuclear Emergency Search Te-am, care se ocupa cu detectarea în regim de urgenţă a ameninţărilor legate de substanţe radi oactive. Agenţia îşi avea sediul în Nevada şi era renumită î n cercurile serviciilor de securitate pentru capacitatea de a trimite şase sute de specialişti la locul unei potenţiale ame ninţări teroriste. De obicei trimiteau echipaje mult mai mic i, de vreo patruzeci şi cinci de oameni. Pentru Roma făcuseră o excepţie. Numărul exact al agenţilor NEST nu fusese d ezvăluit nimănui. Pe lângă agenţi sosiseră echipe de fizicie ni, ingineri, chimişti, matematicieni. Aduseseră după ei uni tăţi de comunicaţii, logistică şi informaţii. Veniseră din loc aţii ultrasecrete ca Los Alamos şi Sandia. Prima lor datorie era să evalueze validitatea tehnică şi psihologică a ameni nţării. Deşi la Roma nu existase o ameninţare concretă, st udiul implicase extrapolări pornite de la lucrări de specialit ate, studii psihologice, ba chiar fuseseră luate în calcul şi r omanele cu spioni ale lui Tom Clancy[191]. Dacă era o simplă

[191] Născut în 1947, scriitorul american este cunoscut pentru tehno-thrillerele sale, intrigi politice presărate cu detalii de tehnologie militară modernă. Cele mai importante romane sunt Vânătoarea lui Octombrie roşu (1984), Jocuri de putere (1988), Pericol iminent (1989)

cacealma? Cum se contura profilul psihologic al atacatorul ui pe baza cuvintelor folosite de acesta atunci când lansas e ameninţarea sau avertismentul? Cât de multe cunoştinţe avea acesta? La urma urmelor, era vorba de o ameninţare credibilă? Având în vedere miza mare a momentului, se po rnise de la acceptarea faptului că exista o ameninţare rea lă şi credibilă.

Dubiţe blindate, ce conţineau echipamente ultraperfor mante, traversau oraşul mascate ca vehicule comerciale, căutând cea mai slabă urmă de radiaţii. Existau şi echipaje pedestre, care aveau ascunse în serviete aparate dotate c u senzori capabili să detecteze uraniul şi plutoniul. Dante s e afla într-o dubiţă din apropierea pieţei.

Funeraliile se desfăşuraseră fără ca vreun incident să t ulbure morga, pompa şi caracterul învechit, din altă lume, al ceremonialului. Săltăreţul şi vicepreşedintele se ridicase ră din nou în aer, şi, în cel mai mare secret, se deplasau sp re baza de la Shannon, din Irlanda. Multe alte delegaţii ofic iale părăsiseră şi ele oraşul.

Haosul dispăruse, tensiunea ce plutea în aer a tuturor a ctivităţilor, controalelor şi protocoalelor la care fuseseră su puse serviciile de informaţii, agenţii de pază, poliţia şi trup ele speciale lăsaseră în urmă un val de oameni obosiţi, dor nici să ajungă la hotelurile în care fuseseră cazaţi şi să bea un pahar aşezaţi confortabil în vreun bar.

Spaţiul aerian de deasupra oraşului era încă parţial înch is. Patrulele de luptă aeriene continuau să survoleze oraşu l.

Atunci s-a întâmplat.

De la un informator, SISDE auziră de un atac aerian. Câ teva clipe mai târziu, un avion particular încerca să decole ze neautorizat de pe aeroportul Ciampino. În ultima clipă, f u reţinut la sol de către forţele speciale, dar, imediat, rada

---

(n. red.).

rul detectă un avion neidentificat care se apropia de oraş.

Rossi stătea neputincios în mijlocul centrului de coman dă, privind pe un mare ecran cum punctul care reprezenta avionul se îndrepta fix către inima oraşului.

— Punctul probabil de origine? întrebă generalul de brig adă Luca Masserati cu o ţigară proptită în colţul gurii.

— După calculele computerului ar fi... Sofia, spuse tehn icianul cu vocea tremurându-i.

— Verifică lista cu delegaţiile şi programul lor, ordonă g eneralul.

Un ofiţer de la Ministerul de Interne, omul de legătură c u forţele aeriene, privi ecranul laptopului şi exclamă furios:

— Da, domnule, ar fi o delegaţie, dar...

— Dar ce, la naiba? Generalul se repezise lângă ofiţer şi privea furios monitorul. Iisuse! Delegaţia îţi apare ca deja decolată în baza de date. Generalul de brigadă se întoarse şi lătră scurt: Vreau o confirmare de la Departamentul de c ontrol al traficului.

Cuvântul Sofia plutea încă în aer. Atentatul eşuat împot riva răposatului papă Ioan Paul al II-lea fusese pus la cale d e către serviciile secrete bulgare, care recrutaseră la Sofia un tânăr terorist de naţionalitate turcă, membru al celulei t eroriste Lupii Gri[192]. Rossi sună la centrul de comunicaţii al unităţii Ombra. Îi răspunse unul dintre tinerii agenţi de ser viciu.

— Spune-le lui Enrique şi Dante să îmi raporteze, ordo nă Rossi. Vreau ca toate unităţile să se îndrepte pe sol şi în aer spre ŢARA SFÂNTĂ. Rossi tocmai folosise numele de co d pentru Vatican.

— Recepţionat. Transmis către toate unităţile.

— Locaţia trupelor de securitate ale prim-ministrului?

---

[192] În limba turcă Bozkurtlar, organizaţia de tineret a Partidului naţionalist turc, mişcare ultranaţionalistă şi neofascistă înfiinţată în 1969 (n. red.).

— Timp de decolare estimat către ŢARA SFÂNTĂ... imed iat. Dante se află într-un camion de la NEST şi este chiar în faţa porţilor.

— Spune-le că am ajuns la nivel de ameninţare cinci şi apoi contactează cabinetele miniştrilor. Deşi nu avea prea multe detalii, prefera să ştie că pregătirile de evacuare f useseră demarate. Dacă a mai rămas careva în cartierele de lângă ŢARA SFÂNTĂ, scoate-i dracului de acolo!

Sună telefonul. Era Dante.

— Avem un avion neautorizat care va intra în spaţiul ae rian al Vaticanului. Recomand evacuarea imediată a ŢĂRII SFINTE, îi spuse Rossi.

— Bine, şefu'.

— Şi, Dante, asigură-te că unchiul meu nu mai e pe aco lo...

— Am uitat să vă spun. A spus ceva că vă sună când aj unge în Kashmir.

— Kashmir? Ce dracu' spui?

— El şi domnişoara Schulman au plecat dis-de-dimine aţă.

— Cu ce linie aeriană? urlă Rossi.

— Şefule, m-aţi sunat dimineaţă şi mi-aţi cerut să le da u unul din Falcon Jet-urile noastre aflate în stand-by!

Pentru câteva clipe, Rossi crezu că îşi pierde minţile. Ap oi zâmbi şi începu să râdă tare. Şi-l imagina pe unchiul său folosindu-şi talentele de imitare a vocilor şi vorbind la telef on cu Dante, pretinzând că este Rossi şi schimonosindu-se în timp ce urla ordine la acesta. Cel mai probabil Josie era lângă el şi mustăcise tot timpul. Ştia că Giovanni se va just ifica, spunându-i: „Nepoate, chiar nu am vrut să te mai der anjez cu chestia asta".

— Trimite o telegramă omului nostru din Islamabad şi c ere-i să stea cu ochii pe ei.

Dante suspină nedumerit:

— Sigur, se face... sunteţi sigur că totul este în regulă?

— Să sperăm că da.

Rossi închise.

Generalul de brigadă nu se calmase şi urla ca un câine turbat, cu faţa roşie.

— Situaţia cu CAP?

— Două avioane de luptă se alimentează în sectorul est ic.

Generalul dădu cu pumnul în birou.

— Încearcă să iei legătura cu avionul bulgar.

Un alt tehnician îi întrerupse:

— Domnule, controlorii de trafic nu reuşesc să contacte ze bulgarii.

— Merdal Transferaţi două unităţi de la 36° Stromo 15 6° Gruppo. Spargeţi formaţia pentru interceptare acum!

— Generale, suntem cu protocolul de identificare şi inte rceptare standard? îl întrebă adjunctul său.

— Nu! Interceptaţi şi neutralizaţi ameninţarea.

Rossi se smulse cu greu din amalgamul de gânduri şi în trebări legate de plecarea pe furiş a lui Josie şi a unchiului său. Ce dracu’ puneau la cale? apoi se concentră pe situaţi a din centrul de comandă. Rossi se holba la radar, încercâ nd să evalueze implicaţiile situaţiei. Avioanele de luptă sur volau nonstop oraşul. Erau câte două în fiecare sector. În a er erau şi avioanele care asigurau reîncărcarea cu combus tibil. Şi acum se treziseră cu această intruziune aviatică. A vioanele din sectorul în care intrase avionul neidentificat e rau la alimentare. Trimiterea avioanelor din alte sectoare a r fi lăsat acele sectoare neacoperite. Nu aveau cum să ştie dacă nu cumva erau puşi în situaţia unui atac cu mai mult e avioane, cum fusese cel de la New York.

Rossi mai ştia că „neutralizează ameninţarea” însemna că piloţii de pe F-16 aveau „foc de voie”, fiind scutiţi de aşt eptarea vreunui ordin sau a vreunei confirmări de la centr

ul de comandă. Acţionau conform protocoalelor de război. Decizia era numai şi numai a lor. Dacă avionul era doborâ t, se economiseau minute preţioase şi haosul şi dezastrul u nui atentat ca 9/11 nu aveau să se repete. Într-una dintre şedinţele pregătitoare, Prim-ministrul italian le spusese că nu va accepta un al doilea fiasco american de la „plantaţia de aluni”. Era o aluzie la eşecul fostului preşedinte americ an Jimmy Carter de a elibera ostatici din Iran. Misiunea se t erminase cu moartea câtorva agenţi secreţi americani. Ros si ştia că, în momentul acela, după atentatele din tren care zguduiseră oraşul, soluţia ar fi fost sprijinită de majoritatea factorilor de decizie. Totuşi era uimit de viteza cu care se d esfăşurau lucrurile.

Rossi puse o mână pe umărul generalului de brigadă şi spuse:

— Domnule, trebuie să evacuaţi imediat Vaticanul.

Ochii generalului se îngustară.

— Imposibil. Chiar dacă am avea ceva mai mult timp...

— Cu tot respectul domnule, dar procedura a fost pusă în practică de câteva ori la Washington D.C. Chiar dacă su nt scoşi doar câţiva.

— Şi cum de eşti tu atât de sigur?

Rossi îl privi încruntat, dur.

— Ştiţi că am dreptate. Rossi se gândi la avertismentul lui monsignore Lotti, care spusese ceva în legătură cu un d ragon care scuipa flăcări, apoi se gândi la Drago Volante. F ir-ar să fie... indiciul fusese tot timpul în faţa ochilor lui. Dr ago Volante însemna... Dragon zburător.

Generalul îşi frecă nervos tâmplele, apoi îl privi pe Ross i în ochi.

— Dacă greşeşti... Apoi se întoarse către ceilalţi şi urlă: Evacuaţi Vaticanul.

— Din ordinul cui? îl întrebă nesigur adjunctul său.

Pe faţa generalului de brigadă apăru un zâmbet hain.

— Din ordinul colonelului Nick Rossi. Să se treacă la dos ar!

Sirena bazei aeriene de la Practica-di-Mare scrijeli văzd uhul.

Capogruppo[193] Enzo Moretti, căpitan şi şef al brigăzii de intervenţie aeriană rapidă, cu un ecuson pe care scria 15 6° Gruppo, era în vehiculul militar de teren Humvee, împreună cu locotenentul Ricci. Jeepul se deplasa în viteză, pe lâ ngă clădirile cazărmii, spre intrarea pe pistă, unde aştepta u avioanele F-16. Săriră din maşină şi se năpustiră spre avi oanele lor. Moretti aruncă din fugă o privire rapidă de cont rol avionului de luptă. Era o pasăre frumoasă, nou-nouţă. T ocmai fusese achiziţionată de către Forţele Aeriene Italien e în cadrul programului Peace Caesar pentru a înlocui avio anele vechi şi Tornad-urile care oricum nu fuseseră decât o soluţie provizorie. Echipa de la alimentare tocmai închide a rezervorul de 300 de galoane de sub burta păsării. Rezer voarele laterale erau goale. Verifică armamentul: lansatoar ele de rachete încărcate cu AIM-120-uri şi AMRAM, rachete aer-aer cu rază medie de acţiune care puteau ajunge la vit eza Mach 4, cu rază de tragere de 30 de mile. Li se spunea „trage-şi-uită” pentru că, odată lansate, un dispozitiv radar încorporat se ocupa de găsirea ţintei. Funcţionau excelent şi pe întuneric. Avionul putea lansa numeroase rachete cât re diverse ţinte. Dar, cel mai important, armamentul îi per mitea să poată duce lupte în spaţii aeriene deosebit de per iculoase.

Comandantul de zbor al echipei 36° Stormo, care-şi ale sese numele de cod Haita de lupi, îl botezase pe Moretti Lu po solitario, Lupul singuratic. Îi spusese că numele de lup tă se potrivea perfect cu personalitatea lui. Moretti începu să urce pe scară, dar se opri la jumătatea acesteia. Arătă c u degetul la o bombă supradimensionată agăţată sub arip

[193] Conducător de grup, în limba italiană în text (n. red.).

a avionului şi urlă către şeful echipei de întreţinere:

— Asta de unde dracu’ a mai apărut?

Omul ridică din umeri:

— Căpitane, e o bombă specială.

— Un Băţ al lui Satan?

Moretti aflase cu câteva ore înainte de ele. Focosul conţ inea gaz sau lichid volatil şi, odată detonat, împrăştia un n or de aerosoli peste ţintă. Apoi norul se aprindea şi mingea de foc rezultată mătura perimetrul, sugând până la ultima picătură de oxigen şi lansând o undă de şoc puternică. Le arătaseră nişte casete cu efectele bombei asupra unei tur me de oi. Forţa exploziei le aruncase ochii din orbite şi le d istrusese organele interne. Durere copleşitoare, apoi moar te.

— Trebuia să facem un zbor de testare şi nu am avut ti mp să o dăm jos, îi explică şeful echipei. Aceeaşi chestie şi cu tunul de 20 milimetri.

— Merda! O să fie grea ca o scroafă.

— Căpitane, stăm şi ne plângem sau doborâm avionul i namic?

Moretti urcă scara şi se strecură în cabină. Şeful de la î ntreţinere, care îl urmase, îi legă harnaşamentul de centur i.

— Căpitane, pasărea e gata. Vânătoare plăcută.

Apoi îi zâmbi larg şi îl plesni cu putere peste cască.

Coborî scara şi mai verifică o dată pasărea. Moretti înce puse să pornească sistemele avionului. Făcu un semn către Ricci, amplasat într-un avion poziţionat paralel. Era gata. Scara fu înlăturată şi el ridică un braţ în semn de salut către şeful de la întreţinere.

Nimic din zgomotul infernal al motorului nu răzbi până î n cabina sa. Nu auzea decât un murmur slab, ca un tors.

Avioanele începură să ruleze pe pistă la unison.

De jos, şeful de la întreţinere privi spre sistemul de navi

gaţie şi ţintă LANTRIN, care atârna ca o pereche de torpile sub avion. Sistemul asigura urmărire la teren cu radar TFR, sistem de înaintare cu infraroşii (FLIR), şi iluminarea cu las er a ţintei, în cazul în care sistemele de la bord se dovedea u a fi în incapacitate sau ineficiente. Vizorul de ţintire păre a un ochi portocaliu care ascunde un secret.

La comanda lui Moretti, doi dintre piloţi accelerară şi se pierdură în lumina apusului. Crescu puterea motorului cu a rdere externă şi atinse 160 de noduri în mai puţin de 11 se cunde. Apoi roti avionul.

La 800 de picioare deasupra solului, loviră un strat de n ori şi vreo cinci minute avură senzaţia că înoată printr-o su pă albicioasă. Apoi accelerară şi urcară în înaltul cerului, până la 11.000 de picioare. Mai aveau de urcat până la 13. 000.

Moretti dădu comenzile obişnuite: verificarea balansulu i, a sistemelor electrice, asigurarea sistemului de alimenta re cu combustibil.

— Zbor: dreapta la zero-patru-doi. Avionul e la 65 de mi le în faţa ta, se auzi o voce din centrul de comandă.

— Roger, capogruppo Lupo, întorc la zero-patru-doi.

Cu o mişcare de balet aerian, ambele avioane F-16 se înclinară către dreapta, schimbând direcţia.

Moretti se uita la ecranul LANTRIN. Odată pornit radaru l, citea orice avion pe o rază de 40 de mile. Folosi radarul, apoi programă sistemul pentru lansarea rachetelor de lup tă aer-aer. Era la 37.000 de picioare deasupra solului şi îna inta cu 280 de noduri. Ecranul cu infraroşu se deschise, pa rcă aşteptând localizarea ţintei. Avionul neidentificat era vi zibil. Un Learjet 131 peste care sistemul suprapusese un „ diamant al morţii”. Baza de da te-a calculatorului de bord era programată să identifice orice fel de aparat de zbor.

Moretti simţi un spasm în stomac.

— Centru, aici Capogruppo Lupo. Avem ţinta. Ne apropi

em pentru inspecţie. Aveţi contact radio cu ei?

— Zbor: contact negativ, ţinta la maxim 40 de mile, înaintează şi raportează.

Locotenentul Ricci, cu numele de cod Coguaro, Puma, z bura în F-16 în urma comandantului. Urmărea şi relua miş cările primului avion, menţinând contactul cu centrul de co mandă.

În câteva secunde, primul avion zbura în dreptul aripii s tângi a Learjetului, iar cel de-al doilea era poziţionat în spa tele aparatului neidentificat. Moretti lansă semnalul univer sal care cerea avionului bulgar să îl urmeze. Learjetul nu răspunse.

Moretti făcu un calcul. În câteva clipe, aveau să ajungă la Vatican. Apoi îşi drese vocea şi-l apelă pe Ricci:

— Coguaro, preia-mi poziţia, ies prin dreapta lui.

Avionul lansă două eleroane.

Dar în loc să iasă prin dreapta Learjetului, Moretti ieşi d e sub coada acestuia şi se afla în urma ambelor avioane.

Peste punctul care clipea şi care îl reprezenta pe Ricci s e suprapuse diamantul morţii. Moretti roti două comutatoa re.

— Sunt luat în vizor! Am atenţionare de lansare! ţipă pa nicat Coguaro, auzind prin cască bipăitul din cabina lui Mor etti.

Racheta pornise. Aproape instantaneu, avionul lui Ricci explodă şi se prăbuşi. Moretti ţinti spre Learjet. Era calm şi acţiona rece, calculat. A doua rachetă se înfipse în coada a vionului.

Fără să ezite, Moretti viră dreapta şi trase tare de ma nşă, înălţându-se. Catapultă rezervoarele goale de combus tibil, apoi se apropie în picaj de sol. Ştia că trebuia să cobo are sub 200 de metri, ca să iasă din raza de acţiune a rada rului. Introduse noile coordonate în computerul de bord.

La sol se declanşă isteria.

— Domnule, unul dintre avioane a fost lovit. Al doilea di spare de pe radar.

— Şi Learjetul? întrebă cu răsuflarea întretăiată general ul de brigadă.

— A fost neutralizat, spuse sec tehnicianul.

Pentru o clipă, generalul de brigadă păru uimit.

— Domnule, încercă tehnicianul, şi el confuz, să îi atra gă atenţia. Learjetul clonase frecvenţa bulgarilor. Am primi t confirmarea: avionul cu delegaţia bulgară a decolat mai devreme, la ora prevăzută în foaia de parcurs.

Generalul miji ochii:

— Deci emiteau pe o frecvenţă clonată pentru ca noi să nu îi putem identifica?

Rossi se lăsă condus de instinct.

— Generale, avionul bulgăresc nu a fost decât o diversi une. Unul dintre avioanele voastre se îndreaptă spre Vatic an, cu bombe la bord. Faceţi ceva acum!

Generalul de brigadă îl privi cu răceală pe Rossi; oftă. S e întoarse către tehnician şi urlă:

— Loviţi-l acum cu tot ce avem!

Bateriile de rachete antiaeriene din oraş fură alertate.

După ce primiră comanda, rachetele fură ridicate oblic. Îşi aşteptau ţinta, pregătindu-se să pornească cu Mach 3.

* * *

În acest timp, căpitanul Moretti luă şi el măsuri: decone ctă câteva din sistemele de zbor şi, în câteva secunde, aju nse la o altitudine mai mică de 200 de metri. Ştia că aveau să încerce cu disperare să îl oprească.

Două rachete Spada îl urmăreau furibunde. Trase cu pu tere de manşă la stânga, apoi la dreapta. În ultima clipă ac estea îl pierdură.

O altă şarjă se apropia. Era la două mile, dar venea tar

e. Intră în centru prin nord-est, apoi viră la dreapta, intră î n picaj spiralat, apoi trase de manşă spre dreapta din nou. Sub ele apăruse petecul verde al minunatei Villa Borghese. Instinctiv, scăzu din altitudine şi înclină avionul la 90 de gr ade, apoi se năpusti printre turnurile gemene ale bisericii T ranta Dei Monti care trona deasupra Treptelor spaniole. La trecerea avionului, una dintre aripi fu atât de aproape de c ruce încât aceasta fu smulsă de curentul de aer şi zbură p este obeliscul din piaţa de jos. Reuşise. Rachetele nu avu ră timp să schimbe direcţia şi se înfipseră una după alta, la câteva secunde distanţă, în turnurile gemene ale bisericii. O ploaie de moloz căzu peste treptele de jos. O mulţime d e oameni fugeau panicaţi prin piaţă. Exploziile avuseseră l oc la mai puţin de 40 de metri de coada avionului său şi ac um resimţi zdruncinăturile undelor de şoc.

Trase de maneta din dreapta, recăpătă controlul şi trec u peste piaţă, peste fântână şi peste obelisc, într-o străd uţă care se deschidea în faţa lui. Clădirile de şase etaje îl mascau perfect şi radarele îl pierduseră, ascuns de constru cţiile de pe ambele margini ale străzii. Avionul reacţiona ci udat la comenzi. Ceva era în neregulă. Privi rapid către ari pi şi descoperi răspunsul. Bucăţi din aripă erau scrijelite, c a şi când o bestie gigantică şi-ar fi înfipt ghearele în metal. Începuseră să sune mai multe semnale de alertă. Instrume ntele de zbor îi dădură veşti şi mai proaste: pierduse conta ctul radio şi sistemul electric de tragere era avariat. Ştia că există un sistem de rezervă care putea alimenta şi cont rola armele.

Trase cu furie de manetă. Motorul supersonic al avionul ui intră în acţiune. Dedesubtul lui, printre acoperişuri, expl ozia supersonică avu un efect uriaş. Unda de şoc mătură st rada, ferestrele explodară rapid, unele după altele, izbite d e furia dezlănţuită a avionului. Un grup de turişti dintr-un a utobuz cu etaj se aruncară pe podea când avionul trecu pe

deasupra lor.

Avionul de luptă trecu peste Tibru şi depăşi castelul Sa nt’Angelo.

Atunci văzu în faţă domul trufaş al Catedralei Sfântul P etru, care umplea cerul ca un simbol al opresiunii. Zbură în picaj peste Villa Della Concillazione, era la foarte mică dist anţă de Vatican.

Apăsă din nou butoane din panoul de bord şi în faţă îi c oborî un ecran cu ţinta.

În câteva secunde golise complet rezervele de muniţie de 20 de milimetri a tunului. Gloanţele de uraniu se înfi pseseră în ţinta masivă. Gloanţele îşi croiseră drum prin înt uneric asemenea unui roi de viespi care se întorceau la cui b. Fuseseră proiectate să îşi croiască drum prin carcasa un ui tanc, deci nu aveau cum să provoace pagube structural e clădirii, dar teroarea cauzată de cele patru milioane şi ju mătate de ani cât locul avea să fie radioactiv era suficientă pentru ca deceniile următoare sediul central al catolicismu lui să fie nelocuibil. De obicei, gloanţele de 20 de milimetri nu erau făcute din uraniu îmbogăţit, dar acestea fuseseră f abricate de către un armurier aflat şi el în slujba Frăţiei. To t el fabricase şi Băţul lui Satan, bomba cu vid. Puterea ei fu sese amplificată cu materiale radioactive.

Se gândi la Learjet. Şi-l imagină pe Drago Volante la bo rd, toastând cu regina lui diabolică. Apoi racheta îi sparse î n mii de fărâme. Volante insistase să participe la misiune p ersonal. Insistase să folosească propriul avion pentru a se afla în miezul lucrurilor. Pentru a vedea şi simţi totul.

Se gândi la părintele Guido Salamanca, la cum îl violas e de nenumărate ori, la zâmbetul ascuţit care înflorea pe f aţa preotului ori de câte ori îl vedea. Se gândi la toţi ceilalţ i băieţi, la nevinovaţi, la cei fără de păcat. Se gândi la card inalul Lawless, protectorul din Boston al „mâncătorilor de c opii”, cum ajunsese să îi numească, la cum i se permisese

să oficieze una dintre slujbele incluse în ceremoniile nove mdiales. Avea lacrimi în ochi. Când veniseră la el cerându-i să îl înlocuiască pe şeful escadrilei care fusese răpit, îi refu zase; dar cu cât îi ascultase mai mult, cu atât crescuse în e l setea de răzbunare – dorinţa de împăcare, nevoia de a pu ne capăt amintirilor care îl bântuiau – şi argumentele lor în cepuseră să aibă sens. Ştia că ei aveau dreptate. Numai u n bărbat curajos, lipsit de orice frică, sigur pe propriile con vingeri, numai un om din interior se putea apropia suficien t de mult pentru a cauza pagube serioase.

Cu dinţii încleştaţi, lansă o salvă de rachete în inima ba zilicii. Dedesubt, oamenii din piaţă se vedeau ca prin ce aţă. Atunci îşi dădu seama că, în fuga lor terifiantă, semăn au cu nişte gândaci de bucătărie care se împrăştiau când s e aprinde lumina.

O pală de fum şi foc erupse din biserică. O străbătu şi a bia atunci lansă Băţul lui Satan.

Pentru o fracţiune de secundă, cât dură împrăştierea g azului volatil, nu se întâmplă nimic. Apoi o explozie puterni că de lumină erupse şi unda de şoc zgudui cerul, izbindu-i avionul ca o palmă dată de un zeu furios.

Trase cu greutate de manşă în sus. Avionul urca, apoi c obora, se înălţa apoi cădea, apoi făcu o întoarcere stângac e şi se îndreptă către linia ţărmului.

Dacă ar fi putut ajunge la ocean, s-ar fi putut ejecta. Po ate că ei îl aşteptau, aşa cum îi promiseseră. Dar cum und eva înăuntrul sufletului simţea pace. Se lăsa purtat de liniş tea interioară. Nu-i mai păsa dacă ei îl aşteptau sau nu.

Atunci se decise. În aceeaşi secundă, sparse capsula cu cianură ascunsă într-unul dintre molari şi apăsă pe butonul de ejectare. Fu catapultat în cerul de noapte. Aşezat pe un tron hi gh-tech, corpul său lipsit de viaţă plutea spre apus, suspendat între timp şi spaţiu de echipamentul paraşutei. Î n sfârşit, era liber.

CAPITOLUL 89

La bordul avionului Gulistream-IV din dotarea Ombra, Jo sie şi profesorul Giovanni aşteptau veşti despre Rossi. Auzi seră de atacul împotriva Vaticanului şi erau îngrijoraţi. Un membru al echipajului îi chemă în cabina pilotului.

— Colonnello Rossi este la telefon, domnule.

— Nico, eşti bine? întrebă Giovanni în receptor.

— Puţin şifonat, dar... ce cauţi la bordul unuia dintre avi oanele mele şi de ce dracu' sunteţi în drum spre Pakistan?

— Ce face generalul Spears... se opri când auzi oftatul l ui Rossi.

— E mort, zio, spuse Rossi încet.

— Stronzos! Şi cei din Sfântul Scaun?

— Cei mai mulţi sunt în siguranţă.

— Slavă Domnului.

— Îţi trimit prin fax un mesaj de la Spears pentru Stato. Îl avea la el. Cred că nu a mai apucat să îl trimită... Vocea i se stinse. Eu n-am reuşit să înţeleg ceva din mesaj, dar în fine, nu înţeleg nimic din ce se întâmplă în momentul de f aţă.

— Trimite-l imediat. Şi, ca să ştii şi tu despre ce e vorb a, Spears făcuse câteva descoperiri senzaţionale. Calculat orul cardinalului Moscato conţinea nişte...

Îşi muşcă buza... e prea complicat să îţi explic acum. D ar Stato e pe drum spre Kashmir şi este într-un mare peric ol. Călătoreşte împreună cu un agent dublu. Spears credea că acest Singer e genetician şi că e unul din Cavalerii de M alta, devotat papei. L-a sfătuit pe Stato să apeleze la acest a. Dar din dosarele lui Moscato reiese clar că Singer a trec ut de cealaltă parte a baricadei. Spears voia să dea de Stat o, ca să-l prevină, dar...

— Dacă l-au atras în capcană pe Stato, cel mai probabil au tăiat toate comunicaţiile. Dar Kashmir? Iisuse, locul ăla

este un câmp minat.

— Iisuse, murmură Giovanni. Nici nu are habar câtă dre ptate are, se gândi.

— Iar tu şi Josie o să vă duceţi acolo şi o să fiţi ucişi... a dăugă Rossi cu o voce slabă.

— Este mai complicat decât ţi-ai putea imagina. Josie ar e nişte afaceri personale de rezolvat în toată treaba asta. Nico, trebuie să ai încredere în mine.

Tăcere. Apoi Giovanni spuse:

— Ne-ar prinde bine nişte ajutor.

— L-am pus pe Dante să ceară ca cineva să vă aştepte în Islamabad. Dar dacă voi vă duceţi acolo în urma unei ec hipe operaţionale a MI-6, atunci ar trebui să trimit şi eu o e chipă întreagă după voi.

— Nu cred că avem destul timp, Nico.

— La dracu', unchiule. Ce-ar fi să staţi voi liniştiţi în Pak istan până...

Josie se aplecă peste umărul lui Giovanni şi şopti:

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

Îi dădu receptorul.

— Nico, o să am eu grijă de unchiul tău. Dacă echipa ta nu ne mai găseşte în Pakistan, trimite-i în Srinagar.

— Josie, nu fii nebună!

— Pierzi timp preţios. Trimite faxul şi dă telefoanele.

— Fir-ar! auzea durerea din vocea lui. Dacă se întâmp lă...

— Nu o să se întâmple.

— Josie... Îi tremura vocea. Te iubesc...

Cuvintele lui rămaseră suspendate pe creasta unui val de emoţii care o umplea de căldură lăuntrică. Nu ştia ce să spună. Nimic nu i se părea potrivit.

— A... trebuie să plec.

Dădu receptorul unuia dintre membrii echipajului, mulţ umi dând din cap şi merse către Giovanni, care se întorses

e în partea din spate a avionului.

— Profesore, e timpul să jucăm cu cărţile pe masă. Treb uie să ştiu ce se întâmplă, spuse Josie, dar în mintea ei se contura chipul lui Nick.

Regreta că nu avusese curajul să-i vorbească din inimă, să-i spună ce simte pentru el.

— După cum ţi-am spus, Stato este atras de un agent d ublu, Doctor Singer, într-o capcană mortală. Tipul a trădat şi NSA, şi Ordinul Cavalerilor de Malta, şi lucrează pentru M I-6. Serviciile de securitate şi Vaticanul au fost infestate de spioni ai unor societăţi secrete. MI-6 a fost înfiinţată chiar de Rosacrucieni. Conducerea NSA este alcătuită din Cavale ri de Malta. Dosarele lui Moscato conţin informaţii cum că numeroase agenţii secrete ar fi într-o cursă contra cronom etru către Kashmir. Deci Stato va fi prins exact în mijlocul ostilităţilor.

Josie îl privea impasibilă.

— Ai tot spus că am un interes personal în afacerea ast a. Cum aşa?

— I-am promis tatălui tău că îţi voi vorbi despre ce s-a î ntâmplat. Şi bănuiesc că a venit timpul. Lucrurile pe care t atăl tău voia să ţi le spună ultima dată când v-aţi întâlnit, d ar nu a mai apucat. Trebuie să îţi explic de ce ai fost alea să pentru misiunea aceasta.

Josie ridică o sprânceană.

— Te rog, gata cu jocurile de cuvinte. Vreau pur şi simp lu să aud adevărul.

Giovanni îi întinse lui Josie un document din geanta sa de umăr.

— Am scos la imprimantă câteva din chestiile pe care l e-a descoperit Spears în calculatorul lui Moscato.

Josie privi hârtiile.

Formulare de adopţie completate în arabă şi în ebraică. Fuseseră adoptaţi trei fraţi palestinieni dintr-o tabără de re

fugiaţi. Un băiat numit Hamal ajunsese în grija unei familii britanice, Basha, o fetiţă fusese dusă în America şi Eva... f usese adoptată de un cuplu de evrei.

Josie îl privi neîncrezătoare pe Giovanni.

— Aici scrie că Eva a fost adoptată de Max şi Ennoia Sc hulman. Nu crezi că aş fi ştiut dacă aş fi avut vreo soră?

Giovanni o privea în linişte, aştepta ca mintea ei să dig ere informaţiile. Apoi ea izbucni.

— Eu... vrei să spui că eu sunt Eva?

— L-au schimbat în Josephine. Tatăl tău ţi-ar fi spus, da r cum mama ta a murit atât de neaşteptat...

Josie privi pe geam.

— Viaţa mea este o minciună. Nici măcar nu sunt evrei că.

— Chiar contează? Ai făcut parte dintr-un program care trebuia să le ofere o şansă la o viaţă mai bună copiilor pale stinieni. Şi părinţii tăi asta au şi făcut.

Ea dădu din cap aprobator, clipind printre lacrimi.

— Ţi-au asigurat un cămin, dragoste, educaţie şi o carie ră.

Josie se întoarse către el.

— Cei de la Mossad ştiau, nu-i aşa? M-au angajat pentr u că eram palestiniancă şi mă puteau folosi.

— Poate... da, se prea poate. Cu acelaşi scop au fost ad optaţi şi fraţii tăi. Fratele tău este în grija MI-6 şi sora ta lu crează pentru NSA.

— Nenorociţi împuţiţi. De ce?

— Stai aşa, că mai sunt câteva chestii. În dosarele lui M oscato sunt dovezi că Basha este de fapt Bast.

— Deci sora mea este agent Al-Qaeda? Doamne, ajută-mă!

— O să te ajute, Josie. În dosare sunt câteva lucruri car e ne fac să credem că i-a fost spălat creierul de NSA. Am văzut cu ochii mei rezultatele experienţelor lor teribile. Ea

nu e responsabilă de acţiunile ei.

— Au făcut din ea un şoarece de laborator. Au transfor mat-o într-un asasin cu sânge rece. Josie îşi acoperise faţa cu mâinile. Apoi le lăsă să-i cadă moi în poală şi spuse înce t: Nici eu nu sunt cu nimic mai bună. Am mâinile mânjite d e mult sânge palestinian. Am ucis în numele Israelului. Se î ntoarse brusc. Şi fratele meu?

Giovanni făcu o grimasă.

— Moscato bănuia că şi el a avut aceeaşi soartă. Se apl ecă spre Josie şi îi luă mâinile între palmele sale. Mai e cev a. Ţi-am spus că Dumnezeu te-a ales pentru asta. Ea se înt oarse şi privi pe geam. Încercă să îşi elibereze mâinile dint r-ale lui. Uită-te la mine!

Ea îl privi.

— Numele voastre sunt foarte importante. Hamal însea mnă... miel, Basha este fiică a lui Dumnezeu şi Eva...

— Înseamnă viaţă, şopti Josie. Atunci îl privi în ochi. Tre buie să-i găsim. Vreau să spun... trebuie să îi găsesc. Să în drept păcatul ăsta oribil pe care l-au comis împotriva noast ră. Îşi muşcă buza de jos şi începu să zâmbească trist. La u rma urmei, ei sunt familia care mi-a rămas.

— Da, draga mea, aşa vom face, spuse pe un ton plin d e compasiune.

Apoi îi aduse o pătură şi un pahar de brandy în care str ecurase cu îndemânare un sedativ.

Când o învelea cu pătura până sub bărbie, Josie îi spuse somnoroasă:

— Şi tateh făcea la fel.

O sărută pe frunte.

Giovanni cântări faptele pe care alesese să nu i le spu nă lui Josie. Dosarele lui Moscato conţineau ceva extraordi nar. O corespondenţă ADN despre care nu ştia niciunul din tre serviciile acelea secrete. ŞI MI-6 şi NSA descoperiseră, aproape simultan, că între ADN-ul lui Hamal şi cel de pe Gi

ulgiul din Torino exista o corespondenţă. Giovanni ştia puţi nă genetică, dar destulă cât să fie sigur de corectitudinea t estelor. Dacă Hamal era un descendent al lui Iisus, atunci ş i surorile lui, Josie şi Basha, erau urmaşe ale Mântuitorului.

Când se ridică, aruncă o privire spre Josie. Acoperită cu pătura, dormea în lumina caldă a cerului de deasupra noril or. Părea un înger. Dar ştia că atunci când se va trezi, ajun să pe pământ, în iureşul luptei, se va transforma într-un în ger răzbunător al morţii.

CAPITOLUL 90

Srinagar, Kashmir

Din Islamabad, capitala Pakistanului, Stato închiriase u n elicopter până în Kashmir.

Vechiul oraş Srinagar plutea într-un nor de mirodenii: c uişoare, şofran şi cardamon. Oraşul era colorat în tonurile arămii ale clădirilor de cărămidă şi ale obiectelor de cupru, punctate de roşul intens al ardeilor iuţi, agăţaţi la uscat de pervazuri şi porţi. Dincolo de oraşul zugrăvit în aceleaşi nu anţe se întindeau văi pline de culori tari. Înguste, haotice ş i sinuoase, străzile din cartierul vechi erau un adevărat labi rint oriental. Îngrămădite printre casele înghesuite unele în tr-altele, străduţele, aleile şi potecile păreau că se luptă pe ntru fiecare centimetru pe care îl ocupă.

Stato şi Doctor Singer priveau de pe malul râului Jhelu m cum o doonga, o casă plutitoare cu acoperiş din paie, se mişca leneş pe ape. Când trecu prin dreptul lor, toate uste nsilele de bucătărie din cupru înghesuite într-una din came re străluciră în lumina soarelui.

Mergeau către locul de întâlnire, trecând printre localni ci îmbrăcaţi tradiţional care se îndreptau către moschei şi l ocuri sfinte. Sub atmosfera senină şi sub înfăţişarea idilică, oraşul era, de fapt, un adevărat butoi de pulbere. Din când în când, pe străzi treceau în goană maşini de patrulă, pline cu soldaţi cu ochi negri care ţineau la vedere armele auto mate.

Intrară într-o cafenea. Beau kahva, un sortiment de cea i verde.

Doctor Singer spuse:

— Părinte Devlin, Sfântul a fost de acord să te întâlneas că. Mi-a transmis asta noaptea trecută, prin nişte mesageri de încredere. A trebuit să garantez pentru sinceritatea şi s

copurile tale.

Stato încă folosea acoperirea oficială.

— De ce nu ne întâlnim direct la mormânt?

Ochii lui Stato cercetau fiecare colţişor al cafenelei.

— Pentru că membrii comunităţii Ahmadiyya[194] care cred că Iisus este îngropat în clădirea aceea de peste drum, sunt persecutaţi.

— Dar de ce le-ar păsa musulmanilor de mormântul lui Iisus?

Hanger se încruntă mirat.

— Cum... adică? Dumneavoastră ar trebui să ştiţi. Doar vă ocupaţi cu...

— Nu sunt chiar atât de familiarizat cu contextul regional. Vă rog să mă luminaţi.

Stato zâmbi şi se gândi că nu e prea departe de adevăr.

— Orice iese din canoanele clasice ale credinţei/ mai ales dacă este vorba despre Iisus sau Mahomed, aduce după sine o condamnare la moarte în comunităţile fundamentaliste. Pentru orice comunitate creştină, ideea că Iisus ar fi supravieţuit răstignirii este o blasfemie. A murit pentru a răscumpăra păcatele omenirii, nu? Coranul ne învaţă o altă versiune, foarte uşor modificată a acestei poveşti. Musulmanii Ahmadiyya cred că Dumnezeu a împiedicat moartea lui Iisus. Cred că acesta a fost pus pe cruce, bătut în cuie, dar nu şi că a murit. Coranul, la IV, 158, ne spune că acesta a fost dat jos de pe cruce într-o stare de leşin. Ahmadiyya nu cred în răscumpărarea păcatelor prin sacrificiul sânge lui. Fundamentaliştii islamici cred că Iisus, la fel ca Mahomed, s-a ridicat la ceruri.

Stato sorbi din ceai.

— Poate toată afacerea nu este decât o minciună.

---

[194] Mişcare mesianică fondată în 1899 de Mizra Ghulam Ahmad (n. red.).

Singer dădu vehement din cap.

— Nu ar îndrăzni să facă aşa ceva cu bună ştiinţă. Până acum nu au fost eliminaţi pentru că sunt sinceri în credinţa lor. După cum au confirmat studiile mele genetice, oameni i aceştia chiar sunt descendenţii lui Israel... musulmanii le zic „oameni ai cărţii”. Şi numele pe care le dau monument elor, străzilor şi chiar unele dintre numele lor sunt o dova dă în acest sens.

De nicăieri, ca şi când ar fi coborât din cer, Omul Sfânt apăru în cafenea. Era îmbrăcat într-o robă albă. Stato era u imit. Bronzat, înalt şi slab. Ochii săi pătrunzători priveau de sub sprâncene negre, stufoase. Se înclină şi spuse:

— Al Salaam a’alaykum[195].

Singer răspunse, respectând tradiţia:

— La bahs hamdililah[196].

Deşi se salutaseră în arabă, conversară într-un dialect u rdu, vorbit prin partea aceea. În timp ce vorbeau, Sfântul a runca priviri în jur, spre Stato şi dincolo de el, prin cafenea.

Stato nu vorbea urdu. Admira talentul lingvistic al lui Si nger. Totuşi nu era surprins. Sub imaginea de avocat necio plit de la ţară, Singer ascundea o inteligenţă strălucitoare. Stato recapitulă evenimentele. Aflase din ştiri de tragedia de la Vatican. Generalul Spears era mort. Se spunea că ac esta nu plecase până când nu se asigurase că toată lumea se afla în siguranţă. Garda elveţiană reuşise să-i evacueze pe cardinalul Drechsler şi pe majoritatea membrilor din Cu ria. Dar Vaticanul nu avea să mai fie vreodată la fel. În rep ortaje se vorbea despre pagubele mici aduse structurii clă dirilor şi despre procedurile de decontaminare care f useseră începute imediat după atac. Dar contaminarea av

---

[195] Pacea să fie cu tine, formulă de salut a lumii arabe, în arabă cu caractere latine în text (n. red.).

[196] Lăudat să fie Allah, în arabă cu caractere latine în text (n. red.).

ea să dureze până ce soarele se va fi stins.

Teroarea radioactivă făcuse ca Sfântul Scaun să fie mut at în altă locaţie. Deşi nu fusese distrusă, Biserica suferise o grea lovitură.

Pe drum, Stato se împrietenise cu Doctor Singer. Dar, î n ciuda respectului pe care generalul i-l arătase lui Singer, Stato nu îl considera demn de încredere. Acum, că general ul era mort, suspiciunile lui Stato nu făcuseră decât să cre ască. Erau prinşi într-un joc mortal de-a şoarecele şi pisica. În aparenţă făceau schimburi amicale de informaţii, dar fie care avea secretele şi planurile lui. Doctorul îi promisese a cces total la mormânt şi îl asigurase că vor putea lua prob e de ADN. Când Stato încercase să afle cum reuşise să ai bă această permisiune, nu primise decât un zâmbet atotşti utor. Singer fusese evaziv şi atunci când fusese întrebat de spre modul în care descoperise locaţia mormântului.

Singer se ridică de la masă. Sfântul se întoarse către St ato, şi îi făcu semn că trebuiau să plece.

Traversară strada, îndreptându-se spre mormânt. La co lţul străzii, trecură pe lângă un bătrân care stătea cu palm a întinsă. Era orb. Stato puse un euro în mâna bătrânului. Se lăsa amurgul. În lumina felinarului se târau umbre murd are. După ce făcu câţiva paşi, bătrânul orb se ridicase şi pl ecase destul de grăbit.

Roza Bal era o structură anonimă, deloc impresionantă. Deasupra zidurilor albe cu arcade stăteau trei acoperişuri, ca de pagodă. Înaintară pe o alee boltită acoperită de viţă-de-vie şi intrară pe o uşă. Era o uşă de lemn modestă, orna tă cu arabescuri. Ziua, lumina prăfuită a soarelui pătrunde a prin ferestre, dar noaptea acestea erau acoperite cu cov oare grele. Lumina pâlpâitoare a lămpii se reflecta slab în plăcile de teracotă care acopereau tavanul şi podelele, în c olţuri nu pătrundea nicio urmă de lumină. Camera părea că se micşorează, că se strânge claustrofobic în jurul centr

ului. Acesta era împrejmuit, ca un monolit, de paravane en igmatice de dantelărie din lemn: mashrabiya.

Stato îşi ţinu răsuflarea. Oare dincolo de paravan chiar se afla mormântul lui Iisus?

Sfântul îi conduse cu lanterna ridicată. Intrară printr-o p arte. Îndreptă lumina către un colţ. Acolo era, acoperită de noroi, o lespede.

Stato şi Singer îngenunchează în faţa acesteia. Singer s coase dintr-un buzunar o batistă şi o perie, începu să cureţ e cu grijă murdăria de pe lespede.

Sub stratul de nămol erau urmele a două tălpi. Stato înt inse mâna şi îşi plimbă degetele pe marginea acestora.

— Vino mai aproape cu lumina, îi ceru Stato.

Sfântul apropie lanterna. Stato îşi plimbă degetele pest e sculptură.

— Aici parcă e o porţiune mai ridicată, ca o urmă de ra nă.

Stato pipăi cu buricul degetului locul. Îl trecu un frison. E o singură gaură.

— Da, câte una în fiecare picior. Urme de cuie, explică Singer. Părinte, se potrivesc perfect cu cele de pe Giulgiul din Torino. Ca şi când unul dintre picioare ar fi fost pus pes te celălalt. Arheologii au dovedit că cei răstigniţi aveau ast fel de urme.

Lui Stato i se uscase gura. Mâinile îi tremurau.

Singer îi arătă cu peria.

— Dacă te uiţi cu atenţie, vei vedea că labele picioarelo r trebuie să fi fost uşor deformate din cauza traumei meca nice din timpul răstignirii.

Stato era chinuit de întrebări.

Singer preluă lampa şi se duse spre un alt colţ al camer ei. Acolo era o nişă. Care adăpostea o cutie lungă. Îi spuse lui Stato:

— Hai, deschide-o.

Stato se ridică şi înaintă spre cutie, cu inima bătându-i puternic. Deschise capacul şi privi înăuntru. Pe fundul cuti ei era un sceptru.

— Localnicii îi spun Sceptrul lui Moise sau Toiagul lui Iis us.

Stato sărise înapoi, ca electrocutat. Era palid şi cuvintel e i se opriseră în gât.

Singer râse fals.

— Şi acum, sarcofagul.

Îl luă pe Stato de braţ şi îl conduse până în faţa sarcofa gului. Stato mergea uşor împiedicat.

Singer explică:

— I se spune Hazrat Issa Sahib... mormântul Stăpânului Iisus. Am văzut cu ochii mei documente care atestă preze nţa sarcofagului aici din 112 după Hristos.

Atunci din spatele clădirii se auzi o maşină care frână b rusc. Apoi, sunetul unor paşi grăbiţi. Stato, cu urechile ciuli te, constată:

— Avem oaspeţi.

Chiar şi la lumina slabă a lămpii, vedea cum Sfântul făc use ochii mari de spaimă.

În cameră explodă brusc o lumină puternică. Razele ei brutale aruncau umbre ascuţite prin paravan. Îşi duseră mâinile la ochi, încercând să se protejeze.

Cu ochii mijiţi, Stato distingea vag câteva siluete care î nconjurau paravanul.

Apoi, pe faţa lui căzu o rază insuportabil de strălucitoar e de lumină.

— Dacă aveţi arme, aruncaţi-le acum! auziră o voce sp unând.

— Gata, destul! Nu au arme şi luaţi odată lumina aia ne norocită din ochii mei! ţipă Singer.

O lanternă fu îndreptată în jos şi în faţa lor stăteau trei oameni îmbrăcaţi în negru; feţele le erau acoperite de cag

ule negre. Erau înarmaţi cu mitraliere şi priveau ameninţăt or spre ei.

Cel mai înalt dintre ei, care părea a fi şeful, îi făcu lui Si nger semn să se ridice şi să îl urmeze. Cu un entuziasm şc olăresc, acesta îl urmă.

— Părinte Devlin, nu te mai preface că eşti atât de şoca t, spuse, pe un ton sarcastic, Singer. Nici tu n-ai avut vreo secundă încredere în mine. De ce m-aş mulţumi cu nişte a mărâte de mostre ADN când pot să iau cu mine toată mum ia?

Stato răspunse, ascunzându-şi iritarea:

— Nu, n-am avut. Dar la ce îţi trebuie mumia?

— Dacă tot avem Giulgiul de la Torino, o să verificăm d acă ADN-ul este acelaşi.

Şeful oamenilor în negru grohăi încruntat:

— Foarte curios nenorocitu' ăsta, nu?

Apoi făcu un semn rapid oamenilor lui. Aceştia dispăru ră pentru scurt timp, după care, la întoarcere, veniră împreună cu alţi doi. Cărau o cutie care semăna, ca formă şi dim ensiuni, cu un sicriu.

Singer spuse:

— Domnule Childress, să facem schimbul şi să plecăm r apid din Kashmir.

Bărbatul căruia îi spusese pe nume, Childress, se aprop ie violent şi ameninţător de Singer, căruia îi aruncă o privir e rece şi fixă.

— Nu ar fi trebuit să îmi pronunţi numele.

Singer înghiţi în sec, dar nu avu curajul să mai spună ce va.

— Deci gata cu delicateţurile, continuă Childress. Apoi î şi scoase cagula dezvăluind o faţă cu trăsături anglo-saxon e şi ochi negri furioşi. Domnilor, îndepărtaţi-vă de sarcofa g.

Ceilalţi îşi scoaseră şi ei cagulele şi Stato văzu în faţa o

chilor o femeie cu ochi albaştri intenşi şi un tânăr arab.

Nici Sfântul, nici Stato nu se mişcară. Bătrânul îi strecur ase ceva lui Stato, care îi aruncă o privire nedumerită. Dar Sfântul privea neclintit înainte.

Childress ordonă:

— Foarte bine. Atunci puneţi mâna pe nemernicii ăştia!

O senzaţie inexplicabilă, pe care nu o putea controla, îl îndemnă pe Stato să reacţioneze. Atunci când unul dintre oamenii lui Childress se apropie de el, Stato observă că ac esta schimbase mâna în care ţinea arma pentru a folosi m ai bine mâna dreaptă la imobilizarea lui.

Stato făcu un pas rapid. Îl prinse pe individ de mână şi o răsuci. Apoi îi imobiliză gâtul cu cealaltă mână, îl învârti de câteva ori şi îi smulse pistolul din toc. Apoi trase în ţinta cealaltă, care se afla exact în faţa lui.

Singer se aruncă la adăpost, în spatele sarcofagului.

Childress ţipă şi duse mâna la umăr.

Omul care îl imobilizase pe Sfânt reacţionă. Cu o mişcar e feroce, smulse încărcătorul din pistol şi îl izbi de craniul l ui Stato. Acesta căzu lat la podea.

Childress se apropie de corpul lui Stato. Ţinându-se cu mâna de umărul rănit, privi spre Sfânt. Cu mâinile legate l a spate, acesta era tăcut. Veni lângă el şi îşi apropie faţa d e cea a bătrânului.

— Ai auzit vreodată de acid prusic?

Bătrânul privea în gol.

— Normal că n-ai auzit. Nici măcar nu vorbeşti engleza. Childress făcu o mişcare scurtă din cap. Unul dintre oamen ii săi se apropie. Scoase de sub hainele arăbeşti o canistră la care era conectată o mască de gaze. Cel care îl legase p e bătrân îl izbi cu furie în plexul solar. Bătrânul se chirci, a poi încercă să îşi recapete respiraţia. În acel moment, mas ca îi fu pusă pe faţă şi unul dintre agresori roti un buton de lângă baza canistrei. Bătrânul tuşea puternic.

— Daţi-i drumul, ordonă Childress.

Cei doi se îndepărtară şi captivul căzu grămadă pe pod ea.

— Inhalarea acidului prusie duce la simptome similare c u atacul de cord. Dacă vor face o autopsie, vor declara mo arte naturală, îi explică Childress lui Singer.

— Şi preotul? întrebă unul dintre agenţi.

Childress făcu un semn spre femeie.

— Termină-l.

Îşi ridică ezitant pistolul MP – 5. Privirea sa căuta sprijin dinspre tânărul arab. Ochii lui blânzi, căprui, o implorau tă cut să nu tragă. Apoi Hamal spuse:

— Gata cu vărsarea de sânge, sora mea.

Childress vociferă:

— Dacă nu-l omori tu, îl omor eu!

O împuşcătură spintecă aerul. Îi urmară, rapid şi aproa pe simultan, alte două. Gloanţele ucigaşe se înfipseră în ca petele celor doi paznici. Nu mai aveau să vadă, cu ochii lar g deschişi de moarte, cum, din spatele lor, se apropia o fe meie. Josie îi surprinsese. Nu uitase nicio secundă tehnicile şi tacticile de lichidare pe care le învăţase la Academie. Se apropia încet, dar sigur, ca un înger al morţii. Respirând gr eu, cuprinse cu o privire încăperea. Căuta alte ţinte. Atunci o văzu pe femeie şi pe arabul tânăr, neînarmat.

Bast îngheţase, cu pistolul în mână. Hamal privea mirat în jur şi tremura.

Childress se întoarse către Josie, urlând, cu o armă în mână:

— Curvă împuţită!

Josie trase scurt de două ori în umărul deja rănit al aces tuia. Forţa împuşcăturilor îl dădu pe spate, încovoindu-se, căzu la podea, tremurând de durere, cu genunchii la piept.

Josie se apropie, împinse cu piciorul pistolul şi îi şopti:

— Nu am ratat. Vreau să trăieşti şi să sângerezi încet c

a să am timp să-ţi pun câteva întrebări, faţă palidă.

Atunci Josie văzu cu colţul ochiului cum un MP – 5 se rid ica încet în direcţia ei. Pe faţa lui Bast se puteau citi frica şi confuzia. Privirile li se întâlniră.

Giovanni şi un ofiţer italian se năpustiră între paravane.

— Josie, scoate-ţi masca aia de schi, a ţipat Giovanni în timp ce se repezea între Josie şi Bast.

Josie aruncă masca pe jos.

Privind-o pe Bast, el spusese cu o voce moale:

— Basha, Hamal. Uitaţi-vă la ea. Uitaţi-vă cu atenţie. Pri viţi-o cu sufletul, nu cu ochii.

Ei schimbară priviri fixe, nedumerite. Apoi o priviră lung pe Josie.

— Da... vedeţi asemănarea?

Bast avea o privire agitată. Hamal o luă de mână şi o c onvinse încet să lase arma în jos.

— Josie, lasă şi tu arma, zise Giovanni pe un ton catego ric. Atunci îl observă pe ofiţerul de caz cu Beretta îndrepta tă spre Bast. Se uita ţintă la Bast, apoi se uită la ofiţer. Şi t u! Pune arma în toc acum!

Deloc convinşi, Josie şi ofiţerul se executară. Dar privire a lui Josie îi fixa în continuare pe Bast şi Hamal.

Giovanni îi spuse lui Bast:

— Basha, acum îţi dai seama, da? Ea este Eva, sora voa stră. Îi lăsă un moment de gândire. Nu a existat vreodată o Laylah. Te-au minţit în legătură cu fratele tău, ţi-au spus că Hamal a fost ucis. Dar vezi, e lângă tine! Bast privi către Hamal apoi dădu din cap, înţelesese. Da, acum sunteţi di n nou toţi trei... v-au separat acum ani buni. Ea este sora t a, du-te la ea.

Bast lăsă pistolul MP – 5 să cadă pe podea.

Apoi păşi către Josie.

Josie înghiţi în sec. Involuntar, desfăcu braţele, ca să o î ntâmpine.

Bast se uită fix la Josie, apoi întinse mâinile către faţa a cesteia. O mângâie încet, cu degetele plimbându-i-se pest e buzele, obrajii, fruntea lui Josie.

Apoi se îmbrăţişară puternic, plângând. Hamal li se alăt ură, cuprinzându-le pe amândouă. Plângea şi el.

* * *

Stato îşi reveni din leşin. Îl chinuia o durere îngrozitoare de cap. Se ridică în capul oaselor. Apoi, foarte încet, se ridi că în picioare. La dreapta, Sfântul zăcea pe jos, cu ochii bu lbucaţi, privind ţintă, parcă nevenindu-i să creadă. Stato fă cu spre el semnul crucii şi rosti rapid o rugăciune în gând.

Apoi se întoarse şi fu uimit de cele ce se desfăşurau în j urul lui. Oamenii morţi, Childress căzut într-o baltă de sâng e. Femeile şi băiatul care se îmbrăţişau. Apoi îl văzu pe Gio vanni.

— N-am nici cea mai vagă idee cum ai ajuns aici, dar se pare că ai nimerit...

— Voinţa Domnului, şi Giovanni zâmbi călduros.

În depărtare se auzeau sirene.

Ofiţerul observă:

— Trebuie să plecăm.

Se îndreptară către uşă.

După ce plecară, Doctor Singer se furişă de după sarcof ag şi se pierdu în noapte.

Câteva alei mai încolo se opriră în întuneric. Stato îşi sp rijini palmele de genunchi, încă ameţit. Atunci îşi aduse am inte. Bucata de hârtie pe care i-o strecurase bătrânul. O sc oase din haină. În lumina difuză care venea de la o uşă des chisă, citi.

Giovanni încă respira greu de la alergare.

— Nu am terminat încă, nu? Dar cel puţin pentru o bu nă bucată de vreme nimeni nu va mai încerca să jefuiască

mormântul. Publicitatea va aduce zona în centrul atenţiei.

— Intenţionam să îl arunc în aer... şopti Stato.

Giovanni îi puse o mână pe umăr.

— Poate că lumea nu este pregătită pentru adevărul ac esta, dar nu ai niciun drept să distrugi dovezile.

Stato îi arătă hârtia.

— Pe harta asta e marcat un loc din Pakistan... Muntele Reginei. Şi mai e un vers tradus din arabă în engleză.

Zgomotul unor frâne le semnală sosirea maşinii pe care o furase ofiţerul.

De la volan, acesta îi chemă:

— Haideţi să ne îmbarcăm spre Italia. Rapido. După ce dau de englezii ăia morţi or să blocheze străzile şi or să înc hidă aeroportul. Elicopterul ne aşteaptă gata de decolare l a o ascunzătoare secretă de-a noastră. Care este, culmea i roniei, vechea reşedinţă a guvernatorului britanic.

Giovanni se sui şi explică ofiţerului:

— Va trebui să facem o escală la Pakistan. Copiii trebui e să îşi vadă stră-străbunica.

Ofiţerul porni maşina.

— La fel ca nepotul tău Rossi, eşti nebun de legat.

Dispărură rapid în noapte. Se grăbeau să regăsească tr ecutul.

EPILOG

Cu respiraţia întretăiată, se chinuiau să urce, prin aerul rarefiat, ultimele trepte ale scării. De pe Pândi Point sau M untele Reginei priveau uimiţi în jos. Dedesubt se întindeau dealuri acoperite de păduri şi văi unduioase. Se vedeau ac operişurile înclinate ale satului agăţat de poala muntelui. Î n cealaltă parte, se vedeau vârfurile acoperite de zăpadă a le munţilor din Kashmir.

Bătuţi de vânt, la picioarele turnului înalt al antenelor T V din Muree, Pakistan, stăteau Josie, Basha şi Hamal. Se ţi neau cu mâinile încleştate de gardul ascuţit din sârmă ghi mpată care proteja antena. Hamal se strâmbă atunci când o bucată ascuţită de metal îi străpunse palma. Parţial acop erită de plante agăţătoare, clădirea părăsită zăcea pe o pa rte ca un cavou răsturnat. Localnicii, care adăpostiseră aco lo numeroşi refugiaţi talibani, îi spuneau Mai Mari de Ashta n. Convins că ce făceau ei este nebunie curată, ofiţerul în sărcinat cu cazul se ţinea departe, fumând nervos o ţigară.

Stato privea şi el scena. Locul acesta amărât şi uitat, pângărit de totemul metalic al tehnologiei putea fi, cum sp unea legenda, locul de odihnă eternă al Fecioarei Maria? O are aşa era într-adevăr? Stato avea ochii roşii, degetele a morţite de vântul rece şi pe obraji îi curgeau lacrimi. Scoas e din geanta de umăr sulul pe care i-l dăduse Sfântul: EVA NGHELIA Lui ISSA.

O bătrână se apropie de mulţime, dar fu împinsă la o p arte. Văzând acestea, Issa se opri din predică şi le ceru să î i facă loc să se apropie de el. Puse un braţ pe capul femeii şi spuse: „Fiţi respectuoşi cu Femeia, mamă a universului, căci în ea este adevărul creaţiei. Ea este la baza tuturor ce lor bune şi frumoase. Ea este sursa vieţii şi a morţii. De ea depinde existenţa bărbatului, căci ea îi susţine muncile. Vă dă naştere în durere şi vă priveşte cum creşte-ţi. Binecuvâ

ntaţi-o. Onoraţi-o. Protejaţi-o. Iubiţi-vă şi respectaţi-vă soţii le, căci mâine ele vor deveni mame şi vor da naştere unui î ntreg neam. Dragostea lor îl înnobilează pe bărbat, vinde că inimile pline de amărăciune şi îmblânzeşte sălbăticiunil e. Soţii şi mame... ele înfrumuseţează universul. La fel cum lumina se desprinde din întuneric, tot aşa femeia are darul de a-l ţine pe bărbat departe de atingerea răului. Cele mai frumoase gânduri ale voastre trebuie să le îndreptaţi către femeie. Căci de la ea vine forţa voastră. Nu o umiliţi, căci a tunci vă umiliţi pe voi înşivă. Căci tot ce veţi face pentru m amă, soţie, pentru văduva unui alt bărbat sau pentru orice femeie aflată în necaz, acestea le veţi face pentru Spirit".

Atunci Issa făcu un gest cu mâna către mulţime. „Nu fiţ i trişti, căci nu am murit, aşa cum voiau ei. Nu am murit în realitate, ci doar în aparenţă. Căci nu eu, ci altul a băut oţe tul şi a gustat din cupa amărăciunii.

Jacov, frate al meu, care a purtat pe umerii lui crucea. Nu pe fruntea mea au pus coroana de spini. Am râs de pro stia lor. Dar va veni altul. Carne din carnea mea, sânge din sângele meu. Şi acela nu va muri. Sămânţa mea va înflori î n Insulele din Nord. În lumina tatălui meu, doi muguri străl ucitori îşi vor desface petalele. Adevăratele fiice ale lui Du mnezeu".

Stato puse la loc sulul şi privi spre cerul întunecat, adâ ncit în gânduri. În nord însemna un singur lucru. Stato ştia cine încercase să facă pierdute rămăşiţele Mântuitorului şi cine o răpise pe Bast. Busola indica din nou către nord, către Insulele Britanice.

Stato avea un plic de la Giovanni. În plic erau mesajele pe care Spears i le trimisese prin fax. Giovanni aruncă o pr ivire peste umăr şi citi.

STATO

URMEAZĂ BUSOLA. TE VA CONDUCE LA ZEIŢA VÂNĂTO RII. STOP. CONTACT ADEVĂRATUL PĂRINTE DEVLIN. AVERT

IZEAZĂ-L. SPUNE-I CUVINTELE: Sub UMBRA ALURUM TUAR UM JEHOVAH. STOP. APICULTORUL ÎI VREA MORT.

Giovanni şopti traducerea din latină:

— Sub umbra aripilor lui Iehova. Motoul folosit de Fama Fraternitas... Rosacrucienii...

Privindu-i pe cei trei fraţi care stăteau cu feţele lipite de gard, Stato îl întrebă pe Giovanni:

— Chiar crezi că sunt urmaşii lui Hristos? Giovanni ridi că din umeri.

— Nu ştiu. Dar văd cum mesajul Lui începe să capete fo rmă în jurul nostru: dragostea în locul urii, bucurie în locul amărăciunii... şi ăsta ar fi singurul lucru care ar conta cu a devărat, nu?

Începură să coboare muntele. Giovanni se întoarse către Josie. Privirea lui era blândă şi caldă.

— Sper că nu vei fi atât de încăpăţânată ca nepotul me u.

Încurcată, ea îl întrebă:

— Vrei să mă întrebi de fapt dacă îl voi lăsa şi de data a sta să plece de lângă mine pur şi simplu? într-un cuvânt, n u!

Giovanni zâmbi.

— Aşa te vreau.

Ea spuse trist, ca pentru sine:

— Mai întâi vreau să recuperez timpul pe care nu l-am petrecut cu fraţii mei. Îmi dau seama că am pierdut prea mulţi ani frumoşi pentru carieră. Crede-mă pe cuvânt, în re alitate e mult mai greu decât se vede din afară.

— Nu lăsa ca sintagma asta să fie epitaful tău. Nico te i ubeşte, Josie. Se vede asta. Însă e prea încăpăţânat să rec unoască.

Josie îi făcu cu ochiul.

— Poate că şi-a găsit în sfârşit perechea. S-ar putea să f ugă, dar n-are unde să se ascundă.

* * *

Roma

Undeva, în subsolurile bazilicii Sfântul Petru, sub altar, bine ascunse în adâncul sicriului papei Ioan Paul, erau secr etele inimii sale iubitoare. După ce generalul Spears muris e în atacul aerian, oameni puternici avuseseră grijă de cas eta bogat decorată. Aceasta fusese scoasă din seiful gener alului şi dată spre păstrare noului Vicar al lui Iisus. În ea er au ultimele dorinţe ale papei, testamentul lui, decizia sa d e a accepta femei în rândurile preoţimii. Acum stăteau în li niştea subteranelor, departe de orice privire, ascunse pent ru totdeauna din ordinul noului papă, Benedict al XVI-lea.

SFÂRŞIT

ANEXE

Codul alfabetic enochian.

Marea cheie a lui Solomon
Cavalerul, Moartea şi Diavolul de A. Dürer

Mormântul lui Issa

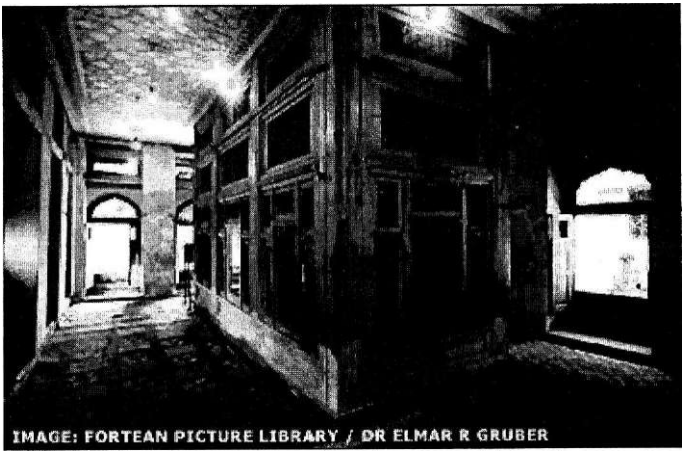

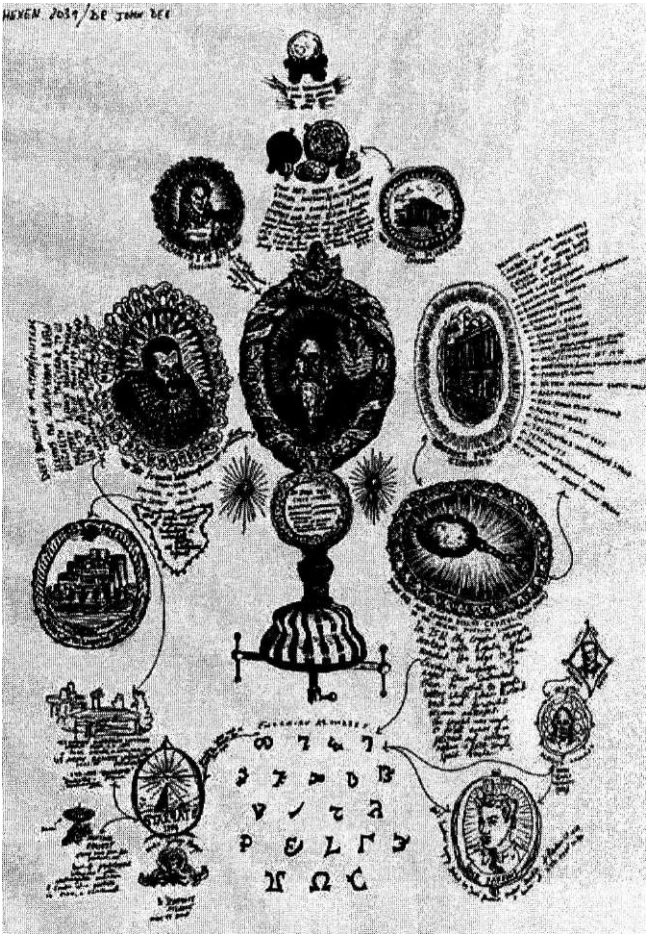

Tapiserie de la Vatican

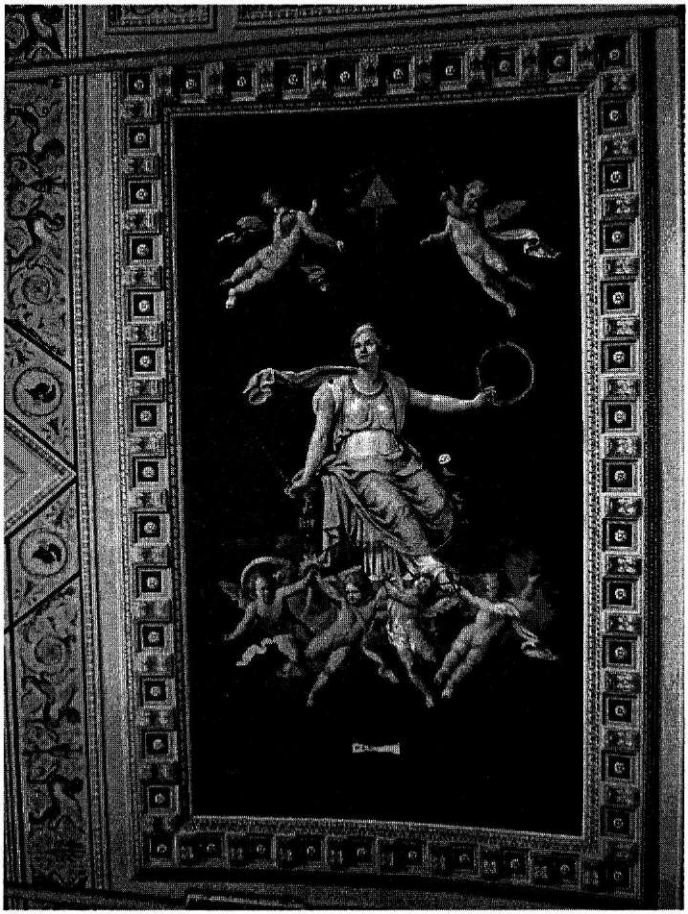

În curând de acelaşi autor... PROFEŢIA VOYNICH.

Material informativ.

Joseph Campbell, The Masks of God (4 volu me), Viking Press, 1959 – 1968

L. Ron Hubbard, Bent Corydon, Messiah or Madman?, L yle Stuart Inc, 1987

Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key: Phar aohs, Freemasons and the Discovery of the Secret Scrolls of Jesus, Century, London, 1996.

David Yallop, în God's Name: An Investigation into the Murder of Pope John Paul I, Robinson Publishing, 1984

Craig Heimbichner, Blood on the Altar: The Secret Histo ry of the World's Most Dangerous Secret Society, Independ ent History and Research, 2005

T. Struge Moore, Albert Dürer (prima ediţie în 1905), Bi bliobazaar, 2007

Philip Gardiner, Secrets of the Serpent: În Search of the Sacred Past, Reality Entertainment, 2006

Graham Hancock, Fingerprints of the Gods: A Quest for the Begining and the end, Arrow Books Ltd, 1996

Lewis Perdue, Daughter of God, Saint Martin's Press In c., 2001

Peter Levenda, Sinister Forces (3 vol.), Trine Day, 2005 – 2006

Robert Anton Wilson, Cosmic Trigger I: Final Secret of t he Illuminati (prima ediţie în 1977), New Falcon Publication s, U.S., 1988

Cosmic Trigger II Dow n to Earth, New Falcon Publicatio ns, U.S., 1991

Cosmic Trigger III: My Life After Death, New Falcon Publ ications, U.S., 1994